

УЧИТЕЛЯТ
ПЕТЪР ДЪНОВ

НАУКА ЗА ЖИВОТА

ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС
XIX година
(1939–1940)

Том II
(Лекции 24–48)

Първо издание

София
1999

Издателят екип изказва благодарност на всички,
които с цената на лишения, граничещи с героизъм,
запазиха за поколенията безценното Слово на Учителя.

Благодарим на стенографките
Паши Теодорова (1888–1972),
Савка Керемидчиева (1901–1945),
Елена Андреева (1899–1990)

и на съхранявалите го през годините българи.
Да бъде благословен самоотверженият им труд.

Координатор по отпечатването на неиздаденото до този
момент Слово на Учителя е Вергилий Кръстев.

АВТЕНТИЧНОСТТА НА СТЕНОГРАФСКИТЕ ЗАПИСИ Е ЗАПАЗЕНА.

Бележките на стенографката са отпечатани с курсив, в
кръгли скоби (). Думите или буквите в квадратни скоби [] са
добавени от издателския екип на местата, където в разчетената
стенограма е изпуснат текст, чийто смисъл сме се опитали да
възстановим, или (на няколко места) за по-лесно разбиране на
някои изречения с по-особен строеж. На местата, където не сме
успели да възстановим смисъла, сме сложили многоточие в
квадратни скоби. Бележките под линия са на издателския екип.

НАУКА ЗА ЖИВОТА

Сряда, 5 ч сутринта

„Отче наш“

(Чете се темата: „Отличителните черти на въздуха и
водата“.)

[Вода] е туй, което се води. Въздух е туй, което не стои.
Някой път хванете водата, турите някой юлар да я водите.
Или на въздуха казваш да стои тук, да се не мърда. Ние се
намираме в един лесен свят. Ако търсиш хляб, идеш на фур-
ната, дадеш 5 лева, купиш си. Идеш на фурната, купиш един
сомун. Мислиш, че тази работа е лесна. Докато дойде до
този сомун, така да се приготви, че да ореш, да сееш, да го
жънеш, тогава ще видиш колко трудна работа е.

Ние казваме сега да се живее. Знаеш колко трудно е да
се живее? Ние копираме непременно живота отнякъде, но
не е така хубаво запазен. Казваме: „Трябва да се живее.“
Как трябва да се живее? Някои от вас искате да знаете какъв
е вашият характер, какво ще стане от вас. Запример вие сте
доста възрастни. Минали сте през известна дисциплина и не
знаете какво ще стане от вас. Досега е станало. Запример от
житното зърно е станало хляб. Но мислите ли, че хлябът е
постигнал своята цел? Има малки, големи хлебчета, валчес-
ти, продълговати, криви като рог, после какви ли не форми
е взел хлябът. Казвам: Какво е научил хлябът? Как бихте го
определили? Вие може да му дадете хиляди форми. Същите
форми може да вземе захарта, и тя може да се направи на
разни форми.

Сега, кое е онова, което отличава от другите хранителни
продукти? Има някои свойства, които са отлични. Т.е. жито-
то е по-полезно от всички други храни и плодове, които сега
съществуват. То прави най-голямата услуга на човечеството.

Всички сега трябва да се стремите да цените. Съвременните хора са изгубили чувството да ценят. Ти имаш едно тяло, не го цениш. Обръщаш внимание, гледаш някой носи хубави обуца и казваш: „Какви хубави обуца. Да имам и аз такива хубави обуца.“ Или някой носи ръкавици, казваш: „Колко хубави ръкавици, да имам и аз такива ръкавици.“ Ти се занимаваш с празни работи. Онова хубавото, красивото, великото, което става, с което те надарила природата, не оценяваш, а цениш някоя чужда кожа, снета от някое животно. Или да имаш хубави обуца, или да имаш някакви ръкавици – пак кожата на някое животно; или да имаш хубава дреха, снета от някоя овца, или малки ръкавици оплетени, казваш: „Да имам такива ръкавици“, или някоя хубава риза, казваш: „Да имам такава риза.“ Питам: Ако имаш риза, ако имаш ръкавици, ако имаш обуца, какво ще стане с тебе? Нищо. Ще бъдеш такъв, какъвто си. На вълка да му туриш каквито искаш обуца, все си е вълк. На вълка да туриш каквито искаш ръкавици, вълк си остава. Трябва да се цените. Да може да оценяваш онова благо, което Бог ти дал. Бог ти дал едно тяло и колко хиляди милиони години са взети, докато човек се е научил как да разполага с тялото си.

Най-първо, като влезеш в тялото, да се научиш как да манипулираш със своите ръце, как да манипулираш със своите крака. Знаеш ли колко трудна работа! Един организъм [е] толкова сложен, че хиляди работи има, които трябва да учиш. Ние сме изгубили и казваме: „Лесна работа е да тръгнеш.“ Колко малко хора има, които може да вървят. Няма да ви разправям. Всеки един човек, като тръгне, по ходенето може да го познаеш какъв е: честен ли е или не е честен; умен ли е или не е умен; сприхав ли е или не е сприхав; търпелив ли е или не е търпелив; религиозен ли е или не е религиозен. Моли ли се или не се моли; щедър ли е или не е щедър. Като върви човек, може да познаеш какъв е: всичко носи със себе си. Казвате: „Как ще го познаеш?“ Там е – как? Познава се.

Защо тази линия е крива? Крива е. Казваме: „Кривата линия подразбира криви неща.“ Криво желание имаме – да

го оправим. Казва: „Не трябва да се ходи по крив път.“ Но има същества, които, за да си пробият път, вървят по един крив път. Защо? Този кривият път е образуван, че туй разумното същество, което е тръгнало, среща известни мъчнотии. Тръгне нагоре – срещне други мъчнотии; върви надолу, нагоре, надолу – постоянно мъчнотии срещало, ту нагоре, ту надолу.

Често вие имате мъчнотии. Някой казва: „Мъчи ме нещо“, мъчи ви гладът. Как се оправя мъчнотията с глада? Глада за да го разрешиш, ще започнеш да свириш на физхармоника. Ще затвориш, отвориш, ще затвориш устата си, ще отваряш и ще затваряш устата си. И като отваряш, нещо ще влиза. Този глад, който те е измъчвал, ще се задоволи. Като свършиш известна работа, туй наричаме ядене. Вие седнете да ядете и бързате. Казвате: „Имам някаква работа отвън.“ Че защо ще бързаш? Българите имат едно изречение, казват: „Като ядеш, да ти плюскат ушите.“ Няма да се мине 10–15 години, като плюскат ушите от яденето, ще кажеш: „Не зная какво ми стана. Някакви уроки, но колики в стомаха имам. Не зная какво ми стана, здрав човек бях“, пък то яденето е причината, защото си плюскал. Какво означава „плюскане“, „пуканица“?

Туй, което е вярно за храненето, е вярно и за човешкия ум. Той бърза, не мисли добре. Защото мисленето е процес, подобен на яденето. Мислиш добре – значи създаваш тази хармония. Ще се уреди дисхармонията. Ще кажеш след време: „Едно време ме стягаше, ясно беше.“ Яснотата на ума зависи с какви хора се срещаш. Ако срещаш известни хора, по известен предмет ще мислиш; ако срещнеш, да кажем музикант, за музиката ще мислиш и в тебе ще се яви желание ти музикант да станеш. Ако срещнеш един човек, който е работлив и земеделец, разбира от земледелие, овощарство, в тебе ще се яви желание да започнеш да разбираш този предмет. Ако срещнеш някой човек, който е добре запознат със законоведството на някой език, веднага светлина ще проблесне в ума ти върху строежа, как е построен езикът.

Не е лесна работа да се говори. Да знаеш в даден случай

къде да туриш един глагол и как да го туриш. Тия глаголи имат много форми. Да знаеш в даден случай каква форма да избереш. После, имаш едно прилагателно. Да знаеш туй прилагателно къде и как да го туриш. Или имаш местоимение – да знаеш къде да го туриш, отпред ли, отзад ли. После казваме: „Има красив стил.“ Да допуснем, че вие пишете едно любовно писмо. Как ще напишете любовното писмо? Сега, като ви говоря за любовно писмо, във вас има изопачена форма. Вие имате в ума си една млада мома и един ученик на 15 години. Срещнали се, усмихнал се той. Позасмяла се тя и като дойде вечерта, вземе перото, напише едно писмо. Скъса го. После пак вземе перото, напише друго. После седи, сдипли го хубаво, носи го и решава да го даде или да не го даде. Той, като го чете, веднага става малко захласнат. Досега е бил прилежен ученик; щом се срещне с момата, захласне се. Цял един свят вече се отвори. В туй писмо има цял един свят, в който се е захласнал. Не държи вече отчет за времето.

Любовта не трябва да започне отрано. Трябва късно да започне. Като станеш на 120 години. Може да започнеш по-рано, но ще имаш ред разочарования. Ако започнеш по-рано с любовта, тя е голяма наука и ще се намериш в трудно положение. Ти ще започнеш със сенките на любовта. Любовта е наука за живота. Всеки един трябва да се занимае с любовта, ако иска да придобие живота. Непременно трябва да започнеш с любовта. Любовта е наука за придобиване на живота. Ако ти не изучаваш любовта като наука за придобиване на живота, ще имаш най-големите страдания, които съществуват в света. То значи да профанираш една наука. Като дойдеш на свещеното място, ще придобиеш живота. Ако нямаш живота, нищо не можеш да постигнеш в света. Животът е условие за постигане на онова, което желаш. Без живота не може да има никакви постижения. Сега вие седите и казвате: „Ние живеем.“ Хубаво, но то е само един момент на проявения живот. Животът не е нещо изкуствено. Щом ти решиш да направиш най-малкото опущение, ти чувствуваш нещо, което смуцава ума, смуцава чувствата, ти си неразположен.

Много пъти вие плачете. Някой иска да ни покаже, че

плаче. Аз го гледам и казвам: „Какво искаш да ми кажеш?“ – „Страдам.“ Аз не може да вляза в положението ти. Какво нещо е страданието? Представете си, че аз не знам какво нещо е страданието. Как ще вляза във вашето положение? Той седи и страда, този човек. Казвам: Твоето страдание произтича от тесните ти обуца, ти страдаш, понеже нямаш хубави обуца. Аз наричам първите обуца, това са обущата на добродетелта. Доброто заради мен е обуца на краката. Ако ти не носиш хубави обуца, не можеш да бъдеш добър човек. Ако носиш хубави обуца, добър човек си. Ако не носиш хубави ръкавици... За мене хубавите ръкавици, това е справедливостта. Хубавите ръкавици значат справедливост. За мене най-хубавият поглед, това е светлината. Ти не може да имаш хубав поглед, ако нямаш светлина на лицето. За мене най-хубавото чувство е да слушаш добрия говор. За да знаеш да слушаш, ти трябва да се научиш да говориш. Как се е научил да говори човек? Най-първо ще говори и сам ще слуша онова, което е говорил. Няма нещо по-сладко от човешкия говор. Ние имаме само един говор. Резултат, външната форма направена. В говора има едно богатство вътре. Достатъчно е един цар да ти каже само една дума, за да забогатееш. Достатъчно е той да ти каже и да окачи на въжето. Достатъчно е да ти каже една дума, да каже: „Отворете и затворете.“

Та казвам: Ние считаме Божествен език. Искаш да ти говори Господ. Че, Господ не говори празни работи. Всяка Божествена дума казана струва милиарди. Господ като ти каже една дума, за тебе въпросът е свършен. Но и в двата смисъла е вярно. Ако каже едната дума, ще стане едно, ако каже другата дума, ще стане друго. Сега всички искате да ви се говори със сладко. Я ми кажете какво разбирате под думата „сладко“ говорене. Искам да знам аз. И аз имам известно понятие за сладкото говорене. Но тази сладчина не съвпада. Сладкото говорене е както двама певци пеят. Пее единият – приятно ти е. Пее другият – има нещо остро. Казваш: „Този не пее хубаво.“ Но и двамата разклацат въздуха, и двамата взимат правилно тоновете. Спазват правилата. Те са модерни певци, и двамата са свършили консерватория

по пеене. И двамата са майстори. Пее единият – липсва му нещо. Какво му липсва, ти не знаеш. Пее другият – приятно ти е. Какво е вложил, и него не знаеш. Аз казвам: в едното пеене има мекота, а в другото има острота. Едното пеене е влажно, а другото е сухо. Какво ще разберете вие? Влажното пеене има мекота. Какво разбирате под думата „мекота“? Всички неща са меки, които, като минават по тялото, по ръката, причиняват приятност. Като мине меко тяло по ръката, тебе ти е приятно. Като мине сухо тяло, което не е меко, веднага произвежда дисхармония, неприятно ти е на ръката.

„От думите ще се оправдаеш и от думите ще се осъдиш.“ Една дума ти е казана и 20 години минат, не можеш да забравиш думата. А при това, туй, което е ценно, ние не му даваме внимание. Някой път наляво и надясно говориш, да си изкажеш мнението. След като си изкажеш мнението, какво ще добиеш? В говора от вас зависи. Има нещо, което те мъчи, то може да произтича от твоето сърце, от твоя ум, ти само можеш да бъдеш лекар на себе си. Някой носи мисълта: „Беден човек съм, не съм даровит.“ Мъчи го тая мисъл. Казва: „Другите хора са богати, аз съм беден, не съм даровит.“ Спирам го и му казвам: „Защо говориш тия думи? Кажми: „Богат човек съм. Богат съм и даровит съм.“ – „Как да кажа, когато не съм?“ – Как смееш да кажеш другото? И то не е вярно. И туй, което казваш, че си беден, не е вярно. Ти не си беден човек. Аз бих ти дал 4–5 милиона лева за очите, да ги извадим и да ги присадим на някой друг човек. 4–5 милиона имаш за очите си. Всеки богаташ, на който очите са развалени, би ти дал 4–5 милиона лева да ги присадят очите. Очите се присаждат. Едно око може да се извади и може да се присади. Ръката може да се присади, кракът може да се присади.

Аз не искам да вярвате. Вие може да ме запитате: „Как може да го разбираме?“ Не искам да ме разбирате. Слушайте го тъй, както е. Присаждане може ли? Присажда се. Как присаждат едно клонче? Една дрянка може да я присадите на сливата, нали може да се присади? Но ябълка не можете да я присадите. Ябълката се присажда на какво тогава? Всички, които имат семки... Едни имат семки, други имат костил-

ки. Каква е разликата? Че костилките са по-едри, а семките са по-дребни. Дребно на дребно се присаждат, едро на едро се присаждат.

Най-първо се научете да мислите, че Бог ви е дал известни блага, които вие трябва да ги цените. От вас колцина има, които специално сте благодарили на Бога за всичко, което ви е дал? Колко писма сте пратили на Бога да благодарите за туй, което имате? Като погледнеш, кажеш: „Родила ме майка ми такъв.“ Вие искате майка ви да ви роди съвършен. Ами че тя ви е родила, но вие не сте използвали вашето съвършенство. Думата „съвършенство“ какво означава? Сега, когато вие говорите, някои казват: „Искам да бъда съвършен човек.“ Какво разбираме под думите „да бъда съвършен“? Съвършеният човек, като тури ръката в огъня, огънят се укротява. Когато несъвършеният тури ръката в огъня, огънят го изгаря. Когато съвършеният тури ръката в огъня, огънят го милва. Съвършеният човек, когато тури ръката в една киселина, или като тури киселината на ръката, тя го милва, не го изгаря. Съвършеният човек, като влезе някъде, голямата светлина, която осветява хората, тази светлина, като влиза, служи му. Всичките работи, и най-лошите работи, при съвършения слуги му стават. Онези казват: „Какво заповядвате?“ [На] другия, който не е съвършен, казват: „Какво искаш, защо тук ни безпокоиш?“ На съвършения казват: „Моля, с какво можем да Ви услужим?“, понеже той, като влезе, предава своето настроение. Че на всички същества той предава своето разположение. Всички имат неговото разположение. Той се радва на себе си във всичките хора. Той предава на другите своето разположение. Ние, като влезем някъде, предаваме своето разположение и казваме: „Лоши са хората.“ Казвам: Лоши сме ние, които сме предали своето настроение.

Когато дойде дяволът на Земята, всичките хора стават лоши. Дяволът казва: „Лоши хора са.“ Когато дойде Господ на Земята, всички хора са добри. Господ казва: „Добри хора са.“ Всички Господ ги прави добри. И си заминава. Като дойде дяволът, всички стават лоши. Някой път вие казвате: „Много лош човек съм.“ Казвам: Дяволът е минал покрай

тебе. Казваш: „Много добър човек съм.“ Казвам: Господ е минал покрай тебе. Когато аз стана добър, аз се радвам – Господ е минал. Като стана лош, казвам: дявол е минал. Когато видя, че дяволът иде, аз се скрия из гората някъде. Не се разговарям с него. Защото, щом се разговарям с него [...] Вие разговаряли ли сте с дявола? Казвам: В ума ви седи една лоша мисъл, едно лошо настроение. Лошото някой път прониква отвън. Щом влезете в едно общество, когато хората нямат добро разположение към тебе, веднага се дразниш. Щом имат добро разположение, добър си.

Казвам сега: Спазвайте Божия закон. Говорете за любовта. Като влезете в света на любовта, трябва да се измени цялото човешко общество. Ще забележиш две състояния, ще се сменят. Най-първо, преди любовта, ти си бил недоволен. Като дойде любовта, доволен ставаш. Преди любовта, каквото и да е било времето, всичко, мрачен е светът. Щом дойде Любовта, изменя се, светъл е светът. Всичко се изменя.

Казвам: Вие имате един организъм, който трябва да го изучавате. Да знаете от какво иде вашето недоволство. Аз бих препоръчал на всинца ви да се учите да говорите. Сутрин, като станеш, с коя дума трябва да започнеш? Какъв глагол трябва да употребиш? Всеки ден си има една дума. Като станеш сутрин, един глагол, едно съществително ще употребиш, едно прилагателно, едно местоимение, един съюз. Още какво има? 10 са частите на речта.

Ако аз съм на вашето място, ако искам да стана художник, сутрин, като стана, ще кажа: „Искам сега, Учителю, да възприема светлината в красотата, най-хубавото, светлината което носи.“ Ако светлината не събуди в тебе най-хубавото, ти художник не може да станеш. Искаш да станеш някой оратор, да говориш. Тогава ти трябва да разбираш всяка една дума, смисъла на думите, тия трептения. Като ти кажат една дума, запример кажат ти думата „любов“, какво ще разбереш под думата „любов“? Думата „любов“ може да те направи щастлив или нещастен. Като те срещне един вълк, каже ти: „Обичам те. Вече без тебе не може да живея“, тогава какво ще стане с тебе? Цяло нещастие. Ако вълкът те обикне, твоето нещастие е дошло. Ако той те срещне с пренебре-

жение и каже: „Не искам нищо да зная за теб“, ти ще се благодариш, че не те обича той.

Хубаво, ти си паднал в някоя яма вътре. Най-красивият човек си, но не си знаел, че си красив. Някаква красота имат хората. Паднал си в ямата, седиш. По едно време някой отгоре погледне. И като те види, че си красив, обикне те. Веднага този човек вземе едно въже, някоя кука, спусне въжето, извади те отвън, изчисти те, заведе те дома на гости, но ти не знаеш кои са причините. Причината е, че той обича твоята външна красота, която Бог ти дал. Той те обича заради красотата. Ти обичаш богатия заради какво? За неговото богатство. Ако сиромаша не можеш да го обичаш... Има сиромаси, които може да се обичат. Има богати, които може да се обичат. Казвам: Ако ти нямаше тази красота, той щеше да погледне на тебе и ще те замине.

Вие по някой път се обръщате към Бога. Кое е онова, което може да привлече един съвършен дух да дойде да ти помага? Вие не сте се спирали да мислите. Вие казвате: „Аз се моля.“ Мислите, понеже сте се молили, че Господ, като слуша само думите ви... Той ще види как ги произнасяте. Ако вашите думи падат като мед, като ги слуша, казва: „Много сладко говори това дете.“ Ти станеш и казваш: „Отче наш, Който си на небето“. (Учителят много бързо изговаря думите.)

Молитвата е говор. Ти ще се спреш, ще помислиш дълго време с коя дума да започнеш. Тя ще иде при Бога, Който има един Дух, Който създал езика. Но ти ще държиш, урок е. Произнасяш първата дума. Казваш: „Отче наш“. Няма да започнеш бързо.

У българите туй чувство на почитание е слабо развито. Падението на българския народ е слабото развито чувство любов към Бога. У българина чувството любов към Бога е слабо развито, а у славяните е силно развито. У българина е слабо и там е падението на българина. Трябва да разбираш научно. Българинът е съвестен, справедлив. Той и като ти запали плевнята, за да си отмъсти, като се отдалечи на 50 крачки, казва: „Да знаеш, че аз, Стоян, ти запалих плевнята.“ И си мине, олекне му на душата. Справедлив е, признава се,

че е запалил плевнята. Че един ден, ако търси, да не търси други, но да знае – еди-кой си, Стоян Пинджурски, му е запалил плевнята.

А пък според мене религиозното чувство е финес. Знаеш какво значи „финес“ – едно от най-деликатните чувства, Индусите го наричат хилядолистник. То е най-ценното чувство, най-мекото, най-благородното, което го има човек. Този човек, който има това чувство, този хилядолистник, той има свещен трепет. Като види най-малката работа, едно цветенце, той е внимателен да не го стъпче. Жалко му е като го стъпче, извинява се. Този човек, който настъпи някое цвете, казва: „Ще ме извиниш.“ Вземем, че го дигне. Заобиколи го. Навсякъде е внимателен. Който го няма това чувство, стъпи и казва: „Тук ли се намери?“ Исква по целия му път да няма нищо.

Казвам на една млада сестра: Всичко имаш, но във вашия народ религиозното чувство е слабо. Ти трябва да дигнеш главата си, как ще идеш при Бога? Един оратор защо го слушат? Има нещо красиво в неговия говор. Един художник рисува, знае как да постави сенки. Един музикант знае как да изнесе музиката, тоновете. Някой от вас има желание да пее. Може да пееш. Един, който свършил по музика, и едно дете, родено талантиливо, пеят на един богаташ. Като пял певецът, богаташът извадил, че му дал 100 долара. И като пяло детето на богатия, той му дал 1000 долара. „Той – казват – не разбира нищо.“ Казва американецът на певеца: „Твоето пеене е позлатено, а пък неговото е злато. За позлатеното пеене ти давам 100 долара, а понеже неговото е златно, ценя го повече.“ Казвам: Позлатеното струва 100 долара, златното струва 1000 долара. Когато малко ви дават, толкоз струвате. Когато много ви дават, много струвате. В света има Божествена правда. Божествените неща, те се оценяват с хиляди, а пък обикновените работи – със 100. То е само един пример даден. Не може да се вземе, че всякога е така. В България, ако пееш, ще ти дадат ли 100 долара? 100 долара колко струват? 10 000 лева. 1000 долара са 100 000 лева.

Всинца имате големи скърби. По някой път не може да се съберете в кожа[та] [си] от скръб. Как се лекувате, когато

сте скръбни? По колко начина се лекувате? Неврастенията от какво произтича? Казвате: „Неврастеник станал.“ Не можете да се справите с другите. Достатъчно е да минат 10 души, да ти кажат по една лоша дума и веднага ще изгубиш равновесието си. Не само от раздвижването на въздуха, но от всяка една дума има известна материя. Всяка една лоша дума носи известно количество отровна материя. После, носи известно количество известна енергия, която, като влезе в тебе, те отравя. Всяка дума е в състояние да отрови човека. Носи тази материя, която трови, а има думи, които носят живот.

Злото седи в туй, че със своите думи, със своите мисли и желания, вие сте проводници и на тази отровна материя, и на отровната енергия. Или на жизнено животворната енергия, или на животворната материя. Ти, като мислиш, твоята мисъл на тебе трябва да ти предаде нещо. Искаш да говориш на някой човек, да го утешиш. Като кажеш една дума, ти трябва да се утешиш от нея.

Мнозина от вас казват: „Аз вярвам в Бога.“ Как вие произнасяте? Ако ти произнесеш Името Божие, то е най-хубавото име. Веднага в тебе всичките страдания, които имаш, и най-големите страдания да имаш, и в дъното на ада да си, като произнесеш Името на Бога, ти изведнъж в рая ще бъдеш. Тъй разбирам. Да произнесеш Името Божие, от ада в рая да идеш. А криво ако произнесеш Името Божие, от рая горе до дъното на ада ще слезеш. Хората, които не знаят как да произнасят Името Божие, слизат надолу. Които започват да го произнасят добре, качват се. Ако слизаш надолу, Името Божие не произнасяш.

Казвате вие: „Господ е Любов.“ Всички говорите. Както е нашата формула: „Само Божията любов носи пълния живот.“ Сега аз искам да го разберете. Аз ви говоря като художник. Който има вкус за цветовете, разбира потънкостите на цветовете. Ти гледаш една картина, 5–6 цветове, които ти правят впечатление. Другите не ги виждаш. Тия нюанси не ги забелязваш. Един певец забелязва нюансите. Някой отделни части на пеенето забелязва. Та казвам: Силата седи в потънкостите, които човек може да схваща

Сега вие, които ме слушате, какви искате да станете? Вие всички имате желание да станете нещо. Но какво – нещо определено. Един иска да стане музикант. Друг иска да стане художник, учен, естественик и т.н. Но като човек какво трябва да избереш? Аз бих ви препоръчал да изберете науката за живота. Първото нещо – пожелай да се запознаеш с Източника на живота, да придобиеш живота. След като придобиеш живота, ще се запознаеш с Любовта. Най-първо ти с живота ще се запознаеш, после ще се запознаеш с Източника на Любовта, след туй ще пожелаеш другите работи, постепенно да дойдат. Всичкото изкуство в света, всичките придобивки, талантите, които човек има, отпосле ще дойдат. Най-първо трябва да възприемеш живота, Божествения живот.

Сега вие казвате: „Той върви вляво, а той върви вдясно.“ Каква е вашата идея, който отива вляво и който отива вдясно? Вляво е надолу, вдясно е нагоре. Отгоре надолу, от долу нагоре. В езиците различно се пише. Китайския език пишат отгоре надолу; в еврейския – отдясно наляво; европейските езици пишат отляво надясно. Кавказката раса върви отляво надясно. Ако вървиш отдясно наляво, евреин си. Ако вървиш отгоре надолу, китаец си. Ако вървиш отляво надясно, европейец си, от Кавказката раса си. Ако вървиш от долу нагоре, ти даваш простор на ума си. Ако вървиш отгоре надолу, ти даваш простор на твоята воля. Колкото слизаш надолу, ще се увеличава волята ти. Твоята воля ще се увеличи, но и борбата в живота ще се увеличи. Колкото по-надолу слизаш, ти ще изгубиш силната воля, ще изгубиш хубостта на твоя дух, хубостта на твоего сърце. Умът ти ще огрубее и сърцето ти ще огрубее.

Ако идете в Америка, има цели школи, които говорят само за усиляването на човешката воля. Те не разбират законите на човешката воля. Те са прави, но те не разбират туй усиляване. Усиляването на волята трябва да стане според законите на светлината, според законите на човешкото сърце. Ако човешката воля се усилява независимо, механизирала се е. Всичките народи сега в Европа са станали волеви. Много силна воля имат. Тези хора минават за културни. В какво седи културата? Той дойде с една бомба, спусне отгоре

200–300 кг, убие 30–40 души, Казва: „Да ги научим да се страхуват, да познават какви сме ние германците, англичаните. Че каква култура има в това? Те минават за християни. Пък вие, като четете вестниците, казвате: „Русите победили, германците победили“, приятно ви е. Казвате: „Хубаво, че победиха“, но хич не мислите колко хора избиха.

Питат ме често кой ще победи. В края на краищата победата ще бъде само на онзи, който е разбрал смисъла на живота. Онзи, който не е разбрал смисъла на живота, него го очаква голямо разочарование. Той ще претърпи най-голяма катастрофа, която някога е имал. Сега ще ги оставим. Ние няма да се занимаваме. Когато се търкаля голяма канара, мине по пътя, направи пакост. Ние я извиняваме, понеже е волева. Така разбира канарата. Ние не трябва да вървим по пътя на канарите, които се събарят от върховете, на канарите. Така ли е политически? Колко канари има, които се търкалят от върховете на планините към долините.

Туй, което става отвън в света, то става и вътре в нас. Всеки един човек трябва да тури идеал. Турете за идеал да внесете този мир, да примирите всичките противоречия в себе си. Всичките американци и германци, руси, англичани, китайци, японци, тугикванти*, вълци, тигри, мечки, змии, всичко туй вътре в себе си да примирите. Всичкото създание трябва да го примириш. Ако може да го примириш, ти си човек, който си изпратен да станеш господар. Тъй е казано в Писанието. Да станеш господар на всичко, което Бог създаде. Да го примирим и да покажем на животните, че криво са разбрали този закон. Казва Писанието: „Учители ще им бъдете.“

Вие трябва да разбирате Божия закон. Във вас има идея да видите Христа. Христос всичко ще оправя. Христос, като дойде във вас, ще каже: „Проповядвам сега.“ Нали имате онзи анекдот. Приписват го на цар Соломона – един цар, който разбирал животните. Да го разправя, както е за Соломона. Но не е Соломон. Соломон, понеже е изучавал окултиз-

* тугикванти (от ит. tutti quanti) – разг. остар. най-различни, всякакви.

ма, всяка година се е оттеглял в гората и всички животни се събирали при него. Той им държал една лекция какви са били Божиите разпореждания и как трябва да живеят. Всичките животни дефилирали пред Соломона. Конят повикал магарето и казва: „Внимавай пред царя, който знае езика ни. Да не покажеш някой лош навик.“ То казва: „Бъди сигурен, ще се отнеса много добре, ще бъдеш доволен. Аз зная тази работа.“ Като минало магарето, като се разревало. Казва: „Аз, докато не покажа магарищината си на тебе, свършвам с туй – най-хубавото.“ Магарето има високо мнение, казва: „Да си покажа мнението.“ След като всичките минали, Соломон свършил с думите и казал, че онова, което Бог е съчетал, никой не може да го развали. Тъй завършил.

Тогава орелът – най-горделивата от птиците, казала: „Как може това? Идущата година ще ви докажа, че туй, което Бог е съчетал, може да се развали.“ През тая година се женил един царски син за най-хубава княжеска дъщеря. Тъкмо като се венчавали, дошъл орелът и задигнал възлюблената, занесъл я в един остров, турил я в гнездото, носил, хранил я. Искал да докаже, че онова, което Бог е направил, той може да го развали. Царският син се отчаял, тръгнал с кораб по света да странствува. Разбил се корабът и него го изхвърля на този остров. Той си казва: „На мене все нещастия. Не стига, че ми задигнаха възлюблената, сега корабът се разби – не си струва да живее човек.“ Започнал да ходи из острова, дошъл до едно дърво, спрял се и започнал да плаче. Гнездото на орела било на туй дърво. Като го видяла царската дъщеря, тя го скрила в гнездото. Пет-шест месеца двамата възлюблени прекарвали в гнездото. Шест месеца седели там. Един ден дошли двата орела, цялото гнездо го задигнали, носят го някъде. Те си казвали: „Какво ли има да стане с нас?“ Гледат, занасят ги на едно голямо събрание, слагат ги там. Пак започнали да дефилират животните, пак магарето си показало [магарищината] и накрая Соломон казал пак: „Онова, което Бог е направил, никой не може да развали.“ Орелът казал да излезе невестата, но с нея излязъл и нейният възлюблен. Орелът се пръснал от мъка.

Когато магарето си показва магарищината, радвайте се.

Когато орелът си показва своята гордост, пак се радвайте, защото ще излезе истината. Онова, което Бог е направил, не може да се развали. Идеята, която е вложена, онова, което Бог е вложил в човешката душа, каквито препятствия и да има, един ден човек ще постигне своето предназначение. Туй трябва да го знаете, да го вярвате. За далечното бъдеще предназначението, което човек има, ще го постигне. Всичко в света е създадено за подигането на човешката душа. Ние в този живот имаме само предвид да се осведомим за онова, което е вложено в тялото, да знаем как да манипулираме със своята глава, със сърцето си, с тялото си. Някой път ние ставаме най-големите неприятели на себе си, без да знаем. Колко мъчно е да кажеш на човека: „Ще се оправят работите.“

Преди години идва при мене един и аз му казвам: „Ще се оправят работите.“ Той седи при мене и как се е заблудил, казва: „Как ще се оправя, не виждам откъде ще се оправят. Не познавам никого. Пък съм човек честолюбив, да прося не искам. Как ще се оправят работите?“ Казвам: „Ще се смириш.“ – „Как ще се смиря?“ – „Че, аз може да ти помогна.“ – „Да не урониш моя престиж?“ – „Че, ти сам като седиш и разправяш, ти сам уронваш своя престиж. Чудя се на ума ти, че ти искаш да ме лъжеш. Седиш и ми разправяш за [небивалици]. Ти се опитваш да лъжеш един човек, който разбира работите. Ти искаш мен да излъжеш. Себе си не можеш да излъжеш, пък мене ще излъжеш. Ако излъжеш себе си, себе си ще излъжеш, не мене. Себе си като не можеш да излъжеш, мене никак не можеш да ме излъжеш.“ Казвам: „Може да ти помогна. Може да кажа някоя дума за тебе.“ Казва: „Гледай да не урониш моя престиж.“ Да не би да изнеса, че той идвал при мене, че се молил. Да не би да каже, че „искаш да лъжеш хората“. Казва: „Нищо не казвай.“ Сега запазих. Сега ако ти дам 100 лева, ще се докачиш. Давам ти 1000 лева, докачаш се. Давам ти 10 000 лева, давам ти 100 000, като ти дам 500 000 лева, започва да ти става приятно. Казвам: „500 000 лева ти давам без полица на доверие, да ги върнеш, когато искаш. Няма да ми даваш никаква полица, давам ти ги, когато обичаш да ги върнеш.“ Казва: „Ти сериозно

ли говориш или ме изпитваш?“ Казвам: „Колкото ти сериозно говориш, толкова и аз говоря сериозно.“

Та казвам: Законът е верен. Бог е спрямо нас такъв, каквото е нашето отношение. Каквото е нашето, такава е и Неговото отношение. Понеже Бог е едно същество съвършено, всяка една мисъл, лоша или добра, отива до Бога и не се задържа. Доброто от нас и злото от нас което излиза, не се задържа в Бога. Бог ни го изпраща към нас. Като изпратиш доброто към Бога, изпраща ти го назад. Като изпратиш злото, и него ти изпраща. В туй седи нещастieto на света, че като се върне нещо от Бога, доброто се връща с лихвите и злото, което ти изпращаш, и то се връща с лихвите. То е отражение. Всяка една мисъл, каквато и да е, има свои последствия. Казвам: Върху туй се спирате. Значи ти ще изпратиш една мисъл до Бога и тя ще се върне при тебе.

Вие сега, които ме слушате, сами в туй наполовина вярвате. Но всички страдате от единствената причина, че всеки ден вие изпращате по нещо, което ви се връща назад и ви причинява страдания. Казвам: Турете за обект... Не казвам да се не безпокоите. Дошла някоя лоша мисъл – да ви не безпокои. Изпъкне лошо желание – да ви не безпокои, те са външни работи. Аз говоря за желанията. Една мисъл или едно желание, една мисъл, която твоят ум възприема, едно желание, което твоето сърце възприема, и една постъпка, която твоята воля възприема, когато се съедини една мисъл, едно желание, една постъпка, и трите неща съединени и изпратени към Бога, те ще имат известно влияние върху тебе, те са твои. Когато направиш едно съединение между светлината, топлината и силата и го изпратиш към Бога, тази мисъл ще се върне към тебе, добра или лоша. То е закон за спазване на онази вечната хармония на Божественото, за да има равновесие между всичките хора, никой да не бъде онеправдан. Всеки, който работи, работи за себе си.

Казвам: Вашият живот, той ще причини полза на другите хора, от него и вие ще се ползвате. Той ще бъде вашето бъдещо наследство. С вашата мисъл вие можете да бъдете полезни на хората. Тази ваша мисъл ще се върне при вас. Казвам сега: Туй дръжте в ума си. Това е здравословното.

Сега, защо да се не радвате, ако имате едно страдание? Какво разбирате под думата „страдание“? Най-малкото страдание ето какво е. Представете си, че вие имате хубава бяла копринена дреха, ръката е чиста, но паднат десетина капки вода върху дрехата ви. Това са първите най-големи страдания. Дето паднат тези капки, роклята ще изгуби лъскавината. Щом роклята изгуби лъскавината, дрехата не е направена от добра материя. Щом дрехата не се изменя, тя е добра дреха. Значи дрехата е хубава.

Щом те поръсят и в духовно отношение, и там не трябва да става изменение. Моите чувства тогава са хубави. Щом паднат капките по дрехата и по нея не може да забележиш никаква промяна, тогава дрехата е хубава; щом стане промяна, дрехата не е хубава. И за моите думи е същото. Когато думата ми остави леке на дрехата, и моите [думи] не са добри, и вашата дреха не е добра. Когато моите думи не оставят лекета на дрехите ви, и моите думи са добри, и вашата дреха е хубава. Ако мине един ангел сега, представете си един ангел мине, таман си се облякъл така, зарадвал си се, облякъл си най-хубавата дреха. Коя е най-хубавата дреха? Най-хубавата дреха обличат момите на 19 години и момците на 19 години. Най-красивата дреха се облича тогава. На 21 година се облича втората хубава дреха. На 45 години последните хубави дрехи се обличат. А оттам насетне се обличат, как ги наричат, от дядо и прадядо, такива изостанали бабини рокли. Тогава ще мине ангелът и ще паднат капките. Ангелът знае вече дали дрехата може да издържи или не. Вие сте пак на изпит. Вие сте доста стари, но някои от вас сте на изпитание.

Щом станеш религиозен човек, че залюбиш Господа, ти си на 19 години. Братът е на 45 години, залюбил се е – на 19 години е. Ще дойде ангелът, ще напръска дрехата. И ако останат лекета на дрехата, тогава дрехата не е както трябва. Ако никакво леке не остане, дрехата е хубава. По някой път казвам: Каквото и да се случи, гледайте на добрата страна – подразбирам напръскването на тази Божествена вода – и като погледнеш, да имаш тази голямата самоувереност, че както и да пръскаат твоята дреха, тя ще остане така чиста.

Божественото никой не може да го опетни. Едно изклю-

чение има: никой отвън не е в състояние да опетни Божествената дреха, само едно изключение има: ти може да се опетниш. Единствената опасност е: само ти може да се опетниш малко. И то малко. Казвам: Единственият, който може да опетни дрехата, той е човек сам. Ако някой те опетни, то е съвсем друга дреха. Тази, вътрешната дреха никой не може да опетни. Това трябва да бъде вътре като аксиома. Вие мислите, че всеки може да ви оцапа – то е невъзможно. Благото, което имате, достойнството, което имате, онова, което Бог ви дал, за него се грижи цялото небе и Бог се грижи, Който е влязъл във вас; то е ценното. Писанието казва: „Написах ви на дланта Си.“

Ценното, което е вложено в нас. Вас ви е страх да не би някой път външните условия да ви завлекат. Питам: Ако онзи, който ви обича, ако Бог се проявява чрез него, каква опасност има? Няма никаква опасност. Сега как трябва да опитате? Дали онзи, който ви обича, обича ви. Вие сте на 19 години, как ще опитате любовта? Да ви дам една рецепта само за вас. Тази рецепта по никой начин на другите няма да я казвате. Като дойде твоят възлюблен, този, който ти казва, че те обича, ти ще му кажеш: „Майка ми преди 10 години умря, моля, иди на гроба.“ Ако той стъпи на гроба и майка ти дойде, той е възлюблен. Ако той стъпи на гроба и майка ти не идва с него заедно, ти си мълчи, нищо не казвай. Ако майка ти излезе из гроба, както той каже, ще стане. Ако майка ти не излезе из гроба, каквото каже, няма да стане, нищо повече. Ама туй за себе си пазете. Като го опитате, може да го кажете. Ако не сте го опитали, мълчете. Не искам да разправяте. И тогава ще имате една опитност. Как ще дойде майка ви? Ще дойде майка ви. Как? Тя ще бъде първата представителка на Божествения свят, че каквото той казва, това е вярно, това е истина. Тогава Писанието казва: „Дето са двама или трима, там съм и Аз.“

Този, който дойде, вие сте двамата и Той като дойде, третият, Той е Бог, Който ще каже, и каквото Той каже, е вярно. Ти ще изпратиш своя ум. Ако умът проповядва, умът на сърцето, ще изпратиш ума си да иде, да стъпи на гроба на майка ти. И ако майка ти дойде с ума ти, умът ти говори

правото. Ако сърцето изповядва своята любов на ума, прати сърцето на гроба на майка ти да стъпи. Ако майка ти дойде със сърцето, каквото казва сърцето, е вярно. Майката присъствува с ума и със сърцето. Тогава и двамата говорят Божествената Истина.

При много говорене погрешките са неизбежни. Вие казвате сега: „Тези години за любов ли са? Главите ни побеляха, колко сме страдали!“ Аз бих желал да сте страдали от любов, но не сте страдали от любов. А ми кажете: от какво сте страдали? От непослушание. Аз бих желал да сте страдали. Много сме страдали от непослушание. Да страда човек от любов, то е преимущество. Човек, който в най-лошия случай страда за любовта, той ще има хиляди пъти по-голямо благословение от най-големите добрини, които може да му дадат. Според мене не може човек да страда от любов. Ако страда, то е едно благословение. Най-възвишените същества слизат от небето, за да може да пострадат. Като пострадат и се върнат при Любовта, те са най-големите герои. Радвайте се, ако някой път сте пострадали за Любовта – то ще ви бъде единственото благо в света.

Там, дето стъпи Бог, животът е лесен. Благото, което ние сега имаме в нашия ум и в нашите сърца, там е стъпил Бог.

„Добрата молитва“

*XIX година (1939–1940)
24-та лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 13 март 1940 г.,
София – Изгрев.*

ИМЕТО БОЖИЕ, ЦАРСТВОТО БОЖИЕ И ВОЛЯТА БОЖИЯ

Сряда, 5 ч сутринта

„Добрата молитва“
„Махар Бену Аба“

По утъпканите пътища лесно се ходи. Лесно се ходи, но и там има една неприятност: че в сухо време много прах се вдига по утъпканите пътища, пък и кал се образува. Следователно прахът спъва пътниците. И по калните пътища мъчно се ходи.

Какво разбирате сега? След като говорил един говорител, казваш: „Какво разбираш?“ Проста работа. Говорителят размърдал въздуха, а пък този въздух, като допира до ушите на слушателите, прави някакво впечатление. Той размърдва въздуха, а онези казват, че добре говорил или зле говорил. Да знаеш да размърдаш въздуха, и за това размърдане на въздуха държат те отговорен.

Да ви дам един монограм. Вие сте от учените хора, всички сте свършили. Всичките тайни, всичката философия седи в туй. Препишете си го. Няма да го обяснявам.

Колко пъти влиза радиусът в една окръжност? (– „6 и нещо.“) Колко пъти влиза диаметърът? (– „3,14.“). Каква е разликата между правите и кривите линии? По някой път се спирате върху едно положение, безпокоите се. Като няма хляб, какво става? Ще гладувате. Като няма вода, ще пожадувате. Като няма пари, недоволство ще има. Нямаме дрехи, стават тия работи. Какво ще стане? Като те оберат, какво ще стане? Като ти дадат пари, какво ще стане? По някой

път казвате, че трябва да се дава. Добре, да разсъждаваме. Мислите ли, че всякога даването е едно благословение? Казвате: „Трябва да се дава.“ Хубаво, ако кажа на някого: „Я го налегни, че му дай 25 на неговата възглавничка“, ще бъде ли той доволен? Някой път казвате, че не трябва да се взема. Мислите ли, че всякога, когато се взема, е лошо? Ако ви взема болестта от вас, лошо ли е? Че, вие ще се радвате в дадения случай. Тъй щото, вие общо говорите, казвате: „Трябва да се дава.“ Не, не всякога трябва да се дава; не и всякога не трябва да се взема. Някой път трябва да се вземе.

Всички вие искате да бъдете щастливи. Ако всички бяхте щастливи, щеше да бъде най-голямото нещастие. Трябва да разсъждавате. Вашето щастие зависи от нещастieto на много същества. Вашето щастие се обуславя от нещастieto на хиляди същества. Казвате: „Да бъдем щастливи.“ Щастieto се обуславя от нещастieto на тия същества, които трябва да пострадат. Всички питате как ще се оправи светът. Аз може да ви направя едно възражение. Господ го направил, че не може да го оправи, та вие ще го оправите. Вие искате да се оправи един свят, който не може да се оправи. Някой път вие искате един умрял вие да го оживите. Един разбойник изклал 1000 души – защо ще го съживявате? Хубаво, че е умрял. Казва: „Хубаво стана, че умря, да си върви.“ Вие вземете този умрелия само отвън. Но и във вас има някоя характерна лоша черта. Лошата черта е героят вътре във вас. Лошевината е, която прави човека силен и смел. Ако не е лош, не може да се прояви. Ако е много кротичък, той е като тиха водичка – тихо тече, никому зло не прави.

Влезете в училище, учителят винаги казва на учениците: „Вие трябва да учите.“ Когато учителят влезе, тогава казват: „Учителят трябва да преподава.“ Когато сиромашът дойде при богатия, той казва: „Трябва да работиш.“ Сиромашът, като излиза, казва: „Ти щедър трябва да бъдеш.“ Сиромашията с работа се оправя, а пък богатството с щедрост се запазва. Ако не си щедър, ти не можеш да запазиш богатството. Сега вие не разсъждавате. Някои от вас сте сиромаси, че няма какво да пазите вашата сиромашия. Сиромашията с методите на богатството не можете да пазите. Не проповяд-

вайте на богатия, че той трябва да работи. Вие сега мислите, че богатите не работят. Работи, как не работи човекът. Богатите хора работят повече, отколкото вас. На неговата трапеза ще видите най-малко десетина блюда, различни работи и той ги свърши в половин час. Десет блюда да свършиш за половин час, за това се изисква ум. Каква химическа лаборатория да извади всичките тия елементи, главата му побеляла от мисъл – работа е това. Бедният човек седнал, една чиния има, малко пиперки турено – малка работа. Защо осиромашал? Не работи човекът. Една чиния работа ли е?

Сега вие искате да ви кажа нещо. Вие искате да ви кажа нещо за оня свят. Ще ви кажа един анекдот. Иде един знаменит цигулар и си дал първия концерт. Всичките му слушатели имали здрави очи, но всички били глухи. Всички насядали, той не знае, че са глухи. Той свири, те го гледат как си мърда ръката. Като свърши, няма ръкопляскане. Гледа ги – доста интелигентни хора, седят всичките. След като свършил концерта, казват му, че много хубаво си мърдал ръката. За музиката нищо не му говорят. Не го оценяват, не го чули. Каквото видели, само за това говорят.

Та казвам: По някой път не трябва да се говори само за това, което си видял, но и за това, което си чул. Казвате: „Да не чуе човек, защо чух това?“ Кое е по-хубаво: човек да чува или да не чува? Кажете: да страда ли човек в света или да не страда, кое е по-хубаво? Всички искате да не страдате. Тогава, като тръгнахте от вашето отечество, нали имахте разписание, нали изучавахте историята на този свят, нали ви разправяха, че като дойдете тук, на Земята, няма да бъде такава, каквото е във вашето отечество? Тези, които ви изпратили тук, на Земята, ви казали, че на Земята е рай Божи. Вашата работа мяза на онова малкото ангелче, че когато Господ създал Земята, разнесло се из вестниците на ангелите, че Господ създал един нов свят с особени същества. Туй ангелче отишло при един голям ангел и му казва: „Заведи ме в новия свят, да видя тия прекрасните същества, които Бог създал.“ Големият ангел го турил на своите големи крила и го донесъл на Земята. То казало: „Казах ти да ме занесеш в този, новия свят, дето Господ го създал, а ти ме занесе в

ада!“ – „Че, то е новият свят.“

Сега се изисква една мисъл. Ние мислим, че ада ние го създаваме, че има мъчение в ада. Не, ние не си представяме ада такъв, какъвто е. Какво е вашето понятие за рай? Как бихте го описали? Представете си, че ви дам темата да говорите за рай. Как ще го опишете? Ще го опишете някак си, но всички, които ви слушат, ще останат недоволни. Сега, едно разсъждение. Вие искате да идете в другия свят, в рай да идете, но в мястото на мъчението никой от вас не иска да иде. Но едновременно райт и адът се проявяват заедно. Корените на живота се намират в ада, клонищата се намират в рай.

Да кажем, вие вземете едно житено зърно. Представете си, че туй житено зърно седи в хамбара. Тия зърна си приказват за рай и райт е външният свят, дето растат. Казва житеното зърно: „Аз искам да ида в рай.“ Мислите ли, че ако вие извадите житеното зърно из хамбара и го изнесете из света, че то ще види рай? Нищо няма да види. Туй житено зърно, за да му покажеш рай, трябва да го посадиш в Земята, да го туриш на мъчение, да мине през страдание и като израсте, тогава ще види рай.

Аз не зная кои са най-големите ви мъчности, които ви спъват. Вие казвате, че има много големи мъчности. Аз толкоз години търся мъчности, не може да ги намеря. Има мъчности, но те са много умни. Ако речеш мъчността да я буташ, като погледнеш, офейка някъде. Виждаш мъчността, щом искаш да боравиш с нея, изчезва. Да кажем, мнозина от вас сте имали големи мъчности, страдания. Де са остатъците от мъчностите сега? Да кажем, вие сте страдали от мъчността на глада. Как ще опишете глада, тази мъчността? В какво седи мъчността на глада? Във време на глад от невидимия свят вас искат да ви направят светии. Човек, за да стане светия, той трябва да гладува. А пък вие всички искате да ядете. В яденето е всичкото нещастие на Земята. Мислиш ли, онази кокошка, която излязла от курника, като я ядеш, ѝ правиш някое добро? Мислите ли онова агънце, като го вземеш от неговите другарчета, туриш го на твоята трапеза, казваш: „Много хубаво е това агънце“, мислиш, че

е хубаво на него? За вас е добре. Тогава ще ви кажа онзи анекдот. Седи един турски бей и минава едно погребение, един гръцки поп пее: „И-и-и-и“. На турски значи „добре“. Турчинът мисли, че попът казва на умрелия: „Много добре“. Той казва: „Папаз* ефенди, на тебе е много добре, но на умрелия дали е много добре?“ Вие като ядете яденето, на вас е много добре, но на онзи, който е умрял, на него дали е много добре?

Всичко седи в разбирането на нещата. Всичката философия на живота в дадения случай, в дадения момент, какво е вашето разбиране за онова, което Бог е създал? Всичките страдания в живота произтичат от оня факт, че в дадения случай ти не схващаш нещата както Бог ги е създал. В какво седи нещастиято? В момента, в който схванеш, че Бог те е създал, то е благо, то е радостта. Всичките страдания са в това, че ти мислиш, че те не са за твое добро. Вас ви се вижда, че това е противоречие. Как ще схващате, то е ваша работа. Като страдате, то е ваша работа. Защото в страданието работите. Радостта, според мене, е оценка на нещата. В страданието ти се предава любовта, а в радостта ние оценяваме любовта. Следователно, когато ми говорят за страданието, казвам: Любовта се дава. От това произтича страданието. Дава ми се нещо, с което аз не зная да се справя. Радостта е да оцени. Щом се оценява любовта хубаво, произвежда радост. Щом не се оценява, произвежда страдание. Страданието е, което се дава. Ако добре възприемете причината, радостта ще дойде; ако не възприемете причината добре, то произвежда страдание.

Сега всички искате да бъдете щастливи. Няма нито един от вас, който да не мисли да иде в рая. От сутрин до вечер все за рая мислите. От голяма мисъл за рая сте остарели. Искате да идете в рая, пък пари нямате. Мислите ли, сега да идете в Америка е безопасно? Че, може да намерите дъното на океана. Ако пътувате сега от Европа, за 7–8 деня ще ви побелее главата. Сега ако ви пратят до Америка и вие идете и се върнете, ще бъдете с побеляла глава. Натъкне се парахо-

* папаз (тур.) – свещеник, поп.

дът ви на някоя мина, параходът потъне, вие се намерите на лодка 7–8 деня из океана в тия вълни. Като се върнете, какво ще кажете? Вие сами се плашите. Казвате: „Ще измрем гладни.“ Казваш истината. Всичките хора все от глад умират. И сиромаси, и богати все от глад умират. Богатият, при всичкото имане, умира от глад, не може да яде. Но хората не умират от глад. То е заблуждение. От глад хората оживяват, ако знаят как да гладуват. Умират от незнание как да гладуват. И от ядене хората умират, защото не знаят как да ядат. В яденето има едно благо.

Три неща ви трябва: мисъл, чувства и постъпки. Те са думи неразбрани. Светлина, топлина и сила на човека трябва. Без светлина мисълта се спъва; без топлина чувствата се спъват; без сила тялото се спъва. Не само човек да има сила, но тази сила трябва да знае да я запазва. Не само да я запазва, но да увеличава силата. И топлината, и нея трябва да знае как да я увеличава и да я запазва. Много малко се иска топлина, трябва да се увеличава, да се приспособява на топлината. Ако човек не знае как да се приспособява на топлината, и тя ще произведе дисонанс. При това, трябва да се приспособява човешкият ум на светлината, която функционира в неговия ум. Сега какво е потребно? Какво мислите за този монограм?

Мнозина от вас казват, че трябва да обичаме Бога. Но знаете ли каква е философията да обичаме Бога? Всички си имате едно вътрешно определение. По някой път вие говорите за безлюбието в света. Но от какво произтича безлюбието? Когато човек има само любов към себе си, то е безлюбие в света. Когато има любов към всички, то е любовта в света. Следователно ние говорим много пъти за безлюбието. Ти ако обичаш само себе си, то е безлюбие. От туй целият свят страда, понеже всеки обича себе си. Най-първото нещо, всеки трябва да направи едно самопожертвуване, да обикне поне одного отвън. Дошъл някой, казва: „Обикнах“ и минава за Господ. Досега се е учил само себе си да обича. Казва, влюбил се в някого. Ти в одного да се влюбиш, то е нищо. Като се влюбиш в него, ще му кажеш: „Аз направих една жертва заради тебе, но ти трябва да се подчиняваш. Понеже те оби-

чам, каквото ти кажа, трябва да ме слушаш.“

Аз наричам „лична любов“ любовта към ближния. Любовта за цялото, любовта за Бога разрешава въпроса. Ако човек не започне с онази любов, която включва всичко, въпросът остава неразрешен. Казва: „Да обичаш Бога.“ – „Как може да обичам Бога, как да го науча?“ – Ще идеш при Господа да се учиш. Като си дошъл на Земята, ще се учиш. Тук не си дошъл да страдаш, но не си дошъл и да благуваш. Дошъл си да се учиш, да различаваш какво нещо е страданието, какво нещо е радостта, какво нещо е смъртта, какво нещо е животът, какво нещо е силата, какво нещо е безсилието, какво нещо е тъмнината, какво нещо е светлината, какво нещо е топлината, какво нещо е студът.

По някой път седите и разрешавате въпроса: всички искате да ви обичат. Нали така? Че, всички се от любов страдате. Любовта е, която причинява всичките страдания на хората в света. Който и да е от вас, ако му дам 50 000 лева за един ден, ще се радва, но щом му взема 50-те хиляди лева назад, той ще стане нещастен. Питам: Какво са 50 000 златни? Оценил ли ги е той? В какво седи щастието? 50 000, това е едно понятие. С 50 000 лева той се счита за щастлив. Мисли си нещо той. Каква мисъл седи в ума му? Каква идея има този богатият човек? Ако е богат ученият човек, къщата му ще бъде пълна с хубави книги. Той ще се радва, че има какво да учи. Ако е някой търговец, ще се радва, че дюкянът му ще бъде пълен със стока. Ако този богатият човек е някой касапин, в неговия дюкян ще бъдат окачени животни с одрани кожи, той седи със своята престилка и със своя нож. Всичкото богатство е там. Когато ходите в нашите хали, там има такива животни, казваш: „Я ми отрежи едно парче.“ Той дойде с ножа си, отреже едно парче, тури го на терезията*, премери. Като го вземеш, прегърнеш го, туриш го под мишницата, носиш го на своята възлюблена. Казваш: „Едно килце месо.“ Тя казва: „Много е добър“ – как го наричате, аз го забравих – „много е добър моят възлюблен.“

Аз бих ви говорил, но тук вие сте влезли в едно статичес-

* терезия (от пер.-тур.) – диал. теглилка, везни.

ко положение. Мислите ли, че ако вие имате една болка в тялото, да кажем боли ви кракът или боли ви гръбнакът, бъбреците, стомахът, вратът, главата, че аз ви донеса една копринена дреха, че вие я облечете, мислите ли, че ще бъдете щастлив? Ще се огъвате. Ще кажете: „Защо ми е?“ Тази хубавата дреха при такова болезнено състояние не струва. Най-първо тялото трябва да бъде здраво, че да не чувствуваш никаква болка. Като вземеш тази дреха, тя иска да я разхождаш. Ти, като минаваш, при всяко помръдване болка усещаш, не можеш да се радваш на дрехата. Ти ще чуваш само един шум.

В турско време имаше такава една мода, като правеха обуца, туряха в гъона неща да скърцат. Като минава някой, чуваш го на 200 метра. Младият момък, като му скърцат обувката, момите го чуват на 200 метра. Казват: „Много му скърцат обувката“ и по това го харесваха, като им скърцат обувката. Туй не се отнася до вас. Да спи зло под камък. То е външният свят. Тук вие сте в друг свят, не внасяйте оня свят. Че хората ядат месо – имат право да ядат. Че някои гладуват и страдат – имат право да страдат. Благуваш – имаш право да благуваш. Осиромашаваш – имаш право да осиромашаваш. Обогаत्याваш – имаш право да обогаत्याваш. Поумнял си – имаш право да поумняваш. Считайте, че каквото човек прави, има право да го прави.

„Сиромах съм сега.“ Каква идея туряте вие в сиромашията? Болен си. Болестта е едно благо. Благо е, че като те заболи кракът, започнеш да мислиш за другите хора, стават ти мили на сърцето, отвори се сърцето, искаш да бъдеш щедър. Дойде някой болен човек, казваш: „Върви си, не искам да се занимавам с болни хора.“ Някои от вас имате деца. Нали един баща изисква синовете му да бъдат добри. Учителят иска неговите ученици да бъдат прилежни, да учат. Един капелмайстор изисква всичките музиканти да свирят хубаво, да не правят погрешки, всичко да върви. Щом той се [...] на погрешките, не върви тази работа. Аз считам майстори в един оркестър, само една репетиция да направят. Като погледнат нотите, да започнат да свирят. Сегашните само повтарят. Гледам, 2–3 часа повтарят едно и също нещо. Повта-

рят, че се изгуби смисълът. Как ще му дадеш смисъл? Ако тялото ви не е музикално, вие музикант не може да бъдете. Ако вашето сърце не е музикално, вие музикант не може да бъдете. Ако вашият ум не е музикален, вие музикант не може да бъдете. Ако вашата душа не е музикална, вие музикант не може да бъдете. Ако вашият дух не е музикален, вие музикант не може да бъдете. Аз считам музикант този, на когото духът е музикален, душата е музикална, умът е музикален, сърцето е музикално. Ако пък остане сега да ставате музикални, то е изгубена работа. То е невъзможно.

Вие искате да бъдете добри. То е една погрешна идея. Човек има заложибите в духа си, в душата си, в ума си, в сърцето си има заложиби да бъде добър. Следователно трябва да проявите онова, което е заложено в ума ви, в душата ви, в духа ви, да проявите и това, което е заложено във вашето сърце. Казвам: Всички вие носите заложиби.

Казваме: „Да се свети Името Божие“ – то е Божественият свят. „Да дойде Царството Божие“ – то е духовният свят. „Да бъде Волята Божия“ – то е физическият свят. Да се изпълни Волята Божия – то е на Земята да знаем да живеем добре. А в духовния свят трябва да се въдвори Царството Божие. А да се освети Името Божие – то е в Божествения свят. Ние сега седим в една идея и искаме да осветим Името Божие тук, на Земята. На Земята трябва да се изпълни Волята Божия.

Как се изпълнява Волята Божия? Щом ти си здрав, ти си изпълнил Волята Божия. Щом не си здрав, ти не си изпълнил Волята Божия. Щом стомахът не функционира правилно, ти не си изпълнил Волята Божия. Щом дробовете не функционират правилно, ти не си изпълнил Волята Божия. Щом мозъкът не функционира правилно, ти не си изпълнил Волята Божия. Щом нямаш хубаво кръвообращение, ти не си изпълнил Волята Божия. Щом те боли гръбначния стълб, ти не си изпълнил Волята Божия. Щом те болят рамената, ти не си изпълнил Волята Божия. Щом те боли вратът, ти не си изпълнил Волята Божия. Щом те болят пръстите, ти не си изпълнил Волята Божия. Че, какво искате друго? Каква философия искате? Казвате: „Да изпълним Волята Божия.“

Най-първо ще изпълниш Волята Божия, че да нямаш никаква болка. Ще внесеш ред и порядък в тялото си. Като те заболи пръстът ти, като кажеш, че искаш да идеш при Бога, духнеш на пръста и болестта да си иде. Кажи й: „Да си вървиш.“

По някой път се уединявам да мисля, уединявам се да си почина. От дълъг път иде човек, все трябва да си почине малко, да се освободи, да погледа Божествения свят. Аз считам почивка да изляза да видя какво Господ е създал. Някой път, тамън река да погледам какво Господ е създал, някой ми донесе някоя човешка работа. Тамън река да погледам Божественото, друг дойде. Вчера, като съм седнал да видя Божествените прозорци, ето носят ми едно писмо. Казвам: „В туй писмо има нещо.“ Отварям, тя е една млада бедна мома, заболяла от туберкулоза, ходила в Искрец, изписали я от болницата, изписали я и не я пратили в Горна Оряховица, откъдето е тя, пращат при мене аз да й платя данъка. Казва: „Препоръчаха ме до тебе, Учителю.“ Казва, че няма пет пари, пък ми носи един хляб и в писмото пише, че й трябва 320 лева да иде до Горна Оряховица. Сега аз ви казвам: Вие ако бяхте на моето място, какво щяхте да направите? Работата е, че като я изпишат от болницата, не я пращат в Горна Оряховица, но я пращат в София. Аз извадих поуката. Казва: „Бързам.“ Още като дошла и бърза. На себе си рекох: „Ти от това бързане страдаш.“ Че тя заболяла, аз зная защо заболяла – не е изпълнила Волята Божия.

Казвате: „Да я съжалим.“ Как ще съжалия един човек, който не е изпълнил Волята Божия? Гледам, лицето дряхло*. Казвам: „Остани да ядеш.“ Тя бърза. Казвам й да остане да яде, пък друга беля, друга опасност. Другите настръхват – охтичава, може да зарази някого. Хайде друга беля. Трябваше да кажа вън да й турят. Казвам: „Влез вътре.“ Турят й. Мислено й казвам: „Трябва да се изпълни Волята Божия.“ Аз не й говорих, пратих другите да й говорят. Аз като я погледнах, казах: „Ти страдаш, защото не си изпълнила Волята Божия.“ Туй е вярно. Всеки човек, който не изпълнява Волята Божия, страда. Тя си направила много добре сметката.

* дряхъл (от рус.) – книж. остар. отпаднал, немощен, слаб.

Трябват ѝ 320 лева, за да си иде. Аз, като търговец, искам да спестя малко от парите. Нямам достатъчно брашно, мисля каква операция да направя. Казвам: „320 лева ти трябват с кой трен да пътуваш?“ – „С експреса.“ – „А с пътнишкия?“ – „270 лева.“ Рекох: „С него ще идеш.“ С пътнишкия да пътува, защото по-малко ще дам. С експреса – 320 лв. Веднага решавам – с пътнишкия. Сега, какво да направя? Спестих малко. Но освен тези пари трябват ѝ още 50 лева, има да пътува с автомобил. Казвам: „За автомобила 20 лева ще ти дам, та всичко 290 лв.“ Казвам: „Той, автомобилджията, ще отстъпи. Аз давам 20, пък той 30 да отстъпи.“ 290 лв дадох и се освободих. Тя гледа, гледа. Казвам: Това е правият път.

Сега и от вас искам по същия начин да се освободя. Искам да се освободя, разбира се. Учете се да бъдете благодарни в душата си. Ако страдате, да благодарите за страданието, защото страданието носи нещо хубаво. То е най-мъчното изкуство, като ти е мъчно, да благодариш. Много трудна работа е то. Още като я видях да идва, рекох: кой я пратил, де ми намери адреса? Има благотворителни дружества, които помагат, аз не съм banker, някой богат. Казва: „Изпрати-ха ме при тебе.“ Похвалили ме, много добър ме препоръчали. Добър съм, ако давам пари. Щом не давам пари, не съм добър. Страшен bankerин. Всичката добрина седи само в парите. Даваш пари – добър си. Гледам лицето ѝ, докарва се пред мене. Казвам ѝ мислено: „Да изпълниш Волята Божия. Ако изпълниш Волята Божия, добре ще ти бъде. Ако не изпълниш Волята Божия, ще те турят на едно голямо изпитание. Ще изгубиш смисъла на живота си. Тъй както си мислила, ти си дошла да се радваш, ти си дошла, искаш да се жениш, да имаш деца, да имаш свой възлюблен, да се разхождаш. Сега ни къща имаш, ни дрехи, ни апартамент.“ Ако ѝ кажа тъй, тя ще се обиди. Говоря ѝ мислено, тя ме гледа и се чуди какво ѝ казвам. Говоря на душата ѝ. Казвам ѝ: „Ще изпълниш Волята Божия. Досега не си изпълнявала.“

Сега и на вас казвам: Изпълнявайте Волята Божия, това е на физическия свят. Това е Бог на физическото поле. Бъди здрав. Като се разболееш, търси причината, да премахнеш болестта. Изучи на какво се дължи болестта. Всичките болес-

ти се дължат на малки причини. Някой може да ти каже: „Ти си лош човек.“ Това е един жаргон – „лош човек“. Може да ви кажат, че вие всички сте добри – това не е вярно. Може да ви кажат, че вие всички сте лоши – и това не е вярно. Според мене добър човек е всеки, който изпълнява Волята Божия на Земята. Подразбирам, че той ще бъде здрав човек. Ако боледуваш, болестта трябва да бъде един начин за лекуване. Всеки човек боледува, за да се лекува. Ако не боледуваш, не може да се лекуваш. Ако вие не турите мисълта „да изпълните Волята Божия“, вие на физическото поле не може да се лекувате. Турете за задача да изпълните Волята Божия. Вие тичате при лекар. Дойде някой и ме пита: „Каж ми, при кой лекар да ида?“ При който лекар и да ви пратя, той няма да ви излекува. Лекарят ще ви проповядва вяра. Лекарят казва: „В това лекарство, което ти давам, ако вярваш, ще оздравееш; ако не вярваш, няма да оздравееш.“ Лекарят иска да бъдеш малко щедър. Той казва: „Ти не си се научил да даваш, скържав* си. Тази болест е да се научиш да даваш.“ Щедро ще даваш на лекаря. Ако не даваш, той като те прегледа, втори път не иска да дойде. Мислите ли, че ако дойде един лекар, ако някой от вас е болен, трябва да дойде лекар, но този лекар, който иде да ви лекува, той има да ви направи едно добро и вие имате да му плащате. Ще се срещнете с лекаря, за да ликвидирате вашата карма. На Земята всичките работи са приключване на известни сметки.

Считайте срещата с всеки един човек на място. Четете една книга – радвайте се. Видите една трева израснала – радвайте се. Видите изворче да тече – радвайте се. Духа вятър – радвайте се. Вие сега казвате: „Много духа вятърът.“ Че, духането на този вятър има свой смисъл. Времето е тихо – то си има свой смисъл. Тихото време, и то прави своите планове да свърши някаква работа.

Казвам: Целият външен свят е едно предметно учение за вярващите. Първото нещо: специално искайте всички да бъдете здрави. Изпълнявайте Волята Божия. Заболи ви кракът – намерете причината защо ви заболял кракът. Ако имате

* скържав – диал. стиснат, скъперник.

едно неразположение в сърцето, то е малка болка в духовния свят. Намерете причината за туй неразположение. Ако имате едно малко неразположение във вашия ум, пак намерете причината каква е. Мъчна работа е тази.

Аз гледам задачата, която дадох на сестрите. Всички сестри ми дадоха подаръци изработени. Всевъзможни чешити. Виждам всичките начини и методи, по които светът може да се поправи. Там има чорапи, шалчета, после ризи, има гащи, има шалове шарени, после те си дават мнението и какъв цвят да се употреби. Направил съм доста голяма камара. Казват: „Какво ще се прави?“ Казвам: Лесна работа. Една сестра дошла и нарежда, и намерила една хубава риза и казва: „Учителю, много хубава риза, за тебе са дадени тези хубавите работи.“ Казвам: Този е старият дявол. За себе си да задържа. Казва: „Какво ще се прави всичко това?“ Казвам: Лесна работа, ще се уреди. Че ако е лотария, за всички няма да има. Казвам: Ще се уреди тази работа. Тя е уредена, работата. Казвам: Във всинца ви има доброто желание. Аз не обичам да повтарям нещата. Гледам на живота много широко.

Някои от вас мислите, че животът на един учител е много лесен. Аз бих желал да ви туря на моето място да видите какво нещо е учителството. Да бъдеш един учител, да ти дават 2-3 деца, то е нищо, дават ти 2-3000 за това. Ти си дошъл в света да помагаш. Дойде един човек и ти предаде всичкото свое разположение, ти трябва да го опиташ. Лошият като дойде, чувствуваш в себе си всичката лошевина. Представете си, че един човек е така облечен в нечисти дрехи, миризма има. Той иде да го разгледаш. Ти, докато го разгледаш, какво ще ти е? Ако дойдат 10 души и ти целия ден се занимаваш с тях, ще се заразиш. То е ужасна работа. Като дойде един добър човек, той носи благословение, той е като един цвят с ухание. Разбирам, влязъл си в една градина, може да разглеждаш този цвят.

Аз желая да бъдете добри. Не е в мой интерес да бъдете лоши. Понеже сте минали през всичките мириси, минали сте през всички гниеци неща, сега поне някои от вас искам да станат цветя, да цъфнат – да стане една смяна. Тази смяна

не е за мене, но е за вас. Туй, което е добро за мене, е добро за вас; туй, което е лошо за мене, е лошо и за вас. Вие ще дойдете при мене и казвате: „Искам да ни спасите.“ Знаеш колко мъчно се спасява човек? Казвате: „Христос спаси света.“ Не го е спасил, спасявал го е. Христос спасява света, но всички ще минете по пътя на Христа. Човек, който не мине по пътя на Христа, не може да се спаси. Казва Христос: „Аз съм вратата.“ Врата[та] на страданието е за любовта. Христос е Пътят. Ако не влезете в този път на страданието, по който Той минал, ти не може да бъдеш спасен. Ако не влезеш по пътя на радостта, по който Той е минал, не можете да бъдете спасени. Той, след като разгледа този въпрос, казва: „Не разбирам тази работа, но да бъде Волята Ти, тъй, както Ти си предвидил, така да бъде.“ Зарадва се Христос в Себе си.

Казвам: Не да бъдем индиферентни, но да вярваме, че онова строго, че онова, което Бог е създал, макар че не го разбираме, за добре е. Няма нищо в света, на което Бог да погледне със Своето око и да не оправи; всичко ще оправи. Там, дето Бог оттегли Своя поглед, нещата стават лошо; дето Той поглежда, нещата стават добре. Там, дето е насочен Божественият поглед, нещата стават добри; там, дето се оттегля Божественият поглед, там е лошото. В туй моментално оттегляне на Божествената светлина в човека, човек става лош. Затуй аз желая да имате Божествената светлина, понеже само тогава може да растат всичките цветя от Земята. Благодарение на оня нежен поглед, който Слънцето им праща, те растат. Ако Слънцето престане да гледа към тях, тия нежни цветя не може да растат.

Вие имате статическо разбиране. Мислите Христос да дойде на Земята да създаде най-добрите условия. Ако вие сега не Му благодарите за това, което имате, как ще Му благодарите за бъдещето? Казвам: Сега вие сте уморени от една неестествена мисъл. Мисъл имате. Казвате: „Болка имам в крака“ – доброто ти страда. „Болка имам в ръката“ – правдата ти страда. Болка имаш в сърцето – сърцето ти страда. Болка имаш в мозъка – умът ти страда. Туй страдание може да бъде в мозъка, в сърцето, в краката, всичките

ти удове може да страдат, страда някоя добродетел. Възстанови добродетелта.

Сега съм взел един уред, наблюдавам с увеличително стъкло, появяват се някакви явления. Забелязвам появяването на някои цветове. Като гледам един предмет, появяват се цветове. Като се появи един цвят, аз зная причината. Защото мнозина страдат, изгубват зрението си. Известни лоши мисли на вашите деди и прадеди идат и ако не вземете предпазителни мерки да пазите очите си, веднага ще заболят очите ви. Наслояване става на мислите. Наслояват се в зрителния нерв, такива вещества се натрупват, че започва да се затъпява зрението, започваш да не виждаш. Или ако не слушаш правилно, тази светлина започва да се наслоява в слуховия нерв и тогава оглушава човек.

Казвам: Изисква се една цяла философия да разберете, че мислите в света, чувствата в света и постъпките съставят или благото, или нещастieto на човека. Трябва да мислиш добре, понеже в тази мисъл ще създадеш външните условия. Ти трябва да [чувствуващ] добре, понеже ще използваш вътрешните възможности добре и трябва да постъпваш добре, понеже това е разумният живот.

Условията, това са физическият свят, съзнанието е отвън. Вземете този часовник – този часовник е разумен, показва времето. Този часовник сам по себе си не познава дали времето е право. Ако направи някаква погрешка, разумното същество, то коригира погрешката. Значи разумността е отвън. Следователно тази разумност постоянно коригира физическите погрешки. Когато ви боли тялото, разумността е отвън. Щом то направи една погрешка, вярвайте, той ще дойде, ще види часовникът колко е останал назад, той ще поправи погрешката. Онези, които са създали вашите тела, вие живеете добре, ако има някакъв дефект, те като дойдат, ще поправят. Щом вие почувствате една болка във вас, тази болка, пък и всяка болка, се отразява в невидимия свят, в разумния свят, тия същества знаят, че времето не е право, ще дойдат да коригират погрешката. Понеже в техен интерес е да живеете добре. Който живее добре, показва правилно време. Който не живее добре, показва лъж-

ливо време. Вие трябва да бъдете здрави, да показвате правилно време, което Бог е положил. Защото от туй време, ако вие сте здрави, вие помагате на вашите ближни и помагате на себе си, това е в полза и на цялото човечество. Ако боледувате, спъвате себе си, спъвате ближните си, спъвате и човечеството.

Казвате: „Не трябва да страдаме.“ Не е въпросът там. Сега в живота сте дошли да отпратите вашата мисъл към Бога, за да дойде да поправи погрешките. Тъй щото, каквато и болка да имате, не ходете да търсите лекар, изпратете мисълта си към Бога. Господ има хиляди лекари, Той да ви изпрати някой лекар. При мене мнозина идат да ги лекувам. Аз съм малко своеобразен. Казвам му: „Ти нямаш никаква болка, болка не виждам. Много си мазен, не си отгънял, не ти е хлътнало лицето.“ Казва: „Пълен съм, но не съм здрав.“ Казвам: „Тази болка мъчно се лекува. Тя взема две години и половина да оздравееш. По никой начин не може по-рано. Тя две години и половина е турена на служба. Ти не може да я уволниш, освен, трябва да направиш някое голямо престъпление, да я уволниш. Две години и половина ако живееш добре, може да се освободиш от нея.“ Вие, запример, може да накарате един кон да не рита – като го буташ отзад, да не рита. Колко време се изисква да научите един кон да не рита?

Вие сте нетърпеливи. Тази нетърпеливост от милиони години я носите. В миналите съществувания вие сте били във формата на един слон. Вие махате с ръцете – това са все животински състояния. Дойде някой, казваш: „Знаеш, като те ударя, какво ще стане?“ То е ритник. „Като те ударя...“ – „Ами аз като те ударя...“ Започва един удар, други удар. В Европа се дуелират със своите шпаги: единият мушне, другият мушне, като станат, ръкуват се и оттам насетне станат приятели. Трябва да се намушкат с шпагите, да почувствуват болка, единият го бутне, другият го бутне хубаво, сприятеляват се.

Казвам: Когато ще се дуелирате, ако ще мушнеш, мушни го хубаво. Не го мушкай да го убиеш, но като го бутнеш, да почувствува болка, да го накараш да страда. Аз се радвам, че вие страдате, понеже сте се дуелирали на бойното поле.

Вие сега като си идете, ще кажете: „Много лоши хора сме.“ Аз ще туря по-меко: Много се потривате. Това е лошото във вас. Казвате: „Много лоши хора сме.“ Много се потривате. Като ви дадат една работа, не се завземете да я свършите, но се потривате. Каквато работа и да ти дадат, направи я хубаво. Дадат ти да измиеш един леген – измий го хубаво. Ти не сядай да мислиш: „На мене ли се намери да ми дадат да го мия, на друг защо не го дадоха?“ Вземи сапун, вземи топла вода, измий го отвън и отвътре хубаво. Този леген само ти може така да го измиеш. Ако трябва да се калайдисва, дай го на калайджията, ти пак го измий. Друг не може да направи това.

Казвам: Всяка една погрешка е един леген, който трябва да се измие. Не се потривай. Не му търси причините. Ще ви приведа един пример. Един българин, който свършил в Америка, бил много религиозен, един от най-религиозните българи. Като религиозен човек, имал изпитания. Осиромашал, нямал нито пет пари. Американците са много практични, не обичат да помагат, трябва да ти създадат работа и така да ти помогнат. Той ще ти създаде работа и тогава ще ти помогне, ще ти даде пари. Този, по български, седял и не искал да работи, чакал да влезнат в положението му. Той ми разправяше тази своя опитност. 3–4 деня гладувал и се молил на Господа. Една вечер минава по улиците на града Бостон и гледа в краката си една кесия. Взема кесията – гледа: доста крупна сума има вътре. Сега иска да знае на кого е кесията; търси и намира, че тя е на един студент от университета. Ходил той да влага 1000 долара в банката и останалите пари турил в кесията си за харчлък. Като турил кесията в джоба, паднала отвън. Мисли си българинът, че работите му вече се оправят. Мисли, като даде кесията на студента, той ще му даде една сума. Отива, намира студента, дава му кесията и онзи му казва само едно „благодаря“. Гладувал 4 деня, разхожда се в един битпазар, разхожда се и гледа как хората си пазаруват. По едно време гледа един долар, хората го тъпчат. Взема долара и нещо му казва вътре: „Не му търси господаря.“ Казва: „Не търсих на този долар господаря, взех го и отидох да се нахраня.“

Не търсете господаря на погрешките. Не търсете господаря и на добродетелите. Ползувайте се от всяко благо в света. Ползувайте се от всяка погрешка. Защото всичко в света е Божествено. Ако знаеш как да използваш условията – те са от Бога. Използувайте външните условия, използвайте и вътрешните възможности. Изпълнете и Волята Божия. Туй е, което не знаехте досега. В изпълнението Волята Божия седи здравето на човешкото тяло. Във въдворяването на Царството Божие зависи доброто разположение във вас. И от прославянето на Името Божие зависи красотата на нашия ум. Като вършим всичко за Славата Божия, ние живеем за ума. Като се молим да дойде Царството Божие, тъй ще въдворим ред и порядък в нашите чувства. Когато се освети Името Божие, ще уредим нашия ум. Като дойде Царството Божие, ще се уреди нашето сърце. Като изпълним Волята Божия, ще бъдем всички здрави, ще бъдем безсмъртни, ще може да живеем тъй, както искаме. Ще познаем, както сме и познати. Ще познаваме Бога, както Той ни познава. То е смисълът на живота – да познаем Бога, както Той ни познава. Бог, Който ни познава, мисли нашето добро. Всеки ден ни дава хубавите условия и възможности, за да можем да живеем.

Да се свети Името Божие в нашите умове.

Да се въдвори Царството Божие в нашите сърца.

Да бъде Волята Божия в нашето тяло.

„Отче наш“

XIX година (1939–1940)

25-а лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 20 март 1940 г.,
София – Изгрев.

ТРИТЕ ЗАКОНА

Сряда, 5 ч сутринта

„Отче наш“
„Духът Божий“
„Венир Бенир“

Ще прочета няколко стиха от Евангелието на Лука, от 41-ви до 54-ти стих.

Това са неща, които са казани преди хиляди години. Ние всякога се плашим от работите, които стават. Няма какво да се плашим. Направеният дълг е направен. Счупеният крак е счупен. Развалената къща е развалена. Какво ще се плашиш? Трябва да се плаши човек преди къщата да е развалена. Трябва да се плаши човек преди кракът да е счупен. Трябва да се плаши човек преди главата да е пукната. Като се пукне главата, свършено е. Казват: „Какво ще стане?“ Ако може да оздравее пукнатата глава, добре е. Ако не може – свършен факт е. Ние трябва да се безпокоим, докато човек не е умрял. Като умре, какво има да се безпокоим? Кой досега е отговорил защо умира човек? Никой не е дал отговор. И защо се ражда човек, никой не е разбрал. Защо умира, никой не е разбрал. Предполагаме. Ражда се, защото е направил добро. Умира, защото е направил зло, нищо повече. Казваме: „Защо умря?“ Защото направи зло. „Можеше ли да не умре?“ Можеше. „Как можеше да не умре?“ Да направи добро. Сега, като умрял, да направи добро в другия свят, дете ще се роди пак. Та, конкретно, умират хората, защото правят зло. Общо правило: Раждат се, защото правят добро. И в Писанието казва, че „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие.“

Сега мнозина от вас мислите, че сте много възрастни. Много голяма цена си давате. Вие казвате: „Остарях вече, на 45 години човек станах.“ Запример, ако идете вие на

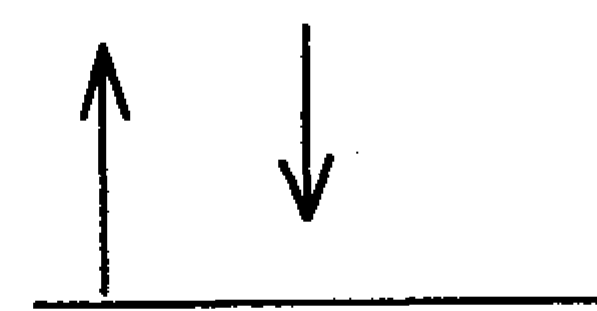
Юпитер и сте тук на 40 години, на колко години ще бъдете там? 12 години, според изчисленията, взема Юпитер да обиколи Слънцето. Значи на 2 години на Юпитер, ще бъдеш на 24 години тука. Значи на 3 години ако си – на 36 години, а на 45 години като си, ще бъдеш на около 4 години. Че, той още не е готов за отделенията. А ти казваш: „На 45 години съм.“

Сега една нова посока ви трябва.

А _____ В Имате тази линия – една възможност е. Тя може да представя къща, може

да представя нива, може да представя някой дюкян, някоя река. Много работи може да представя, но трябва да се използва. Ако е нива, дойдеш от точката А до точката В, какво ще направиш? Ако всеки ден ходиш от единия край на правата до другия, какво ще направиш? Измерваш нивата и можеш да знаеш колко е голяма. Казваш: „Нищо не ражда нивата.“ Че как ще роди? С ходене тази нива не ражда, тази нива изисква работа.

Добре. Но да допуснем, че това е едно бойно поле. Двете точки са две армии. Едната армия е в точката А, а другата армия е в точката В. Доста почетно разстояние има. Ако А мисли да обстрелва точката В, как ще нагласи артилерията си? Туй разстояние е 45 километра. Как ще нагласят своите оръдия, че точно на място да удрят? Ако този артилерист тури топа на 100–200 метра, къде ще падат гранатите? Ако

той рече да стреля нагоре, гранатите ще се върнат надолу. Тук се изисква малко геометрия. В дадения случай най-целесъобразното за този артилерист е един ъгъл от 45 градуса. Като се хвърли тази гра-

ната, ще удари точно на място. Сега някои верующи, като се молят, вдигне си главата, перпендикулярно нагоре гледа. Тъй като си дигаш главата, молитвата няма да достигне целта. Тя се връща. Не знаеш да се молиш. Да се молиш, ти трябва да туриш главата си на 45 градуса, тогава молитвата ти ще иде при Господа и ще се върне при тебе. Някой, запример, когато се намери на големи мъчности, свият ръцете си, мислят – нищо не се постига. Прекръстоса ръцете си, иска работите му да се уредят. Вие защо си туряте ръцете

така? Защо си прекръстосвате пръстите? – Онзи, който не знае. Те се съветват, пръстите. Не се безпокойте. Съветват се пръстите. Пръстите на лявата ръка казват: „Как да оправим тази работа?“ Съединят се всичките и тогава онзи, който не знае, той ще чете, то е дете, той само кряска.

Казва: „Какво ще правим?“ Няма какво да се безпокоиш. Безпокойството показва невежество. Всеки човек, който се безпокои, той е невежа, не разбира работите. Казва: „Какво да правим, ще умрем.“ Ще умреш, ще умреш. Щом си направил зло, ще умреш. „Другояче не може ли?“ Може – ще оправиш живота си. Казва: „Как ще го оправя?“ Ще направиш добро. Казва: „Как да направя добро?“ Ти имаш един брат, ти си му казал: „Голям простак си“ и брат ти се обидил. Сега, „голям простак“ какво значи? Простак. Вие турите, обидил се братът. Какво трябва да направиш?

Сега, да ви обясня тази дума. Представете си, че вашият брат носи една грозна шапка 10 години на главата си, може да има половин кило мас горе на шапката, вие вече сте толкоз внимателен. Хващате тази шапка, удряте я на земята, значи: голям простак си, че носиш такава шапка. Брат ти се обиди, че си му ударил шапката. Той се обиди, понеже останал без шапка. Обидил се как тъй да му вземете шапката и да ударите. Какво трябва да направиш, за да се примириш с брата си? Ще идеш, ще купиш една хубава шапка. Ще дойдеш и ще кажеш: „О, моето братче!“, ще го погладиш и ще туриш шапката на главата. Ще се оправи работата. Ако хвърлиш шапката и кажеш: „Такава шапка да не носиш вече!“, работата ще остане неоправена. „Голям простак си“ – значи шапката е хвърлена на земята долу.

Казвам: Нова шапка трябва. Старите възгледи, това са ония мазните шапки, които сме носили 10 години. Провидението – нашият брат дошъл и хвърлил тия шапки. Сега идат новите шапки, които трябва да се турят. Новата шапка е жива. Имаш хубав глас – то е една хубава шапка, турена на главата. Някой път иска човек да се похвали. Хубаво е човек да се похвали, но да знае как да се похвали. Не трябва да се хвали като онзи турчин, който ходил в Мала Азия и казвал, че като бил в Багдад, 45 метра той скачал, 45 аршина скачал.

Казват му: „Е, ефенди, тук можеш ли?“ – „Тук – казва – хавата* не помага.“ Не че хавата не помага, но то е една дубара**, че хавата не помага.

Някой казва: „Зная хубаво да пея, но салонът не е хубаво отоплен.“ Казва: „Много високо вземам тоновете.“ Казва, че взема високи тонове, а едва изкарва една октава от до до до. Високи тонове е 4 октави да вземаш. Мисля, в историята, в Италия имало една певица, която вземала близо 4 октави. Цигулката е 3 октави и половина. Значи тя вземала половината октава повече от цигулката. Горните тонове на цигулката вземала.

Във всинца ви има заложи, които Бог е турил. Ние искаме във вас да се развият възможностите. Всеки един от вас трябва да развива онова, в което е най-способен.

Да допуснем сега тази линия, на този военен. Тази линия представлява човека, неговият растеж какъв е. В какво се заключава неговата възможност? Неговата възможност зависи от неговото чело, зависи от неговия нос, зависи от неговата брада. Ако челото е добре развито, неговият Божествен свят е добре устроен. Ако неговият нос е добре развит – тази част около носа показва духовния свят, – ако е хубаво развит носът, той има достатъчно способности и възможности. Неговата брада представя физическия свят. Значи от тия възможности, които са вложени в неговата глава, възможностите, вложени в неговото сърце и в неговото тяло, зависи сегашният живот, зависи и бъдещето.

Казвам: Всички ония недоразумения в нас се проявяват, когато се яви някое разногласие. Ние нарушаваме разумната връзка, не сме във връзка с Бога. Най-първо, прекъсваме връзката на разумността. Разумният живот е Божественият живот. Любовта, това е духовният живот. Истината, това е

* хавà (от ар.-тур.) – нар. състояние на времето, климат, въздух; диал. вятър.

** дубара (от пер.-тур.) – остар. измама, лъжа, хитрост.

човешкият живот. Значи щом нарушим Божествената Мъдрост, започва да се атрофира нашето чело; щом нарушим Любовта, започва да се атрофира нашият нос; щом нарушим Истината, започва да се атрофира брадата. Щом се наруши Истината, значи човек става безволен, той изгубва силата си. Човек не може да бъде в света, не може да бъде силен на Земята, ако Истината не е с него. Ти решиш да правиш нещо, но се колебаеш. решиш, отлагаш, решиш, отлагаш и в тебе има едно желание с много малко работа много работи да свършиш. Пък то е определено, всяка една работа е определено за колко време ще я свършиш. Една песен ако пееше, ти искаш в една минута да свършиш песента. Ако една от нашите песни пеете, за една минута изпява ли се една песен? Няма какво да бързаш, няма какво да претупаш песента. Запример някоя песен вземеш да пееш. Много пъти вие пък протакате песните. А някой път много бързате с песните. Хубаво е човек да бърза, но в бързането трябва да има ритъм. Аз съм забелязал, някои хора като вървят, вървят в такт, много равномерно вървят. Други неравномерно вървят. Не върви работата.

Първото нещо: онова, което искаш да направиш, трябва да е ясно определено и да не правиш никакъв компромис нито с външния свят, нито със себе си. Да допуснем, че ти имаш да даваш някому 5 лева. Имаш да му даваш дребни пари и като му дадеш, казваш: „Нямам една стотинка. Хайде, друг път ще ти ги платя.“ Никога не оставяй да дължиш една стотинка. Като правило го дръжте. Изплащай, не оставяй стотинката да дължиш. Всяко едно задължение, което ти оставиш по такъв начин, скъпо ще ти коства.

Един математик изчислявал, правил изчисление, че ако се турят от времето на Христа 25 стотинки със сложна лихва, досега, за 2000 години, ще се образува такава грамадна сума, че ако цялата Земя е от злато, не може да се изплати този дълг. Ако от времето на Христа останат 25 стотинки да се плащат, след 2000 години цялата Земя, ако беше златна, не можеше да се платят дълговете. Този математик изчислява и казва, че 99 години наред, всеки 9 минути, в банката трябва да падат по една земя, като нашата, от злато, за да се плати

този дълг от 25 стотинки. Вие мислите, че 25 стотинки е нищо. Отде ще намериш да го платиш?

Та, всички страдате от малките погрешки. Не ги оставяйте. Една погрешка, малките погрешки, те са като тези същества, които много се развъждат – като въшките, като зайците. Англичаните, като завладяха Австралия, занесоха зайци да се развъдят, да могат да ядат повече месце. Толкоз се развъдиха тия зайци, че станаха нещастие за населението: изпояли наоколо пасбища, започнали да измират животните. С милиони зайци и най-после накарали някои месоядни животни да ги ядат. Тия месоядните, като яли зайците, започнали да ядат и техния добитък, та двойно нещастие.

Сега, да дойдем до онова, което трябва на всинца ви. Вас ви трябва едно постижение в дадения случай. За днес ви трябва една спокойна мисъл, едно спокойно чувство и една отлична спокойна постъпка. Ти се безпокоиш как ще прекараш старините си. Питам богатия, който има старини, как ще прекара старините си.

Разправят за един 75-годишен старец във Варненско, имал 4-5 сина. Като се оженили, той раздал имането на синовете си. Те са били такива непрокопсани синове. Понеже не го искали снахите при тях, турили го в една къща сам да живее и само му занасяли хляб. Случило се, че го нападнали въшки. Старецът казвал: „Изядоха ме.“ Плаче човекът, изяли го въшките.

Всяка една лоша мисъл, тя е паразит. Всички съвременни хора страдат от тия психологически въшки. Влезе ти един бръмбар, целия ден си неразположен. Наскоро ми се оплакваше една софиянка. Казва: „Не зная какво да правя със своя мъж. Обича да седи в кухнята на прозореца и гледа навън.“ Тя му казва: „Какво седиш само в кухнята, какво гледаш? Защо не си гледаш работата, но само гледаш през прозореца?“ – „Гледам! – казва. – Но хубаво зная, аз бръмбари имам в главата си.“ Ако едно дете минава в някоя градина, има ябълки, туй дете ще има изкушение като гледа ябълките. То държи ръцете си пред себе си, гледа ябълките, поглежда насам-натат, изправно е детето. Щом като мине, погледне и няма никой, веднага откъсне и тури в джоба си.

Като излезе вън от градината, яде. Намира се на работа туй дете. Къде е погрешката? Погрешката е във вземането на плода. Погрешката не е в яденето. Туй дете трябваше да попита господаря може ли да му позволи да си откъсне една ябълка. Дето и да е, намерете господаря на лозето и кажете: „Може ли да откъсна?“ Ако сам си позволите. Мнозина поддържат и казват: „Всичко е на Господа.“ Щом всичко е на Господа, ще попиташ Господа. Господ, в дадения случай този стопанин, попитай да откъснеш ли. Значи на Господа принадлежи. Ти си позволяваш едно право, което го нямаш – няма да даде. А той си позволява туй, което няма право.

Целият свят страда от едно безправие. Всеки мисли, че има право. В света никой няма право. Единственото право, което има, то е само на Бога. Казва: „Аз не съм ли свободен?“ Свободен си. Водата е свободна да тече – докога? Някой казва, че е свободен. Водата е свободна да тече, докато Слънцето грее. Щом Слънцето престане да грее, тя замръзва. Как ще тече тогава? Свободата произтича от три неща в нас. Туй го помнете. Свободата произтича от Любовта, от Божията Любов, която действа в нашето сърце; свободата произтича от Божията Мъдрост, която действа в нашия ум; свободата произтича от Истината, която действа в нашата воля. Ако Бог чрез Истината действа в нас, ние сме свободни. Ако Бог действа чрез Любовта в нашите сърца, ние сме свободни. Защото аз казвам, че съм свободен – трябва да разбирам, че Бог действа в сърцето, в ума и във волята. Няма по-хубаво нещо [от] да съм свободен. На три неща почива свободата. Казвате: „Свободен съм.“ Ти не можеш да бъдеш свободен, ако не обичаш; ти не можеш да бъдеш свободен, ако не мислиш; ти не можеш да бъдеш свободен, ако не работиш. Без разлика е. Всеки ден ще идеш да работиш.

Да допуснем, някои от вас имате доста хубав глас. Тук идете, пеете, а всяко задължение [да] пеете – не сте свободен. Вкъщи по колко минути пеете? Аз ако бях на вашето място, да кажем, намирам се в някое мъчение, тогава ще пея. Когато човек е на мъчение, тогава се пее. Да кажем, казваш тъй: „Мъчно ми е днес.“ Пееше си: „Мъчно ми е днес.“ Как ще

се справиш с мъчението? Трябва да пееш, за да се справиш. Как ще изпееш „Мъчно ми е днес“? Каква песен ще направите от тези думи сега? На песен как ще го направите? Песента показва, че ти не можеш да разрешиш тази мъчността, ако не слезеш надолу. Гладен си, жаден си. Имаш един кладенец. Този кладенец има стъпала. По тия стъпала ще слезеш, ще нагребеш вода и ще излезеш. Казвате: „Мъчно ми е.“ Буквата М показва движение надолу. Ти трябва да слизаш. После трябва да излезеш. След като излезеш, ще се напиеш. „Мъчно ми е“ – ще се напиеш с вода, като излезеш навън. След като си пил вода, ти трябва да направиш някаква работа. Ако си жаден, най-първо ще се напиеш, след туй ще пееш. Питам: Каква песен ще пееш? – „Сладко се напих.“ Как ще направиш песента? – „Мъчно ми е днес. Защо съм жаден? Напих се сладко. Напих се. Сладко ми е днес вече.“ Как ще пеете песента?

Всичка не мислите еднакво. Знаете ли колко трябва да се проучва характерът на човека? Вие не мислите. Някой от вас седи, има ниско чело. Мислите ниско, в долната част на челото. Някой – отзад на главата, някой – в тила. На разни места из мозъка сте. Някой е в центъра на вярата. Той само вярва. Някой е в центъра на надеждата си. Той се надява. Друг е в личните си чувства. – отзад на темето. Той мисли, че работите не вървят, че достойнство няма, че хората не го уважават, не го почитат. Трети иска да бъде силен. На разни места сте из мозъка. Онзи, който е в личните чувства, той се докача. Той иска към него да имат уважение и почитание хората.

Хубаво, ти искаш да те почитат хората. Законът е: Ако ти не почиташ, и тебе няма да почитат. Ако аз срещна някой човек, който има погрешка, как трябва да изправя погрешката му? Допуснете, че погрешката на този човек седи в неговата външна дреха – мазна е дрехата му, 4–5 години я носил и само мас тече по дрехата му. Как ще му кажеш, как ще го направиш? Да кажем, твой брат е. Ще идеш, ще му купиш хубава дреха, ще кажеш тъй: „Мазното палто я да го снемем. Аз ти нося друго, хубаво, да се облечеш. Ще бъдеш по-добре разположен.“ Ти ще го направиш за брата си, като

че за себе си го правиш. Ние живеем един отделен живот, мислим, че когато нашето положение се подобри, ще се подобри и положението на другите. Туй е вярно, защото щом нашето положение се подобри, и положението на всички наоколо се подобрява. Щом се подобри положението на едно огнище, запалят го, и положението на всички околни огнища ще се подобри. Щом се запали огънят на огнището, подобрява се положението на цялото огнище.

Казвам: Бог изисква от нас нещо да правим. Ние чувствуваме този Божествен импулс. Като станеш сутрин, нещо те поощрява да работиш. Казва ти нещо Господ, ти го отлагаш. Кажеш ти да мислиш, ти казваш: „Това не може.“ Тогава Господ те прати в сърцето – „И тук не може.“ Прати те на Земята – и него не можеш. Ако в Божествения свят не работиш, ако в духовния свят не работиш и ако в човешкия свят не работиш, тогава къде трябва да работиш? По някой път вие ходите на екскурзии, че влезе песъчинка в обувката ви и ви безпокои. Какво трябва да направите? Ще изуete обувката, ще изуete чорапите, ще намерите песъчинката, ще изчистите обувката и ще видите – ако свободно ходите, пясъкът го няма вътре.

Казвам: Когато вие сте неспокоен в себе си, какво правите? Да допуснем, че някой от вас е сиромах. Просящите, които ходят да просят, те се учат на изкуство. Аз съм забелязал, като мине някой просяк и като ми поиска някой, съм разположен да му дам. Друг като ми каже нещо, не съм разположен да му дам. Защо съм разположен? В единия в гласа има някаква мекота, като говори, разполага. В другия, още като чуеш, като че заповядва. Казва: „Моля, за Господа ми дай!“ Но просия със заповед...

Сега, у всинца ви има установени възгледи. Казвате: „Аз тази работа я зная вече.“ Запример вие знаете да пеете старите песни. Но новите песни, има хиляди песни, вие още не сте ги заучили. Божествените песни не ги знаете. Тези песни, които пеем, са все от човешки характер. Ангелските песни едва сега се приготвяват и за в бъдеще ще ги учите. Ангелски песни на Земята няма. Една ангелска песен, за да се изпее, значи една песен на светия. Между всичките хора

настава вече готовност. Всички са щедри, те си помагат един на друг. По човешки като пеем, като пее някой, казва: „Я ми плати.“ В ангелските песни, като изпееш една песен, отваря кесията си човек и всичко дава.

Един ангел, като дойде в градината, не ходи като нас да полива с някоя лейка цветята, но той само в градината като изпее една песен, току изведнъж всички цветя се полелят. Един ангел иска да се облече с най-хубава дреха – той не се безпокои, не ходи като нас в някоя витрина да се пъчи. Изпее една песен – облечен е в хубава дреха, каквато иска. Той няма къщица, иска някоя хубава къщица. Изпее песента и къщицата дойде. Една ангелска песен чудесна работа е. Какво нещо е ангелското пеене? Като изпееш такава песен, всичко става. Тук, по физически, болен си, не минава. Ангелите, по някой път и те имат болести. Мислите ли, че ангелите нямат неразположения? По някой път, като гледат хората как живеят, чувствуват едно неразположение, понеже големите блага, които Бог дал на хората, не ги използват както трябва. Те разправят, разправят, хората казват: „Не разбираме.“ Те са недоволни.

Сега вие казвате: „Какво да правим?“ Мислете! „Как?“ Чувствувайте. „Как?“ Работете. „Как?“ Свърши се въпросът. За да мислиш, трябва да имаш Божествена светлина; за да чувствуваш, трябва да имаш Божествена топлина; за да работиш, трябва да имаш Божествена сила. Ако Истината не присъствува в тялото ти – този храм – ти не може да работиш. Ако Любовта не присъствува в сърцето ти, ти не можеш да чувствуваш, не можеш да обичаш. Ти искаш да се проявиш. Ти не можеш да се проявиш без любов в света. Седиш и си неразположен. Аз забелязвам, у децата има една топлина. Разгневи се детето, майка му дойде, сестричето му дойде, то хвърля, нищо не иска. Баща му дойде, пак не иска. Исква то и като някой голям господар седи. Една топлина имат децата и като гледа, отгоре ги гледа, иска да възпитава баща си и майка си. „Знаете ли, вие ме обидихте, всички трябва да се подчинявате на всичко, което аз искам!“ Детето е забравило. Дотогава, докато Бог действувва в ума на детето, докато Бог действувва в сърцето на детето и докато Бог действувва в тяло-

то на детето, бащата и майката, каквото то каже, изпълняват. Но един ден Бог не действа в ума на детето и в сърцето на детето, и в тялото му. Детето по същия начин заповядва, но те не го слушат. Тогава влиза в едно стълкновение.

Щом си се разсърдил някому, Господ го няма в тебе. Тогава идат големите изпитания. Запитай се по някой път защо се сърдиш. Аз да ви кажа: по някой път ние се сърдим на вятъра, който духа. Отива един приятел на гости при един свой приятел. 10 години не го е посещавал. Като отива, приятелят му едва го поглежда. Нему му става мъчно, че той не се интересува. Едва го хванал за ръка приятелят му. Казва: „Няма основание той, съжалявам. Че защо не се ръкува както трябва с мене!“ Приятелят му казва: „Боли ме ръката, ще ме извиниш, много ме боли ръката.“ Той трябваше да му каже – погрешката на приятеля му е там. Трябваше да му каже: „Няма да може да се ръкувам, ръката ме боли.“ Той не му каза и онзи криво разбра.

По някой път, че някой с вас не се е ръкувал както трябва, вие се омъчнявате. По някой път човек се докачи. Като го погледнат, хората се докачат. Законът какъв е? Най-добрият поглед е по същия закон на военните – на един ъгъл от 45 градуса. Ако ти на 45 градуса не можеш да погледнеш този човек, всякога ще бъде недоволен. 45 градуса, това е едно много хубаво, естествено положение. Това е един ъгъл естествен. Има една наука боваризъм. То е 45 градуса над физическата повърхност, на която живеят. Всякога погледът трябва да бъде на 45 градуса. Естественото положение е това. Ако седиш, по същия начин. Като размишляваш, трябва да държиш мисълта си на 45 градуса. Тогава в ума ти тази линия на 45 градуса, като мислиш, по тази линия трябва да вървят мислите, на 45 градуса. Ако ти се съсредоточиш и мисълта ти нагоре, перпендикулярно върви, ще имаш обратни действия.

Питам сега: Кога сила[та] е най-голяма, когато теглите? Ако теглите едно въже, кога най-силно можете да теглите? Отгоре надолу или хоризонтално? Когато изучавате, никога не бързайте. Онези, които са изучавали тия движения, разбират. Или един човек, ако знае начина – има хора, които 45

кила [могат] да дигнат с едната ръка. Има други, 70 кила може да вдигне с ръката си и 75 кила, има начини. Даже до 80–90 кила може да вдигне с едната ръка. Има начин как да движиш ръката си. Ако знаеш как да движиш ръката, този предмет, понеже той се привлича към земята. Ако знаеш как да движиш ръката, ти ще намалиш съпротивлението, което предметът има. Много предмети, като ги дигаш, може да олекнат. Вие може да направите един малък опит. Като стоплите въздуха, този въздух олеква. И веднага топлия въздух може да го прекарате през горните прозорци, а пък студеният, който влиза от горните прозорци, слиза надолу. Студеният въздух, понеже е по-тежък, слиза надолу. Топлият въздух е по-лек, излиза нагоре.

Значи всяка мисъл, която има в себе си топлина, тя отива към Бога. Ако мислите са без топлина, те слизат надолу. Вие се молите, но сърцето ви е студено. Молитвата ви вместо да отива нагоре, тя отива надолу. Казвате: „Сърцето на човека трябва да бъде топло.“ Или казваме: „Всяка молитва трябва да бъде един израз на любовта, която притежава.“ Той, като стане сутринта, трябва да бъде благодарен за голямото благо, което Бог му е дал.

Та, трябва да изправим своето минало. Като се гледат лицата, ако се гледат вашите лица, лицата на всичките хора са написани. Ако дойде някой да изучава живота, ще види, че много от вашите черти са създадени само от една [не]благодарност. Ако вие бихте живели тъй, както Господ иска, лицата ви щяха да бъдат красиви като ангели. Дето сте грозни, мисълта ви не е била Божествена, чувствата ви не са Божествени и постъпките не са Божествени. Затова са очите ви хлътнали, мътни стават. Космите стават рошави, набръчкани, упорити. Изопачава се още и брадата. После човек се прегърбва, казва: „Не зная какво да правя.“ Човек до стари години, и на 120 години, пак трябва да бъде прав като свещ в света. Да замине не гърбав, но да бъде прав. Сега ви гледам, на 45 години вече се прегърбвате. Казвате: „Остаряхме.“ Между всинца ви забелязвам един недъг на миналото. Вие не знаете как да се самоуважавате.

Като видите един човек, веднага да видите една хубава

черта в него. Като срещна един човек, веднага гледам челото, да намеря нещо хубаво. Срещна човек, в който времето е развито. Казвам: Ето хубава черта. Срещна човек, в който редът и порядъкът е развит. Казвам: Ето хубава черта. Срещам друг – музикалността е развита. Казвам: Ето хубава черта. Срещна един човек, в който времето е развито – ето един човек практичен. Срещна човек, в който времето не е развито, той много бърза. Всеки човек, в който времето не е развито, той бърза. Всяко нещо има време. Като кажеш „и“, колко време трябва? „И-с-к-а-м.“ Как ще го кажеш „искам“, за да се научиш да искаш? Ти отиваш да искаш хляб от един човек. Ти най-първо трябва да правиш опит. Най-първо вземи един хубав топъл хляб, че го прегърни. Занес го до себе си, огледай го, целуни го. Пак го вземи. 10 пъти така. Тогава на хлебаря можеш да му кажеш туй, което искаш. Хлябът ще те предразположи да искаш. Хлябът ще те предразположи да говориш меко на хлебаря.

Самият хляб, благата, които Бог ни дава в света, те ни разполагат да познаем Бога. Без Божиите блага няма да имаме отношение към Бога, те са връзка. Божията мисъл е една връзка. Тя ще ни научи какво отношение да имаме към Божията Мъдрост, Божията Любов. Тя ще ни свърже, една връзка е тя. Тя ще ни научи какви трябва да бъдат нашите чувства. Божията Истина ще бъде една връзка, която ще ни научи как да постъпваме. Сега, практически седи в туй. Ако ние спазваме закона на Истината, тялото ще бъде здраво, ако спазваме закона на Любовта, сърцето ще бъде здраво и ако спазваме закона на Божията Мъдрост, мисълта, мозъкът ще бъдат здрави – няма да бъдем неврастеници, много лесно ще се справяме с мъчнотиите, които имаме в света. Мъчнотиите ще имаме, целият свят е пълен с мъчнотиите. Само Господ може да побеждава, да те превежда.

Благодарение, че ни ръководят светли духове, другояче на ден на стотина места може да се изпочупят краката. Толкоз опасности има, че всеки ден може да минеш 100 прежеждия, които може да те лишат от живота. Като се върнеш вечерно време, ще благодариш, че си се върнал жив. Някой трамвай може да те прегази, някоя кола може да те прегази,

някоя керемида може да падне, някой луд кон може да те прегази – какво ли не става.

Разправя един наш приятел тук, от Изгрева, доста напреднал брат. Качил се на една каруца, слиза към София. Иде друга каруца насреща. Като се подплашват конете! Качил се, да му върви работата. Той иска да се избави и като става, хвърля се и с малко контузене минава. Аз никога не се качвам на каруца. Питам: Може ли да се кача или не? Нещо казва: „Не се качвай.“ Тръгна си пеш. По-безопасно за мене от моите крака няма. Когато аз ходя, съм в най-голямата безопасност. Щом се кача на каруцата, започна да се моля да ме избави Господ. После, викат ме на угощение – пак започвам да се моля. Като ме забавляват, може да влезе в кривото гърло. Да се засмея и да се случи нещо.

Един наш напреднал брат отива в Пловдив на гости. Сестрата му дава сладко; правят си шеги. В това време и на брата се запушва гърлото, примира. Сестрата била решителна: бръква с пръст в устата и изважда костилката. Като вземаш сладко, не се смей, шеги не правете. Като ти дадат сладко, ти се помоли, че тогава го вземи. След това правете шеги. Чети: „Отче наш, не въведи нас в изкушение, но избави нас от лукаваго.“ Ний сме на Земята изпратени за учение. Целият живот седи в едно вътрешно възпитание. Да сте готови за друг един свят. Каква трябва да бъде нашата обхода? Всички ние се предизвикваме кой как дойде. Еди-кой си брат е сприхав, че еди-кой си сестра е сприхава.

Казвам: Онази река, която слиза от планината, е много сприхава. То е най-естествено, като слиза в полето, става много кротка. Тази сприхавост на брата зависи от условията на живота. Казвам: Ако ти си на мястото на този сприхавия брат, и ти ще бъдеш такъв, и ти ще вдигаш шум. Не само той дига шум. Казвам, когато сте сприхави, кажете: „Братът слиза отгоре от планината.“ Когато братът е тих и спокоен, кажи: „Братът е в полето.“ Как може да скача, да вдига шум в полето? От планината слиза – вдига шум. Щом слезе на полето, казва: „Какво ще трябва да се направи?“ Никаква енергия, никаква пъргавина няма, не го осъждайте, нищо повече.

Живота, както Бог ни го е дал, да не роптаем. Като станеш, не роптай. Повикай Господ да ти помогне. Неразположен си – моли се, нека дойде Господ да ти даде урок, да знаеш от какво произтича твоето неразположение. На гладния ако не му дадете да яде, той е неразположен. На жадния ако не му дадете вода, той е неразположен. На голия ако не му дадете дрехи, той е неразположен. На бедния ако не му дадете пари, той е неразположен. На всеки човек като му дадете от онова, от което той има нужда, той е разположен. Не искайте онзи, който трябва да изпълни вашата нужда, да я изпълни. Да я изпълни някой умен човек, не глупав.

Сега всички имате тия мъчнотии, всички се поучавате. Постоянно и мене идват да ме питат какво трябва да се прави. Слушам някой, давам наставления: „Така трябва да правиш.“ Но много пъти гледам: онзи, който дава наставления на другите, той сам това не го знае. Един кабалист дошъл, че ми разправя за числата. Казва: „Аз съм изучавал малко кабалата.“ Казвам: Като си изучавал кабалата, какво означава числото 1? – „Един – казва той – е Бог.“ На числото 1 какво ти можеш да дадеш? Туй число 1, като извършиш нещо, какво ще дадеш от себе си? То е числото 1. Като изучаваш 2-те, законът на 2-те кабалистично значи: дадено е как да го оцениш. 2-те е най-мъчното да се разбере, понеже оценката в света е най-мъчното. Да дадеш е по-лесно. Да оценяваш е мъчна работа. 2-те [означава] да оцениш туй, което се дава. 3 означава да знаеш не само да го оцениш, но да знаеш как да се ползуваш, да го използваш. Те са три неща: да дадеш, да оцениш и да приложиш. Те са най-мъчните работи в света, то е кабала. Казват: „Първото е Бог, второто е материята.“ Те са много отвлечени понятия, нямат приложения.

Аз считам числото 1 е Любовта. Тя трябва да се прояви. 2 – тази Любов трябва да се оцени. 3 – тази Любов трябва да се приложи, да се направи един триъгълник или цял един кръг. Ако ти си разбрал тия трите числа... Челото горе – то дава, носът оценява, а устата прилага нещата. Станеш сутрин, ще кажеш: „Трябва да дам, да оценя и да приложам.“ (Учителят пипа всяка част – челото, носа, устата.) Стани сутрин, премери челото си. Трябва да имате една мярка. Пре-

мери челото, отдето са космите до началото на носа. После премери носа, премери и брадата и нареди тия числа така: $1=3$, $2=4$, $3=5$. Как мислите? Взимам относителни числа. Мислите ли този, който има 1 равно на 3, 2 равно на 4, 3 равно на 5. Имате: 4 и 5 е равно на 9 – и 3 – равно на 12; делено на 3, се пада по 4. От числото 5 вие ще вземете и ще приложите на числото 3. Числото 3 много малко може да даде. В дадения случай от 5, от физическото поле, ще вземете една единица и ще дадете на 3. 5-те е, което ще даде. От 5-те, като дадете на 3-те, ще имате едно равновесие на характера. Всяка сутрин, като премериш челото си, ще видиш откъде трябва да дадеш и откъде трябва да вземеш.

Казвам: Днес каква е задачата ви? Днес какво сте намислили да направите? Като се върнете днес, трябва да приложите един малък косъм на вашата воля. С едно влакно да усилите волята. С две влакна да усилите сърцето и [с] три влакна да усилите ума. Или: да усилите ума си с три мисли, да усилите сърцето си с две чувства и да усилите волята си с една постъпка. С три мисли как ще усилите ума си? Кои са мислите, с които можете да усилите ума си? Кажете ми сега 3 мисли, които може да усилят ума ви. Ха, Олга, кажи една мисъл. (– „Обичай Бога.“) То е за сърцето. Ние се безпокоим, казваме: „Дребна работа.“ Ако бяхте в тъмна нощ, останали някъде, небето покрито с облаци, няма никаква светлина, какво щяхте да мислите, какво ви трябва? Светлина. При това, какво ви трябва още? Здрави очи. При това, вечерно време трябва ви един слух. Че, след като се вторачвате, ще наострите ухото да чуете някъде нещо.

Та казвам: В Божествения свят, като станеш сутрин, като се помолиш на Бога, погледът ти да бъде чист, слухът да бъде ясен. И туй, което си схванал, да благодариш на Бога. Какво означават тия лампи? Туй показва, че в Изгрева има нещо неизправено. Изгревът се разваля от много любов, неестествена любов. Изгревът се разваля от много мисли, неестествени мисли. Изгревът се разваля от много постъпки, неестествени постъпки. Така съм определил. От една неразбрана любов, от неразбрана мисъл и неразбрана постъпка. Ние донесохме Рила тук, на Изгрева. Изгревът не страда

от недоимък, Изгревът страда от голям излишък. Малко канализиране му трябва. Вие сте повече богати, отколкото трябва. Капиталът, който имате, не знаете как да го пласирате. Най-богатите хора сте, но не знаете къде да пласирате дарбите си, много сте даровити. Тук, които музиканти са дошли, страх ги е, казват: „Големи критици са.“ Като дойдат по музика, не може да свирят. Свири някой на пианото, тук ръкопляскане няма. Погледне, казват: „Така не се свири.“ Слушах една сестра да казва на едного: „Ти – казва – окултно не можеш да свириш.“ Справете се добре с вашите мисли.

Всяка сутрин, като станете, гледайте една Божествена мисъл да проникне във вашата мисъл. По една Божествена мисъл да проникне в ума ви, едно хубаво чувство да проникне в сърцето ви и една добра, Божествена постъпка да проникне във волята ви. Най-първо се поставете 10–15–20 минути в едно почивателно положение, да възприемете Божествената светлина, Божествената топлина и Божествената сила; тогава започнете вашата работа. През целия ден дръжте ума си бодър. Дръжте ума си бодър, да мислите малко за челото. Дръжте сърцето си бодро. Мисълта дръжте отвън. И на мястото на тялото дръжте мисълта за вашето преустройство.

Щом се устройва добре вашето чело, вашият нос и вашата брада, цялото ви тяло, и то се устройва. Каквото е лицето на човека, такова и тялото. Какъвто е мозъкът, такова е и лицето. Каквото е лицето, такова е и тялото. Тялото зависи от разположението на мозъка. Каквото е тялото, такъв е и мозъкът, такова е и лицето – между всичките има едно вътрешно съотношение. Всяка сутрин, като станете, обновявайте се. Вие ставате и мислите, че сте господари. Имате едно недоволство. Намирате, че това нямате, онова нямате. Всичките нужди, които имате, трябва да имате една малка придобивка. Всяка сутрин, като ставате, да се подмладявате с една година. Който е на 45 години, да се подмладява. Поне в седмицата да се подмладиш с една година. За 52 седмици да се подмладиш и ако си на 52 години, да станеш едно малко дете.

Казвам: Втората лекция, ще ви дам един начин за подмладяването. Но този начин ще бъде доста труден. Той е

труден, както когато някой човек учи за пръв път да пее. Всичкото му желание е хубаво, но не може. А пък го е срам.

Вземете един човек, един българин. Говори български много добре. Започва да говори английски. Като говори на български, отлично говори. Като рече да говори английски, изведнъж усмихне се, не може да го произнесе. Ако речеш да говориш отлично английски, българин може да си. Как ще говориш? Англичанинът, като дойде в България, макар да знае много добре английски, не знае български.

Казвам: По някой път, като се опитаме да говорим и по Божественому, ставаме смешни, но трябва да се учим да произнасяме. Ние трябва да се учим на Божествен език. Казвам: Сега ще започнем да изучаваме езика на ангелите. Ще намерим първата ангелска дума и ще започнем да я произнасяме. Коя дума мислите е? Ще започнем да произнасяме най-първо думата на български – обич или любов – да видим как ще ги произнесете.

„Добрата молитва“

*XIX година (1939–1940)
26-а лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 27 март 1940 г.,
София – Изгрев.*

ВЛЮБВАНЕ И ЛЮБОВ

Сряда, 5 ч сутринта

„Добрата молитва“
„В начало бе Словото“

Ако ви запитат или ако ви дадат една тема на всинца ви как да си създадете добрия живот, как ще отговорите? Казвате: „Да се създаде добрият живот.“ Как би се създал добрият живот сега? Всеки един от вас има едно състояние, седи някой път замислен. От какво зависи, че е замислен? Казва, тъжен е. В какво седи тъгата на човека? Тъгата е нещо чуждо. Ако влезе един трън в крака ти, как може да вървиш спокойно? Не си свободен. Този трън може да е в крака, може да е в ръката, може да е в гърба – на различни места може да е. Вие всички носите разположението на младите момци и младите моми. Всички носите разположението на бащите и на майките, и после, носите разположението на старите хора. Някой път вие сте с инициатива, въображението във вас работи. Най-първо младата мома мисли, че тя може да оправи света. И младият момък, и той мисли, че не само може да го оправи, но нов свят да създаде. Той казва: това знае, онова знае... Показва, че има ред и порядък. Космите му са на място, дрехите му са на място, като върви – спретнат, от него излиза енергия. Питам: В този млад момък, откъде дойде енергията в него?

Да допуснем, че имате един магнит, който привлича железните стърготини. Има нещо, което привлича стърготините. След туй погледнеш младия момък – в него наставка промяна. Тук преди години, в братството, имаше един брат и една сестра, които ходеха много неглиже, като че нито братът, нито сестрата се интересуват от някои външни неща, вгълбени вътре. Някои ги мислеха, че са много религиозни. В моите очи не бяха религиозни вътрешно. Външно те се

показваха, че са религиозни, но подбудителните причини, които ги караха да бъдат така, ни най-малко не беше Божествената любов. Съвсем други бяха причините. След 5–6 години този брат и тази сестра започнаха да се обличат хубаво, братът се обличаше добре и сестрата се обличаше добре. Казват другите: „Те поумноха.“ В моите очи ни най-малко не поумноха – те оглупяха. Защото, когато един човек започне много да яде, осиромашава. От ядене и пиене осиромашава човек. Някои от вас искате да бъдете спретнати, красиви. Хубаво е. В какво седи красотата? Човек трябва да има симетрия. Ако той симетрично не е устроен, много страдания ще има. Всичките хора, които са нещастни, ако вземеш да премериш лицето, краката, ще видиш откъде произтича нещастieto им. Ако влезеш в една прихлупена къща, таванът е един метър и половина висок, откъде произтича нещастieto? Като влезете, трябва да се навеждате. Ако човек е късичък, както и да е. Но да кажем, сте като нашия брат, който, като го взеха войник, не можаха да му намерят дрехи, трябваше нов шинел да му направят.

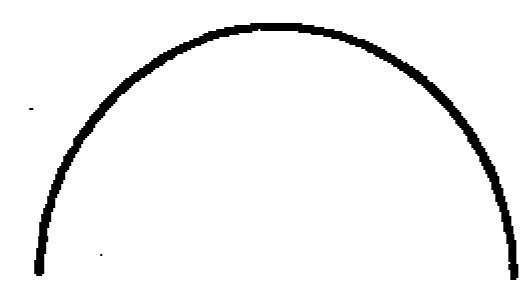
Та казвам: Има някои хора, които много мислят. Много мислят и са разчетливи. Други нямат никаква разчетливост. Онзи, който е разчетлив, и пръстите му са разчетливи. Хора, които са разчетливи, обръщат внимание на фактите, имат друг строеж. Онези, които не са разчетливи, общо гледат на всичко, пръстите им са другояче построени в основата. Онези, които не обичат да се хранят, неглиже са в яденето, другояче са построени пръстите им. И главата им е по същия начин построена.

Сега вие ще извадите заключение: щом е построена къщата така, това зависи от тебе – ти си построил къщата така. Ти си построил едно седло или един самар за коня. Построил си един гем*. Нима този кон за твоя гем е създаден? Ти си му създал закон, ще го туриш на главата му, казваш: „Каквото аз казвам, това ще правиш.“ Като туриш гема на главата, на очите, на гърба му се качиш и казваш на коня: „Ще вървиш в правата посока.“ Рече да върви надясно – веднага дръп-

* гем (от тур.) – диал. юзда; дълъг ремък на юзда.

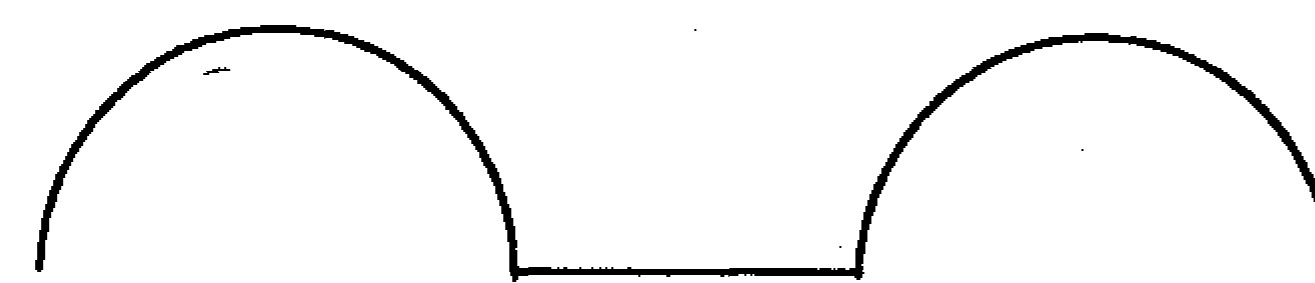
неш лявата страна на гема; рече да тръгне вляво – веднага потеглиш дясната страна на гема. Този кон пита: „Защо ме теглиш?“ Казва: „В правия път да вървиш.“ Рече ли конят да иде надясно, потегли го наляво; ако отива наляво, потегли го надясно. „Какво съм направил?“ – мисли си конят. Казва: „По правия път ще вървиш.“ Този прав път прав път за коня ли е или прав път за онзи, който ръководи? Всеки един от вас казва: „Аз вярвам в правия път.“ То е въпрос. Че ходите в правия път, не се съмнявам, но че вървите във вашия прав път, в това се съмнявам.

Сега, ако ви говоря и вие се съмнявате, какво добива човек, ако се съмнява? Човек по някой път трябва да се съмнява. Но да допуснем, че ти се съмняваш в себе си – какво добиваш в съмнението? Човек може да се съмнява в своя ум, човек може да се съмнява в своето сърце, пък може да се съмнява и в своето тяло. Боли те кракът. Ако много те боли, ти се съмняваш, че може да идеш някъде, да направиш екскурзия. Казваш: „С този болния крак на екскурзия не може да ида.“ Искаш да предприемеш нещо, но сърцето ти куца. Според мене и сърцето ти има крака. Умът, и той има крака. И лицето, и очите, и устата, и те имат крака. Аз тъй си го представям, както малките деца. Сърцето представям като млада мома; ума си го представям като млад момък; тялото го представям като едно малко дете. Те са двамата големи братя, че и двамата влезли, казват: „Ха, Иванчо, тук една малка работа да направиш.“ Ръката ти бръкне, вземе нещо, тури го на място. Казва: „Много хубаво направи.“ Те заповядват, ти слушаш. Братът седи в третия етаж, сестрата седи във втория етаж, Иванчо е в сутерена. По някой път сутеренът е влажен.

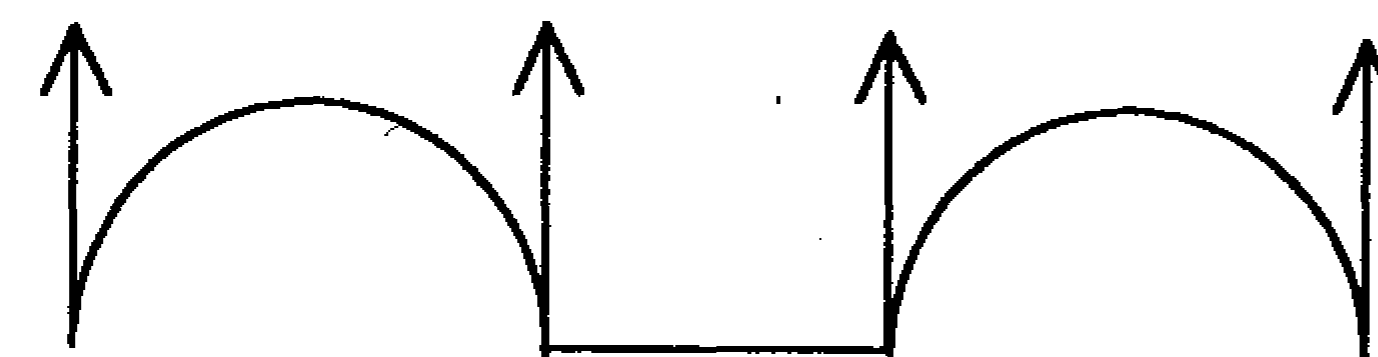

Тази крива линия представя идеалиста, който е щедър, иска да даде. Този човек има добро желание, желание да даде. Този човек представя хубавата мисъл, едно желание, което върви по правия път.

Питам: Този живот, който се събира между тия двата върха, благоприятен ли е? [вж. фигурата на следващата стр.] Двата върха са толкоз високи, че тази местност помежду

им е образувала едно езеро. То не е поле. Значи тук може да живеят само рибите. На тия върхове горе то е идеално място, но какво може да посадите на тези върхове? По някой път вие се чувствувате, че ви е студено. Казвате: „Хладно сърце има.“ Тия високите места са хладни сърца. Като се качиш на този връх, не може да имаш топло сърце; може да имаш светъл ум, може да туриш един фар. Но питам: Кого ще осветиш? Ще осветиш езерото, ще осветиш рибите. Рибите имат ли нужда от фарове? Няма нужда. Сега, всичкото изкуство е, че това езеро трябва да се превърне, на тази вода трябва да ѝ се намери място.

Това е ред и порядък в света. Това е съвременният живот. Това е българският хомот. Тези линии със стрелките, това са жиглите. Казва: „Ха, Иванчо, тури си главата, ха, Драганчо, тури си главата, тури жиглите. Ха и колата сега да видим.“ Качи се той, те двамата теглят, колата върви. Питам: След като впрегнеш два вола на едно място, какво се постига? Но работата е, че тия волове не по свое желание вървят, впрегнали са ги там. Те са недоволни от положението, което имат. Но ако ги питате защо са впрегнати, казват: „Съдбата е такава.“ И вие допускате, че съдбата е такава.

Вие създавате един навик. Най-първо ви казват: „Я близни от тази чаша, една чаша с винце.“ Близнете, доста хубаво винце. То сила дава. Изобщо се препоръчва винце на старите хора като дойдат, на 80–90 години, понеже стомахът им отслабва. Препоръчват 5–6–7–10-годишно вино за уякване на стомаха и за разположение. Даже писателите, като пийнат малко винце, пишат по-хубаво. Днес по една чаша, утре по една чаша – по една чаша най-първо пие. В самото начало е пил много малко, само по една глътка: сутрин една глътка, на обяд една глътка и вечер една глътка. Дойде един ден –

оживее, човек ще стане; ако не оживее, отиде. Ако до 28 години ти не уредиш живота си както трябва, оттам насетне много мъчно може да се справиш. Нещата се повтарят. От 28 години ти си в четвъртия период, ти влизаш в крайния предел. Ти си в причинния свят. Те са всичките възможности. Остават други 3 свята, които те засягат. Наричат това идеен живот на човека. Наричат това са блянове на живота. Мислиш за оня свят, нямаш нищо определено. Казваш: „Оня свят, рай.“ Къде е рай, не го знаеш. Някой ви казва: „Вътре в главата.“ Някой казва: „Вътре в сърцето.“ Но къде е всъщност, не го знаеш. Така разбъркано, не знаеш в главата ли е, в сърцето ли е. Че в главата, в главата е. Какъв рай може да има в човешката глава? В една такава малка глава какъв рай може да има? Казва: „Всичко е в ума на човека.“ В тази глава рай не може да има. В туй сърце рай не може да има. Казва: „Рай е в тялото на човека.“ И в тялото на човека рай не може да има.

Представете си, че вие сте затворени в един замък, може векове да сте живели, но малки прозорци има. Представете си, че тия стъкла са така млечни турени, усещаш като че вън може да има нещо, извън тия прозорци. Някой ти казва: „Всичко е тук, в този замък.“ Ти имаш осветление, всичко си доволен вътре. С години прекарваш там. Казвам: Ако те затворят като в нашия салон, може ли да бъдеш щастлив? Ако живееш в един такъв салон 90 години, ще знаеш всички къшета, какво има вътре, колко лампи, колко греди, всичко ще знаеш. Питам: Какво ще те ползува това знание, което си научил вътре?

Казвам: То е нашето минало. Ние се спъваме от това, изучаваме какви сме били в миналото. Самите нас не ползува миналото. Има едно минало, което само на филм трябва да го гледаш. Представете си, че си бил едно време един слон, въртял си опашката, хобота, тук си откъснал един лист, там си откъснал един лист, един клон. Тук се подпреш, там се подпреш. На училище не си ходил, книги не си чел, никакви философски възгледи не си имал. Бил си един голям слон, ръководил си цялото стадо, влезеш в едно езеро, излезеш от езерото, минаваш из гората. Казваш: „Много съм направил

тогава.“ Какво си направил? Някоя книга не си написал; някое здание не си съградил; някой път да си направил някакъв закон – не си направил. Но аз разглеждам въпроса другояче. Туй, слонското тяло – то е един замък, в който живееш. Ти мислиш, че като си слизал на Земята, ако имаш тялото на един слон, всичко ще ти върви напред. Но питам: Ако слоновете можеха да създадат една култура, каква култура създадоха слоновете? От техните зъби какво правят? Има слонова кост. Много хубави работи има направени. Порано правеха клавишите на пианата от слонова кост – много хубави, бели. Сега, понеже няма слонова кост, има клавиши, направени не от слонова кост.

Сега вие, като ме слушате, знаеш на какво мяза работата? Или като четете някой роман, четеш романа, мислиш, че си научил нещо. Този автор изведнъж започва. Казваш: „Този път намерих един хубав роман.“ Ако четеш романите на Виктор Юго или на Толстой или на всички други автори, след като прочетеш романа, знаеш толкова, колкото и преди да си го чел. Туй, което описва авторът, ти го имаш в себе си. Турил двама млади – един герой и една героиня, седят и двамата. Защото всеки роман има герой и героиня и те са млади – винаги до 19–21 година, тия герои и двамата са млади. Тия герои са влюбени, но не си изказват още любовта. Всеки един е самостоятелен. Тя е от княжеска фамилия и той е от княжеска фамилия. Високо се държат, само минават един край друг. Той ще мине покрай къщата, ще погледне, ще се поклони. Тя мине покрай къщата, уж че нищо не иска да знае. После авторът започне да прави интриги. Той мисли каква интрига да образува. Той ще направи една такава интрига, че младата мома, като върви, бръкне в джоба, кърпичката ѝ падне на земята. Пък ще направи, че младият момък да се случи отподире да върви, да ѝ подаде кърпичката. Колко е внимателен той – ще вземе кърпичката, ще ѝ я даде. Тя го счита за голяма привилегия, че е толкова учтив, обърнал внимание на падналата ѝ кърпичка. Втората интрига се случва, че като вървят, тъй се случва, провидението тъй прави, че момъкът падне и си изкълчи крака, че не може да върви. Младата мома се притичва, хване крака, изтрие, намести.

Той стане, започва да куца, тя го хване за ръка, казва: „Ще мине всичко, ще оздравееш.“ Запознаят се. Той казва: „Колко е умна, знае да разтрива хубаво, намести крака. Много ѝ благодаря. Ако тя не беше, щях да се осакатя. Какво щеше да стане с мене!“ Тя казва: „Няма нищо, случват се тия работи. Аз се радвам, че мога да Ви помогна.“

Сега, да се не разпространяваме. Този автор прави разни интриги, докарва около тях много хора, разни градини, цветя, Слънцето изгрява, после музика има, угощения има, разпространява работата. Всичките хора се радват. Всичко наоколо става заради тия двамата млади. Че, по същия начин не е ли и цялата природа, защо е станало всичко туй? За какво става всичко туй? Растения, животни, облаци – всичко е за нас. Ние сме героите. Хората са героите. За тях са всичките животни в света, растенията, водите, облаци и Слънцето, и звездите, всичко за нас Бог създаде. Ние сме герои на Земята. Слънцето изгрява за нас. Залязва пак за нас, от голяма учтивост, за да не ни изгори съвсем. То се скрива, че да си починем.

Питам: Толкова години вие сте живели, какво сте разрешили? Как сте разрешили въпроса? Знание още нямате. Понеже ви отиде младостта, не знаете къде отиде младостта. Вътре сте млади, а отвън черните ви коси станаха бели. Зимно време е, сняг има. Отвън побелее косата. Разбира се, сега козметика има. Може да се почернят белите коси. Имахме един окулист, той беше измислил за боядисване на косата, че като я боядисаш, хубава стане.

Казвам: Естествено ли е човек да остарява? Не е естествено. Човек остарява по единствената причина, понеже не спазва онова равновесие, което трябва да има в ума му. Безпокоите се. Най-първо започвате да се безпокоите. Младите се безпокоят за какво? Младата мома се безпокои дали онзи, когото тя търси, дали ще го намери. Тя носи един герой в ума си, тя има един портрет. Всяка млада мома и всеки млад момък носят портрета на един герой: момата носи портрета на героя, момъкът носи портрета на героинята. Всеки един го носи в себе си. Извади портрета, погледне, въздъхне. Сутрин го погледне, на обяд го погледне. Някъде се случи, че го

намери, някъде не го намери. Защо трябва да се безпокои за героя дали ще дойде или не? Може този герой да е тръгнал от далечното пространство. Представете си, че вашият герой е на Слънцето, той иде от далечното пространство, 92 милиона мили – всичко става. Може да закъснее с една година, с две, с три, пък някой път може би, като тръгне от Слънцето, някакви семейни работи го задържат или друга някаква работа го задържи, че не може да дойде навреме. Вие се безпокоите сега.

Казвате по някой път, че любовта е смисъл на живота. Правете разлика между любов и влюбване. Влюбването е едно статическо положение, любовта е едно динамическо положение. Влюбеният държи само един предмет в статическо положение, ти нямаш движение. Ти си установен само на едно място, щом си се влюбил. Любовта е един динамически процес. Щом се безпокоиш, трябва да знаеш, че това не е любов, то е влюбване. Влюбването допуска безпокойства. Любовта изключва безпокойствата. При любовта ще дойдеш на станцията: „Ало!“ Ще го извикаш, ще разбереш причините, поради които е закъснял. Всякога, щом се обичате, веднага по радиото може да се разберете. Всички хора, които се обичат, радио имат. Всякога, където и да е, и зад Слънчевата система да иде, ти ще телеграфираш и той ще ти телеграфира. Ако е на някоя далечна звезда, ще чакаш. Ако е на най-близката звезда до Земята, ще вземе 3 години, докато дойде телеграмата тук. Ако е на някоя по-далечна система, 10 години ще чакаш, докато дойде телеграмата. Не може бързо телеграмите да идат.

Сега вие сте се научили да мислите, искате вашият живот да се нарежда тъй, както вие искате. Вие имате едно понятие за Бога, че каквото вие искате, трябва да стане. Трябва ли в живота на човека да стане всичко това, което той иска? Провидението всякога го пита 3 пъти: „Туй, което мислиш, искаш ли да стане? Мислите ли, че ако стане това, което вие мислите, че то ще бъде за вашето добро? Мислиш ли, че ще бъдеш щастлив?“ Като те попитат 3 пъти и ти и 3-те пъти го поискаш, тогава ти го дават. Погледнеш, като ти го дадат, ти станеш нещастен. Представете си, че тук има хора, които

обичат плодовете, и други, които обичат месната храна. Той иска една млада ярчица заклана, най-първо сварена в тенджерата, после опържена, направена и супа с ориз, с лимон. Ако не е ярчица, не може: „Става ми лошо на стомаха.“ Питам: Какво ще добие човек, ако яде една ярка? Той казва: „Човек само с плодове не може. Само мисълта не може да се развие и сърцето, и тялото слаби ще станат.“ Другият иска да го убеди, че ако яде растителна храна, по-добре ще бъде. И двамата се спорят. И двамата спорят, понеже имат два различни възгледа.

Бог, като създаде света, на всеки човек определи храната му каква трябва да бъде. Бог, като създаде сърцето, и на него определи храната. Сърцето се храни с една храна, която е свойствена на него в дадения случай. То може да се храни с храна, която е свойствена на него. Тялото и мускулната система се хранят с храна, която е свойствена на тях. Всяка частица на човешкия организъм трябва да вземе съответна храна. Щом дойде един дисонанс, едно разногласие в храната, настава едно противоречие. Да допуснем, че ти искаш да създадеш един живот. С какво трябва да се храниш? Най-първо трябва да разбираш естеството на светлината. Ако искаш да образуваш един хубав живот, трябва да разбираш естеството на топлината и после трябва да разбираш какво нещо е силата. Някой път човек се пресилия, той развива силата. Ако речеш да развиеш чрезмерна сила в твоето тяло, ще придобиеш един противоположен процес. Ако развиеш чрезмерно сила, ще станеш твърд. Ако развиеш чрезмерно топлина в сърцето си, сърцето се разтопява. Ако развиеш чрезмерно светлина на физическото поле, умът ти не може да бъде способен да мисли. Защото по някой път е необходимо в ума малко сенки. Както при фотографията има тъмнина в камер-обскурата, за да имаш хубава фотография. За да може да мислиш, трябва да разбираш законите на светлината и сенките. Ако не разбираш тия закони, няма да бъдеш добър фотограф или ще си създадеш големи неприятности в живота.

Големите скърби и страдания не са нищо друго освен сенки, които хвърляш в ума си. Не си направил една картина

както трябва. Ако рисуваш един човек, че туриш под очите му големи сенки, тъмни петна, какво показва? Щом около очите започва да потъмнява, показва едно неестествено положение на сърцето и симпатичната нервна система не е в изправно положение. Щом започнат очите да потъмняват, самите очи потъмняват, погледът се размътва, показва, че стомашната система е в безпорядък. Какъв е безпорядъкът? Ако пък очите пък съвсем светнат, оцъклят се, показва, че мозъкът не е в порядък. Има една светлина, когато мисли човек, която е мека и приятна на очите. Очите трябва да бъдат чисти, ясни, после сенките трябва да бъдат приятни. Да има малки сенки край очите, които дават израз, да правят очите по-красиви. Ние казваме: „Живота така Господ го създаде.“ Хората създадоха един живот, на който туриха Божествената табела. Всичко, което хората създадоха, казват: „Господ създаде света така.“ Има много работи, които ние създадохме. Ние трябва да се освободим от старите навици.

Да допуснем, че вие искате да бъдете милосърден човек. Нали трябва да помагаш на ония хора, които имат нужда, а не на онези, които нямат нужда. Допуснете, че вие слугувате на един здрав човек или слугувате на един болен човек. Кому ще угодите повече – на здравия или на болния? По кой начин може да се слугува на един болен човек? Или на един здрав човек как може да се слугува? Слугуването не е така лесна работа. То е много трудна работа. Много пъти слугинята ще направи нещо, господарят ѝ ще се сърди, господарката ѝ се сърди. Значи не е направила работата както трябва. Някой ученик пише някоя тема в училището, не е написал както трябва, учителят изисква.

Вие развивате темата: „Добрият живот“. В какво седи добрият живот? Ако идете в Лондон или Париж, в какво седи добрият живот? Ако джобовете са ви пълни със звонкови, животът ви ще бъде много добър: автомобили, хотели, ресторанти, дето влезете, всички ще бъдат на ваше разположение. Ако джобовете ви са празни, и хотелите ще бъдат затворени за вас, и ресторантите ще бъдат затворени, и железниците ще бъдат затворени. Казва: „Добър човек.“

Сега аз пренасям. Казвам: То и без пари не може. Но не

може без пари, ето в какво отношение не може без пари. Аз разсъждавам по следния начин. Без мисъл не може. Но умът трябва да бъде пълен с най-хубави мисли. Богат трябва да бъдеш с мисъл. Всичките джобове на ума трябва да бъдат пълни с онова умствено богатство. После, ако дойдем до духовния свят, сърцето трябва да бъде пълно с най-хубавите чувства. Ако дойдем до тялото, то трябва да бъде пълно със сила. Защото в тази сила ще се изразят постъпките. Ако тялото не е здраво, няма да знаеш как да постъпваш. Ако в сърцето нямаш най-добрите чувства, няма да знаеш как да постъпваш. Ако нямаш хубави мисли, и умствено няма да знаеш как да постъпваш.

Щом се колебае в нещо, показва, че има нещо, което ви препятства. Да кажем, вземете един, който иска да пее. Казвам: „Вземи до.“ Той започва да се колебае. Той още като си каже до, като кажеш до, тонът да звучи в тебе, да го чуваш. В умствено отношение трябва да мислиш музикално. Ако не мислиш музикално, не можеш да бъдеш музикант. Ако не чувствуваш музикално, не можеш да бъдеш музикант. Ако постъпките ти не са музикални, не можеш да бъдеш музикант. Ти можеш да бъдеш, но тогава ще си служиш с един камертон. Тия камертони, като се измени времето, и те се изменят. Има едно изменение. Казвам: Има в човека един камертон.

Ти не знаеш в дадения случай твоята мисъл права ли е или не. В живота има хора, които са много чувствителни. Ти може да ги обидиш с един малък намек, че нему да му стане мъчно. Или някак си дигнал погледа си и че той станал недоволен. Излиза и казва: „Той много лошо ме погледна.“ Или някой път ти имаш един навик да правиш някаква гримаса. Може да се обиди някой от това.

Тогава ще се намерите в положението на един проповедник, който още като бил дете в училището, обичал да мига. Това му останало навик и като голям. Някой път, като говори, проповядва на някои млади жени и ще мига с очите. Не може да се освободи от този навик. И той не знае какво да прави. Един път говорил той с една млада жена и мигал с окото. Мъжът ѝ, като видял това, казва: „Туй безобразие не

искам да правите с жена ми.“ Казва: „Извинете, това е един стар навик, като дете като бях, се научих и не може да се отуча.“ Ти виждаш една млада жена и веднага дойде ти една лоша мисъл в главата. Не че ти искаш, но дойде ти една мисъл. Като дойде, ти сам се измъчваш. Веднъж наблюдавах един млад момък, говореше с една млада 35-годишна дама. Като замина дамата, момъкът започна да маха с ръцете, като че искаше да изгони мислите си из главата. Аз чета мислите. Дойдоха му в главата такива мисли лоши, маха, иска да се махнат тия трептения. Той маха с ръката си, да се освободи. Тя носи това в ума си. Той маха сега, горкият, да се премахнат, да се затворят вратите за тях.

Аз в такъв случай ви препоръчвам да имате памук. Тури памук в ушите си. Трябва да гледате трезво. Представете си, че вие приближавате една градина с карамфили, чувствувате тяхното ухание. Колкото се приближавате, уханието става по-силно. Представете си, че вие се приближавате при един труп, който гние, усещате нещо неприятно. Не че злото е във вас. Вашето ухание ви предупреждава от една опасност.

Казвам: Всякога, когато в нас има едно единство, показва степента на нашата мисъл. Ако туй чувство в мисълта започне да ни безпокои, показва да бъдем внимателни. Ако се усилва лошата мисъл, приближаваме се при предмета. Тогава трябва да държим дистанция. От злото да се отдалечим. Ти може да се приближиш и да се отдалечиш от злото. Ти може да се приближиш при един водопад и може да се отдалечиш. Ако се приближиш при водопада, ще паднеш в едно голямо противоречие. Та казвам: Трябва да изучаваме законите на мисълта. Някоя мисъл може да бъде толкова силна, че може да причини цяло разстройство във вашия мозък. Чувството може да бъде толкова силно, че може да разстрои цялата ви симпатична нервна система.

Та, най-първо трябва да изучавате законите на Божествената хармония. Тази хармония може да се изучава. Молитвата е един начин за хармония. Човек трябва да се моли да хармонира ума, сърцето и тялото. Той трябва да мисли добре, за да се хармонира. Трябва да чувствува добре и трябва да постъпва добре. Това са методи за добиване на хармония.

Но казвам: Как ще постъпиш добре? Този човек, с когото ти искаш да образуваш хармония, вие сте два противоположни полюса. Ти не може да завържеш с него никаква връзка, ако не туриш помежду вас друго някое живо същество. С някои хора, за да се хармонираш, трябва да прекараш мисълта си, да има още един, двама, трима някой път помежду ви. Пък някой път трябва да прекараш 12 души в мисълта си, докато се хармонираш с него. Светските хора изучават този закон. Когато имат някой човек, който ги мрази, ще намерят отдалече някой приятел на него, да каже една дума. После ще намерят втори, трети, четвърти, докато се намерят 7–8 души да му говорят и в него стане промяна. Изобщо, духовните хора не изучават законите, казват: „Господ ще уреди въпроса.“

Има друг закон: Ако искаш някой човек да ти помага – онзи, който не те обича, ще намериш най-хубавата черта, която има в себе си, с която той е роден, ще държиш тази хубавата черта в ума си и ще му желаеш доброто. Няма да му казваш, че го обичаш. По този начин ти може да го разположиш да измени своето отношение към тебе.

По някой път вие искате Господ да ви слуша. Че, правите същата погрешка. Вие отивате при Бога със съмнение. Казвате: „Бог мене не ме слуша, с други работи се занимава. Ще се занимава ли с мене, дребния човек?“ Вие отивате при Бога и имате една определена мисъл за Него. После, вие отивате, но не отивате с едно отворено сърце, ами криете нещо в себе си. Искате пред Бога да се оправдавате. Някой път пред Бога ще се обвиняват. Господ не обича нито да се обвиняваме, нито да се оправдаваме. Бог обича да му представим нещата тъй, както са. На детето майката казала така: „Иванчо, няма да буташ туй дърво с ябълки.“ То откъсне и после казва: „Откъснах, много съжалявам, че откъснах, без да искам откъснах.“ Какво наказание ще му дадете? Друго дете ще каже, че някое друго дете го накарало. То адвокат става. То употребява бялата лъжа, не е право, че го накарало. То само се накарало.

Много пъти ми казват на мене някои: „Да нямаш лошо мнение за мене.“ Казвам: Ако вие говорите френски, пък не

говорите както трябва, ще имам мнение, че вие не говорите добре френски. Ти може да си философ на български, може български да говориш много добре, но френски не можеш. Някой път и самите англичани някои английски думи не може да ги произнесат. Езикът се мени. Произношението на думите, и то се мени. Една английска дума се е изменила, че добила противоположното значение. Думата „prevent“* на английски преди 200 години значела „Накарай ме, Господи, да направя това.“ Сега значи: „Забрани ми, Господи.“ Как е станала тази еволюция в думата?

Казвам: В нас едни състояния преди две години са действували по един начин, сега тия състояния действуват по друг начин. Когато хората станат религиозни, има една опасност, понеже смесват религиозното чувство с личните чувства. Защото малкият мозък има чисто физически чувствания, пък има и духовни чувствания. Чувстванията някой път на ума, чувстванията на сърцето и на тялото се смесват и стане една каша. Не може да различиш. Физическите чувствания се отличават, те са много конкретни. В духовните има по-голяма широта, по-свободни са. А това, което наричаме Божествено, в Божествения свят има изобилие, няма тази теснота. Сега много мъчно е да се обясни. Някой път, на физическото поле, туриш нещо много близо до очите си, само него виждаш. В духовния свят отдалече виждаш другите предмети. В Божествения свят свободно виждаш. Ти може да виждаш всичко, без да ти препятствува.

Всички ония желаниа, които имате, които ви препятствуват – дошли сте много близо до желанията. Трябва тия желаниа да ги отдалечите от себе си. Запример пияницата мисли, че без вино не може. Тази чаша държи в ума си. Онзи, който свикнал с парите, мисли, че без пари не може. Но парите са резултат на неговата мисъл. Богатството пък зависи от неговия ум. След това, парите зависят от неговото сърце и от тялото му зависят. Най-първо, ако има една хубава връзка между сърцето и тялото, парите ще дойдат, отвсякъде ще дойдат. Един цар, който има една държава, може ли да

* prevent (англ.) – преча, не допускам; предотвратявам.

се оплаква от сиромашия? Ако се оплаква от сиромашия, той е вече детрониран. Ако е цар, дето и да пише, ще му дадат пари. Щом е детрониран, и да пише, нищо не му дават. Щом ти искаш нещо и не става, ти си детрониран. Ти се чудиш защо не става. Някой казва: „Като помисля нещо и става.“ Колко пъти може да помислиш и не става работата.

Вие ще се намерите в положението на ония двама светии, които живеели в гората, та все спорили за един въпрос. Единият казвал, че бобът трябва да се вари без сол и после да се осолява. Другият поддържал, че бобът трябва да се вари със сол. Той, като готвил боба, турял сол повече. Другият, като го готвил, не турял никак сол. Питам сега: Със сол ли да се вари бобът или без сол? Как вие мислите? Моето мнение е, че без сол трябва да се вари бобът, после ще му туриш толкоз сол, колкото искаш. Че трябва да се соли бобът, но не трябва да се осолява за всичките, защото моят вкус не е мярка. Някои са по-чувствителни към солта, някои – не. Те поддържали това философски. Единият казвал: „Бобът сам трябва да се осоли.“ И той варял боба без сол. Другият поддържал, че трябва да се осоли бобът и той осолявал боба.

Сега, тия неща са само обяснение. В дадения случай не ползуват. Туй, от което в дадения случай човек се нуждае, то е мисълта му да бъде динамическа. Тя образува една връзка между хората. Съществуват три връзки. На физическия свят – връзка, която свързва телата на хората. Ако погледнете, ще видите, че всичките хора са свързани физически. И духовно имат по една нишка, и Божествено пак имат по една нишка. Ако тия нишки са скъсани, работите не стават. Това е станало в Цариград. Отишъл един българин, който започнал да работи в духовните работи, започнали да му говорят духовете, отива той при един мисионер и му казва: „Господ ми каза да ми дадеш 3000 лева назаем.“ Казва му: „Ти си прегрешил. Ако Господ те е пратил, аз трябваше да ги имам тия пари. Криво си дошъл при мене.“ Казва: „При тази чешма като идеш, ще пиеш.“ Идеш на чешмата – суха. Криво си разбрал.

Пътуваме по Рила, пълно с вода, но не искаме да прием от езерата. Двама души приятели вървят с мене, казвам:

„Няма нито един извор тук.“ Има реки, но не искаме да прием от тях. Рекох: „Да ви заведе.“ Завеждам ги на едно място – няма извор. Казвам: Започнете да ровите. Започнаха да ровят, че изровиха онази чешмичка там. Поровиха и намериха извора. Казвам: Тук трябва да има извор. Но трябва човек да знае къде се рови. Не че аз създавам извора, но знаей къде е туй течение. Всяка една мисъл, тя си има път, по който върви. Всяко едно чувство, и то си има път, по който върви.

Сега всинца трябва да се пазите. Гледам някои казват: „Той е беден брат.“ Не е права тази мисъл. Нито един брат, който седи тук, не е беден. Един човек с една здрава глава, с едно здраво тяло беден може ли да бъде? Ако някой е много беден, да му помогнем. Лесно може да му помогнем. Искан да диша – може да му дам въздух колкото иска. Хляб иска – може да му дам. Може да му се даде, но да очаква аз да го храня, то е погрешно схващане. При това, човек никога не трябва да стане паразит. Ако ние искаме да ни помагат хората, има една опасност да изгубим хубавото в нас. Ако един човек иска да помага, той, като помага, развива в себе си хубави чувства. Ако си милосърд, правиш добро на себе си. Раздавам в себе си Божественото милосърдие. С туй аз се благославям. Ако се моля, развивам хубави чувства на молитва със себе си. Себе си ползувам. Или обичам хората – себе си ползувам. Хората са обект заради мене, за да може да се развива в мене туй Божествено чувство. Когато те ме обичат, аз съм обект заради тях, да се развие в тях хубавото. Ако ме обича някой, печели той. Аз съм обект, от мене се учи. Казвам: Едновременно, когато хората са обект за вас, ползвате се вие, за да се усъвършенствувате. Когато те са обект, вие се ползвате. Пък когато вие сте обект, те се ползват.

Казва: „Аз го обичам.“ Ти се радвай, че можеш да обичаш. Щом обичаш някого на Земята, то е само отражение. Ти не може да обичаш един човек на Земята, докато не обичаш горе. Ти не може да обичаш човека, ако не обичаш Бога. Ти не може да обичаш хората, ако не обичаш себе си. Най-първо започваме да обичаме себе си. Тази идея е: Обичаме Бога, Който е в нас. Тъй ако обичаме, ние сме на правата

посока. Ако обичаме себе си, че никой не е като нас, то е друго. Всеки човек мисли, че другите хора не са като него. Хубостта седи, че някой не е като другите. Всеки един се отличава с особени черти, които другите нямат. Туй е съчетание на битието. Всичките хора съставят едно тяло. Ти се радвай, че никой не е като тебе. Ти се радвай, че ти не си като него. Ти се радвай, че един за друг сте условия.

Тогава казвам: Има една условна любов, има една възможна любов, има една разумна любов. Условната любов, това е физическата любов. Възможната любов, това е духовната любов. Разумната любов, това е Божествената любов. Условната любов е външните условия. В какво седят външните условия? Този човек, за да го обичам, трябва да бъде жив. За да обичам една ябълка, тя трябва да има плод на себе си. Щом има този плод, аз може да я обичам. Между ябълката и мене вече има една връзка.

Казвам: Всички сега трябва да бъдете плодни дървета. Ще бъде жалко, ако те не ви обичат. Трябва да се разберем. Защото ние представяме плодни дървета. Христос казва: „Аз съм лозата, а вие – пръчките.“ Кой от вас няма да обича една лоза, която е увиснала с грозде? Кой от вас няма да обича един ум, пълен с хубави мисли? Той не работи за себе си, но целия си живот е посветил за доброто на другите и за себе си, и за ближните, и на Бога. Той служи на Бога, на ближните и на себе си. Ако ние всички посветим живота си да служим на Бога, на ближните и на себе си – ето едно идеално общество.

Та казвам: Първото нещо се отучете да лъжете. На всички казвам: Оставете настрана всички черни и бели лъжи. С нашите черни лъжи имаме 29 000 лева борч на електрическата инсталация. 52 души има, които не плащат, 70 плащат. Другите турят ютии, туй-онуй, крадат енергия. Братството ще плати. Че кое братство? Ние иждивяваме* електричество 1000, 1200, някой път 2000 киловата в месец. Хиляда киловата по 4 лева и половина, то са 4500 лева. Вземете по 7 лева за киловат. Имам 1000 киловата, остават 2500 лева на месец.

* иждивявам – *остар.* изразходвам.

Къде отиват парите? Колко души има, които никак не плащат? Не е хубаво. Не мислете, че не може да плащате. Вие се осакатите. Всеки един от вас трябва да мисли, че може да плати. Ще плати, да работи, ще му създадем работа. Ние не искаме да бъдете тунейдци един за друг и да се използвате. Ами, заразяват се хората. Един като лъже, се заразяват и другите. Никаква лъжа не трябва да се допуска. Че ние тук минаваме за братство, минаваме за хора, които не лъжем, другите хора имат доверие. Че, ако ние не дадем един пример на честност? Че, всеки тук прави каквото си иска и казва: „То е братство.“ Когато е за работа, ги няма, като дойде за ядене, всички идат. После, мнозина минават, чупят клонища. Не всички това правят, няколко души има.

Казвам: Ние сега се приготвяме да служим на Бога. Как ще служим на Бога за бъдеще? Целият свят все от такива погрешки страда. Те са стари навици, с които трябва да се справим. Казва: „Трябва да се живее добре, за да имаме Божието благословение.“ Бог благославя всякога ония, които вършат Волята Му. И белите, и черните лъжи ще спънат еволюцията на живота. За една бяла лъжа изпъди човека от рая. Когато Господ го търсеше, скри се той и най-после Господ го намери, казва: „Какво търсиш тук, защо не се обадиш, когато те виках?“ – „Боя се от Тебе.“ – „Защо се боиш, защо по-напред не се боеше, а сега се боиш?“ Казва: „Онази жена, която ми даде, стори с мене това, измени ума ми.“ Тази жена, това е светът, който ни изменя. Желанията в сърцето са, които изменят ума, изменят нашата мисъл. Те са формата на нашето сърце. То е, което изменя нашите мисли. Тогава умът ни и сърцето ни се заблуждават. Не може да извършите Волята Божия, то се отразява върху тялото. Този Адам е главата, Ева е сърцето.

Сега казвам: Не е в парите. Че, 29 000 лева, то пари ли са? Изчисляват сега, че на Англия всеки един войник ѝ струва 100 000 лева. Тя харчи на ден 3 милиарда на ден български пари. Ако войната продължи повече от една година, ще има повече от хиляда милиарда. 29 000, какво са те за тия герои тук? После, ние сме изложени на друга опасност. Аз оставих нещата тъй. Те си правиха инсталация, Господ да е на помощ,

голяма опасност имаме. Може да стане един пожар и целият Изгрев да иде. Много работи може да станат.

Казвам: За бъдеще не може да вървим по този начин. Ние тук не живеем по закон, но всеки трябва да стане закон за себе си. В духовния свят закон има. Имаме един закон на любовта. Сега, според мене, безпредметно е да ви говоря. Според онова, което аз поддържам, според закона на любовта, трябва да платя 29 000 и дума да не правя. Че някой направил това, няма нищо от това. Задигнал 29 000, няма да ги изяде. Но аз ви говоря това, защото аз ви съжалявам. Вие спъвате себе си в Божествената енергия. После, всяка лъжа туря точка, вие замръзвате. Вие се лишавате от Божието благо. Един ден вие ще се задушите. Лъжата уморява хората. Аз ви съжалявам. Казвам: Никаква лъжа вътре в себе си. Аз ви казвам: Себе си не лъжете.

Казвам: Всякога трябва да имате едно желание да изпълним Волята Божия. Ще имате една светла мисъл, едно светло чувство, ще бъдете здрави, ще ви благословят. Ние боледуваме, понеже не спазваме този закон. Казваме: „Да бъдем едно общество, което искаме свободно да вършим Волята Божия.“ Сега тук защо нямаме електричество? Политика е. То е политика. Аз зная и като гледам, политика е.

Това е насилие. Тия хора дойдоха и скъсаха жиците, защото не плащаме. Не е по братски. Казват: „Платете.“ Казват: „Платете си, тогава ще ви пуснем тока.“ Някой брат казва: „Не съм ли аз свободен?“ Хубаво, нека си отвори лампата. Гледам, въртят ключа, нищо не върви. Хората не дават без пари енергията. Ние не сме, които образуваме енергията. В зависимост сме от тях, ще плащаме. Казват: „Да има някой да плати.“ Лесно е. Може да платим, но утре ще дойдете пак до същото. Аз, запример, този въпрос съм го разрешил. Там, дето се карат, зная, няма да мина да слушам караница. Какво се ползувам да чопля греховете някому? Вие искате за бъдеще да уредите вашия живот. Ами като се отвори онази книга на вашия живот, ще намерите 10 лъжи, които не са ликвидирани. Знаете ли колко струват 10 лъжи? Имайте предвид, че ние носим отговорност. В света има един, който мълчи. Бог мълчи и постоянно всеки ден ни дава

благословение. Тогава резултатите идат: страдание след страдание, безпокойство в ума, в сърцето, в тялото. И ние търсим причините отвън, изучаваме наоколо. Този въпрос много лесно може да се уреди. Нали толкоз години аз ви говоря за любовта. Какво разбирам? Любовта не трябва да прави зло. Ама на мене са идвали и са ми казвали: „Този брат е много нетърпелив.“ Според любовта, щом е нетърпелив, моли се заради него да му даде Бог търпение. Ако вие бихте се молили един за друг, между вас не щеше да има никакви спорове. Искате хората да станат добри сами по себе си. Някой път вие сте като цветята. Сухо е това цвете, чака Господ да го полее. Но някой път вие трябва да поливате цветята. Ако не ги поливате, изсъхват. Тогава цветята са доста умни, пускат корени. Някои са много деликатни. Казвам: Подкрепете вашите чувства, не се осакатяйте.

Кажете ми сега: след колко време ще дойде токът? То е предметно учение. Благодарение, че Рила дойде тук да ни освети. (*Салонът е осветен с лампите от Рила.*)

Не влюбване, но любов. Хубаво е да се влюбиш, не е лошо. Хубаво е да се влюбиш в една дъска, когато се е обърнал параходът, че няма къде да се хванеш, да се хванеш за дъската. Трябва да се влюби човек. Ще се влюбиш, ще се хванеш за дъската. Но каква нужда има да се хванеш за дъската, когато си горе на парахода? Щом параходът е потънал, влюбването е на място. Щом параходът не е потънал, ти се разхождаш на парахода отгоре, любов ти трябва. Казвам: Разхождайте се на Божествения параход. Не търсете парчетата на влюбените. Ако си на парахода, не ти трябва бяла лъжа. Но ако параходът е потънал, хвани се за една бяла лъжа, тя ще те спаси. Някой път лъжата те спасява, но само когато параходът е разрушен. На здравия параход няма лъжи. Когато си на сушата – ни бяла, ни черна лъжа. Първият, който каза лъжата, то е Адам и Ева. Ева казва: „Господи, мене змията ме излъга.“ Адам казва: „Мене жената ме излъга.“ На Адама Господ каза: „Ти ще ореш земята.“ А на жената каза: „Ти ще раждаш хората, че те ще оправят света чрез раждането.“ Всичките майки сега оправят погрешките на своето минало. Всичките бащи, които орат и работят за

децата, оправят погрешките на своето минало.

Казвам: Да свършим с погрешките на Адама и Ева. Как ще свършим тогава? Няма да ядем от забраненото дърво. Сега ще ядем от дървото на живота. Сега пък трябва да направим една погрешка. При първото дърво, нямаше кой да го пази, дървото на познанието доброто и злото, а пък Господ при дървото на живота турил ангели да го пазят. Сега ни е забранено да ядем от дървото на живота. Сега трябва да направим друга погрешка, този ангел да го подкупим с нещо. С едно нещо може да се подкупи ангелът – щом го обичаме. Като ядем от дървото на живота, няма да ядем от дървото на познанието доброто и злото. Само един начин има, по който може да подкупим този ангел, който пази дървото на живота – с любовта.

Обичайте Бога с всичката си душа и светлината ще дойде.

Да се пазим да не изгубим благословието на Бога, благоволенията, което има към нас. Защото няма по-голямо страдание, когато човек изгуби благоволенията.

Понеже ние тук сме образец, мислете за това. Хората от нас очакват повече, отколкото може да им дадем. А трябва да дадем това!

„Отче наш“

XIX година (1939–1940)
27-а лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 3 април 1940 г.,
София – Изгрев.

КЪМ СЪВЪРШЕНСТВО !

Сряда, 5 ч сутринта

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Човек в света за две неща може да се безпокои и за две неща може да се радва. Ще ви кажа за какво може да се безпокои. Може да се безпокои, когато има да дава. Може да се безпокои, когато има да взема. Има да дава и не знае на онзи, на когото има да дава, може ли да си уреди сметките с него. И когато има да взема, пак не знае дали ще може да си уреди сметките с него. Онзи, който има да му дава, не знае дали ще му даде. Сега, този закон е верен и в умствения свят, и в духовния свят, и във физическото поле – законът е все един и същ. Законът е един и същ, методите са различни.

Сега всинца не сте на еднаква степен на развитие. Някои сте напреднали, разбиране имате, съзнание имате, но не сте господари на себе си. Но и като сте господари, пак може да направите погрешка. Вземете, и най-добрите певци правят погрешка. Някой път, като дойдат до високите тонове, не могат да вземат. Намират погрешка, че полутонията не са взели вярно някъде във втората и в третата октава. Казват: „Не можа да вземе“ и цял въпрос става. Някой критик има и казва: „Фа диез и ла диез някъде горе не ги взел вярно.“ Обикновено кой взел право и кой взел криво не искате да знаете, но който разбира, намира грешката. Религиозните хора, и те са много взискателни. И те са като музикантите, като дойдат някъде, казват: „Тази постъпка не е права. Някъде фа диез във втората октава не е вярно.“ Някаква постъпка не е права. Че не може да се държи, не знае как да постъпи. Какво значи постъпката? Какво има в това, че не знае как да постъпи? Казва: „Много тропаш като вървиш, някак удряш с петите. Ти удряш, че вдигаш прах.“ Някой казва: „Ти

не вървиш хубаво, като някоя лисица вървиш.“ Как да върви, или като лисица, или като кон, все някак трябва да върви. Казва: „Много прах дига.“ Това е пак алегория. Някой път човек, като пътува, не може да дига прах, понеже е мокро. Някой казва: „Много прах дига.“ Казва: „Братко, какъв прах дигам, имаше една педя кал. В кално време прах дига ли се?“ Обвиняват го. Казва: „Кал си ми донесъл вкъщи.“ Казва: „Каква кал ще ти донеса, 3 месеца не е валяло! Сухо беше времето, прах донесох.“ Несъпоставени са нещата.

Не е лесна работа човек да живее. Всичките нещастия на човек произтичат или от неговия ум, или от неговото сърце, или от неговото физическо тяло. Ако човек не яде добре и не си съдвече добре храната, той ще страда после. Малките деца ядат много бързо. Майките в ранната възраст като хранят децата си, те ядат бързо. Имах един случай, когато бях в Ючбунар (нали го знаете, Юч бунар – Три кладенци). Иде една майка и казва: „Учителю, спаси детето ми, умира детето ми!“ Казвам: „Как ще умре детето ти, ти си здрава майка!“ – „Първото ми дете умря така, и туй ще умре. От корем се превива детето, има нещо в корема.“ Казвам: Какво ще има в корема му? Дала ли си му нещо да яде? – „Дадох му една ябълка, да се залъгва.“ Ябълката е била много твърда. То отхапало, турило в стомаха без да съдвече, стомахът деликатен, не може да смели тази твърдата ябълка. Казвам: Дайте му рициново масло. Казва: „Докато му дадем, ще умре.“ – Няма да умре, дайте му и топла вода. Но още веднъж не давайте на детето си твърда ябълка. Защото детето не знае, то не я съдвекало добре. То мисли, че е както млякото, което суче, но то е приготвена храна, а тази храна не е съдвекана. Ако не се съдвечи храната, произвежда болки вътре в стомаха. Стомахът е доста деликатен.

Някои от вас има, които не знаете да ядете. Запример има някои, като ядат, че като тури хляба в устата си, чрез гърлото вкарва повече въздух в стомаха. Децата правят такива пушкала, има въздух в пушкалото, като натисне, изхвърля своето куршумче. Този въздух, като влезе в стомаха, знаете какво става? Понеже е топло, там въздухът се разширява. И тогава човек казва: „Боли ме стомахът.“ Казвам: Вкарал

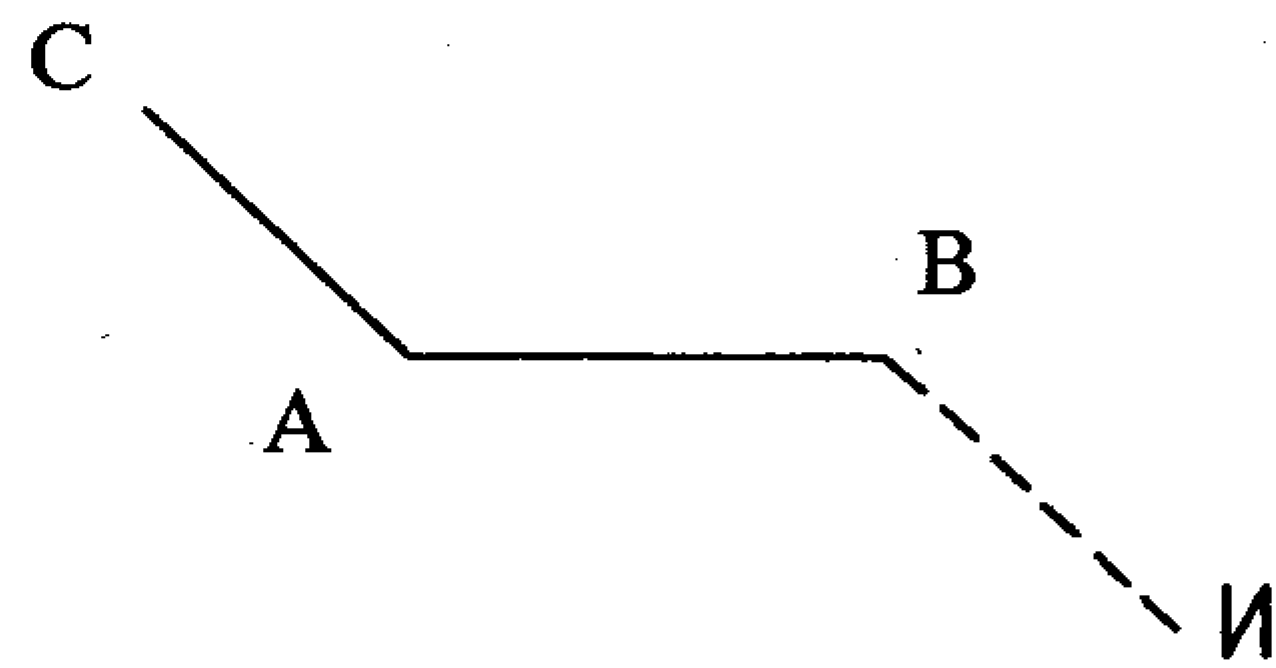
си много въздух в стомаха. Много въздух в дробовете е на място, но в стомаха колкото се може по-малко въздух да влиза. После, не само това. Ти туриш храната в стомаха си и умът ти е зает с някаква мисъл, безпокоиш се за някои работи. Ядеш, искаш да уредиш работите си. Ти спъваш храносмилането. След туй в храносмилането храната не се пречиства добре, не се смила добре, както трябва, отива в кръвта и там остават известни утайки. Ако кръвта не се пречиства добре в дробовете, тези утайки започват да се наслояват. Те се наслояват в ставите по малко и може в година, две, три, четири, пет от тези утайки се раждат доста болести.

Сега, на физическото поле утайките остават в ставите, в мускулите, в рамената. Причината е яденето. Наричам това е влиянието на венозната кръв. Човек се безпокои, не е мислил. Казва: „Едно време бях здрав.“ Сега, запример, може и ритъмът на сърцето да се измени. Запример някой път сърцето действа усилено, някой път – слабо. Да кажем, ти се вкисваш и в чувствата не влизат ония хармонични чувства, но дисхармонични. Чувствата спомагат за храносмилането. Ако ти дадат едно ядене, което обичаш, което е в хармония с организма ти, то ще даде едни хранителни вещества; ако тази храна не я обичаш, ще даде съвсем други вещества. Някой път утайките на чувствата се наслояват в черния дроб, наслояват се и около стомаха. Казвам: Когато умствено човек не мисли право, едни утайки се образуват в неговия мозък.

Та казвам: Да мислиш правилно, значи да пазиш мозъка от утайки. Да чувствуваш правилно, значи да пазиш симпатичната си нервна система от утайки. И да постъпваш добре, значи да пазиш тялото си от тия ревматични болки, които всички ги имате. По някой път вие се усещате неразположен. От какво произтича това неразположение? Неразположен си, някъде към стомаха, в тази област, не се чувствуваш разположен. Стомахът, черният дроб – низшите чувства: не е разположен. Българинът е седнал там, не си знае работата. Обърка си черния дроб. Като се обърка черният дроб, че иди, че го оправяй после. Като дойде гъркът в сърцето ти, че иди, че го оправяй. Като дойде англичанинът в личните

ти чувства, иди, че го оправяй. Като дойде германецът, че те впрегне в една война, иди, че го оправяй. Не е лошо човек да воюва – да копаеш земята, разбирам, но да копаеш хората, не разбирам.

Та, сега всичките казват, че Господ ще уреди живота. Господ урежда живота ни чрез нашата мисъл. Бог урежда живота ни чрез нашите чувства. Бог урежда живота ни чрез нашето тяло. Колцина от вас имате една ясна представа кога една мисъл е добра?

Представете си, че тук имате една такава линия АВ. Представете си, че тази линия представя една нива, един капитал, една електрическа линия като нашата. През тази жица минава енергия, която нас ни трябва. От А минава към В. С е Слънцето, а И тук е нашият Изгрев. Между В и И са наредени всичките изгревяни. Един ден А на изгревчани заповядва, казва: „Вие имате един дълг, господо, от 30 000 лева, неплатен.“ А казва на В, че трябва да си плати дълга. Понеже сте неизправни, прекъсват тока. Вие казвате: „Токът иде от Бога.“ Казват: „Тази енергия ние сме я хванали, тук ще си плащате.“ Казвате: „Тази енергия е от Бога, не се плаща. Как тъй, те нямат право!“ Нямат право, но имат право да прекъсват тока. Къде е погрешката? На тази жица имало някой си, той се наричал инкасатор; на тази жица имало някой си данъкоплатци, които горели енергията. Че, между този инкасатор и онези, които горели енергията, имало някакви любовни отношения. Всеки месец той ги посещавал, далавера има малко.

Хайде да не употребим думата „далавера“, но че се образувало речено-казано. Далавера е, да речем, дойде един, на когото имаш да даваш, нямаш пари, ти веднага ще го почерпиш, ще заколиш кокошка, ще дадеш вино, ще го нагостиш, дано да поотложи – далавера правиш. Пък някой път искаш да го почерпиш с кафе – той кафе не пие. Искаш с вино да го

почерпиш – вино не пие. Искаш да заколиш кокошка – не иска. Какво ще правиш? Там далавера не става. Казвам: Може да се обвини инкасаторът. Не само това. Но тази жица е пропукана, че от енергията се губи. Тук изгревчани преди години са горели в януари около 1000, сега тази година за януари изгорили 2500 киловата енергия. Като се сравни с другите години, 1000 киловата изгорели повече, отколкото трябва. Ама няма ги никъде 1000 киловата. В часовника има отбелязани, като ги търсиш на Изгрева, няма ги. А 1000 киловата струват 7000 лева. Сега търсят къде ще ги намерят. По някой път вечер седя в стаята и гледам, потъмнее моята светлина. Казвам: Някой си турил ютията. Пак потъмнее. Този си заварява вода, чайника си турил. Пак потъмнее. Зимно време е, някой има печка. Той няма часовник за измерване на енергията, плаща само каквото лампата изгаря. Но и аз имам един самовар, че той изгаря енергия за 1200 свещи. Като го туря и гори един час, после седя си, кой ще ме хване? Като туря моя самовар, потъмнява светлината навсякъде. Изчезнала енергията. Къде отива? В ютиите отишла, в самоварите отишла, отишла в печките. После, самата инсталация е слаба, че 20 на сто се губи от енергията, а се отбелязва в електромера. Като се предава по жиците, изчезва, къде ще я търсиш? Онези казват: „Толкоз енергия сте изгорили, ще си плащате.“

Казвам: Често и във вас има такива инсталации, прекарани в ума ви, прекарани в сърцето ви, в тялото ви. Че онова сдружение като дойде, казва: „Тази енергия толкова струва.“ Нищо повече. Горил си – не горил, ще плащаш. Ял – не ял, три и половина. Човек трябва да бъде умен.

Седи един господин, доста умен като българин, седи в един ресторант и си турил чантата на един стол до него. Яде, храни се. Ял той част от пиле. Плаща. Казват му: „Чантата Ви, господине, ангажирала стола, ще платите за стола.“ – „Аз не знаех.“ – „Ще платите, тук може да седне някой.“ Гледа, на масата има една кокошка, опечена хубаво. Отваря чантата и казва: „Ти още не си яла“, взема кокошката и я туря в чантата, затваря я. „Колко струва?“ – туря кокошката в чантата и плаща. Доста съобразителен. След туй се спо-

гажда с чантата. Че, като излиза навън, чантата не иска да яде кокошка, тя е много благообразна, не яде кокошка. Той сам се разправя с кокошката. Човек трябва да бъде доста умен. По някой път вие сте ангажирали един стол, трябва да платите. Пак ще намерите кокошката в чантата вътре.

Човек трябва да знае как да мисли. По някой път ние търсим причините за злото в света. Злото всякога произтича от доброто, което не е направено. Казвате: „Не е добър този човек.“ В какво седи, че не е добър даден човек? Турете запетая след „не“ и ще стане: не, добър човек. Става: „добър човек е“. Защо туряш пред доброто „не“? Казвате: „не добро“. Без „не“ може. Туй, което е добро, може ли да бъде недобро? Значи добрата храна ако приемеш и не я сдъвчеш добре, ще произведе един резултат, който не е добър. Не че храната не е добра, но не е сдъвкана и храната ще произведе един недобър резултат вътре. Следователно ще туриш една запетая след „не“ и става „добре сдъвкана храна“. Щом храната е сдъвкана, всичко върви на място. Да се свърши една работа, значи да се мисли.

Преди 30–40 години един богат човек считаше за унижение да си снемеш шапката и гологлав да ходиш. Ще те считат за смахнат. Ако изуеш обувката си и ходиш бос, пак ще те считат за смахнат. Ако снемеш палтото и тръгнеш по жилетка, пак ще те считат за смахнат. Да ходиш гологлав, бос и без палто се считаше не е нормално състояние. То са външни неща.

Питам: Ако ти не може да поставиш една мисъл на нейното място, ако едно чувство не може да поставиш на неговото място и ако една постъпка не може да поставиш на нейното място, ти не знаеш. Ако може да ги поставиш на място, то е цяла наука, то е композиране. Не е лесна работа да поставиш една мисъл на нейното място. Много мъчно е да поставиш едно желание на неговото място. Не само да го поставиш на място, но има един ритъм. Какво отношение съществува между мислите и чувствата и постъпките? Ако вълкът каже на овцата, че много я обича, как ще се прояви неговата любов? Каквито и обещания и да даде един вълк на една овца, мислите ли, че той ще изпълни обещанията

си? Никога няма да ги изпълни. Чудното е, че когато вълкът хване една овца за врата; тя като кон бяга с него. Като я хванеш ти за врата, дърпа се. Той я хване с устата за врата, пошибва я с опашката и тя бяга. Взemi една овца да я теглиш – не върви. Като я хване вълкът, бяга с него, като че била и пребила, погажда се с него.

Често и вас, като ви хване вълкът – злото като ви хване за врата и вие бягате, то ви пошибва и вървите много естествено. Започваш да разсъждаваш, казваш: „Свободен съм“, това, онова. Щом те хване вълкът за врата, ти не мислиш вече. Вземете просветени народи какво правят. Англичаните нарушават неутралитета на северните държави и Германия, и тя, влиза и ги окупира – и тя го нарушава. Сега кой е виноват? Като седнат на зелената маса, ще търсят кой е виноват. Ще търсят къде е отишла енергията. Кой нарушил неутралитета. Докато намерят виноватия, докато търсят, от германска и от английска страна ще идат хиляди хора. Докато намерят виноватия, убитите са убити, пострадали са пострадали. Избитите хора къде отидоха? Отишли са в своето отечество. Откъде може да са дошли? В какво седи, сега, лошевната, когато един човек умира?

Казвам: Ако искате на Земята дълъг живот да живеете, имайте да давате. Да имате най-малко на 10 души да давате по 10–20 000 лева, по 30, 40, 100 000 лева. Тия 10 души ще се молят за вас да не умрете, докато си платите. Ако искате по-скоро да умрете, имате да ви дават 10–20 души по стотина хиляди лева – всеки ще каже: „Дано умре по-скоро, да се отървем.“

В окултната наука, понеже учителите виждали тия несъответствия, затова Христос казва, че каквото прави дясната ръка, да не знае лявата. Ако лявата ръка знае какво прави дясната, ще умреш по-рано. Ако лявата ти ръка не знае какво прави дясната, ще живееш по-дълго време. Ако направиш едно добро, никой да го не знае. Ако направиш едно добро и другите знаят, всякога ще ти припишат лоши неща. Малко ще има, да те похвалят. Казва: „Той направил това, но тия работи ги знаем. Той в църквата пали големи свещи, пък хората отвън ги обира. Ние знаем тия неща. Хляб ще даде,

но той си има заден план.“ Това може да е вярно, може да не е вярно. Няма скрито-покрито. Всяка една мисъл, каквато и да е, тя оставя своите черти на лицето.

Има неща, за които бих ви говорил, но те нямат практическо приложение. Да ви говоря за потънкостите на живота, то е все едно да ви говоря за някоя класическа песен. Запример в музиката ти каквато и песен да пееш без думи, много малко може да разбереш. Ако ви пея една песен и само от мелодията да разберете песента. Как ще изразите, че той имал голяма скръб? Той казва, че песента показва, че имал отчаяние. Ако имало отчаяние, не може да пее човек. Човек, който има отчаяние, не може да пее. Щом пее, малко накърнено е чувството му. Той се лекува. Щом един човек пее, той се лекува. Някой казва: „Ако имаш една болка, ти може да си попееш. Може да си попееш и болката да си заmine, но ако пееш, трябва да знаеш как да пееш.

Сега, нека да ви дам един пример. Един мери с пушка в дървото. Ако е добър стрелец, ще премери с пушката хубаво, удря на място точно. Някой път, като стреля, като идеш, на един метър от предмета ударил. Той 100 пъти ще удари наоколо, но не може да удари мишенката. Ако имате една мисъл и тя не може да иде на своето местоназначение, защо ви е тази мисъл? По сегашното радио се предават правилно. За вас на Земята се интересуват вашите благодетели, които са в другия свят. Те постоянно, всеки ден и не само веднъж на ден искат да знаят вие какво мислите, но ежеминутно искат да знаят как вървите вие на Земята. Те се много интересуват. Те, като отворят книгата, знаят какво вие мислите и какво вие правите. Да кажем, тук, на Земята, вие може да се карате, неприятно ви е. Те, като гледат, казват: „В дадения случай те харчат повече енергия, ще имат повече дългове да плащат. Тогава да подготвим нещата.“ Ще има един недоимък долу на Земята. Да кажем, онези, които ядат повече, наядат се, разтегли се стомахът, горкият, не може да почне храносмилането. Стомахът е физхармонист, започва да се свива и разпуца, свири на физхармония. Но напълнил се стомахът, че се разтеглил, набрал се въздух вътре. Обръща се, нещо му е мъчно.

Казвам: И в човешкия ум, ако човек не знае как да мисли, ако не разбира законите, ако не разбира Божиите закони, той ще се намери в едно трудно положение. Вие допускате една малка погрешка. Да кажем, вие оперирате с един капитал от 100 лева. Ще направите една погрешка – една стотинка в годината е нищо. Но вие оперирате с един капитал от 200–300 милиона – вашите погрешки ще се увеличават. Тази погрешка на 100-те лева, тя ще се увеличи.

Та казвам: Колкото се подига в живота човек, малките погрешки дават големи резултати. В големите обращения на човешката мисъл има големи последствия. Сега аз ви говоря за неща, които имат отношение към сегашния ви живот. Ще забележите, като се изучава човешката история, ще видите, че няма да срещнете човек, ако не знае да мисли, ако не знае да чувства правилно и ако не знае да постъпва правилно, той не може да бъде добре и в никоя област на живота не може да се издигне. Той поет не може да стане, философ не може да стане, богат не може да стане, здрав не може да стане. То е невъзможно. Временно може да има постижения. Временно, каквото е придобил, той ще плати много скъпо за онова, което е придобил. Да кажем, вие станете богат човек.

Има хора на Земята, които искат да се оженят, да имат деца. Има идеал да се ожени. Хубава идея е, отлична е да бъдеш баща. Идеята е отлична да бъдеш майка. Но мислиш [ли], че ти си една майка, когато раждат деца и умират; и един баща е баща, когато ражда деца, които умират? Мислиш ли, че ако родиш едно дете и го пратиш в затвора да седи там, 10–20 години да го държат за някакво убийство, че тази майка се радва на сина, че е бил герой, и че бащата ще се радва също? Не. Значи майката трябва да роди една дъщеря, която да мяза на нея и бащата трябва да роди един син, който да мяза на него.

И тогава ме питат някои: „Как ще идем в небето?“ Ако не мязаш на Бога, в небето не може да влезеш. Ако не си негов син, не може да идеш там. Казва: „Мяза на бащата.“ В какво мяза на баща си? По-щедър от Бога в света няма. И по-справедлив от Него няма. И по-благороден от Него няма.

И по-силен от Него няма. Всичко има в ръцете си Той. А ние, които минаваме за Негови деца, Негови синове, мислим, че сме и постоянно се оплакваме, че това нямаме, онова нямаме, от болести страдаме.

Мислите ли, че ако един човек е болен, той е роден от Бога? Има друга една опасност в живота. Върху едно питомно растение, върху една питомна слива може да присадите една дивачка, неопитомена. На дивото може да присадите питомното, пък на питомното да присадите дивото. Следователно ние не спазваме ония закони, които съществуват в природата. Много пъти сме присадили неестествени мисли върху естествени мисли. Върху добрите мисли сме присадили лоши мисли, не им знаеш естеството. Защото всяка една мисъл се познава дали е добра от плодовете, които дава. И желанието се познава от плодовете, и постъпките се познават от плодовете. Много мъчно е да знаеш след години какъв резултат ще има една мисъл. Не знаете и какви ще бъдат резултатите на една постъпка.

Един от най-добрите свещеници, които са имали българите (не зная дали българите ще имат по-добър свещеник от него, във всяко отношение добър); той ми разправяше една опитност. Казва: „Човек трябва да бъде много внимателен в живота. Аз само за една постъпка страдах 20 години, 20 години трябваше, докато се поправи.“ Бил той свещеник в гръцка църква, във Варна било. Разбира реда на църквата много добре. Той имаше един отличен глас, първостепенен, при неговия глас Мазаров е нищо, аз както го зная. Мазаров е на четвъртото поколение. Но както и да е. Един ден, като служи в църквата, се случва един от бъдещите владци – бил тогава дякон, после станал владика. Като служил в църквата, дяконът направил една погрешка. Свещеникът, доста добър, добро сърце имал, но плеснал една плесница на дякона. Забравил това. Мислил си: „Какъв е такъв дякон, да не знае да служи в църквата?“ Казва: „Този дякон стана владика и става владика във Варна.“ Че като го започнал, 20 години го разкарвал за плесницата.

Казвам: Ти ще плеснеш дякона, но този дякон ще стане владика и тази мисъл – владиката, ще влезе в твоя живот,

ще те измъчва. Злото е владиката, който измъчва. Най-първо дяконът е бил на място. Като направиш погрешката, погрешката стане владика. Като дойде този владика, вече започва да те разкарва. Този свещеник е бил много добър човек, казвам му: „Ако ти не беше го ударил, той нямаше да стане владика. Ти си направил една погрешка, като си го ударил. Ти го направи владика.“ Казва: „Че как?“ – Ти ако не беше го удрял, той щеше да остане дякон. Ти щеше да бъдеш свободен. Твоята ръка е много късметлия. Като си го ударил, владика станал. Той не ти благодари за това, мисли, че от само себе си станал владика.

Злото не го удряйте, защото то не признава, че вие ще му дадете живот, владика да стане. Сега виждам, много владци имате, не много, но всеки има по един владика. Аз ви давам цяр. Ако ме слушате, вие ще се ползвате. По някой път някои мислят, че като ме слушат, че след като съм говорил, казват: „Ние вече знаем тази работа.“ Вие още не разбирате какво нещо е природата. Аз толкоз време я изучавам, когато нещата се изучават, изисква се време. Аз намирам смисъл на живота на съвсем друго място. Сегашният живот, който човек има, не е за сегашния да се подобрява. За бъдеще има да се подобрява човек. Доброто не е за вас. Този живот е само приготвление. Като свърши едно дете първото отделение, какво придобива? Научава буквите. Във второ отделение свършва с читанката. В трето отделение свършва със смятането и в четвърто отделение свършва с естествознанието вече. Това е първият курс. Много учено ли е това дете? После дойде прогимназията – имате 3 години, и тя се отличава. След туй дойде по-горният курс на гимназията – 5 години. След туй дойдат още 4 години – университета и няколко години специализация.

Казвам: Три специализации в живота има, които всеки трябва да ги знае. Ти трябва добре да се учиш в университета на своя ум; ти трябва добре да се учиш в университета на своето сърце и да се учиш добре в университета на своето тяло. Ако искаш да бъдеш здрав и да те уважават хората и да те почитат и ти сам да се уважаваш, да те обича Бог и хората да те обичат, непременно трябва да бъдеш умен, трябва

ва да бъдеш добър и трябва да бъдеш силен. Ако човек не е добър, ако човек не е умен и ако не е силен, не може да бъде обичан. Любовта не може да се прояви. После, трябва да знаете, че в любовта трябва да дадеш и да вземеш. Любовта, която няма правилна обмяна на даване и вземане, не се проявява правилно.

Как да ви представя това? Представете си, че имате един гостилничар, който добре е сготвил яденето. Отивате, вие сте гладен. Вие изядате яденето, платите хубаво, гостилничарят е добър и вие се усещате добре. Той добре е сготвил, вие сте яли добре, добре сте платили. Излизате, гостилничарят е доволен от вас и вие сте доволен от гостилничаря. Като ядете, тази храна произвежда приятност във вас. Като вървиш, разположен се усещаш. Силен ставаш, весел ставаш, светът се отваря, светлина имаш. Значи между гостилничаря и тебе има правилна обмяна. Излизаш от гостилницата, храната не е добре сготвена, имате болки в стомаха. Или самата храна не е добра, или добре не е сготвена.

Често вие страдате и мнозина се оплакват на мен. Казва: „Много неразположен духом съм.“ Казвам: Защо си неразположен духом? – „Не може да вярвам в Бога.“ Щом не може да вярваш в Бога, малка светлина имаш. Казва: „Не вярвам дали Бог ме обича или не.“ – Малко топлина имаш. Казва: „Нищо не може да направя в света.“ – Не можеш да направиш нищо, понеже сила нямаш. Не те обичат, понеже топлина нямаш; нищо не виждаш пред себе си – светлина нямаш. За да виждаш, трябва светлина. Знаете ли, че от човека зависи да го обичат или не? От човека зависи да стане богат или не, да осиромашее или не. От човека зависи да живее или да умре.

Че, ние имаме първия закон. Имаме първия човек. Бог каза на Адама: „Да не ядеш от това дърво, защото ще умреш.“ Вие сега всички се оплаквате, че първият човек ял. Ами че всички вие правите същото. Адам, като вкуси, Бог не му даде да яде; като яде, изпъди го извън рая, той започна само от това дърво да се храни. И вие вече 8000 години (8000 години го вземам като прозвище), 8000 годни по 3 пъти на ден яде все от това дърво – сутрин от него яде, на обяд от

него яде и вечер от него яде. И при това искате да бъдете щастливи. Какво почувствува Адам, като яде от това дърво? Почувствува, че е гол. Дотогава мислеше, че е гениален, после вижда, че е един невежа, простак. Казва: „Много съм загазил.“ Онази царска мантия, която имаше, тя слезе, отиде от него. Взе му някой мантията. В грехопадението той излиза като един човек, който ял и пил, че си заложил дрехите в кръчмата, изпращат го гол навън. Майките, някой път, когато наказват децата си (не зная дали вие така сте ги наказвали), събличат ги голи, че ги изпращат вън. Ще съблечете дрехите, ако е момче, ще остави само ризичката, че навън ще го изпъди. То е метод.

Но в природата съществува същото. Природата, Бог, щом съгрешиш, веднага ще те лиши от светлината, която ти имаш; ще те лиши от топлината, която имаш; ще те лиши от силата, която имаш ти. Щом те лиши от светлината, топлината и силата, ти вече ще заминеш за другия свят. Какво значи „другия свят“? Няма друг свят, но ти си уволнен от службата си в света. Тогава казва: „Къде отишъл?“ Между уволнените. Той целия ден ходи, потрива се, гледа бюрото, дето служил, ако е министерство, той мине, въздъхне, казва: „Тук бях чиновник едно време, но ме уволниха.“ Пък не е пенсиониран. Нямаш пенсия. Като имаш пенсия, добре си свършил работата. Без пенсия, не си свършил добре работата. Пък имаш доста навици. Искаш да пушиш – пари нямаш. Искаш да попиеш, да поядеш, да си облечеш хубави дрехи – пари нямаш. Какво ще правиш?

Сега, слушайте ме хубаво. Някои от вас погрешки нямате, но виждам, ще направите за бъдеще погрешки. Някои от вас нямате никаква погрешка, но виждам, че ще направите погрешка. Виждам. Как зная? Аз, като вляза в един дом, ходил съм, правил съм опити, представят ми дъщерята и сина. Казват: „Много добро дете.“ Казвам: „На колко години е?“ – „Сега е на 15.“ Казвам: „На 21 година ще направи една погрешка.“ – „Как! – казва. – Тя е много добра.“ Казвам: „Да я пазите до 21 година.“

Тук, преди години, една вечер вървят три сестри из нашия Изгрев, минават покрай боровете вечерно време, едно

клонче блъснало едната сестра в окото, намалко да я ослепи. Казва: „Клонът ме удари, тъмно, не виждам.“ Аз, когато вървя в гората, дигам си ръката пред очите, поздравявам растенията: „Добър ден, добър ден.“ Казвам на сестрата: „Ти, като си вървяла, не си поздравлявала растенията и те се докачили, ударили те в окото. Тъй като вървиш, мислиш, че пътят е отворен. Като ти кажат: „Спри се!“, спри се, намери някое място, дето да минеш безопасно.“

Та казвам: В живота има доста дървета и като минаваш покрай тях, някой клон може да те удари, може да те блъсне някъде и да страдаш дълго време. Казвам: Трябва светлина, за да имаме обхода; трябва топлина, за да имаме обхода и трябва сила, за да имаме обхода. Аз искам да ви представя законите на природата какви са. Нямам предвид да ви кажа, че вие сте направили умишлено една погрешка. Всичките погрешки в света стават от незнание. Мен ми разправяше един брат, когато дошло електричеството тук (той се занимава с изкуство), казва: „Един ден взех една ютия, турих на контакта и понеже имах друга работа, турих я на шкафа. Хич не ми иде на ум, че тя ще се сгорещи. Оставих ютията там, не съм извадил контакта, излизам навън, ходя си и мисля, че всичко е наред. Ютията се сгорещила толкова, че шкафтът се запалил. Влиза жена ми, вижда – дига се дим. Казва: „Половин час ако се беше минало още, щеше да хвъркне и къщата.“

Мнозина от вас казвате, че вие туряте контакта. Казва: „Аз не вярвам в Бога.“ Ти си турил контакта, знаеш какво ще стане? Ще ти хвъркне къщата. Казва: „Не може да обичам Бога.“ Ти си турил контакта. „Аз не може да постъпвам добре.“ Ти си турил контакта. Казва: „Не зная какво нещо е Господ.“ Ти си турил вече контакта там. Значи казва: „Какво нещо е Господ?“ Чудни сте вие. Отваряш си очите, влиза светлината – в светлината е Господ. Господ е във въздуха, който приемаме. Господ е в храната, която приемаме. Не го виждаш, но с тази сила ти си в съприкосновение. Един сляп човек не може да види огъня, но слепият човек може да усети топлината на огъня, усеща, че влиза нещо в ръката. Като отворим очите, виждаме светлината и тази светлина е, която

ме свързва с Божественото начало.

Разправяше ми един, който бил на бойното поле. „Никога – казва – духове не бяха ми говорили. Бях скептик, в нищо не вярвах. Седя на бойната линия на едно място и нещо ми казва: „Махни се оттам.“ Седя и гледам. Казва ми: „Махни се от това място.“ Казва: „Послушах, магнах се и не се минаха 5 минути, на същото място, дето бях, падна една граната. Като се магнах, гледах какво ще стане.“ Друг един офицер разправяше една своя опитност. Той излиза с целия взвод войници и нещо му казва на едн-кое си място да застане с войниците. Застават там и целия ден французи и англичани ги обстрелвали и запазени остават на това място. „На другия ден – казва – отивам и нещо ми казва да не заставам там. Казвам на войниците да дойдат с мене, но те казват: „Ние вчера там бяхме запазени, и днес ще отидем там.“ Аз отидох на друго място, дето ми се каза. Дойде една граната през деня и удари на онова място, точно дето бяха войниците, и всички ги изпотрепа. Аз, който бях на друго място, останах жив.“ Не мислете, че едно място ще бъде вечно спасително заради вас. Вчера може да е било спасително, днес ще бъде ново. Някой казва: „Вчера мислех много добре.“ Вчера за вчера. Всеки един човек трябва да се вслушва в себе си да направи нещо по-хубаво. Всеки един от вас може да има по едно внушение.

Та казвам, аз от вас искам едно: Без да сте видели Бога, вярвайте в Бога. Като дойде светлината, вярвайте в Бога. Като приемете въздуха, вярвайте в Бога. Че, аз виждам Бога вътре в моята мисъл. Правя различие между Неговата мисъл и моята мисъл. Виждам, моята мисъл е запетлана; като дойде Неговата мисъл, изведнъж всичките неща се разрешават. Някой път и вие имате същата опитност. Някой път, като гледам хората, казвам: „От този човек ще излезе нещо.“ То е заблуждение. От този човек, дето мислех, че ще излезе нещо, нищо не излезе. От друг казвам: „От този човек нищо няма да излезе.“ Като дойде Божествената мисъл, от този човек, дето мислех, че нищо няма да излезе, от него излезе нещо. А там, дето мислех, че ще излезе нещо, там нищо не излезе. Ние по някой път не разбираме хората. Има една

черта в човека, няма да ви кажа коя е, една черта, която показва, че 101 на сто ще стане нещо. Н[е] е носът между веждите, няма да ви кажа кое е. Но строежът на веждите при носа показва, че 101 на сто ще излезе и от строежа на челото показва, дето да поставиш този човек, вари го, печи го, той е като металите, които не се окисляват. Има някои – 90 на сто, има някои – 80 на сто, някои – 70 на сто, някои – 60 на сто, някои – 50 на сто, някои пък – 10 на сто, а някои – едно на сто може да направят. Но то зависи от миналото, то не е от само себе си.

Аз ви казах оня ден кой е онзи, който заровил таланта. Едно време певците са били с един талант, които не са пели, те са заровили таланта. Господ казва: „Намерете този талант, копайте.“ Сега, като са намерили този талант, светът ще се оправи. Сега те ходят навсякъде, дават концерти, те са спечелили, имат вече 3 таланта. Сега този, който има един талант, казва: „Господарю, аз съм честен човек, зарових таланта.“ – „Защо го зарови? Този талант е в ларинкса, в гърлото. Като минава храната, яденето заравя, заравя.“ Казва: „Аз не ти създадох това гърло само да ядеш, но го създадох и да пееш.“

Та казвам: Човек, който говори, човек, който пее, е талантлив. Всичките хора от говора страдат. Не говорят както трябва. През гърлото ти, през твоя ларинкс трябва да минат най-хубавите думи, тях да създадеш в света, че като идете в другия свят, всичките ви думи, които сте изказали, тук са филмувани. Вие като влезете в другия свят, ще имате един филм какво сте говорили от детство до 120 години, ако сте живели толкова. Ако си живял 70 години, ще бъде филмувано всичко, което си говорил, и на тайно, през целия ти живот. Каквото си казал тайно на приятеля си, каквото си казал тайно на сестра си, всичко, каквото си казал, ти ще чуеш целия твой живот каквото си говорил. Ще чуваш каква галиматия, каква каша си направил. Ще гледаш еднообразието. Ще турят, един ден ще го слушаш, целия ден ще слушаш. Втория ден – пак същото, третия ден – пак същото, ще заревеш от себе си.

Затова казвам: Най-хубавото е да създадете най-хубавите

мисли, най-хубавите чувства и най-хубавите постъпки. Че всичко туй е заради вас. Някои седят и казват: „Аз работя за Учителя.“ Грешите вие. Най-първо аз не работя заради вас. Аз работя заради себе си. Аз, ако съм учител, работя първо за себе си и после за учениците си. Искам и вие да работите най-първо за себе си и после заради мене. Ако искате истината, Бог работи за Себе си. Бог прави добро в света, защото е съвършен, знае законите, Той иска да се прояви такъв, какъвто е. Бог не иска ние да Го одобряваме. Той се проявява такъв, как[во]то е Неговото естество. Ние намираме, че е всемъдър, всеблаг, всесилен, няма никакво изключение в живота Му. И ние по същия закон постоянно трябва да се стремим към Него. Една разлика има: Бог се проявява в Своето съвършенство, пък ние се приближаваме към нашето съвършенство. Това е разликата. Бог се проявява в Своето съвършенство, пък ние се приближаваме, учим се от Него. И всеки ден трябва да бъдем по-съвършени и по-съвършени, да се приближаваме към нашето съвършенство. „Един ден – някой казва – ще бъде!“ Ако ти искаш да бъдеш като Бога, трябва да се слееш с Него. Ти като се слееш, ставаш едно. Ако искаш да си въвн от Него, да Го виждаш, трябва да се приближиш. То е хубаво. Най-хубавото нещо е, че ние се стремим към Бога и Бог се стреми към нас. Ние се стремим към Бога и Бог, като се стреми към нас, подига ни. Като се стремим ние към Бога, ние се въздигаме.

Казвам: Сега стремете се всички към вашето съвършенство. Цитират някои стиха: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесни.“ Сега се изисква и вие да бъдете съвършени. Онези, които са писали Евангелието, те са имали същата идея. Стремете се към вашето съвършенство, към съвършенството, към Бога непрерывно всеки ден и да ви е приятно да се стремите.

После, не искам да мислите, че тук, на Изгрева, имало бедни хора. От туй заблуждение се оставете. Аз не обичам лъжите. На Изгрева няма сиромаси. На Изгрева лениви хора има, мързеливи хора има. Някой не могъл да си плати за електричеството, понеже нямал пари да плати. Аз ще им създам работа. Работа има, ще им платим 50, 60, 100 лева.

Нека да дойдат да измият салона, които не могат да плащат, ще им платим. Да работят. Те седят, нищо не работят, ще дойдат тук да критикуват – туй не било, онуй не било. Оставете вашата философия с вашата критика. Ако ще критикувате, критикувайте както трябва. Има една критика, която аз не наричам критика. Казва: „Яденето не е сготвено хубаво.“ Хубаво, сготви го ти. Аз, когато критикувам яденето, зная да го сготвя. И попска яхния може да ви сготвя, и задушено може да ви сготвя, и триеница може да ви направя с мляко, и ориз може да ви сваря, какво ли не може да ви направя. И сос може да ви направя.

Трябва да бъдете смели. Знаеш какво е да бъде човек смел? Разправят за българския революционер Левски, че турците пуснали цяла потеря да го търси. Той обръснал брадата, мустаците, вързал си кърпа, облякъл се като мома, завързал си кърпа, взел хурката с къделята и тръгнал подир потерята, върви и преде. Те го търсят. Каква смелост! Пита го един: „Да не си видяла тук някой харамия да е минал?“ – „Преда си, де ще го видя.“ Той гледа мома, преде си. Смелост имал. Вие ако сте, ще излезете, ще кажете: „Аз съм.“ Не, ще се предрешите като млада мома и няма да казваш, че си Левски, но че си млада мома, която си мисли и преде. Някой ще се изтъпани, ще каже: „Аз съм Левски.“ Но в затвора ще идете. Ако сте като млада мома, която преде, ще бъдете свободен.

Който мисли добре, който чувства добре, който постъпва добре, той е млада мома. Онзи, който нито преде, нито тъче, нито добре постъпва, той ще намери затвора. Затворът са всички несгоди, сиромашия, болести, страдания и тогава цяла една каша ще стане. Казвате: дявол имало, туй имало. Оставете дявола. И той е като вас. И той е бил философ. Той казва на Господа: „Аз съм Левски.“ Праца го Господ в затвора. Не се е научил да преде. Сега той и вас ви учи, казва: „Не ви трябва да работите. Гледайте да уредите живота си тъй.“

Мисъл! Ще мислите! Помнете едно: Никога не използвайте никого! Ползувай се за добро. Ползувай се от знанието на всичките, но никога не използуй човека. После, да имате

едно качество: като видите един човек, да оцените неговия ум, да оцените неговото сърце, да оцените и неговата воля. В три неща оценявайте хората: оценявайте хубавото в ума, оценявайте хубавото в сърцето, оценявайте хубавото в тялото. И в себе си оценявайте същото. То е задачата.

На един брат може приятелски да му кажеш какво му не достига. Да кажем, аз съм направил една погрешка, написал съм думата *любов*, но съм написал *лобов*. Дойде някой и напише *любов*. *Любовь**. При *О*-то тури *Ю* – тази линия при *Ю*-то показва мярката за любовта. *О*-то, то са условията, тази линия при *Ю*-то показва мярката, с която се познава любовта. *Ю*-то значи мярка и условия. С тази мярка сам ще премериш и ще направиш нещо. *Б*-то, което иде, показва, ще стане нещо. Най-първо *Б*-то е закон за направяне. Ако не разбираш *Ю*-то, ти с *Б*-то нищо не може да направиш. Когато обичате някого, готов сте да направите всичко заради него. Когато обичате някого, познаваш ума, сърцето, готов си всичко заради него да направиш. Щом не го обича, казва: „Що да го обичам?“ Всеки, който обича, всичко може да направи; всеки, който не обича, нищо не може да направи. Всеки, който мисли, всичко може да направи; който не мисли, нищо не може да направи. Всеки, който постъпва, всичко може да направи; който не постъпва, нищо не може да направи. Божият закон е верен. Щом мислиш, ще направиш всичко, което Бог прави, което Бог ти определил. Щом чувствуваш правилно, ще направиш всичко онова, което ти искаш.

Аз ви говоря на вас днес най-хубаво. Аз ви говоря днес така, защото ви считам за умни. Пък, ако ви считам за невежи, няма да ви говоря. Считам ви, че сте добри, считам ви, че сте силни, затова ви говоря. Имам доверие във вас, иначе не бих ви говорил. Казвам: Аз имам доверие във вас. Ако вие имате туй, което аз имам към вас, работата върви добре. Моите добри намерения, това, което аз имам към вас, ако и вие го имате, аз ще спечеля. Ако го нямате, аз пак ще спечеля, аз никога няма да изгубя. Но ако вие нямате също-

* *любовь* – според правописа до 1945 г.

то отношение към мене, вие нищо няма да спечелите, вие ще изгубите. Сега и ако аз имам вяра в Бога, както Бог има вяра в мене – че ме е пратил Бог на Земята, имал вяра в мене. И аз трябва да имам същата вяра и същите отношения към Бога, които Той има към мене. Аз ви казвам какъв е законът.

Същият закон важи и за отношенията един към друг. Двама души не могат да се обичат, ако нямат доверие един към друг. Човек трябва да има доверие в своя ум, доверие в своето сърце и доверие в своето тяло. Казвам: Между всинца ви трябва да се установи този велик Божи закон, да тръгнат нещата.

Сега вие имате желание, но някой път ви е срам. Вие по някой път седите и казвате: „Тази работа е много малка.“ Вие нямате смирение. Аз съм се спирал да изучавам живота на мравките, спирал съм се да изучавам живота на пчелите, спирал съм се да изучавам живота на растенията, на тревите, на цветята, навсякъде съм се спирал. Като се карат хората, съм се спирал да ги чувам какво говорят, после съм се интересувал и как си кривят устата. Като се карат хората, съм наблюдавал какво става с веждите. Когато хората си говорят любовно, имат един маниер и пак съм се спирал да наблюдавам. После търговеца, когато му плащат пари, наблюдавал съм този, който дава, какво прави и който взема, каква физиономия има. Когато певецът пее, когато свирецът свири, наблюдавал съм; наблюдавал съм онези, които тъкат, онези, които предат, наблюдавал съм онези, които шият. Ида някъде, наблюдавам как бъркат яденето. Наблюдавал съм онези, които правят гримаси пред огледалото, как се оглеждат – интересува ме вътрешната психология на човешката душа.

Всяко движение, според мене, в природата има свой смисъл. Няма нищо безсмислено. Ако вие дадете драскотините на едно дете на един мъдрец, той ще прочете по тия драскотини какво ще бъде това дете. Защото туй дете пише, но е само от друг свят. Като дойде на Земята, се научава езика на Земята да пише. Като дадете драскотините на детето, мъдрецът ги чете. Амбициозното дете драци по един начин, умното дете драци по друг начин, тщеславното дете драци по трети

начин. Какъвто е характерът на детето, такова е и драскането му. Всяко драскане съответствува на неговия характер. Някой казва: „Драскотини“. Не е така. В тия драскотини се показва характерът. То драска, тънки са линиите – това дете е меко. Детето драска с дебели линии – туй дете има воля, упоритост. Казва майката: „Какви линии дебели надраскало нашето дете.“ Това дете има една воля невъзпитана и за бъдеще ще причини много страдания. Другото, с меките линии, виждам, че линиите са меки – то, каквото му каже майка му, казва, че ще направи, пък не прави. Влияе се от много места. Казвам: При дебелите и тънки линии, ако не дойде умът на бащата и умът на майката да работят, тънката линия може да причини страдание и дебалата линия може да причини страдание.

Казвам: Използвайте вашите тънки линии, те са вашите чувства. Използвайте дебелите линии, те са на вашата воля. Изследвайте хубавите линии, те са на вашия ум. Хубавата линия е на ума, тънката линия е на сърцето и дебалата линия е на волята. Изпитвайте дебелите, тънките и хубавите линии, хармоничните линии. Благодарете на Бога, че ви пратил на Земята да се учите.

Пазете се да не направите следната погрешка. В един дом имало свекърва, зълва и снаха. Варили боб. Дошла свекървата с лъжицата, турила сол в боба. Дошла зълвата, и тя бръкнала с лъжицата, и тя турила сол в боба, разбъркала боба. Дошла снахата с лъжицата, и тя турила сол. Иде синът, казва: „Много солен бобът.“ Достатъчно е, дете свекървата осолила боба. Зълвата и снахата да не солят.

„Добрата молитва“

*XIX година (1939–1940)
28-а лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 10 април 1940 г.,
София – Изгрев.*

ОТВОРЕНАТА ВРАТА

Сряда, 5 ч сутринта

„Отче наш“

Пишете върху темата: „Малки загуби и малки придобивки“. Каква е разликата им? Някой път, когато се дава една тема, вие казвате: „Е, каква тема!“ Една тема се дава като една ябълчна семка, да я посадите. Вие я посадите и тя израства. Вие носите семката, чакате я, да имате 2000–3000 семена и казвате: „Какво става с едно семе?“ Търговски разсъждавате. Казвате: „Да има човек 100, 200, 500, че да спечели нещо.“ Всички хора страдат все от печалба, но кого обират, бедните или богатите? Кого обират, болния или здравия? Болният всякога има надежда, че ще оздравее. Здравият трябва да се пази да не заболее. Сегашните добри и здрави хора имат нужда да се пазят, да не загубят това, което имат. Казва: „Какво ще изгуби човек?“ Ще изгуби младостта си. Ще изгуби здравето си, ще изгуби разположението, което има, ще изгуби онази сила, която има. Като ги изгубиш, не можеш да си обясниш защо си ги изгубил.

Казваш: „Нямам разположение.“ Като дойде някой и каже няма разположение, нищо не значи. Нямах разположение, защо? Казва: „Нямам разположение.“ Защо? Казва: „Тъмно е в ума ми.“ Щом ти е тъмно, ти не разрешаваш нищо. Тъмно – тъмно. Казвате: „Ще му дойде времето.“ Че ще му дойде времето, да, но кога? Ще дойде времето, кога? Някога ще дойде времето. Като дойде времето, ти ще бъдеш ли готов да използваш това време? Всички имат едно тъмно понятие за времето. Мислят, че времето е като водата, която тече, но времето за добрите хора носи светлина, благословение, за лошите – страдания, наказания. Не че самата светлина ги наказва. Като дойде светлината, разкриват се делата им. Един крадец светлината ли го наказва? Но светлината

като дойде, те го хващат и го наказват. Хората го наказват.

Та, в света най-големите критици знаете ли кои са? Младите моми и младите момци. Много хубава критика има в тях. Вие идете в село, да видите критика. „Вижте! – казва. – Не знае къде да си тури китката, къде е турила.“ Критика. „Не знае да си забради чембера. Пък сукманът ѝ никак не е надиплен.“ Пък ризата му не била нашарена. Критика, критика. Младите критикуват. Пък като дойдат по-възрастните, и те почват: „Представете си, мари, представете си“ и започнат да критикуват. Започне цялото село да критикува, че сукманът ѝ не бил надиплен, както трябва, че чемберът не бил както трябва, че китката не [била] хубава.

Сега и между вас има критика. Казвате: „Не знае да мисли.“ Хубаво, в какво седи „Не знае да мисли“? В какво седи мисълта? Казвате: „Няма чувство.“ Възможно е да няма чувства, но в какво седят чувствата? Казвате: „Ти виж, лицето му погрозняло, хлътнали му очите.“ Или пък: „Очите му са изпъкнали като на жаба.“ Някой се е угоил, а за друг казват: „Какво се е сгърчил!“ Тези са основните критици. Когато се критикувате, на свят се критикувайте, като младите моми. Една мома, ако иска да [...] критика, да тури китката на ухото си и нищо да не казва. Като погледнеш, казваш: „Колко е хубаво облечена, колко, колко е стройна, като свещ!“

Понеже вие сте от учените хора, ето тук имате една линия AB . AB е един резултат, един изходен път. Туй място от A до B е изходено. Каква е причината, която може да те застави да изходиш това пространство? Тръгвате вие. Кой са подбудителните причини да тръгнете от A към B ? И мислите ли вие, че като тръгнете от A към B , ще постигнете вашата цел? Няма никакво постижение. То са два полюса. A е началото на нещата, B е краят. В дадения случай резултат е една смяна. Но тази смяна ще стане в C и D . Тази линия представя едно състояние, A е мъжът, B е жената. Ако мъжът дойде при жената, какво ще стане? Ще се скарат. Ако обърнете движението обратно, жената да иде при мъжа, пак ще се скарат. Вие мислите, като се съберат хората на едно място, ще си гугуцат, всичко ще

бъде наред. Щом хората се приближават, каране ще има в света. Между всичките хора трябва да има едно пространство. Изгуби ли се това пространство, динамическата сила се явява и там се явяват всичките раздори. Казва: „Ограничава ме той.“ Ограничението разбира, че [в] туй пространство, което имаш, в което можеш да се проявиш, не си свободен да се проявиш. Запример по някой път вие имате един навик: дойдете и близо до ухото шушнете нещо. Казваш: „Чакай да ти кажа нещо, никой да не чуе.“ Какво се казва близо до ухото? Най-първо, щом ти шушнеш, ти не си много от умните хора, туй да го знаете. Страх те е някой да не те чуе. Шушненето показва, че ти имаш един страх: страх никой да не чуе. Казваш: „Чакай да ти кажа, да не чуят другите.“ То е един страх. Всеки, който шушне, го е страх – ще ти кажа нещо, да не го казваш никому. Казваш: „Ще ти кажа, но никому да не го казваш.“ Той иде, каже го някому и казва: „Никому да не го казваш.“

Наскоро дойде една сестра, дадох ѝ обяснения, казвам ѝ: Няма да ми носиш чужди лъжи при мене и да ми ги представяш под формата на истина. Говорил ти някой нещо, ти не си го проверила, то е цяла лъжа, ще дойдеш на мен да ми го разправяш като истина. Ти си чула нещо. Някой обещал това ще направи за Господа, онова ще направи. Това са дубари*, това са лъжи. Казва: „Това ще направя“, пък нищо не прави. Казвам: Ако казва, че ще го направи, [да го направи]. Светът е пълен само с лъжи. „Аз това ще направя, аз онова ще направя.“ Аз съм слушал мнозина като казват. Дават разни обещания. Младият момък казва на момата: „Ти при мен ще бъдеш като царица.“ Едно време нямаше автомобили, с файтони ги возеха. Казва: „Ти при мене ще бъдеш облечена с коприна, прах няма да падне отгоре ти. Като дойдеш при мене, майка ми е светица, пък баща ми е светец.“ Казва: „Имаме няколко души слуги.“ Тя мисли, че вече отива в рая.

Два възгледа има в рая. В рая започнаха с два възгледа. Когато Бог дойде при Адама, казва: „В който ден ядеш от

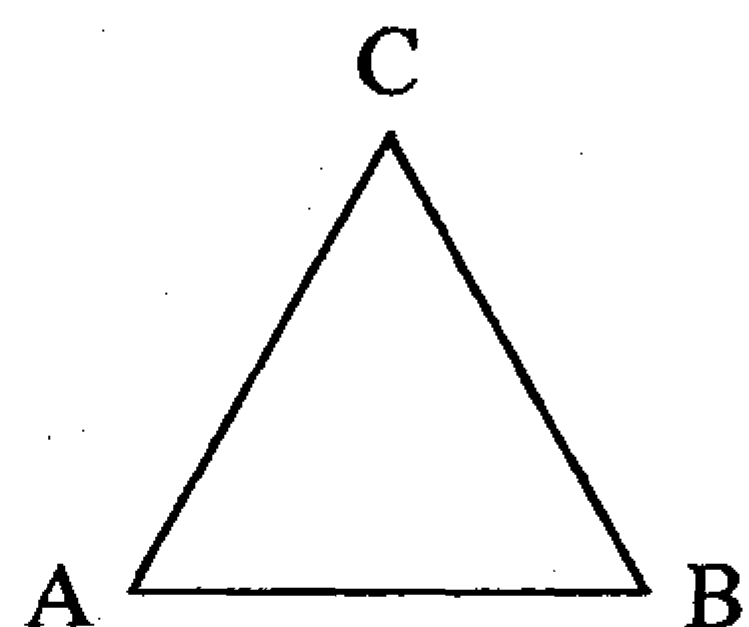
* дубара (от пер.-тур.) – *остар.* измама, лъжа, хитрост.

това дърво за познание на добро и на зло, ще умреш. Няма да го буташ, не яж от него, стой настрана от него.“ На другата страна на рая дойде един адепт и казва на Ева: „В който ден ядете от това дърво, като Бога ще станете.“ Адам имаше един възглед, който Бог му даде, че ако яде, ще умре. Ева друг възглед имаше – че ако яде, като Бога ще стане. Сега вие всички все по тия два възгледа вървите. Къде е погрешката? Митът е такъв. Бог казва на Адама да разправи на Ева, че тя да знае, пък той не разправи на Ева. Той казва: „Тя е дете, какво ще ѝ разправям? Тя е млада.“ После Господ му казва: „Кажи ѝ да не ходи около дървото.“ Той [си] казва: „Дете е още, има толкоз други работи, няма да иде.“ Забрави Адам да ѝ каже. Дойде черният адепт и той ѝ даде другия възглед. Мъжът нямаше инициатива, той беше зает със своята наука, понеже Адам се занимаваше със зоология, голям зоолог беше. Той е най-прочутият зоолог, който някога е съществувал на Земята. Като прекара Бог всичките животни, които съществуваха, и птици, и бръмбари, на всички Адам турил имена. Много учен човек, зоолог, всичките ги кръсти. Той ходеше, имаше работа с тях да ги изследва, че не му остана време да се разправи с Ева, че не трябва да яде от дървото. Тя си каза: „Баща ми е зоолог, аз ще стана ботаник.“ И тя се захвана с ботаниката. Тя е прочута ботаничка. Тя ходеше да се разправя с цветята.

Сега затова всичките моми отглеждат цветя и се кичат с тях. Някое момче ще хване някой бръмбар, ще го пусне да хвърка – зоолог е вече. Ще попитате: че няма ли човек с нещо друго да се занимава? Зоологията е прочута наука. Ботаниката е прочута наука. Зоологията представя цяла азбука в света. От зоологично гледище ще разбираш света по един начин, от ботанично гледище ще го разбираш по друг. То са сили, които са скрити и трябва да се изучават скритите сили. Когато се лекува някой човек, изваждат се от листата на растенията ония сокове, които лекуват. Трябва да изучава магическата сила на растенията. Запример вие имате къща и посеете дървета до къщата близо. Вие не разбирате закона на растенията. Растенията, без да искат, ще ви причинят пакост на вас. Достатъчно е вие да се изпотите и да легнете

близо до корените на едно растение или до някой орех, ще видите какво има в растенията. В растенията има една жажда за вода. Те обичат водата. Те, като изтеглят водата, ще изтеглят и соковете на живота. Казвам: Никога не трябва да заспите под сянката на растенията, защото като заспите, тогава идват всичките нещастия на човека.

Най-първо злото в света си служи с опивателни средства. Вие говорите за влюбването. Да се влюбиш в нещо е опивателно средство. Влюбването е позлатяване на един предмет. Може да се влюбиш в един предмет или може да имаш отвращение от един предмет. Да се влюбиш е заблуждение. И да имаш отвращение е заблуждение. Когато се роди отвращение от един предмет, то е окаляне, ти окаляш едно добро. Тъмните сили окалят един предмет, за [да] имаш отвращение. Следователно и в двата случая ти попадаш в едно заблуждение. [В] първия случай, когато ти се влюбиш в един предмет, ти мислиш, че като него няма в света. То [е] единственото нещо, което ти трябва. [...], защото вероятността 1 на сто е вярно. След като опиташ това, в което си се влюбил. Тия неща, които ти очакваш, не седят там. Ти си се влюбил в един предмет въвн от себе си, мислиш, че твоето щастие зависи от този предмет. Ти [си в] заблуждение, защото щастие то не седи въвн от тебе.

Сега, много мъчно е да се разбере посоката на движението. А се движи към С и В се движи към С. В този триъгълник се показва: ако движението е равномерно, тогава имаме един равностранен триъгълник, в който имаме равни ъгли, имаме равни движения, равни постижения. Ако този ъгъл А се измени, стане по-голям, при по-големите ъгли имаме по-големи постижения; при по-малките ъгли имаме по-малки постижения. Но това постижение АВ, то представя тялото на човека. АС представя ума на човека. ВС представя сърцето на човека, неговата чувствителност. Ако линията АВ се скъсява, а линиите АС и ВС се продължават, показва, че умствената и сърдечната деятелност се увеличават, а тялото се на-

малява. Тогава имаме хилав човек. Този човек започва да слабее. Ако се развиват чрезмерно умът и сърцето на човека, изтощава се тялото. И обратното може да стане: АВ се удвоява, става по-голямо. Тогава двете линии АС и ВС се намаляват – показва, че умствената и сърдечната линия на човека се намалява в полза на тялото.

Сега, туй се отразява. Като се развива тялото на човека, частите стават по-големи. Ръката става по-голяма, краката стават по-големи. Очите, носът, всичко става по-голямо. Предипотопните животни са били големи. Имало е предипотопни животни, които са били по-големи от нашия слон, два пъти са били по-големи. Тия същества са имали идея, че в голямото тяло, което са имали, зависи силата им. Такова разбиране са имали.

Тази идея и сега не е изчезнала. Човек сега мисли да си направи голяма къща, да има много ниви да посее, всичките хора имат тия желаниа. Но трябва да разбирате в какво седи големината на човека. Закон има в природата, че всяко нещо, което притежаваш, да го употребиш на място. Ако ти имаш един ум и ти не знаеш законите на твоят ум, как да постъпваш в дадения случай; ако ти имаш едно сърце и не знаеш как да постъпваш в дадения случай със сърцето си; ако имаш едно тяло и не знаеш как да постъпваш в дадения случай, тогава ти може ли да мислиш, че си от умните хора?

Наричам умен човек оня, който знае добре да постъпва най-първо със себе си и после с другите. Човек, който не може да постъпва със себе си добре, той не може да постъпва и с другите добре. Под думите „да постъпваш със себе си добре“ разбирам съзнанието на Божественото, което е вътре в мене. Ако аз не мога да постъпя до[бре] с туй съзнание, ако него не оценявам, аз не мога да оценя нещата, които са въвн от мене. Тогава Божественото и въвн от мене не може да го оценя. Мислите ли, че една дъщеря, която не обича майка си, може да обича другите? Или мислите ли, че един човек, който не обича себе си, може да обича другите? Важно е, в дадения случай, аз да разбирам онова Божественото, което е внесло живота. Съзнанието, което имам, то се е родило от Божественото, което е в мене. Казвате: „Аз съм личност.“

Аз съм душа.“ Ти си душа, която е излязла от Бога, следователно Бог е вътре в тебе. Ако душата, която е излязла от Бога, не обичаш, как ще обичаш другите?

Сега казвате: „Тази идея е смътна.“ Но ти си се влюбил в един предмет отвън. Значи, щом си се влюбил, обичаш ли този предмет? Често ме запитват: „Защо еди-кой си не ме обича?“ Че ти [си] се влюбил сега, то е твоя работа. Защо не те обича, то е друг въпрос. Казва: „Аз го обичам, пък той не ме обича.“ Как е възможно да обичаш някого, пък той да не те обича? Може ли да не обичаш себе си? Може ли едновременно да обичаш и да не обичаш себе си? Представете си, че един човек е само една форма над тебе, ти си го обикнал, без да знаеш, че ти си сам. Представете си, че ти прави известно впечатление. Защото, щом обичаш един човек, има известно изменение. [...], които са ми задали въпроса, казват: „Аз го обичам.“ А аз виждам, че той не го обича, той сам се лъже. Лицето не показва, че е на човек, който обича. Като ми каже, че обича, казвам: Чакай да ти премеря врата. Когато люби човек, има мярка, то е тайна, която не мога да поверя никому. Като премеря врата му, виждам, че той сам се лъже. Той мисли, че обича и казва, че обича. Казвам: Дай да ти премеря ръката. И там няма любов. Премеря двете ръце – и там няма никаква любов. Премеря двата крака – и там няма никаква любов. Премеря му носа – и там няма любов. Измеря устата – и там няма любов. Премеря ушите – и там няма любов. Вземам такива инструменти, измервам дебелината на космите каква е. И там няма любов. Виждам, косите са сухи, набръчкани от сухота, от суша страдат. Вие наричате красиви къдравите коси. На мнозина се запаля сърцето за къдравите коси. Ако търсиш безлюбие, ти ще го намериш в къдравите коси. Сега вие се интересувате повече от къдравите коси. Не е лошо да има човек къдриви коси.

Любовта е една мярка. Тя е. Тя е съразмерност. Мярка има, с която се измерва. Когато любовта започне да действа в човешкия организъм, частите вече стават съразмерни.

Един ден, когато хората разберат закона на любовта, частите ще бъдат съразмерни. Няма да имат тия противоречия, които сега съществуват в света. Противоречията не

зависят от вас. Защо се ражда такава ревност? Като обичате някого, защо се ражда ревност? Вие не знаете произхода на ревността. Няма да ви обяснявам, но вие ревнувате да не би някой да ви измести. Че какво ще ревнувам? Но и между двама лекари има ревност, и в младата мома има ревност, и в младите момци има ревност. И в майката има ревност, и в бащите има ревност, и в слугите има ревност. Няма същество в света, в което ревността да не се проявява. Ревността наричам инерция. Като се движи един предмет, ако не знаеш закона как да спреш предмета, ще се роди ревност, една инертна сила, която може да произведе някой път цяла катастрофа.

Та казвам: Влезе ли човек в религиозния живот, човек там се занимава с човешкото сърце. Религиозните хора, като нямат знания, те си създават големи нещастия. Онзи, който се занимава с естествените науки, той се занимава с мисълта. И като не разбират законите на мисълта, то произвеждат едно нещастие. За да обичаш един човек, трябва да знаеш от какво се нуждаят неговите чувства. Всякога, когато можеш, да бъдеш полезен на един човек, на неговите чувства. Не трябва да му причиниш най-малкия ущърб. Защото в любовта щом причиниш най-малкия ущърб, ти ще изгубиш любовта, каквато вие я разбирате.

Вие сега казвате: „Как е възможно да се изгуби Божията Любов?“ Тя, Божията Любов, не се изгубва, но ако вие имате енергия, която тече по жици и ако вие бутнете и прекъснете жицата, енергията престава да тече. Не че енергията отвън се е изгубила, но енергията, която иде към вас, не тече. Като спрете тока, който ви е полезен, вие ще спрете вашата мисъл. Тогава ще се намерите в тъмно. Умът ви ще стане тъмен. Токът се прекъсва. Трябва да разбирате закона, да идете да поправите на мястото. Може вие да не сте причината, някой друг може да е дошъл и да е прекъснал този ток.

Токовете на ума и на сърцето може да се прекъсват. Те може да се прекъснат от тия лъжи, с които се занимавате. Всеки ден се занимавате с лъжи и тия лъжи ги носите във вид на истини. Каже ви някой нещо и вие, без да го проверите, го казвате като истина. Казал ви, че той не пее хубаво, че

песенето има чисто възпитателен характер. Някой казва, че момата не пее хубаво. Пък аз, като я видя, зная, че тази мома може да пее хубаво. Цветята хубаво растат. Всичко наоколо е чисто, всичко расте. Още като вляза в двора, от цветята зная, че момата пее хубаво. Някой път казват, че момата знае да пее. Виждам, листата на дърветата изсъхнали, казвам: „Тя не знае да пее.“ Вие може да познаете дали вие ще станете певец или не. Вземете няколко саксии цветя и като пеете, ако цветята растат и цъфнат, вие ще станете певец. Дали ще станете артист или цигулар, все същият закон е. Сега има други потънкости, които не искам да ви разправам. Защото вие имате една най-силна черта: всички търсите нещата наготово, тъй, завършени. Много пъти на концерт ходя. Аз, който разбирам музика, седя и слушам. Някой отворил една книга, той едва разбира от музиката и в книгата проверява тактовете как свири музикантът. Онзи музикант свири и той вижда дали взема вярно. Отбелязва си и казва: „Тук не взе хубаво, там не взе хубаво.“ Ти слушай, да остане нещо, недей гледа какво е писано там.

Какво ще вземам една книга да пише някой Слънцето как изгрява? Ще гледам Слънцето не по книгите как изгрява. Като изгрее, ще го нарисувам, ще направя едно сравнение. В музиката това са диези, за бъдещата музика дози. Лекарят като дойде, доза ще бъде. Ти имаш разстройство на стомаха си, лекарят като дойде, ще даде доза. Бъдещите лекари ще бъдат музиканти, той, като дойде, ще изпее три тона. Кой са, няма да ви ги кажа. И като изпее тия трите тона, веднага чувството коремоболие ще изчезне. Имате някаква тежест на сърцето – дойде, изпее други три тона. Тогава ще изпее една кварта. Веднага всичката тежест на сърцето ви ще изчезне. Някой предмет не може да разберете. Той ще дойде и ще изпее една квинта по един начин и веднага ще дойде светлината във вашия ум. Лесно ще стават работите. Сега мнозина от вас кварта пеете, квинти пеете, но това е механичката страна на музиката. И аз може да премеря един плат, но онзи, който шие дрехите, като премери, знае. И аз може да измеря на някой човек да му уший дреха. Не разбирам каква дреха ще му направя.

Аз привеждам един пример в първите си беседи за един българин. Най-първо, той ходил като градинар към Солун. Това е един анекдот. В турско време било. Три-четири години работил, излизали пришки на ръцете му и казва: „Тежък е този живот.“ Един ден ходи в Солун, търсил да се хване на работа, чирак да му стане. Гледа един абаджия, от старомодните абаджии. Седи и работи в дюкяна си. „Искам да науча този занаят, вижда ми се лек, с иглата се шие.“ – „Добре.“ Господарят дал му една игла и той започнал да шие. Казва: „Туй разбирам човек да си почине, само с игла да шие, без конец.“ После турят конец, седял две седмици, започнал да изкарва и конца. Господарят му бил прочут. Дохожда един турски бей, искал да му ушие един бирбучуклия. Господарят знае да шие. Чиракът е бил голям, на 21 година. Дава му ножици, аршин и го изпраца при бея. И казва, че той ще отиде след него. Но случва му се работа, закъснява, не дохожда навреме. Анекдотът е такъв. Беят, като го гледа, харесал му чиракът и му казва: „Ти ми се виждаш майстор. Тъй, както те гледам, имаш вид, разбираш що е занаят.“ Чиракът не казва, че отскоро работи, от две седмици, а казва: „Може.“ – „[Можеш] ли ти да ми ушиеш бирбучуклията?“ Беят изважда един топ сукно. Чиракът започна да мери. Рязал, рязал... Гледа го беят и казва: „То бирбучуклия няма да стане, ами направи ми салтамарка. Той пак мерил, мерил, рязал. „Виждам, – казва – синко, умът ти е на друго място. Като си изучил занаята, за момите си мислил, но я поне една тютюнева кесия да ми направиш. И ако не можеш да ми направиш една тютюнева кесия, ще те набия вече!“

Та, и вие сега имате занаят и не сте го изучили и като влезете, режете, кроите на общо основание. Бирбучуклия не става, салтамарка не става и остава тютюневата кесия. Това не е занаят. Както гледам всинца ви, поне трябва да имате знанието. Дойде ви едно неразположение. Имате една мисъл, която ви мъчи. Тази мисъл, която тежи, да знаете как да се освободите от нея. Вие обикаляте цялата махала, разправете, че ви е мъчно. Казват: „Какво имаш на лицето, като че не си разположен?“ Казва: „Случи ми се нещо.“ – „Какво се случи?“ Случило се нещо. Че, какво се случило?

Че яденето било малко пресолено, снахата пресолила яденето, не знае как да соли. Снахата пресолила яденето и тръгна да разправя свекървата: снаха ѝ пресолила яденето, снаха ѝ пресолила яденето. Всички чува, че свекървата говори, че снахата пресолила яденето. Втори път тя се поправи: много малко сол турила. Толкоз малко, че яденето останало несолено. Пак свекървата разправя: „Представете си, безсолно направила яденето!“ И пак ходи по махалата да разправя, че е безсолно яденето.

За мене, ако бобът е пресолен, ще му налея едно кило вода и ще оправя работата. Ако е безсолно, аз ще го осоля. А свекървата разправя: „Представете си, нашата снаха не знае как да соли!“ Ако турила повече сол – много сол турила, лошо. Ако тури малко сол, пак лошо. Питам сега: Какво да прави снахата? Аз ако бях снаха, като варя боб, няма да [му] туря никаква сол. Ще кажа: „Правете. Мога да сваря боб, то е моя работа. Но да го соля, то е ваша работа.“ Аз може да сваря боба, а вие ще го солите. Вие ще носите отговорността. Солен или несолен, то не е моя работа. Казвам сега: Като варите боб, не го солете. Едно правило.

Сега, някой път чувствата са пресолены, умът е безсолен. Някъде умът може да е пресолен, а сърцето да е обезсолено.

Та казвам: Ако солта се изгуби, то е процес на мисленето; процесът на осоляването е процес на чувстване. Ако ти не можеш да мислиш правилно, твоят ум не може да се осоли. Процесът на мисленето е процес на осоляване. Следователно да осолиш един предмет, то значи той да се прояви в своята красота. Да обичаш някого, то е осоляване. Трябва да знаеш как да обичаш. Цяла наука е да знаеш този човек как да го обичаш.

Вие забелязали ли сте как започвате във вашата любов? Сега сте минали цяла школа на любовта. Като погледне булката, наведе очите надолу – пресолено е яденето. Щом гледаш надолу, то е законът на растенията. Главата им е заровена в земята. На тия растения, защо главите им са надолу? Когато растенията дойдоха на Земята, Северният полюс на друго място беше. И растенията показват къде е бил Северният полюс. Той е бил долу. Там е била и човешката глава,

заровена долу в материята. Сега е точно обратното. Главата му е перпендикулярна, в обратна посока. Северният полюс сега е в друга посока. Когато се явили животните, тия млекопитающите, полюсът е бил към изток, дето е нашият изток, там е бил полюсът.

Та казвам: Растенията показват къде е бил Северният полюс, когато са дошли растенията. Когато са дошли животните, то е бил към нашия изток, а когато е дошъл човекът, той е дошъл най-последно, той е там, където е сега полюсът. Съгрешаването на човека се дължи на изместването на земната ос на 23 градуса. Това е човешкото падение. То е падение вътре във вас. На 23 градуса е отдалечена вашата ос от правата посока, от правата посока на любовта. И понеже лъчите на любовта в човешката душа не идат правилно, следствие на това има един дисонанс в човека. Земята е отдалечена – не е погрешка това. Погрешката е вътре в [нас].

Та казвам: За бъдеще нашата ос, в която се движим във физическия свят, трябва да бъде перпендикулярна спрямо Божественото слънце, около което ние се движим. Всички вие трябва да изправите вашата ос. И тогава Писанието казва: „Роденият от Бога грях не прави.“ На родения от Бога оста му е изправена. Нероденият от Бога – оста му е изкривена. Мислите ли, да кажем, вие предете, как въртите вретено? Като предете, това вретено се върти отляво надясно. Отвесно се движи, не настрана.

Та казвам: Ние можем да извадим една хубава мисъл в себе си. Ако твоята ос е изкривена, значи ако отношенията между твоето сърце..., ако няма едно отвесно положение към центъра, т.е. под думата „отвесно“ разбираме едно хармонично съчетание със законите, които съществуват в света. Вие всички търсите помощ. Болният човек ако отиде при някой болен, може ли да му помогне? Защото и да иска болният да му помогне, в него няма тази сила на здравето. Ако отидеш при болния, трябва да бъдеш здрав. Единственото нещо, което помага на хората – при болните трябва да ходят здравите хора. Здравият човек като иде при болния, той лекува. От него излиза тази магнетична сила. Онези здравите хора имат една приятна топлина. Онези хора, които не са

здрави, имат една особена студенина. Щом пръстите на краката започват за изстиват, кръвообращението не става правилно. В дадения случай това показва, че твоята симпатична нервна система не функционира правилно, щом краката ти изстиват. Пръстите показват, че мозъчната система не функционира, няма хармония.

Вие може да направите някои опити. Ако хармонирате сърцето си, ако хармонирате ума си, веднага ще се стоплят ръцете ви. За някой човек вие имате лошо мнение, ваш близък. Ако имате, запример, лошо мнение за баща си, непременно пръстите на ръцете ви изстиват. Ако имате лошо разположение към майка си, пръстите на краката ви долу изстиват. Изправете отношението към баща си – веднага ще започнат да се стоплят пръстите на ръцете ви. Изправете отношението към майка си и краката ви долу ще се стоплят. Туй показва, че майка ви и баща ви започват да функционират.

Когато аз говоря, че хората трябва да се обичат, разбирам: трябва да обичате близките хора, за да се подобри кръвообращението ви. Кръвообращението, туй движение, показва правата мисъл, правите чувства, които образуват кръгово движение, което е необходимо за здравето. Образува туй движение вътре в артериалната и венозната система. Образува движение на човешката мисъл, която трябва да мине през цялото тяло. Една мисъл трябва да мине през всичките клетки на тялото. Едно чувство трябва да мине през всичките клетки. Този процес и в най-малките частици, и в ума, той трябва да проникне. Следователно, когато мисълта минава без никакво съпротивление по цялото тяло, човек става здрав. Когато неговите чувства минават по цялото тяло, той е здрав. Когато само през известни части минават, тогава е частично здрав.

Казвам: Когато говорим за Бога, ние разбираме тази вътрешна хармония, от която нашият ум се нуждае. Да обичаме Бога, разбирам да обичаме Неговия Дух, да се образува този кръговъртеж в нас, да чувствуваме присъствието на Бога. Да чувствуваме всичко онова, което Той е създал и да ни е обично заради Него. Да обичаме всичко онова, което

съществува.

Та казвам сега: От *A* до *B*, вие мислите да изходите този път. Вие тръгнете. Какво представя в дадения случай *C*? *C* е Божествената Любов, към която човек трябва да се стреми. Мъжът и жената трябва да се стремят към *C*. Това е Божествената Любов, т.е., ако мъжът се стреми към *C* и ако жената се стреми към *A*, никакъв резултат няма да има. Ако *B* се стреми към *C* и ако *A* се стреми към *C*, имате вече резултат.

Този закон се проявява, когато клоните се стремят към центъра, когато едно дърво расте. Кой е центърът, към който се стремят? Плодът. *C* в дадения случай е плод, който се ражда в едно дърво. Корените имат стремеж към *C* и клоните имат стремеж към *C*, следователно такава дърво ни е приятно. Онези дървета, които нямат плод, считаме безплодни. Те нямат стремеж към *C*, те не са обичани. Ако във вашият ум не може да дойде плодът, вие сте безплодни. И ако вашето сърце плод не дава, вие сте безплодни. Любовта не съществува в този [...] стремеж. Когато стремежът е правилен, плодът ще дойде. Не само да има плод, но да има качество на плод[овете].

Значи умът ви трябва да даде най-хубавите плодове, сърцето ви трябва да даде най-хубавите плодове. От това зависи качеството, от това зависи бъдещето.

Като кажем някой път: „Не се занимавай с другите хора“, то е: погрешките на другите хора нищо няма да ни ползват. Питам сега: Свекървата, която казва, че снахата пресолила боба, какво се ползува? Каква е целта? Свекървата няма любов към снахата, нищо повече. Туй показва, когато пресолила боба или ако малко е турила и оставила боба безсолен. Каква погрешка има в това? Тя има сол, солта е в нейните ръце. Да тури. Ако има много сол и ако аз бях на мястото на свекървата, ето какво щях да направя. Щом снахата е пресолила боба, аз ще взема друг боб. Ще го туря в гърнето, ще го варя и [не] ще го пресоля. И ще кажа: Пресоления боб ще го оставя за мене. А новия боб, който ще сваря, този боб, ще кажа, е на снахите. Аз да кажа каква свекърва съм. Аз ще взема нейната погрешка.

Дойде някой и ти се оплаква. Аз ще ви приведа един

пример. Аз имам двама приятели. Единият беше наш брат, той беше адвокат. Замина си той. А другият беше един евангелски проповедник. Отивам при адвоката и заварвам там двамата, заявление правят, казват, че един млад момък взел 100 лева от нашия приятел и обещал на проповедника брашно да му купи, но го излъгал. И двамата се съгласили да го дадат под съд. Това беше в 14-та година, във време на войната. Рекох: „Този момък иска да се жени. Трябвали му пари за младата булка. Искал някой брашно, но момата дошла, тя развалила брашното. Парите тя изяла. Вие сега ще идете да го съдите. После ще го карате да се кълне. Ще направите една погрешка.“ Казвам: „Колко ти дължи?“ Проповедникът казва: „За 25 лева.“ Изваждам и давам 25 лева. Изваждам и давам 100 лева на нашия брат. Казвам: „Аз плащам заради него. Имам да му давам. Младият момък, той ми направи една работа, че аз плащам. Считайте, рекох, че въпросът е разрешен. Един ден, ако той дойде и ви даде парите, тогава може да ми дадете парите.“ Като извадих да дам на брата парите, той казва: „Аз не искам.“ Аз взимам соления боб за себе си. Аз направих този пример за 25 лева. Казвам ви го на вас: Струва ми 25 лева. Братът се отказва – не иска парите. Веднага примирихме се. И тия двамата бяха щастливи, че не го дадоха под съд. Аз, свекървата, ако бях ходил да разправам, че не е осолен бобът... Аз направих един безсолен боб, пък аз взех соления боб за себе си. Сега на вас представям [...] казвам соления боб, понеже вие сте много умни. На вас казвам: Турете малко вода.

Стремеж към всинца ви трябва да има към онова Божественото. Всякога се спирайте във вас да направите една малка жертва, не от страх. Човек има много неприятели в Невидимият свят. Ние сме изложени, както растенията, на разни бури, на разни насекоми, гъсеници, много неприятели имаме. Тия растения сами не може да си помогнат. Някой човек е тъй безпомощен към окръжаващата среда, и него може да изядат, както гъсениците дървото. Трябва да дойде някое разумно същество да ги освободи от гъсеници.

Казвам: Мнозина от вас имат такива гъсеници, които изпоядат най-хубавото, което имате в себе си. Ако вие обър-

нете ума си и сърцето си към Бога, онези, които ви обичат от Невидимият свят тогава ще ви помогнат.

Писанието казва: „Той изпраща духовете Си да помагат на онези, които ще наследят Царството Божие.“ Понеже вие сте определени да наследите Царството Божие, затова постоянно трябва да отправяте сърцето си и ума си към Бога, за да бъде този път отворен, да слизат отгоре да ви помагат. Затова казвам: Не затваряйте ума си, не затваряйте сърцето си за Божественият Дух, Който работи във вас. Да не затваряш, да любиш, значи вратата ти постоянно да бъде отворена за Бога.

Като говорим за Любовта, разбирам отворената врата, през която Божествените сили ще дойдат, ще ни помогнат да се повдигнем. В края на краищата всичко онова, което искаме, ще постигнем. С любов всичко можем да постигнем. Не в един ден, но в живота, който трябва да прекараме на Земята, ще се постигне. Има много хубави работи, които може да се постигнат. Хубави и красиви работи може да се постигнат. Туй, което опитваме, туй, което остава в нас, то е реалното. Онова, което не сме опитали, онова, което не е в нас, не е реално.

Когато говоря за Любовта, аз разбирам същинските плодове на живота, които са родени от дървото на живота. Не разбирам гипсови ябълки и плодове. Когато говоря за хората, има хора, направени от гипс – за тях не говоря. Говоря за хора, които Бог е направил, в които е Божественият живот. Обичайте тях.

„Добрата молитва“

*XIX година (1939–1940)
29-а лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 17 април 1940 г.,
София – Изгрев.*

СГЪСТЯВАНЕ, РАЗРЕДЯВАНЕ И РАЗШИРЯВАНЕ

Сряда, 5 ч сутринта

„Отче наш“
„Венир Бенир“

(Учителят гледа темите: „Малки загуби [и] малки придобивки“.)

Малките теми са за много учени хора, за някой гениален човек. На гениалния човек трябва да дадеш най-малко брашно да направи хляб. Някой, който не знае, цял чувал да му дадеш, че тогава да направи хляб. От три буки три вретена може да изкара неученият. Но някой може да му се види туй противоречие. Природата не обича да се хаят нейните енергии. Затуй тя е внесла новото в света, едно ново поколение.

Първите хора са хабили много нейната енергия. Казват: „Човек няма какво да мисли много.“ Какво трябва да прави? Не трябва да мисли. Той още не се е научил какво да мисли. Не трябва да мисли. Той не е започнал да мисли, пък разсъждава за мисълта. Някой говори за любовта. Говорят за любовта някои, но не са дошли до любовта. Имат някаква сянка, казват: „Не трябва човек да обича.“ Той още не е почувствувал какво нещо е любовта. Говори за любовта, казва: „Не трябва човек да люби.“ Тия хора са много разточителни.

Любовта именно е ограничение на всички разточителни. Щом влезе любовта, разточителността престава в света. Докато няма любов, разточителност колкото искаш. Запример двама души се карат – това е разточителност. Двама души се сърдят – това е разточителност. Двама души се обезверяват – това е разточителност. Двама души са мързеливи – това е разточителност. Всички отрицателни неща в света – това е все разточителност. Казва някой: „Искам да си пожи-

вея малко.“ Това е разточителност. Хората на тази разточителност искат да си почиват. Казват: „Да починем малко.“ Как ще почине човек, когато не работи! Почивката разбира работа. Учил дълго време, престава малко да учи. Той никак не е учил, научил за една година три думи французки, казва: „Побеля ми главата, не искам да уча французки.“ Казва: „Аз два езика зная.“ Един българин казва: „Сил ву пле“*, на английски казва: „Хелп йоселф.“** „И още зная, не искам да казвам...“ А това са единствените думи, които знае. Религиозните хора са научили нещо и искат да обясняват нещата, сравняват, но всичките едно и също нещо повтарят.

По някой път правят баница. Или я правят, като я въртят като змия на колело – това българите го казват „зелник“. А пък други я правят, като набръчкват корите. Не ги правят вити, а ги набръчкват. После я поливат с мляко и каймак. Някой път някои си дават мнението: „Тази набръчканата е малко по-хубава, витата е малко по-твърда.“

Към коя категория спада яденето?

СГЪСТЯВАНЕ – Това е физическият свят, това е яденето.

РАЗРЕДЯВАНЕ – Това е духовният свят.

РАЗШИРЯВАНЕ – Това е умственият свят.

Щом се сгъстява повече, отколкото трябва, усеща едно ограничение. Казва: „Ограничават ме.“ Щом има ограничение, то е вече сгъстяване. Следователно свободата е да излезеш от онази област на сгъстяването, втвърдяването. По някой път хората започват да остаряват, втвърдяват се. А се втвърдяват по единствената причина, че старите хора малко мислят, малко чувствуват. Чувствуванието, любовта, те казват така: „Любовта е младежка работа. Много мислене и то не трябва. Човек много да мисли, какво ще придобие? Толкоз години аз си блъсках главата, нищо не съм придобил.“ Но, именно, той си блъска главата. Много деца има, с блъскане главата нищо не излиза. Като блъскаш млякото, може да извадиш масло. Какво печели маслото? Млякото

* S'il vous plaît. (фр.) – Моля Ви; Ако обичате.

** Help yourself. (англ.) – Заповядайте, вземете си.

губи. Ако някой те блъска, някой избие млякото и на тебе остави само мътеницата, ти какво придобиваш? Щом излезе маслото и остане мътеницата, мътеницата вече психология има, мътните води повреждат. Щом влезе в стомаха, става наслояване. Хората се повреждат от сгъстените мисли, от сгъстените чувства, от сгъстените постъпки. Щом на човека се сгъстяват мислите, той свършва, замръзват хората. Щом замръзне човек, трябва наново да го размразяват. Значи в замръзналия човек няма достатъчно топлина. А топлината, това е онзи закон за разреждането. От него зависи здравословното състояние на човека. Щом започнат да изстиват ръцете, щом започне да ти изстиват краката, това е едно нездравословно състояние. Щом започне да се стопля тялото, да се стопля главата, да ти изстиват ръцете, топлината е отишла там, дето не трябва. Умът не се нуждае от топлина, нуждае се от светлина. Сърцето не се нуждае от светлина, нуждае се от топлина. А пък тялото се нуждае и от светлина, и от топлина, за да може да става правилен растеж.

Сгъстяване – ти имаш неразположение на ума, не го знаеш защо. Щом имаш неразположения, сгъстяване е станало. Тогава как може да се освободиш от една мъчнотия? Трябва да се разредиш. Ако в разреждането не може да се разредиш или да се наредиш, както трябва (разреждането и нареждането спадат в същата категория), тебе ти трябва разширение, трябва ти една мисъл, защото мисъл, която не може да помогне на сърцето, не е права мисъл. Добро чувство е, което може да помогне на тялото, то е добро чувство. Добрите чувства помагат на тялото, добрите мисли помагат на сърцето. А пък трите заедно, съединени: човешкият ум, човешкото сърце, човешката воля, те помагат за усилването на човека. Така човек е разделен на три части: главата му е, която се съобщава с Божествения свят; сърцето му е, което се съобщава с духовния свят; тялото му е, което се съобщава с физическия свят.

Сега, в тия три свята съществуват три вида ангели: едни ангели има, които направляват човешкото тяло; едни ангели има, които направляват човешкото сърце; трети ангели има, които направляват човешкия ум. Когато ние не слушаме пър-

вите ангели, осакатяваме тялото. Когато не слушаме вторите ангели, осакатяваме сърцето. Когато не слушаме третите ангели, осакатяваме ума. Когато човек престане да слуша, осакатява се в трите свята.

Как наричат туй положение? Умиране. Умира – той излиза из този свят на Божествената хармония. Да умре човек значи да излезе от музикалния свят и влиза в един свят, дето няма никаква музика, светът на вечното мъчение, на хаоса, на безпорядъка на нещата. Вие сте преживявали състоянието, когато всичко е объркано в ума, когато всичко е объркано в сърцето и когато всичко е объркано в тялото, не може да се оправите. Уреждате въпроса на тялото, запример. Искате дълго време да живеете. Тялото само по себе си не може да живее. За да живее човек дълго време, той трябва да разбира законите на сгъстяването, разреждането и разширяването. Да знае кое кога ще му трябва. Представете си, че част от човека има сгъстени неща, твърди. Костите, запример. Един човек, ако целият стане само кости, какъв ще бъде? Казвате: „Човек трябва да бъде твърд във всичко.“ Твърд трябва да бъде, но някъде трябва да бъде мек. Казва: „Той трябва да има широка душа.“ Широка душа към кое спада? – Към разширението. Човек не може да има широка душа, ако в него умът не взема участие. Как ще познаете това състояние, когато имате широчина? В широчината има разположение, има и мир. Един човек с широка душа с всички хора може да се справи, където и да е, дойде той, лесно може да се справя. Той е като богатия човек: дето иде, лесно се справя, понеже на всички плаща. Дето влезе, плаща човекът. Най-богат човек е.

Аз наричам „богат“ човек, който е богат с тялото си, богат със сърцето си и богат с ума си. Има хора, които са богати телесно, но сърдечно не са богати. Има други, които по сърце не са богати, телесно са богати. Има други, умствено богати, а сърдечно сиромаси. Богат е човек, който умствено е богат. Но трябва качества сега. Не всеки може да бъде богат. Той, за да бъде богат, трябва да има една площ на челото. Богатите хора се определят от известна площ, известни криви линии, пропорции има, понеже всичкия умствен

живот иде само от тази площ от челото каквото възприема. Долната част на носа възприема чувствата, човек е чувствителен. Долната част в мъжете и жените се отличава. Понеже челюстта на мъжете е покрита с косми, а на жените е гола, следователно по сила мъжът е по-силен, отколкото жената. Защо? Защото челюстта му е покрита с косми, а жената е по-слаба, понеже няма брада. Ако жената би придобила качествата на мъжа, ще израсне брада. Ако мъжът придобие качествата на жената, брадата му ще изчезне. Сега, това са практически положения. Разбирам приложение в живота.

Целият съвременен свят иска да тури в една държава, в едно общество ред и порядък. В което и религиозно общество да влязат, казват: „Трябва да се вярва в Бога.“ Да се вярва в Бога, но с какво трябва да вярва човек? Казват: „Със сърцето си.“ То е тъй казано, но вярата на човека не се намира в неговото сърце. Вярата на човека се намира горе в главата му. Но за да се придобие тази вяра, в симпатичната нервна система има особени центрове, оттук една енергия трябва да слезе, за да се прояви вярата. Та казвам: Щом дойдеш до вярата, трябва да мислиш. Ти не може да имаш вяра, ако не си мислил. Когато ние говорим за вярата, за чувствованията, ние разбираме тия чувства вече. Вярата спада в областта на чувствата, на интуитивната мисъл, на Божествената мисъл. У нас Божествената мисъл се изявява като чувство. Не може да я разберем. Ние някои работи разбираме, след като сме ги възприели. Запример ти се опариш и веднага дръпнеш ръката. Дърпаш ръката преди да си мислил. След като си се опарил, от резултата започваш да мислиш. Ако остане на човешкия ум да спаси ръката, с мисленето ще изгориш ръката. Ръката, като се опари, веднага се дърпа, оттегля се. Туй оттегляне, туй чувствование е много по-бързо, отколкото твоята мисъл. Някои хора казват, че техните мисли са много бързи. Много слаба мисъл имат хората. Ти като се опариш, чувствованиято действа по-рано, отколкото мисълта ти.

Или вие ядете – и там мисълта е слаба. Вие като погледнете на яденето, не може да определите колко да ядете. Някой път казват: „Преядох.“ Какво показва преяждането? – Не си обмислил хубаво. Взел си повече храна, отколкото сто-

махът може да смели, да свърши тази работа. Хиляди години ние ядем. Процесът на яденето едва сега започва да се изучава. „Какъв процес е – казва – да яде човек? Какъв процес става в него?“ Хората едва сега знаят колко сложен е процесът на яденето. Ти ще сдъвчеш храната, ще станат ред процеси. Пречистване ще стане. Полезното от храната ще се вземе, ще се образува сок, излишното ще се изхвърли навън. Този процес, тия сокове, ще минат в дробовете, ще се окислят, ще добият червен цвят, ще се образува кръв. След туй кръвта ще иде в мозъка, ще се образува мисълта. И пак се заражда желание после, желание да ядеш. Не само човек има желание да яде. Вълкът е ял и вълк е станал. Овцата е яла и овца е станала. Конят е ял и кон е станал. Рибата е яла и риба е станала. Човек е ял и той човек станал.

Но ние искаме идеалните хора, да разберем каква е отличителната черта на човека. Човек, който не знае да яде, той не е човек. Единствената хигиена е това. Бог е направил човека. На първия човек е казал: „Всичко ще ядеш, но само от едно дърво няма да ядеш.“ Дал му хигиена да спазва на храненето, каква храна трябва да яде. Ти, запример, искаш да бъдеш мълчалив. Ядеш кокоше месо – мълчалив човек не може да бъдеш. Кокошката, щом като влезе вътре, ще разрови. Като влезе вътре, ще изхвърли всичко навън. Ти искаш да бъдеш мълчалив, да туриш всичките хора в ред и съгласие, но ядеш свинско месо. Свинята ще разчопка, ще разрови, всичко ще разбучка. Дето влезеш ти, ще скараш хората – свинско месо си ял. Свинята какво иска? Тя търси яденето, заровените работи търси. Аз съм наблюдавал свинята. Тя дойде, намери някоя круша и като я изяде, започва да рови. Вятърът задуха, паднат круши, тя мисли, че тя ги е изровила. Тя рови навсякъде и мисли, че всичките круши тя ги е изровила от земята. Тя не мисли, че те падат. Тя мисли, че като рови, тя ги е изровила. Това е разбирането на свинята.

На вас ако кажа за една седмица да живеете тъй, че да няма никакъв спор... Една седмица искам да не спориш. Чуеш, че някой говори на чужд език, не произнася добре. Мислиш, че българите говорят много добре. Мислите ли, че французите говорят много добре? Или че англичаните гово-

рят? Знаете ли кои бяха първите французи, първите българи, първите англичани? Какви бяха първите езици? Има една вътрешна аномалия в езиците. Няма да се спирам върху това. Тази аномалия е произлязла от храната на хората. Вземете в немския език и в българския. Българите изговарят „р“-то натъртено. Германецът го турил в гърлото си и го изговаря гърлено. Англичанинът, който е усетил, без да знае, психологически англичанинът избягва „р“-то, иска да го произнася много мекичко. В тях има един опит. Те искат джентълменско възпитание. Ако идете в Англия, в тях има благородство. Но тяхното благородство не произтича като у французите. Англичанинът трябва да се мъчи да стане благороден, по воля иска да се накара, за да постъпва добре. Пословични са англичаните със своето хладнокръвие. Господар и слуга ядат на масата. След първото ядене слугата умира, господарят продължава да яде. Че умрял слугата – той не се занимава сега с това, иска да си свърши работата. Мисли, че е превъзмогнал. Иде келнерът. Прави сметката. И пресмята всичкото ядене за слугата. „Не, господине, той изяде само първото ядене!“ Англичанинът прави сметката. Плаща за себе си, плаща и за слугата, който умрял и плаща само едното ядене, държи сметка, че другото не е изял. Българинът ако е, ще стане да види какво е станало със слугата. Този седи и казва: „Негова работа е, че е умрял.“ Какво се гони с този пример?

Един друг пример се е случил в Лондон. Един руски княз и един английски лорд се срещат в една тясна улица със своите файтончета. Такива файтончета, не с два коня, но с по едно конче. Улицата е тясна, не може да се разминат. Князът се спира и англичанинът се спира. Руският княз извадил вестник „Таймс“ и започнал да чете. Спират се, гледат се. Англичанинът изпраща своя слуга и казва: „Господине, като прочетете вестника, ще бъдете [ли] тъй добър да ми го дадете и аз да го прочета?“ Българин ако е, ще му се пръсне сърцето. Той бърза всякога. Българинът е много разточителен. Цяла зима ще прекара в кръчмата, като дойде лятото, бърза. Изгубеното време иска да го навакса, следствие на това си причинява голяма вреда. То е неговото психологическо схващане. Много бърза. Или в турско време българинът е правил голе-

ми снопове, понеже е плащал данък на сноповете. Но като дигне снопа, толкоз тежък, че мнозина от тях са се изсипвали. Как го наричат това изсипването? Човек и в умствено отношение, и в духовно отношение, и във физическо отношение може да се изсипе.

Законът е все същ: не трябва да пресиляш нервната система. Ти не може нервната система да пресиляш. Своята нервна система не може да пресиляш. Не може да пресилваш и мускулната си система. Ако пресиляш, ще се явят известни болести на тялото. Ако пресилването е в чувствата, ще се яви в симпатичната нервна система нарушение, в дишането ще стане някакво нарушение, заболяване става вече. После, ако пресиляш ума си, тогава ще дойде неврастения. Та казвам: Неврастенията зависи от пресилването на ума. Разстройството на сърцето зависи от симпатичната нервна система; внесъл си повече топлина, отколкото трябва. Пък заболяването на тялото иде от голямото сгъстяване. Сгъстяването е хубаво нещо, но нещата са станали по-твърди.

Ако четете Библията от единия край до другия, колкото опитности са имали тези хора, в цялата Библия всички казват човек да води един естествен живот в умствено отношение, в духовно отношение и във физическо отношение. Ако вземете закона за постенето: законът за постенето е закон за почивката. В седмия ден човек трябва да си почине. Шест дни Бог работи, но на седмия си почина. Наместо да се заемеш за почивката, ти се заемаш със спасението. Човек трябва да пости, да се спаси. Как ще се спасиш? Ти постиш 3–4 деня, някои са постили до 10 деня. Един брат пости 10 деня и припадна, трябваше да го свестявам, трябваше да го пръскам с вода. Той не знае как да пости. За да дойде до 10 деня пост, той ще започне с един ден, после два деня, 3 деня, 4, 5, 6, 7, 8, 9 и тогава 10 деня ще пости, да се приспособи неговата нервна система. Той изведнъж пости 10 деня, пресилял се е, мисли, че като пости 10 деня.... Но като постиш 10 деня, трябва да взема участие умът 3 деня, сърцето трябва да вземе 3 деня и тялото трябва да вземе участие 3 деня. И след като постиш 10 деня, трябва да направиш едно малко резюме, да видиш какво си спечелил.

Запример аз бих постил 10 деня, но кога? Да кажем, има някой човек, с когото не може да се примирия. Аз ще поста 10 деня и като поста 10 деня, аз ще се примирия с него и той ще се примири с мене. Ако, след като съм постил 10 деня, не иска да се примири с мене, ще си замине за другия свят. Или ще се примири с мен, или ще си върви от света. Естественият живот е както музиката. Вземете някой музикант, напише някой ноти. Щом някоя нота не е на място, сбъркал е, зачеркне нотата, махне я. Щом няма тази хармония, която се изисква, веднага ще махне нотата и ще тури друга.

Сега някои [от] вас казвате: „Не можем да се примирим.“ Щом не искаш да се примириш с Божествената хармония, теглят ти един и ще те задигнат. Туй е по отношение на Божествения живот. Вие не можете да влезете в Божествения живот, ако не хармонирате вашия ум, вашето сърце и вашата воля. Трябва да се хармонирате. Не да ви убеждават другите, но вие сами трябва да го знаете. Досетлив трябва да бъде човек, много досетлив.

Сега, аз като ви говоря, в някои отношения неразбиране има на въпроса. Вие искате да угодите някому, вие най-първо искате да живеете за окръжаващите хора и те да кажат, че си добър. Най-първо човек трябва да угоди на Онзи, Който го е пратил на Земята. Един ученик, като отиде на училището, на кого трябва да угоди? На учителя, който преподава. Едно време преподаваше един учител по всички предмети, сега преподават много учители. Човек трябва най-първо да угоди на своя учител, който му преподава. Човек най-първо трябва да угоди на Бога, Който му е дал живота и Който се грижи заради него. Има да се коригираме. Ние за Бога имаме едно понятие, че ние очакваме, че Господ ни чака някъде с някоя тояга да ни наложи. Пък щом дойдеш до Него, Той като погледне живота ти, ще коригира. В каквото и да е отношение ще коригира.

Запример по някой път вие искате да се лекувате. Казвам: Не може да се лекувате, ако не знаете да пеете. Вие искате да се лекувате – вие не можете да бъдете здрави, ако не знаете как да ядете. Може да направим опит с вас, да ви туря на един опит. Като ядете, ще ви кажа: „Ще бъдете здрав“

или „Ще се разболеете“. Има едно ядене, едно кривене на устата и като го видя, казвам: Този човек ще се разболе, той не яде добре. 32 зъба – това е цяла арфа. Като яде човек, трябва да усеща музикалност, музика да излиза. Зъбите като се допират, излиза известна музика. Ако в яденето не чувствуваш музикалност, ти ще се разболееш. Като седнеш да ядеш, ще нагласиш своята арфа. Акорди ще вземаш. Първото нещо, вие казвате: „Да се наядем.“ То е неразбиране. Да се наядем, музикални да станем. Музикален да станеш, трябва да се учиш.

Най-първо ти имаш едно напрежение, едно желание да ядеш. Туй желание да ядеш, то е до тебе. Как ще си подвижиш устата в яденето? Вземаш едно парче хляб или една ябълка. Отрежеш или отхапеш, как ще го туриш на зъбите – отпред или отзад? Говоря за онзи, който има здрави зъби. Някой вземе един плод, огледа го хубаво, очисти го, обърне внимание на формата му. Ако е ябълка или круша, обърне внимание върху формата, върху цвета. После допре този плод до обонянието си да види какво ухание има. И след това, като си огледал външната форма, опитал си мириса, тогава отхапеш тази ябълка. Трябва да почувствуваш сладчината, която има. Ако тази сладчина, която има, по този естествен път ти не можеш да приемеш тази Божествена енергия, която съдържа плодът... Ти бързаш, тази енергия се изсипе. Ти бързаш да се наядеш. За да може да възприемеш Божествения живот, ти не трябва да бързаш. Този плод е дошъл от Слънцето, от което е взета тази енергия. Плодът е съчинение. Ако туй, което е написано върху плода, ако ти не можеш да го отвориш и да разбереш какво ти носи този плод... То е цяло писмо, което трябва да разчетеш. Ти ядеш бързо, не си съдвквал добре храната. Тази несдвкваната храна влезе в стомаха и започне да прави известно безпокойство.

Казвам: Яденето е един [от] най-важните въпроси. Първите хора пострадаха, понеже не мислеха. Вие казвате сега: „Това ни е останало сега, да мислим за яденето. Ние нямаме време да мислим за яденето.“ Половин час, час и половина трябва да се употреби за ядене: сутрин – половин час, на обяд – половин час и вечер – половин час. Един час и поло-

вина ще употребите за яденето и в което ще употребите една отлична мисъл. Аз, ако се храня, няма да взема от фурната хляб, щях да си сваря жито. Ако ми са здрави зъбите, щях да го ям сурово, няма да го варя. Ако не са здрави, ще го варя хубаво, мекичко да е. Сега, ако имах жито, каква храна бих взел с житото? Една хубава круша, жълта, с тънка опашка, някак тумбеста надолу или една хубава ябълка, валчеста, малко тъмночервеничка, малко жълта от северната страна, а червеничка от южната, бледа от източната, червеничка от западната страна. Тази Божествена храна, която влезе, тя ще създаде, тя ще донесе онази енергия, която е необходима за тялото. Ще почувствуващ в себе си един подем. Тази ябълка и това жито ще внесат в тебе туй разреждане, ще имаш приятни чувства. После тази енергия ще се качи в твой ум и ще внесе разширяване. Да кажем сега, ако туй сгъстяване, казвате: „Сгъстило се нещо.“ Мъчи те нещо. Но това, което те мъчи, ако ти не можеш да се освободиш от него, образува се сгъстяване. Ако този закон не се спазва, образува се наслояване. Всичките болести сега се образуват от наслояването. Ревматичните болки в ставите, то е от сгъстяването. Наслояване става, полуорганически вещества се наслояват, които седят и като дойде кръвта, тя като минава през тъканите, през капилярните съдове, където са твърди, образува се известно търкане, става възпаление, става подуване на крака.

Та, първият процес – трябва една мисъл. Мисълта е там, дето има една естествена светлина. И чувствата трябва да бъдат естествени, сега има една нормална приятна топлина. Тази топлина ще произведе разреждане. Сгъстяването е потребно на физическото поле. В клетките трябва да става туй сгъстяване, там, дето има една нормална връзка, която съществува между тях. После, щом дойдете в чувствата, започва вече разреждането. Най-после иде в човешката мисъл – разширяването.

Сега, с какво бихте ги заменили, да ги преведете? Разреждането с какво ще заместите? В разреждането ще внесете милосърдие, кротост, въздържание. Изобщо, когато говоря за любовта, разбирам закона за разреждане. Този закон

трябва да действа в човешкото сърце. А пък в разширяването иде вече знанието. Ти като се учиш, става разширяване в твоята мисъл. Сега някои от вас мислят, че с целия си мозък мислят. Не. Задната част на мозъка се занимава с хиляди работи. Но човешката мисъл се занимава само с предната част на мозъка. Ако наблюдавате развиването на долната част на ума ви, челото ви ще изпъкне долу. В някои хора долната част на челото е изпъкнала и челото става полегато. В някои средната част на челото е развита – те са хора, които обичат история, литература. Тези, които обичат философия, отвлечените науки, у тях горната част на челото е развита. Музиката спада към литературните способности на човека. Редът и порядъкът спадат към материалния свят.

Та казвам: Ако искаш да се занимаваш с философия, трябва да е развита горната част на челото ти. Ако нямаш философия, няма да можеш да разглеждаш принципите на нещата. Да се занимаваш с литература значи да разглеждаш законите на нещата. А да се занимаваш с физическия свят, това значи да се занимаваш с фактите. Физическият свят се занимава с фактите; духовният свят се занимава със законите; Божественият свят се занимава с принципите.

Следователно горната част на челото на човека се занимава с принципите, средната – със законите, а долната – с физическия свят. Гледаш челото на човека, горе не е развито – принципите ги няма. Не че ги няма, но не се е занимавал. Той говори за законност, но тази част на челото, средната, която се занимава със законността, и тя не е развита. Дойде до фактите, и там е слаб. Какво може да направи един човек, който няма достатъчно факти, няма закони, няма и принципи, с които да се ръководи в този живот? В самовъзпитанието по някой път казвате: „Човек трябва да се самовъзпита.“ Кой е методът на самовъзпитанието? Ти ще изучаваш законите на светлината за ума си; ще изучаваш законите на топлината за сърцето; ще изучаваш законите на силите, които действуват вътре в тялото. Ако изучаваш силите, ще помогнеш на тялото. Ако изучаваш топлината, ще помогнеш на сърцето. Ако изучаваш светлината, ще помогнеш на своя ум.

Мнозина от вас искате да се самовъзпитавате. Най-първо трябва да имате някое цвете, което да обичате. Аз не зная кои цветя вие обичате. Да обичаш едно цвете като един човек. Цветята се влюбват. Едно цвете като те обикне, ако го отделиш от себе си, то изсъхва. Законът сега е: Да кажем, вие живеете тук, срещате се и не се оценявате. Бог ви оценява, а вие не се оценявате. Бог обръща внимание на една душа, а вие казвате: „Какво има в нея?“ Така ние разглеждаме и виждаме едно дете, че за в бъдеще има талант или като музикант, или като художник, или като архитект, или като голям правник, или като някой философ. Много заложби има вътре.

Сега мисълта във вас е, вие казвате: „Много остаряхме.“ Вие се оставете с вашето остаряване. Но всинца, които сте остарели, трябва да се подмладите. Много лесна работа е подмладяването. Но вие не трябва да правите погрешката на онази стара баба. Ето къде е погрешката на старата баба. Тя имала една колибка, а до нея имало една могила – не можела да вижда Слънцето, запречвало ѝ. Тя може да си пренесе колибата на друго място, дето няма могила. Но често казват: „Каквото повярва човек, ще стане. И тя започнала да се моли могилата да се премести. Молила се и после казва: „Стана точно както помислих – че няма да се премести могилата.“ На другата вечер пак се моли, но могилата остава. Цяла година се молила да се премести могилата. Защо? Ако могилата не се махне, махни се ти. Старите навизи, които хората имат придобити, изискват едно голямо усилие да се преобразят. Не мислете, че един навик лесно можеш да го премахнеш. Постепенно на този навик трябва да му говориш, да го убеждаваш, да отправяш неговите енергии в друго направление.

Иде ми на ум един друг пример. Един българин, който обичал да пие, 25 години пил и все му проповядвали въздържание. Решил се той цяла седмица да не пие вино. Казва: „Голям герой – не пиеш! Мини покрай кръчмата да покажеш на кръчмаря, че вино не пиеш!“ И като минава, казва: „Дръж се, Иване, сега!“ Като се отдалечил на 100 метра, казва: „Ха, Иване, да му покажеш, че мина.“ И пак влиза вътре.

Туй е вярно и по отношение на търпението. Две млади

сестри говорят: „Учителю, ние сме турили търпението.“ По едно време гледам, като се заловили и двете – картечен огън. Казвам: „Как се разговаряте, много приятелски.“ Веднага дойдоха на себе си. Казват: „Искаме да се разбираме.“ Че двама души се разговарят, не е лошо. Като говори един събеседник, може гласът му какъвто и да е, но най-първо, говори ли правилно той. Който говори право, приеми го. Да кажем, каже някоя дума по-остра. Изслушай го добре. След туй той да те изслуша и един друг ще се опознаете.

Аз често на някой като говоря, ми казва: „Ама ти ми се караш.“ – „Не – казвам, – малко повишавам гласа, не се карам.“ Какво значи да се карам? Казвам някому: „Не постъпваш добре.“ Сега, как може да се каже меко: „Не постъпваш добре“? Има друг начин: „Не постъпваш добре.“ Казвам: „Трябва да се постъпи добре.“ Може да кажеш: „Не, постъпваш добре“ – турям запетая след „не“-то. „Трябва да постъпваш добре. Трябва да постъпваш добре.“ Някой път туриш „не“. Ако туриш едно отрицание „не“, после „да“, те се заменят. Българинът казва: „Няма ли да идеш?“ И англичанинът казва: „Won't you go?“ („Няма ли да идеш?“) Българите и англичаните си мязат. Защо казваме: „Няма ли да идеш?“ Той иска да каже: „Какво мислиш, колебаеш ли се нещо? Ще идеш ли?“ Положително е това. Казва: „Няма ли да идеш?“ Разбираме: „Мислиш ли?“ Като кажем: „Няма ли да идеш?“, разбираме: „Мислиш ли, че ако идеш, ще е по-добре?“ „Ще идеш ли?“ значи решил си тази работа, ще я свършиш. Няма ли да я свършиш, какво мислиш, имаш ли свободно време или нямаш? Как си решил: ще идеш ли или няма да идеш?

Казвам: Човек не може да се самовъзпита, докато няма един предмет, който да обича. Вие не можете да вложите в себе си самовъзпитание без любов. Трябва да има нещо да обичате. Да кажем, обичате математика. Ако вие не обичате математика, много мъчно можете да научите. Или искате да пеете, да свирите. Ако не обичате, мъчно ще идете да учите музика. Най-първо ще създадеш обич към музиката. Като една цел ще създадеш музиката. Ще създадеш обич към музиката, за да станеш музикант. Ти не можеш да се

занимаваш с философия, ако не обичаш философия. И тъй, във философията седят принципите, в музиката седят законите. Музиката е закон. Следователно ще минеш, от принципите ще минеш към закона. Музиката показва правилното приложение на един закон.

Ти не можеш да приложиш един Божествен закон правилно без музика. В музиката имате *до-ми-сол-до*. Желанието, което имаш, е този закон. Какъв е начинът, по който можеш да изпълниш? *Сол* – то е завършеният резултат на изпълнението на този закон. Ако тия трите тона може да ги вземеш правилно, то закона си го изпълнил. Щом си изпълнил добре закона, ти вече влизаш в Божествения свят. Щом изпееш трите тона, ще влезеш в Божествения свят, после пак ще свършиш. Понеже има тясна връзка между принципите, законите и фактите, законите се справят с фактите. Принципите се справят със законите. Всичко туй съставя едно цяло. Един факт, то е една истина. Тя нито се доказва, нито се опровергава. Нещо, което е станало вече.

Та казвам: Една права мисъл, едно право чувство, една права музикална мисъл, едно право музикално чувство, една права постъпка, музикална постъпка, как ще ги изразите вие? Една права музикална постъпка, едно право музикално чувство. В правата постъпка трябва да има хармонично съгъствяване; в правото музикално чувство трябва да има правилно разредяване; а в правата музикална мисъл, в умствено отношение, трябва да има правилно разширяване.

Можете ли да дадете един тон на съгъствяването? Толкоз сте пели. *До* е съгъствяване. *Ми* е разредяване. *Сол* е разширяване. Винаги разредяването и разширяването образуват правилно съгъствяване на нещата, хармонично съгъствяване. Но ако вземете *до* в музиката, то е за тялото. Ако вземете *ми*, то е за сърцето. Ако вземете *сол*, то е за ума. Аз говоря за ония звукове, които са в законите. Но в съвременната музика. Съвременната музика е сянка на реалността. Когато ти вземеш един тон в природата, ти ще почувствуваш сила. Ако вземеш *до* вярно, веднага ще почувствуваш сила в тялото. Ако вземеш *ми* вярно, ще почувствуваш приятно разположение в сърцето си. Ако вземеш *сол* вярно, ще дойде светлина

в ума. Щом светлината не се явява, щом топлината не се явява и щом силата не се явява, обикновено пеене е. Можете да пеете колкото искате. Но при закона на самовъзпитанието тия промени трябва да станат. Има работи, които трябва да се изменят. Ще идем по-далече. Във философията, в музиката, в принципите, законите, във фактите седи подмладяването на човешката душа.

Мисленето, чувствуването и постъпките трябва да се съединят. Принципите, законите и фактите трябва да се съединят и тогава ще дойдем до онова разбиране – да разберем какво нещо е Любовта. Любовта вече спада към музикалния свят; Мъдростта спада към Божествения свят; а Истината спада към физическия свят. Когато говорим за фактите, имаме Истината; когато говорим за музиката, имаме предвид Любовта, законите в природата. Любовта се справя с всичките закони, а тя само не е закон. Когато говорим за принципите, разбираме Божествената Мъдрост, която е създала света.

Ако турим така: „Изгрява Слънцето“, ще вземе *до, ми, сол*. Ще вземем *до, сол* – то е изгряването на Слънцето. Залязва Слънцето – *сол, [ми, до]* е залезът.

„Добрата молитва“

XIX година (1939–1940)
30-а лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 24 април 1940 г.,
София – Изгрев.

БОЖЕСТВЕНИЯТ ЦЕНТЪР

Сряда, 5 ч сутринта

„Отче наш“
„Венир Бенир“

Имате ли някаква тема зададена?

Пишете върху темата: „Ползата от човешките косми“.

Космите, понеже са тънки, се огъват лесно. Ако бяха дебели като кросно, не знаех дали щяха да се огъват. Седите и мислите защо някои хора са щастливи. Върви им, късметлии са, пък вие сте без късмет, нямате късмет. Не можете да си обясните.

Представете си, че имате една

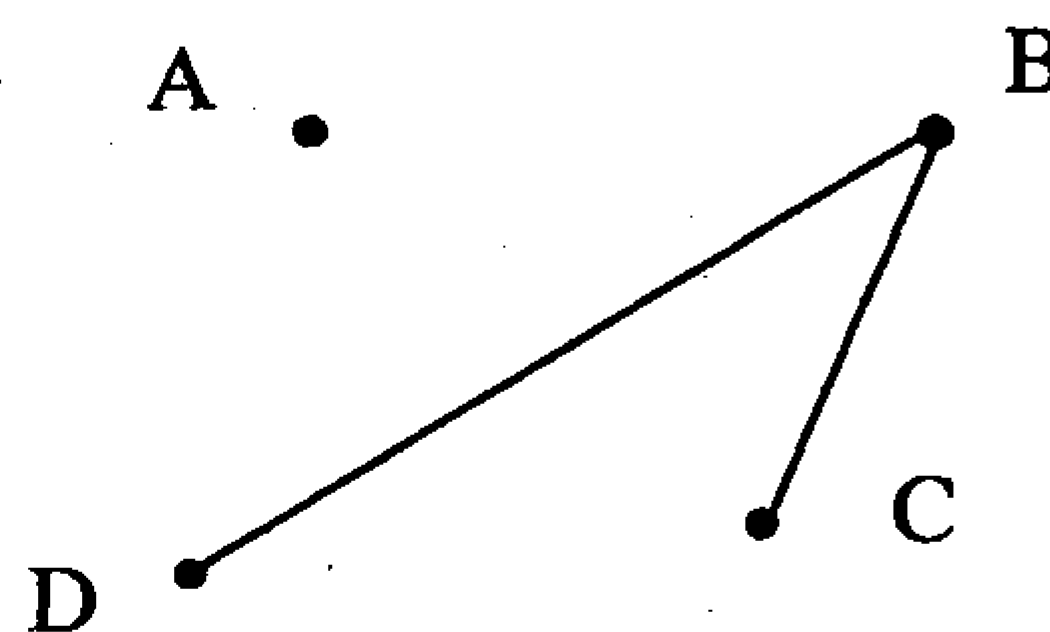
- А • В точка тук, на дъската, като идея –
точката А. Сама по себе си тази
точка какво представя? Някъде
имате друга точка В. Имате точка-
та С. Вас ви се виждат разхвърлени
D • C в пространството. Слънцето така е
една точка. Земята е друга точка.

Месечината е трета точка. Вас не ви интересува какво е положението на Слънцето. Вие седите и гледате наблизко защо вас не ви вървят работите. Има вярващи, които казват, понеже вярват в Бога, искат да им вървят работите. Но с вярата не им върви. На болния човек каквото ядене да му дадете, не е сладко. На здравия човек каквото ядене да му дадете, е сладко. Болният е богат човек и има всичко на разположение: има хубав апартамент, хубави столове, покривки; има дрехи, цилиндър. Цилиндърът не помага, къщата не помага. Нищо не помага. Бедният къща няма, цилиндър няма, но той като яде, сладко му е. Значи хубавото ядене не зависи от външната обстановка, която човек има.

Това е сега аналогия, която трябва да се приведе. Анало-

гиите са един метод за един отвлечен свят. Духовният свят е много отвлечен. Вие засягате щастието. Но отвлечена работа е щастието. Тогава седите и сте неразположени. Казвате, че „този човек ми е неприятен, онзи ми е неприятен“. Излезете отвън – времето е неприятно. Дойдете при някое цвете – неприятно ви е, понеже уханието не е силно, не е в хармония с вас. Един певец, ако ходи да мирише цветята, ще си развали гласа. По някой път правят мечешка услуга на певците. Като има, занасят цветя, развалят гласа им. Не бива да се дават цветя на концерти. Когато се дава концерт, цветята да бъдат отвън. И когато един човек в света иска да служи на Бога, такива цветя не му трябва.

Сега, как ще си обясните, как ще оприличите? Вземете една игла. Кое е важното в иглата? Бодът ли е важен или ушите са важни? И двете са важни. Ако се премахнат ушите, тази игла не струва, а ако се премахне бодът, пак не струва. Значи едновременно и ушите, и бодът трябва. Тогава къде е тази игла? Човек има такава игла, с която постоянно шие. Ушите на тази игла са човешките уши. Бодът на тази игла е човешкият език. Как ще го изкаже? Ако знаех как да го изкажа, бодът ще мине. Ако не, този ще бодне, онзи ще бодне. Тази игла е на място да върши работа. Някой казва да знае добре да говори. Той трябва да шие хубаво. Щом не знаеш да шиеш... Всеки си носи по една игла с уши и с бод. Това са аналогии сега.

Да допуснем, вие образувате една линия СВ вече. То [не] е хармоничен живот, понеже отношенията не са прави. ВD е по-дълга, отколкото линията СВ. Значи тези линии не са равни. DB не е равна на СВ. Двама души вървят по пъ-

тя. Ако на единия турите по-голям товар, на другия – по-малък, ще се изгуби туй равновесие. Значи на двамата души в пътя, ако увеличите товара им, веднага ще се измени отношението им, ще се намали бързината и ще се увеличи недоволството. Ако започнете да отнемате от тази тежест,

постепенно бързината ще се увеличи, ще се увеличи в тях и разположението. По някой път вие искате да бъдете богати – то е голям товар. Вие искате да имате 500–600 000, няколко милиона. Вие знаете ли какъв товар е това? Всичките богати хора, който и богат човек, като го срещнете, не може да бъде разположен. Други казват: „Що ни е туй богатство?“ Богатство ви трябва, но какво богатство? Богатият човек в дадения случай да може да употреби своето богатство.

Казва се тъй в математиката: между две точки може да се тегли една права линия. То туй е вярно само когато са в статическо положение. Между две статически точки може да се прекара само една статическа права, но ако тия точки са в движение, може да се прекарат много прави. Правата линия, това е отношение. Не може да има права линия между двама души, ако на тия хора умът и сърцето не действуват в хармония. Двама души не може да се разберат, ако и на двата умът и сърцето не са нагласени. Някой казва: „Ние не можем да живеем.“ Причината къде е? Причината може да бъде или в ума, или в сърцето. Може да бъде само в единия, може да бъде и в двата. Значи от дисхармонията на два ума произтича един резултат. Ако твоят приятел не е умен, той всякога, без да иска, ще ти причини една вреда. Ако твоят приятел няма благородно сърце, непременно пак ще ти причини някаква пакост, без да иска.

Не мислете, че всяка погрешка, която се прави, е умишлена. Някой път погрешките стават неумишлено. Сега вие живеете, дошли сте в света да учите. Нямайте туй съзнание да учите, а искате да бъдете щастливи. Пък щастието е последен резултат. Ученикът може да бъде щастлив само тогава, когато завърши гимназия, дадат му първокласна диплома. Един архитект е щастлив, когато завърши добре своята работа. Един художник е щастлив, когато завърши своята картина; един цигулар – когато свири добре на концерта, когато дава. Всякога, когато завърши една работа, ти ще бъдеш щастлив. Много хора искат да бъдат щастливи, без да са завършили работа.

Всеки един от вас иска да бъде красив. Хубаво нещо е човек да иска [да бъде] красив. Но ако ти не знаеш да упот-

ребиш тази красота, тя ще ти създаде най-голямата неприятност. В един дом, ако жената е красива и мъжът е красив, ще си създадат голямо нещастие. Светът ще им се радва, те вътре, като не разбират защо им е красотата, ще станат нещастни.

Сега, да направим работата ясна. Ще ви приведа в какво седи опасността. Представете си, че аз представям красотата като две свещи, които горят в къщи. Двете свещи горят хубаво. Аз ги нося из къщата и осветявам. Но тези свещи не са безопасни. Представете си, че във вашата къща има взривни вещества. Вие ходите близо с вашите свещи до тия взривни вещества. А какво мислите? Ако вие допуснете вашата красива свещ до туй взривно вещество, какво ще стане? Красивите хора са горящи свещи. Не трябва да се допира до барута. Къде е погрешката? Не е погрешката в горящата свещ, не е погрешката и в барута, погрешката е, че между барута и свещта караница има. Барутът, щом като дойде, казва: „Аз искам да бъда като тебе“ и става по-силен. Барутът не може да бъде такъв светъл като свещта, той ще направи една далавера. Вие знаете какво нещо е далавера. Една паница падне на земята, счупи се – това е далавера.

Казвам: Всичко тия обяснения, ако ние не можем да ги приложим... Може в съвременната геометрия, определят много пространства. Измерват разни пространства. Геометрията трябва да се приложи в думите. Ти трябва да знаеш в живота си къде да сложиш една дума. Запример ти говори за любов – къде трябва да положим думата? Има да даваш на някой човек. Говориш за любов. Ти се намиращ при неблагоприятни условия. Този човек започне да те подозира, ти казваш: „Има Божия Любов.“ Понеже има да ми даваш, има Божия Любов. Той казва: „Плати ми, че тогава любовта ще дойде.“ Ти казваш: „Не прилагаш любовта.“ Започвате двамата да спорите. Понеже той има да дава, говори за Божията Любов. Понеже любовта намалява дълговете. Онзи казва: „Аз не вярвам в една любов, която намалява ценността на дълга.“ Онзи, който има да взема, казва така. А другият, който има да дава, казва: „Аз не вярвам в една любов, която увеличава дълга.“ Понеже онзи иска да вземе и лихвите трябва-

ва да ги даде. Казва: „Вярвам в една любов, която увеличава.“ Другият казва: „Вярвам в една любов, която намалява.“ Питам: Коя любов е права – която увеличава ли или която намалява? Ако е болка, аз вярвам в любов, която намалява болката. Единият казва: „Тъй, ако е за ядене, вярвам в любовта, която увеличава.“ Ако ти дадат малко ядене, като на пчелата, ти вярваш в любовта, която увеличава яденето. То са ред разсъждения. Кое е хубавото?

Добре, сега да разгледаме тия елементарни работи в геометрията. Имате три точки: Л. б. ю. В света, в който живеете, всяка буква е динамична. Ако знаеш къде да я поставиш, б-то ако знаеш къде да го поставиш... Знаете ли, че в писането на писма, в разположението на буквите има цяла магия как ще ги напишеш? Един добър човек пише б-то по един начин, лошият пише б-то по друг начин. Умният човек пише б-то по един начин, глупавият го пише по друг начин. Каквото качество има човек, предава го. Има известна кривина, предава на писането, без да знае.

На това отгоре е обоснована графологията. Хората започват да пишат една линия, но не я пишат по един начин. Един човек започне да пише тънко, после надебелява. Има хора, които започват мекичко и свършват твърдичко. Има други, които започват твърдо, свършват меко. Кое е сега по-хубаво? Да започнеш твърдичко и мекичко да свършиш или да започнеш мекичко и твърдичко да свършиш? То е вече по избора. На туй се обуславя. Но туй писмо се обуславя от строежа на мозъка. Човек прави, според както е устроен мозъкът му, човек прави, според както е устроено сърцето му и според както е построено тялото му.

Човек трябва да се учи. Някои пишат по подражание. Има известни правила, не зная как сте писали вие. Препоръчва да се пишат валчесто буквите: **А**, някои пишат тясно: **М**

Да кажем, ти бързаш. Много хора бързат, искат да станат добри. Че, доброто с бързане не става. За доброто взема хиляди години. Не само да бързаш да свършиш една картина. Може да свършваш всеки ден по една картина, а може в годината да свършиш една картина. Зависи как си нарисувал

тази картина. Бавната работа, която свършиш, има цена.

Та казвам: Ти се молиш. Не може да употребите празни думи. Ти отиваш при Бога, ще мислиш и ще употребиш не безполезни думи. Казваш: „Господи, аз съм много натясно, туй нямам, онова нямам...“ Говориш, говориш, след това няма ни глас, ни слишание. Пророците на еврейския цар, имаше 400 души пророци, които викаха към своите богове, биха се, молиха се, пъшкаха – тия богове не отговориха. Един пророк се смееше и казва: „Викайте повечко, може да спят. Големи хора са, занимават се с разни работи, викайте!“ Той, Илия, направи много кратка молитва и изведнъж гласът му се чу. Илия, значи, знаеше как да говори. А онези, Вааловите и Ахавовите пророци, не знаеха как да се молят.

Следователно този триъгълник е Ахавов. Илия е този център А. Тогава всичките радиуси от А излизат. Всяка енергия, която човек има от неговия ум, всяка енергия, която има в неговото сърце и всяка енергия, която има в тялото, всяка умствена и всяка телесна енергия, трябва да мине през Божествения център. Този център хармонизира всичките неща. Когато говорим ние за любовта към Бога, ние разбираме всичките мисли, всичките желания, силите на нашите желания, на нашите мисли и на нашите постъпки трябва да минат към Божествения център. Тогава се придобиват желанията, които имаме. Когато някой път вие говорите, хората постоянно правят деления. Щом се съединят, ще започват отгоре да минават, ще започнат [да се] подмладяват, [да] се възкресяват. Всичко може да стане, и богат може да стане.

Сега може да кажете: „Ние тези работи ги знаем.“ Всички знаете да пеете, и аз зная да пея. Но ако пея на някой умрял човек, ще стане ли от нашето пеене? Има много хубави примери дадени. Ако един отличен певец, който хубаво пее, като се насърчи, може да направи добро комуто и да е. Но вие, ако не знаете да пеете, може да се спрете. Може да имате много добро желание да направите добро, но не знаете как да го направите. Един певец може да спре при един беден и да му напълни паничката. (Как се казват тия копанки?) От миналите поколения минават много работи наследени, които трябва да се изчистят. Ние мязаме на съвременните домаки-

ни, които чистят домовете. Аз съм ходил в много домове, тя взела метлата и мете. Казвам: „Какво правиш?“ – „Чистя къщата.“ Аз виждам милиони пращинки из въздуха. Аз виждам – тя очистила къщата, пък всичкият прах във въздуха. Аз бих влязъл в една стая, гдето не е мела домакинята – аз предпочитам, отколкото да мете, че тогава да вляза. По някой път вие правите същата погрешка. Метете салона тук да се очисти, идват някои, метат салона. По-добре, каквото има, да седи на пода, че като излязат всичките, че тогава да се очисти, да се мете. В скоро метен салон не влизайте.

Сега аз привеждам принципите, които трябва да действуват. Казвате: „Да направим реформа в света.“ Там, дето се прави реформа, не отивайте. В новосъградена къща не влизай да живееш. Любовта, която изтича от сърцата на хората, е за тях. Любовта, която изтича от твоето сърце, е за тебе. Ако ти не може да уповаваш на своята любов, а уповаваш на любовта на другите хора, то е в системата на Ахавовите пророци. Всеки пее за себе си: *А* пее за себе си, *С* пее за себе си и *Д* пее за себе си. Ако твоята любов е свързана с Божествения център, тя е за тебе. Тя, като минава през този център, минава и през другите центрове – тя е на място. Щом минава през другите центрове, но не минава през Божествения, не е на място.

Първото нещо: всякога трябва да чувствуваш в себе си, че твоята мисъл минава през Божествения център. Съзнание трябва да има. Подложете вашата любов на опит. Сега не искам да ви кажа, че вие нямате любов. Всички недоразумения в света произтичат все от любов. Може да нарека любовта най-големия скандалджия, който съществува в света. Няма друга сила в света, която произвежда повече скандали от любовта. Всички все за любовта говорят, но тя е Ахавовата любов, Вааловата любов.

Сега не взимайте работите лично. Най-първо, да кажем, виждаш, че хората не те обичат. Има някаква причина. Причината може да [е] или в твой ум, или в твоето сърце или в твоето тяло. Допуснете, че ти не си миеш устата. Онези, които ядат месо, остават частици между зъбите, гният, мирише устата. Дойде друг човек, излиза нещо неприятно и човек

започва да се отдалечава. Коя е причината? Ял си месо. Сега тези, които ядат месо, имат клечици да си чистят зъбите. Кое е по-хубаво: месото с клечици да го чистиш или хич да го не ядеш? Ако го ядеш, ще има клечици. Ако не искаш клечки, не яж месо. Коя е месната храна? Ти кажеш една обидна дума – това е месна храна. Ако думата ти е сладка, това е вегетарианска, плодна храна. Казва: „Аз съм вегетарианец.“ Вегетарианството, плодоядството е в трите свята: в духовния свят, в Божествения и във физическия. И в Божествения свят има месце. Мислите ли, че вие, когато искате да накажете един човек, от чисто Божествено гледище това не е месна храна?

Аз съм слушал мнозина да казват: „Дали ще се познаваме в Невидимия свят?“ Познанство може да има в три отношения. В любовта, ако мислите не минават през центъра, познанство не може да има. Може да има познанство, но през центъра *А* трябва да минат нашите мисли, нашите чувства и нашите постъпки. Тогава с когото и да е в света може да се запознаеш. То е най-лесната работа.

Всеки един [от] вас трябва да прави опит. Заболи те кракът – нарушил си Божествения център; неразположен си – нарушил си Божествения център. Седнеш да ядеш, бързаш, не се молиш, не благодариш на Бога за яденето, тогава ще намериш причина, казваш: „Не е хубаво сготвено, това няма, онова няма, масло няма.“ Нагрочиш се*, казвате: „Не знаете да готвите. Дотегна ми. Донесох месо – не е сготвено!“ Неразположен си. Направят ти обуца, стискат ти някъде, нахокаш човека. Според мене сами си правете обуца. Искаш обуца – сам си ги направи. Щом ги правят хората. Искаш хубави дрехи – сам си ги уший. В Божествения свят е тъй. Ако очакваш хората да те облекат! Ти ще създадеш своята мисъл, хубаво ще се облечеш. Ако се облечеш в чужди мисли, желаня и постъпки... Българинът казва: „Чуждото и на Великден се взима.“ Сега се учете обуцата си сами да правите. Всеки човек, за да бъде майстор на обуца, той трябва да е свършил в училището на добродетелта. Науката на добродете-

* нагрочвам се – диал. навъсвам се.

телта трябва да е изучавал, тогава ще направи обуца. Ако иска да носи хубави ръкавици, трябва да е свършил училището на правдата. Те са иносказателни работи.

Вие сега искате други да ви шият дрехите. Тук сега, преди Великден една сестра си купила плат, доста хубав плат, избрала си син цвят, небесен цвят и търси някой да ѝ ушие роклята. Рекох ѝ: „Доста шивачки има, които разбират.“ Тя избрала една сестра, която ѝ обещала да ѝ скрои и да ѝ ушие роклята. Обещала ѝ в понеделник, понеделник не става; обещала вторник, и вторник не става. Сряда нещо неразположена била. После ѝ казват, че тя заминала на провинцията и най-после в петък никак не я приела и ѝ казва, че е заминала. Тя ѝ казва, че ѝ направила дрехата, но не я направила. Рекох ѝ: „Че, седнете сама да си я ушите.“ Казва: „Не зная.“

Сега вие се интересувате коя е тази сестра. Всеки един [от] вас все има някоя работа, която иска да му я свършат. Аз зная сега защо не ѝ е ушита дрехата. Виждам работата. Тази другата шивачка, ангажирала я друга млада сестра, която знае да говори, има по-сладък език. Захваща нейната дрешка да шие. И другата се отнася добре, но не знае къде да бутне сърцето ѝ. Тя е готова да свърши работата на едната и на онази казва: „Ако ми остане време, ще ти направя дрехата, ако не остане време...“ Това е Ахавова работа. Сега ние искаме хубава дреха и искаме някой да ни ушие дрехата. Виждам, че тази сестра, която шие, харесвам челото ѝ, много хубава е долната част на челото ѝ. Характерът ѝ е толкова хубав, че тя много хубаво шие.

Има и други сестри шивачки. Аз шивачките ги познавам по челото. Като ѝ видя челото, зная добра шивачка ли е или не. И певците ги познавам – като видя певица и зная вече дали ще пее хубаво. И цигуларя като видя, и него зная дали ще свири или не. Като срещна някой говорител, и него зная дали ми говори вярно, [силно ли] ще говори или не. Тогава взимам дистанция – ако ще говори силно, отдалеч заставам, ако ще ми говори тихо, приближавам се при него. Ако имате радио, как са направени: силно ли да говори или тихо? Има една пружинка, която като завъртиш, гласът се намалява. Някъде се усилва, нагажда се.

Казвам: Онова, което нагажда човешката мисъл, то е законът за Любовта. Да нагласиш тази мисъл да функционира, както Любовта изисква. Искаш да проявиш своите чувства – пак ще ги нагласиш според закона на Любовта. Искаш да постъпваш – всякога ще нагласяваш. Ако знаеш как да прекараш своята мисъл през средата на Божествената Любов; ако знаеш да прекараш своите чувства през тази Божествена среда, всичко ще бъде добре.

Някой път аз се спирам и казвате: „Аз искам да живея.“ Аз задавам въпроса тъй: Искам да живея за кого? За кого може да живеете в света? За себе си да живеете, вие ще влезете в едно стълкновение. Ако живеете за Божественото, то е животът. Божественото е същината. Туй, което търсите в себе си, е щастието. Вие търсите щастието. Но щастието е в Божественото във вас. Вие търсите светлите мисли. Тия светли мисли са в Божествената Любов. Каквото и да търсите в света, вие ще го намерите само в тоя Божествен порядък на нещата. Той е вътре във вас. Щом го намерите, първото нещо – ще почувствувате един мир в себе си, една радост, една светлина. Може да бъдете на умиране. Един човек, даже като умира, като му дам онзи основен тон да разбере живота и няма да умре.

Хората умират от безлюбие. Всичките хора умират от малко любов. Ако един човек умре и вие го обичате, той ще се съживи. Аз съм ви дал онзи пример за онази богата американка, на която мъжът ѝ бил красив. И тя била красива. Разболяла се, вика мъжът ѝ 12 души лекари да я гледат. Констатират и казват, че: „Жена ти след 24 часа ще свърши.“ Обичал той своята възлюблена, отива със сълзи на очи и ѝ казва: „Лекарите констатираха, че след 24 часа ще умреш.“ Тя го гледа и казва: „Това е Волята Божия, но от тебе искам да ми дадеш едно обещание.“ Той бил доста умен и казва: „Ако е нещо, което може да изпълня. Може да искаш нещо, което не може да изпълня.“ Тя казва: „Искам да ми обещаеш.“ Той казва: „Не може да ти обещаю, докато не ми кажеш какво е. Да видя може ли да изпълня това обещание.“ Тя казва: „Искам, аз като умра, ти да се не жениш.“ „Виж – казва – да ти кажа, не искам да те лъжа, това не мога да го

направя.“ – „Тогава аз няма да умра!“

Казвам: Дългият живот и щастливият живот зависят от онзи стимул – Бог, Който живее в нас. Първо, хората като се отдалечиха от Бога, умряха. И умряха по единствената причина, че се отдалечиха от Любовта. Отдалечиха се от Бога. Адам преди да съгреша, Господ го учеше сутрин, а пък като съгреша, надвечер дойде Господ и потърси Адама. Целият ден Господ не се яви. Казва Адам: „Чух гласа Ти, но се убоях.“ Господ не е вътре, а отвън. Щом Господ те търси вечерно време, ти си ял от забранения плод, тебе не те очаква нещо хубаво. Щом Господ вечерно време ти говори, тебе те очаква извън рая да идеш.

Сега във вас се заражда мисълта: „Ние от кои сме?“ Ние искаме да се върнем. Говоря сега за същността на живота, как трябва да се живее. Писано е в Евангелието: „Да се възлюбим едни други.“ Знаете каква наука е да залюбиш един човек? Най-първо трябва да имаш понятие за неговия ум, да има връзка между неговия ум, да има връзка и между неговото сърце и такава правилна връзка. Аз наричам човека, който те обича, никога да не мисли зло заради тебе. Един млад брат наскоро идва при мене, че ми разправя една своя опитност. Доста дълбоко проникнал. Казва: „В мене има нещо хубаво, дълбоко, но съм наследил нещо от майка си: такава една сприхавост, една заядливост. Заядлив съм, искам да ухапя, после се разкайвам – една черта на майка ми. Усещам добре какво трябва да направя. Щом започна да говоря, ни най-малко не говоря това, което чувствавам в себе си, но ще кажа туй, което не е.“ Аз рекох: „От моето гледище ти си построен по закона на принципите и в тебе преодоляват [те]. Ти живееш във фактите.“

Всичките хора живеят във фактите. Фактът е една истина, която нито се доказва, нито се опровергава. Това е един факт, то е физическият свят. Всичките спорове произтичат от благата, които са [на] Земята. След туй недоумение произтича от закона. При закона отиваш да определиш тия факти. Законът трябва да определи. Има някой да ти дава. Колко трябва да ти плати? Или ако имаш да вземаш – колко да вземеш? Най-после дойдеш до закона на принципите. Каз-

вам: Всичките хора се справят с фактите. Какво трябва да се прави с тях?

Да кажем, имаш да вземаш от 10 души хора. Вие трябва да постъпите както онзи стар българин, който бил на 85 години – разболял се и отива в другия свят, връща се и след три дена казва: „Синко, тъй както съм живял досега, не трябва да се живее.“ Казва: „Дайте тефтерите!“ Взема ги и ги хвърля в огъня. Ново трябва, старото да се изгори.

Та, когато един тръгне в новото учение, трябва да вземе старите тефтери, в огъня да ги хвърли. Да вземе нови тефтери в новото. Сега целият свят страда от старите тефтери. Англичаните държат, германците държат старите тефтери. Французите, русите, българите, всички старите тефтери държат. Казват: „Какъв порядък.“ Всичкият порядък – в огъня! Тогава да се тури порядъкът на Божествената Любов, порядъкът на Божествената Мъдрост и порядъкът на Божествената Истина. Казвам: Всеки един от вас може да направи това.

Казвам: Вие сте направили погрешка в света. Нарочно е допуснато от природата, за да се покаже колко сте силен. Човешката воля се познава, силата на човешката воля се познава само в погрешките. Ако човек може да направи погрешки и да ги изправи, той е силен човек. Ако ще прави погрешки и не ги изправя, той е силен в правенето, а слаб в изправянето. Трябва да бъдете силни да направите погрешка, но да бъдете и силни да я изправите. Тогава сте силен човек. Всички тия навици, които имате придобити, всичко туй трябва да го изправите. Силни хора ще бъдете. Ако искате да се раждате в погрешките на света, вашата воля не може да се развие. Ако тъй беше, Бог не би допуснал погрешка в рая. Защо Бог допусна погрешката в рая? – За да се яви силата. Съвременните хора ще бъдат по-добри, отколкото беше Адам в рая, отколкото преди да беше съгрешил Адам.

Та, ви предстои една работа, задача има да развиете сега: как ще приложите Любовта. Любовта всеки прилага. Виждам онази птичка носи червейчета. [...] червейчето, даде го на малките и отглежда децата. Говорим, че човешката любов е идеална. Идеална е и любовта на птиците. Какво извършва една майка повече от една птичка? Даже някой

път виждаме, птичките са много по-внимателни към своите деца, отколкото хората са внимателни. Едно дете в птиците, като поотрасне, пушат го само, а едно дете у хората на 21 година изисква, ще се кара, ще се сърди. В птичките и майката, и децата, и бащата тръгнат заедно, няма да се карат. В човешкия порядък синът или дъщерята и след 21 година очакват баща му да даде нещо. Малките птиченца на 1–2 месеца очакват от майка си. След 2 месеца тръгнат и те сами, казват: „Разбрахме работата“ и си помагат.

Сега се изисква Божественото. Бог е, Който действа в нас, Той ни показва един пример, нищо [не] е станало тъй. Оженят се двама млади, той обича своята другарка, тя го пита: „Харесваш ли яденето?“ Тя го пресолила. „Малко повечко солчица си турила, не се безпокой. Втория път ще туриш по-малко сол.“ Какво има, че в яденето има малко сол? Защо именно като се тури много сол в яденето, е престъпление, като се тури малко масло, е престъпление? Като се тури много масло, е добре. Като се тури много сол, не е добре. Защо е така? Това са наши понятия. Ако се тури много сол в яденето, тази сол не може да се асимилира, следователно произвежда една реакция. Ако ядеш солено, ще пиеш много вода. Тази вода ще спре процеса на храносмилането и затова е разумно колкото се може по-малко сол да се тури, да стане яденето хубаво. Малко сол се изисква, но се изисква сол. Много сол е наше понятие. Малко сол се изисква. Тази сол само да произведе една правилна реакция вътре. Солта в човешката мисъл е един малък подтик. Трябва да се даде на човешката мисъл един подтик, мисълта да работи сама за себе си. Солта в чувствата пак ще действа по същия начин – един малък подтик, един стимул. Някой търси да се стимулира. Не търси стимул. Ако се стимулираш, ще дойде обратна реакция.

Казвам: Всичките ни мисли, желания, постъпки и енергии трябва да минат през Божествения център на Любовта. Тогава всичко в света се поправя. Трябва да мислим, да прекараме мислите през Божествения свят. И тогава тази мисъл ще се върне към нас. Да прекараме нашите чувства през Божествения център и тогава да се върнат; да прекараме и

постъпките си и тогава да се върнат. Само тогава ще почувствуваме, че в живота има вътрешна смисъл.

Един добър пример: Две деца. Гледам, едното дете надалече, другото държи две ябълки. Като взе двете ябълки, то му се похвали, но даде едната ябълка на другото дете. Умно дете е това. Искам вашите ябълки да ги дадете.

„Добрата молитва“

XIX година (1939–1940)

*31-ва лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 1 май 1940 г.,
София – Изгрев.*

ПОСТИЖЕНИЯ НА ЛЮБОВТА

Сряда, 5 ч сутринта

„Добрата молитва“
„Духът Божи“

Доста трудна тема е тази за ползата от космите. Не знам как сте я разработили.

Имате думата „да вярваш“. Да вярваш в неща, които са физически. Вярва във физическите работи – значи работи, които са завършени процеси. Седите вие на стола, не се мърдате – това е физически процес. Започвате да се движите или заспивате. Каква е разликата между едно будно състояние и едно спящо състояние? Щом заспите, тялото ви почива, вие може да сте някъде, сънували сте нещо, нищо не помните. Имате някаква идея, едно впечатление за съня, но сънят е така разпокъсан, нищо не помните свързано. Сънували сте някоя лисица, някоя котка скача, някоя птичка, някое гълъбче. Искате да знаете какво означават. Вие като ходите денем, прелитат ластовички и други птички. Какво отношение имат към вас? Те си гледат работата. Птичките хвъркат, търсят храна. Ластовичката хвърка, търси мушици. Там се наведе, хване една мушица, глътне я. Ти казваш: „Наведе се надолу.“ Пък тя си търси храната. Туй, което ви говоря сега, няма връзка със сегашния живот. Казвате: „Що ни интересува нас ластовичката, че хвъркнала?“

Вие имате два крака. Вие искате да знаете като как трябва да постъпвате в света. Какви трябва да бъдат вашите постъпки. Имате две ръце, имате две очи, две уши, един нос с две отвори, имате една уста с две отвори: едно за дробовите и друго за стомаха. Имате два крака. Не знаете каква тайна се крие в човешките крака. Ти ако не знаеш как да движиш краката си, ще си създадеш най-големите неприятности. Ако знаеш как да ги движиш, ще си създадеш най-

голяма приятност. Ако не знаеш как да движиш очите си, ще си създадеш най-голяма неприятност. Ако знаеш как да ги движиш, най-голямата приятност ще си създадеш.

Казвам: Човек трябва да мисли. Какво нещо е човешката мисъл? За да мисли човек, очите му трябва да имат някакъв предмет, който да събуди неговата мисъл. За някои очи предметът трябва да дойде от външния свят да събуди мисълта, не може да бъде вътрешен, абстрактен. Казвате: „Може да мисля.“ Вие не може да мислите без външния свят, вие не може да мислите без сърцето, вие не може да мислите без земята, не може да мислите без растенията, не може да мислите без хората, които срещате. Всеки един човек е един стимул за вас. Туй вие не го съзнавате.

По някой път в краката се поражда амбиция, краката имат такава амбиция: левият крак иска да бъде пръв и десният крак иска да бъде пръв. Не искат да ходят. Ти казваш: „Аз не може да ходя.“ Защо? Защото двата крака спорят кой да бъде пръв. И може туй да трае половин час, един час. Вие седите и казвате: „Да ходя или да не ходя?“ Седите, разсъждавате. Не ви се ходи. Не ви се ходи, защото краката спорят кой да бъде пръв. И въпросът остава неразрешен. Вие уреждате ваша екскурзия. След няколко деня пак ви дойде наум. Краката, и те са заинтересувани да идат горе на Витоша. Сега кой трябва да бъде пръв и кой трябва да бъде последен? След като се разговарят – краката си имат особен език. Няма да ви казвам какъв е техният език, не искам това да вярвате. Научете го. Дали ще вярвате, то е друг въпрос.

Туй, което ви разпоявам, е вярно, но формата не е вярна. Казваш: „Как си говорят сега?“ Говорят си тъй, както вие си говорите, така и краката си говорят. Най-първо реши десният крак да бъде пръв. Казва: „Аз ще уредя тази работа.“ Левият казва: „Хайде да бъде тъй“, остава назад, десният тръгва напред. Следния момент левият стане пръв, десният остава назад. После [десн]ият казва: „Аз ще направя нещо.“ Левият казва: „И аз ще направя.“ И двамата се надпреварват и човек върви, движи се.

Вие ако не може да бъдете последен, и пръв не може да бъдете. Ако пръв не може да бъдете, и последен не може да

бъдете. То са две привилегии: да бъдеш последен и да бъдеш пръв. И в свещената книга Бог казва: „Аз съм алфа и омега.“ Вие казвате: „Аз няма да бъда опашка.“ Ако ти не може да бъдеш опашка, ти не може да бъдеш и глава. Ако не може да бъдеш глава, не можеш да бъдеш и опашка.

Сега, вие не вземайте „опашка“ на животните. Знаете къде е вашата опашка? Носът е вашата опашка. Този нос вие постоянно така го бутате, понеже той е инспектор на труда. Казваш: „Тази работа трябва да я уредиш“ – теглиш носа си. Някой път вие не мислите, тогава ви хване хрема. Този инспектор на труда стане мързелив, не иска да работи. Като ви хване хрема, кихате, теглите го, докато най-после се събуди да си свърши работата. Но зависи вие как пипате носа си. Вие турите ръката на носа си и казвате: „Що ли го е турил тук Господ носа?“ Ами къде трябва да го тури? Започнете да мислите, казвате: „Защо не го направил малко подълъг? Защо го направил толкова широк?“ Вие нямате една ясна представа какво значи един красив нос. Ако носът е тесен, ако носът е дълъг, е хубаво. И да бъде широк, не е лошо, но отношение трябва да има.

Аз онзи ден говорих за математическите отношения. Под математически отношения аз разбирам един Божествен ред, който не може да се измени. Имаш едно математическо отношение, не може да го измениш. Имаш едно геометрическо положение, ти не може да го измениш, понеже Бог с милиарди години е мислил, мислил, чертал, мислил, чертал, мислил и туй, което начертал, то е последното. Ти – един човек на Земята, който едва започваш да пишеш азбуката – искаш да дадеш съвет на Господа.

Казваш: „Аз вярвам в тебе.“ Казвам: Ако ти вярваш в мене, ти ползуваш себе си. Ти не ползуваш мене. Ако аз вярвам в тебе, ползувам себе си. Ако аз вярвам в Бога, аз не ползувам Бога, аз ползувам себе си. Ставам проводник на Божественото, себе си ползувам. Ако не вярвам, спъвам себе си. Ние се спъваме с нашето неверие. Ако престанеш да вярваш в разумното в света, ще се спънеш. Как ще се спънеш? Най-първо стомахът ще те заболи, второ, ще започне да те боли сърцето, после дробовете започват да те задушават.

После ще се пренесе тази болка в гърлото, ще се пренесе в слепите очи или в главата ти и един ден ставаш шашав. Казваш: „Откъде ми дойде тази бяла, аз ли бях най-големият грешник в света?“ Най-големият грешник в света си, понеже не разбираш Божиите пътища.

Питате сега: Кой е видял Господа досега? Да ви наведе друго едно малко доказателство. Срецам едно дете сираче, на което баща му умрял, когато още се раждало. То казва: „Нямам баща, не съм го виждал. Не зная дали имам баща или не.“ Туй дете не е виждало баща си, как ще знае дали има баща? То самото мяза на баща си: очите му мязат на бащините, устата мяза, всичко мяза на баща му. То, като се погледне, ще знае какъв е баща му.

Ти казваш: „Виждал ли си Господа?“ Щом мислиш, Господ мисли, имаш Божията мисъл. Щом чувствуващ, и Господ чувствува. Щом ти имаш сила да работиш, и Господ има сила. Тази сила е дошла от Бога. Какво доказателство искаш сега? Щом виждаш себе си, туй е Господ.

Сега, къде ще дойде заблудението? Като си видял първия пръст на един човек, ти си видял човека. Човек е в първия пръст, но ти трябва да видиш цялото тяло на човека, за да имаш една представа. Ако един учен човек види единия пръст, от него може да нареди всичките други. Той е умен. Този пръст има отношение към останалите. Ако вашият показалец е къс, вие във всичките мисли мязате на него. Ако този пръст е дебел в основата, значи на физическото поле добре си уреждате работите, много не му мислите. Ако пръстът е късичък, философия няма във вас. Казваш: „Що ми трябва да мисля? Ще си похапна, ще си полегна, ще си поспя.“ Ще си кажеш: „Като имаш малко парици, къщица, един вол, едно конче, няколко нивици, тъй минавам, животът ще свърши. Няма що [да] ида да се ровя в небето, в Слънцето, в Луната, в звездите – мен не ме интересуват тия работи.“

Този човек не знае, че здравословното състояние на човека зависи от Луната. Той трябва да бъде здрав. Ако е болен, той е нарушил някой закон на Месечината. За да бъде здрав, трябва да бъде свързан с Луната. Ако не е пъргав, остарява, става хилав, не може да се движи – нарушил е законите на

Слънцето, не е в пряко отношение със Слънцето. Изгубил своето достойнство – той не е свързан с Юпитер. Не е енергичен, не може да се защитава – изгубил своето отношение с Марс. Не обича хората – изгубил своето отношение с Венера. Не му стига умът да си урежда практическите работи – изгубил отношението си с Меркурий. Няма философски ум, не гледа критически – изгубил отношението си със Сатурн. Как ще ги поправи? Казва: „Не може да мисля“ – не е свързан със Сатурн. Няма благородство – не е свързан с Юпитер. Няма живот в себе си – не е свързан със Слънцето.

Онзи ще каже: „Господ направил света.“ Хубаво, ако ние се основаваме на това „Господ направил света“, повече не ни трябва. Няма какво да се събираме тук да помагаме. Всеки да седи в дома си. Ние сме направили така. Какъв ще бъде животът тогава? Аз ви навождам на ония противоречия. Вие седите вкъщи и имате противоречие. Казвате: „Аз не може да го търпя. Не може да го нося.“ Защо не може да го търпиш? „Не може да го обичам.“ Защо не може да го обичаш? Ако ти дам десетина хиляди лева, всеки ден, като те викам вкъщи, правя ти баница, тогава ще ме обича. Нищо като не ти давам, как ще ме обичаш? Значи не ме обичаш, заключавам, ти си голям интересчия – искаш да те обичат хората, да ти дават. Казва: „Да се обичаме.“

Аз, когато ви говоря, виждам, че вие го пренасяте за себе си и всяко нещо ви засяга. Кое ни засяга? Аз по някой път като говоря на български, понеже разбирам езиците, туря една дума, търся, търся една дума, някоя дума не може да намеря. Някой път изкажа една дума – „дойде“. „Дойде“ изразява един процес, който престава. Идеята, която искам да изразя, показва движение. Като кажа „дойде“, не показва движение, показва един процес, който е спрял. Процесът е спрял, че не се движи, а всъщност процесът е, който се движи. Тогава, ако кажа „върви“, не показва, че иде към тебе, показва само, че върви. „Дойде“ показва, че върви към мене и спрял. „Дойде“ не показва, че се разговаряме, показва само, че е дошъл. Не показва защо е дошъл и какво има да се разговаряме.

Сега да се повърнем. Искам да ви кажа нещо много съ-

ществено, което трябва да знаете. Имайте предвид, че Бог е едно от най-разумните същества в света, което наблюдава. Той ви извинява всичките погрешки, но не може да ви избави от последствията на вашите погрешки. Вие сега търгувате, казвате: „Защо Господ да не може да ни избави?“ Когато вие сами може да се избавите, защо Господ трябва да ви избавя? Казвате: „Аз съм болен. Господ може да ме оздрави.“ Но тази болест аз я създадох. Аз ядох сушена биволска пастърма по три пъти на ден, развалих си стомаха и казвам: „Не може ли Господ да ме излекува?“ – Докато ядеш пастърма, Господ не може да те излекува.

Сега другото положение. Сега аз вземам този пример. Не вярвам нито един от вас да е ял биволска пастърма. Всички стари учения аз ги считам, това са консерви в кутии, които сега ви се дават да ядете. Еди-кой си пророк така е казал... Хубави консерви! Вие вярвате в онова, което едно време пророците говориха, а това, което сега Бог ви говори, не вярвате. Евреите вейваха в Моисея; като дойде Христос да говори, не повярваха в Него. Този, в Когото евреите не повярваха преди 2000 години, сега вярват в Него. Това, което сега се говори, хората не вярват; след 2000 години ще повярват. Тия хора, които вярваха в пророците и не повярваха в Христа, умни хора ли бяха? Че вярваха в пророците – умни хора бяха, че не вярваха в Христа – бяха глупави. Че как може Господ чрез пророците да говори, чрез Христа да говори, а сега не говори ли? Че, Господ и сега говори, и тогава е говорил.

Казвам: Не се заблуждавайте от външната форма на нещата. Онова, което ви носи едно дете – може да е дете, не може да разсъждава, да не е философ, но туй, което носи, е важно. То ви носи златни монети, злато. Друг може да е философ и може да ви носи медни монети, които струват 10 стотинки. Това дете ви носи 20 лева. Единият е философ, другото е дете, но питам: Кой ви дава повече? Детето.

Наскоро ми разправяха един случай на село. Пита детето баща си: „Татко, защо Господ някой път покрива небето с облаци, някой път го направи ясно? Защо Слънцето на изток изгрява, пък на запад залязва?“ Как ще обясниш на това дете? Дойде ви една радост – то е изгревът на Божествената

Истина във вас. Дойде една скръб – това е залезът. Вие питате: „Защо скърбя? Защо Слънцето залязва? Защо се радвам? Защо Слънцето изгрява?“ При изгрева на Слънцето идат радостите. При залеза на Слънцето идат скърбите. Казваш: „Защо ми дойде тази скръб?“ Защото Слънцето залязва. Другояче не може да бъде. Всякога, когато Слънцето залязва, скърбите идат. Всякога, когато Слънцето изгрява, радостите идат. Една скръб в изгрева на Слънцето не може да дойде. Вътре в човешката мисъл е изгрев. В човешката мисъл, когато човек мисли, скръбта не може да дойде.

Ти по някой път мислиш за своите младини и ти стане мъчно. Но твоите младини са залез. Ти мислиш за младини-те, които са минали. Мислиш за своето бъдеще и веднага се въодушевяваш. Не може човек да мисли за бъдещето и да не се въодушеви.

Питам: Ако вие идете при един извор, жаден сте, какво чувство ще имате? Изворът блика, какво чувство ще имате във вас при сегашното положение? Който и да е песимист, като види извора, веднага ще се зарадва. Защото този извор задоволява една ваша нужда в дадения случай. Но представете си, че след 4–5 деня изворът пресъхне. Какво ще се образува във вас? – „Стане ми мъчно.“ – Защо? Залез е това.

Ти започваш да философствуваш защо изворът е пресъхнал. Има си причини защо. Причините може да са разместване на пластове и следствие на това се е изгубила. Някой път вие сте вкъщи и някоя крушка изгасне изведнъж, изгори. Вие ставате суеверни – да не би, като изгаснала крушката, някой да е умрял. Има едно поверие, че като пада една звезда, един човек умира. Може да е така. Възможно е, че като паднала звездата, умрял е някой, защото почти във всяка секунда умира един човек. И в този момент с падането на звездата, тази звезда пада, да покаже пътя на душата, по този същия път душата отива нагоре към Бога.

Сега вие се спирате върху вашето състояние като един царски син. Казваш: „Не съм ли царски син, не тече ли в жилите ми царска кръв, не съм ли аз записан в книгите?“ То е едно отношение. Ако този царски син не живее както трябва, питам: какво го ползува неговата царска кръв? Може

аз да съм свършил, учен човек съм, имам диплом, но учение трябва. Аз съм свършил по медицината, лекувам болестите. Може да направя една диагноза, но не зная да я лекувам. Питам: Какво ме ползува това знание? Зная от какво произлязла болестта, пък не може да я отмахна. Едновременно със знанието на причините, трябва да знаете и как да изцерите тази болест.

Казвам: Всички вие имате мъчнотии. След като имате една мъчнотия, вие търсите някому да разправяте мъчнотията. Сам не може да се справите с мъчнотията. Някой път ви е мъчно. Някой път дойде някой при мене, аз го виждам, мъчно му е. Казва: „Голяма мъчнотия имам.“ Вчера иде една госпожа, не мога да я приема. Виждам, носи една скръб. Казва: „Животът ми се обезсмислил. Нищо вече не ме интересува в живота.“ Защо не я интересува? Млада се е оженила за един доста добър човек. Един човек, който мислил само за Земята. Показва ми портрета – един аналитичен ум, виждам човек, който разбира добре своите интереси – по веждите му съдя. Той не я е обичал, но тя казва: „Голяма любов имах към него. Виждах го такъв, но го обичах.“ Той умира и сега той се влюбва в нея. Тя го носи в себе си, казва: „Изгубих го. Къде е?“ Казвам: „Какво си изгубила? Ти го носиш в себе си.“ Той се оплаква: никак не е готов за другия свят. Държи се за нея като дете за скута за майка си. Казва: „Удвои се скръбта ми, искам да отида при него.“ Той я вика. Казвам: „Каква полза, като идеш при него? Тук е по-добре да бъдеш, да му помагаш.“ – „Каж ми, как да го видя?“ – „Как ще го видиш, трябва да излезе от тебе. Той влязъл вътре в тебе.“ – „Извади го навън.“ – „Това – рекох – не трябва.“ Аз може да ви кажа защо не го правя. Не може: той влязъл в нея, учтивостта го изисква. Този човек в един свят е и влиза в колибка. Да го извадиш, то не е човешко. Рекох: „Ти ще започнеш да го учиш. Ще започнеш да четеш Библията, да му проповядваш, да повярва в Бога.“ Казва: „Не зная. Тук не виждам нищо за оня свят. Този свят е по-лош, отколкото оня. Искам да се върне.“ Пита: „Ще може ли да се върне? Ако той не се върне, аз искам да ида при него.“ Рекох: „Ти не трябваше да оставяш той да умре. Сега сте се разменили: ти си го обичала,

когато той бил на Земята; той те обича, като отишъл в другия свят. Ти ще се благодариш. Тази скръб не е твоя, тя е негова. Ако мислиш, че тази скръб е твоя, ти се заблуждаваш.“ Тя ме гледа и казва: „Да ти целуна ръката.“ Сега той иска да целуне ръката ми. Той целува ръката ми, че ме слуша какво говоря. Рекох: „Може да ми целунеш ръката, но твоят възлюблен ми целува ръката.“ Защото той иска лесно да минава.

Практично е някога да се целува ръката. Младата булка, като целуне ръката на свекъра, даде ѝ една златна монета. Покланя се булката. На 10 души да целунеш ръката, по един наполеон – 10 наполеона. Ако целуваши всеки ден ръката на четирима души, по един наполеон – 4 наполеона. Не струва ли тази целувка? Всеки ден по 4 наполеона, за 100 дни – 400, за година – 1200 наполеона. Не си ли струва човек да целува ръка?

Сега аз изнасям тия неща, да се свържете с действителния живот. Вие ту се свързвате, ту се развързвате. Вие седите и мислите един човек да го обичате или да не го обичате. Слънцето изгрява и вие мислите да станете или да не станете. Който иска да прокопса в света, Слънцето да не те заварва в кревата. Колкото пъти те заварва в кревата, ще плащаш глоба. Всичката глоба е, че вие много пъти не сте станали. Казвате: „Изгря Слънцето.“ Като изгрява Слънцето, то ти носи писмата от Невидимия свят. Не трябва да спиш. Лягай рано, ставай рано!

Та казвам: Сутринта ставам, свързвам се с човешката мисъл. Щом те огрее Слънцето, не мислиш много. Повече мислиш да станеш или да не станеш, дали е приготвено яденето. Като се събудиш, в модерния живот до леглото звънец има. Иззвъниш, слугата дойде, даде ти обувката, дрехите. Представяш си, че си много голям. Да ви дам един съвет. Като станеш сутрин, не викай никого. Сам си свърши работата. Остави другите хора да свършат тяхната работа. След като свършиш своята работа, иди при другите хора, които спят и това, което искаш на тебе да го направят, направи го на тях. Няма случай, дето човек да е направил някому услуга, да не са отплатили. Иди ти пръв. Ти искаш да бъдеш пръв. Стани пръв. Знай, че втората минута [може] да бъдеш после-

ден. Ако ти не може да бъдеш пръв и последен, нищо не може да свършиш в живота. Аз да ви кажа: Ако искаш да бъдеш пръв, нищо не може да свършиш в света. Този, който е готов да бъде пръв и последен, да е готов да направи най-малката услуга на когото и да е. На едно дете, на една мушица, на една капка гледай да послужиш, да имаш светла мисъл. Вие минавате по цветята с краката си отгоре. Тия цветя са изложение на същества, които седят много по-високо. Те са направили изложение на своите картини – минаваш с краката си отгоре на тази изложба. След туй ще те сполети нещо.

Да ви приведа един пример с един полковник от Варна, наричаше се полковник Обрешков. Казва: „Обичам да се занимавам с лов. Ходих да бия гълъби и гургулици. Син ми беше 16–17-годишен. Аз взема чифтето и на него дам едно чифте. Той иде да ми помага и двамата отиваме за гургулици. Приятно ми беше. Един ден казвам: „Драганчо, тури чифтето да идем на лов.“ В май беше. Отиваме и двамата. Гледам, на едно дърво една гургулица така си гугуца. Стрелях. И като изстрелях, гледам, кракът ѝ увисна. Нещо ме жегна. Дойде ми на ум, че тя може да си има дечица. Сега ли намерих да стрелям! Жегна ме нещо. Седнахме и след 20 минути, син ми, като въртеше пушката, ранява ме в крака и така увисна и моят крак – както на гургулицата. Шест-седем месеца се лекувах. Започнах тогава да чета Библията, обърнах се. Казах си: „Отсега нататък хвърлям пушката, няма да убивам гургулици.“

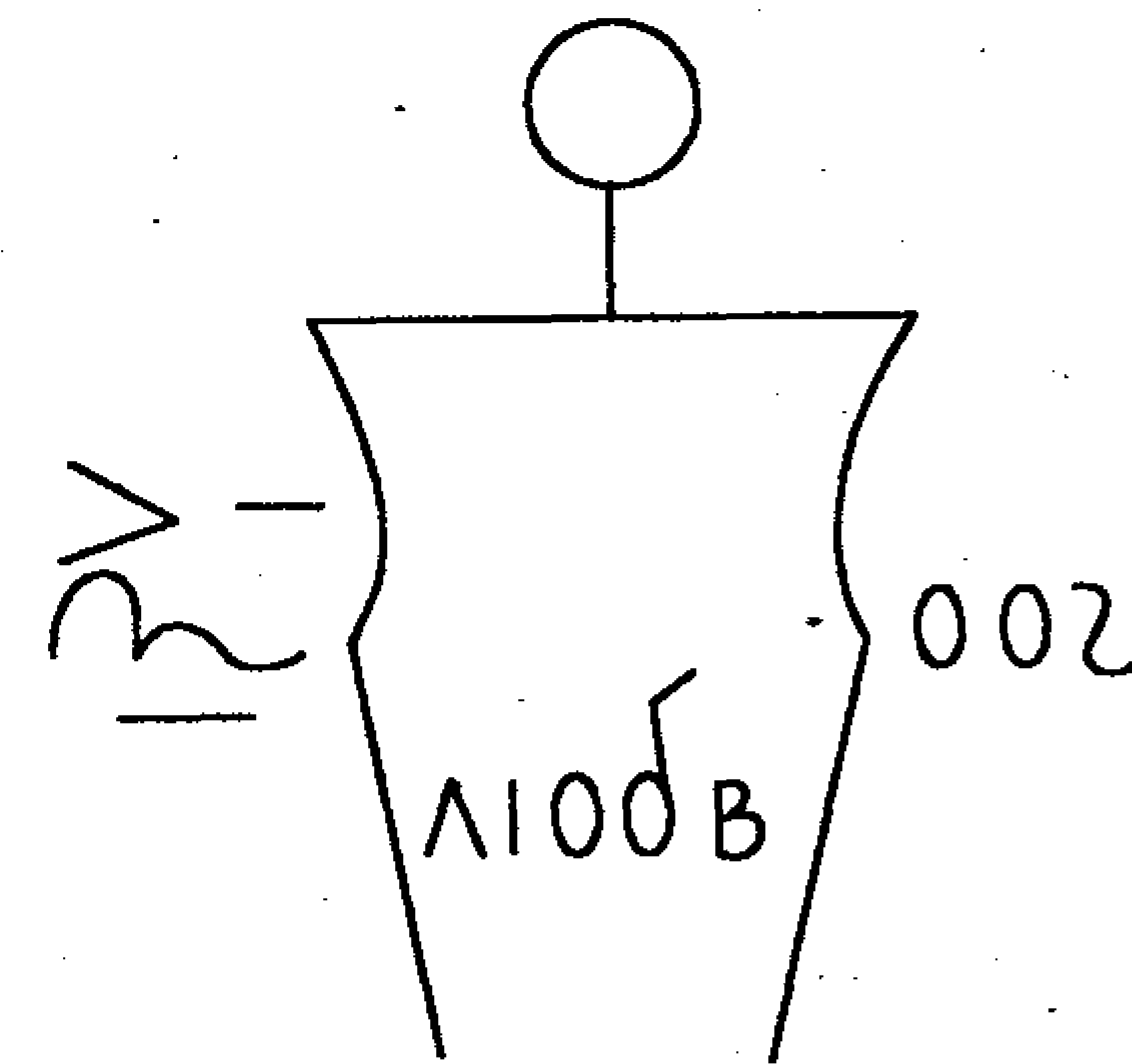
Вие сега казвате: „Колко жестоко.“ Някой път какви [ли] погрешки не правим. Някой човек е весел, радостен, ще идем, ще теглим куршум – увисне му кракът. Някой човек има някое верую. Казваш: „Какво си тръгнал по тия заблуждения?“ Привеждал съм примера за Моисея, когато отивал на планината Хорив да вземе заповедите от Господа. Гледа, един овчар – весел, заклал едно агне, шета. Пита го: „Какво си се разшетал?“ Казва: „Каза ми Господ, че ще ми дойде на гости!“ Оpekъл агнето, всичко приготвил. Казва: „Той Господ агнета не яде. Ти си се заблудил, остави тия работи.“ Като му казал така, овчарят се умислил, седнал. Моисей му казва: „Ще се научиш да оставиш своите заблуждения.“

Отива горе на планината, вижда, че Господ е недоволен от него. Пита и Господ му казва: „Какво каза на овчаря?“ „Казах му, че Ти агнета не ядеш.“ – „Я да му кажеш, че Аз ще му ида на гости!“ Слиза Моисей от планината, минава край овчаря и му казва: „Макар че ти казах, че Господ агнета не яде, но Той ще ти дойде на гости.“ Овчарят се зарадвал. Моисей сега се интересува как Господ ще му дойде на гости, как ще яде агнето. Скрил се да гледа. По едно време, когато този овчар приготвил всичкото ядене, заспал. Един огнен стълб слеза отгоре и изпоял всичкото агне. След един час събужда се овчарят, зарадвал се. Казва: „Господ дойде и видях как изяде агнето.“ Разбрал и Мойсей философията на живота. Той е един пример. Той не е станал, както се разправя – по човешки го разправям. Принципно този пример е верен, но формата не е вярна.

Та, вие по някой път казвате: „Господ с мене ли ще се занимава?“ Ако Господ се е занимавал с тебе да те създаде, сега мислиш ли, че Той, от туй, което е създал, няма да се интересува? Възможно ли е бащата да не се интересува от сина си и една майка да не се интересува от дъщеря си? Възможно ли е ти да не се интересуваш от своите очи? Ние всички сме потребни на Господа, понеже сме проводници на неговите идеи, на неговите мисли.

Първото нещо е вие да не живеете за себе си. То ще бъде последно. Най-първо ще бъдете проводници на Неговата мисъл, на Неговото знание, на Неговата сила. Най-после ще оставите себе си, на заден план. И Христос, Който разбраше, казва: „Не дойдох да извърша Своята воля, но Волята на Онзи, Който Ме е пратил.“ Казвате: „Как трябва да живеем, как трябва да мислим?“ Тъй, както Христос е мислил. По някой път някои ме питат: „Учителю, как си дошъл между нас?“ Аз не дойдох заради вас. Аз дойдох заради Онзи, Който ме е пратил, нищо повече. – „Как дойде?“ – Понеже Той ме е пратил, затова дойдох. Един ден, като ме повика, аз ще се върна, ще кажа: „Онази работа, която ми даде, свърших я.“ Желая и на вас това, което Бог ви е пратил, да извършите, да го направите. То е добро – да извършим онова, за което Господ ни е пратил тук. Щом като извършим Божиата

работа, другите работи стават, когато главата е на място, когато сърцето е на място и когато волята е на място. Всичко става, когато главата е на място.

Тия линии трябва да оживеят. Когато се чертаят нещата, трябва да се разбират. Често вие пишете нещата. Какво означават тия знаци? Това геометрия ли е? Разхвърляни са. Значи в геометрията нещата са начертани. Но тук има и геометрия. Но тук ти разчленяваш. Л какво означава? Л-то означава една енергия,

която излиза из един Божествен център. Тази любов, тя си има специфично отношение. Ю-то на български, както се пише, какво означава? О-то на български както се пише, показва условията, при които тази любов може да се прояви. Значи туй същество е живо.

Любовта е сила, която излиза специфично, в дадения случай – от Божествения център направо само към твоето сърце иде тази енергия, за да станеш ти една жива душа. Бог започва много добре и човек спира процеса. Онова, което Бог даде на човека в рая, той прекъсна този процес и 8000 години хората тръгнаха по пътя на знанието. И нашата глава страда, понеже ние вървим по най-мъчния път – познаването на доброто и злото. Трябва да се повърнем, да започнем с любовта. Започнахме със знанието. То не е разрешение въпроса на доброто и злото. Питам: 8000 години учите, кой от вас е разрешил доброто и злото? Никой не е разрешил. И още 8000 години да минат, пак няма да го разрешите. Само любовта разрешава въпроса какво нещо е доброто.

Вие искате да знаете какво нещо е доброто и злото. Имате две кучета доста благородни. Хвърлете им една кост и те ще се скарат. По-силното ще се нахвърли, ще тегли няколко зъба на по-слабото, казва: „Тази кост е за мене!“ Другото ще го погледне. Вие сега философствувате защо се свадиха.

Една кост има. Между тия кучета трябваше да туриш една мрежа, на едното да дадеш една кост и на другото да дадеш една кост.

Защо хората съгрешиха? Понеже преди Ева да дойде на Земята, имаше мрежа между Адама и Ева и прегрешение не можеше да стане. Като дойде на Земята Адам, даде съвет на Бога, казва: „Господи, дигни тази мрежа, двамата да можем да вършим Волята Ти.“ Каза им Той: „Няма да ядете от забраненото дърво!“ Господ дигна мрежата. Щом дигна мрежата, скараха се Адам и Ева, разногласието дойде вече. Вие сега не може да разберете как се скараха. Щом тя дойде до дървото, не се върна да пита Адама, но каза: „Аз сама ще разреша този въпрос.“ И Адам казва: „Аз сам го разрешавам.“ Тя сама и той сам го разрешиха и като видяха последствията, разбраха, че са сгрешили, че направиха погрешка. Като дойде Господ, Адам, той се опъва. Как му дойде на ум да се извинява? Казва: „Аз имах доверие в тази, която Ти направи, мислех, че е мислила.“ Хваща жената – и тя умна, и тя се извинява, казва: „Змията ме излъга.“ Тя казва: „Ти тия неща със Словото си ги направи, повярвах, че нещо, което Ти си направил, не може да лъже.“

Сега аз така разсъждавам, за да може да разберете нещата. Господ казва на Адама: „Понеже ти си престъпил Моя закон, ще ореш земята.“ А на жената казва: „Понеже ти си престъпила Моя закон, ще раждаш децата си с болки, докато и двамата не се върнете при Мене, понеже хванахте един крив път.“ Ако един ден вие се върнете при любовта, вие ще разберете. Да умре човек, това значи да влезе в пътя на любовта. То е аргумент. Всяка мома, която иска да влезе в пътя на любовта, тя иска да умре. Когато младите искат да умрат, разбирам, че искат да любят. Някой ми казва: „Искам да умра.“ Не че иска да умре, но той търси любовта. Много сестри са ми казвали, искат да идат в другия свят, искат да умрат.

Бих желал така всички да умрете, да напуснете ващите глупости, да влезете в закона на Любовта. То е новият живот – да минем от смърт в живот. Но туй трябва да стане съзнателно. Ти искаш да умреш, но те е страх. Какво значи стра-

хът? Ти искаш да влезеш в любовта, но те е страх. Казваш: „Ако тя не си удържи обещанието, какво ще стане с нас?“ Единствената сила в света, която знае да държи своето обещание, то е любовта. В нея няма никакво изключение. Понеже ние сега живеем в един свят на противоречия, считаме някой път думите несигурни.

Аз определям любовта така: любовта едновременно е светлина, топлина и сила на човека. Щом произнесеш думата любов тъй, както трябва, ако ти си болен, няма да бъдеш болен. Ако си невежа, невежеството ти ще изчезне. Ако си безсилен, безсилието ти ще изчезне. Веднага ти имаш такова отношение, както детето, което е намерило баща си. Представете си едно царско дете, което не знае баща си, което е подтиквано натук и натам. Никой не подозира, че е царски син. Като намери един ден баща си, мислите ли, че туй дете ще живее в неволя? Чудя се аз на вашия ум. Казвате: „Аз вярвам в Господа, намерих Го.“ Пък сте скръбен. Аз не мога да си представя как може да бъдеш скръбен при баща си и при майка си, как може да бъдеш скръбен при възлюбления си. Има неща неразбрани, неразбрани работи.

Вие се намирате в края на века. Вие разрешавате въпроса не навреме. Сега ви гледам, вие някой път казвате: „Да си уредим живота, малко да може да си поживеем.“ Ще си уредите живота сега, че никой няма да ви види. Вие ще си уредите живота тъй, както преди години един американски изнудник, който тръгва подир един американски милионер, да го обере. Най-после сполучил, задигнал една торба със злато и със скъпоценни камъни. Върви и се качва на един параход. Мисли, че си уредил живота. Среща го капитанът на парахода и му казва, че параходът потъва. Той слага торбата.

Вие сега мислите какво ще стане със света. Сега светът потъва. Казвате: „Мене ми дотегна.“ Какво ти е дотегнало? „Не може да се избавим от противоречията на живота.“ Страданията са определени на човека. Някой път Господ ги определя по малко да ни ги дават от детство до старост. Някой път даде в младини залъгвания, в старини из носа ще ти го изкара. Ти умираш, твоята възлюблена и твоите деца не мо-

гат да ти помогнат. Седиш, мислиш, че отиваш някъде. Ти гледаш, къса ти се душата ти, гледаш белия ден, не знаеш къде отиваш. Като затвориш очите, заровят те в земята, турят ти един метър дебела земя отгоре, ти ги чуваш как плачат, питат къде си. Питам: Щастие ли е това? Бих предпочел 100 години да седя в един човешки затвор, отколкото там да бъда.

Сега, когато се проповядва любовта, когато дойдат да те погребват, да дойде Бог да каже: „Стани!“ Да те избави от гроба. А да те заровят, да плачат, че последно целование... Благодарим за туй последно целование. Не последното целование на смъртта, но първото целование в любовта, първия лъч. Като дойде тази целувка на любовта, да станеш, да кажеш: „Разбрах смисъла на живота!“ Да дойдеш да работиш. Като имаш всичките страдания, да свършиш работата, да кажеш: „Аз зная откъде ида и къде отивам.“

Вие сега се спъвате в себе си. Хубаво, аз може да ви кажа, че вие сте най-напредналите в България. Ако тия, напредналите, толкова се спъват, какви са другите? Мене не ме интересуват позлатените работи, интересуват ме златните работи, но интересуват ме и окаляните работи. Аз, като намеря позлатени, трия ги, изтривам ги и не съжалявам, че съм ги изтрил. Като намеря окаляни работи, изтривам ги, да намеря златото. Така аз се радвам, че съм намерил, по-неже в позлатените работи намерих медта и в окаляните работи намерих златото. От позлатените работи намерих медта и ще направя леген за измиване. Той ще ми послужи. Сега вашата мед направете я на легени, калайдисайте ги, мийте се в тях. Позлатените работи турете на работа.

Казвам: Ценните ваши мисли, ценните ваши чувства, които имате, и ценните ваши постъпки на вашето минало дръжте ги като скъпоценности. То е вашето богатство. Казвам: Вие сте добри, само не знаете как да проявите вашата доброта. Като бръкнете в джоба си, всяка мисъл, която дойде във вашия ум, проявете я; всяко добро чувство на деня, което дойде, проявете го и всяка една добра постъпка, направете я! Всяка една добра постъпка, която дойде, направете някому едно добро. Не отлагайте през деня да направите едно добро.

Тук имаме един наш приятел, като говоря тия работи, той един ден спрял се в Борисовата градина, турил си гърба на една ябълка и си казва: „Учителят ни казва да правим добро.“ Държи гърба на ябълковото [дърво] и си казва: „Какво добро може да направя на тази ябълка?“ Исква да чуе какво ще му каже ябълката. Чува нещо вътре. Тя казва: „Има нещо отдолу, което ме стяга. Моля те, туй, което ме стяга, отмахни го, да не ме мъчи.“ Казва си: „Какво ще мъчи туй дърво?“ Като се навежда, вижда един тел, вгълбил се вътре в дънера на ябълката. Отива, взима клещи, изважда го и помага на ябълката.

Около кого от вас няма такива обръчи? Вземете и премахнете ги. Има нещо, което стяга вашия ум; има нещо, което стяга вашето сърце. Премахнете препятствията вътре. Човек и на себе си трябва да помага. Вие като сте неразположени, предавате вашето неразположение на всички. Като сте разположени, предавате вашето разположение на всички. Всяко благо е общо за всички и всяко неразположение, и то е общо за всички. По-добре е да бъдем разположени в сегашния век. Малко хора има разположени. Я вижте онези хора, които се бият. Знаете ли какво нещо е една модерна война? В една модерна война може ли да се съберем тук? Като за свирят свирките, в мазетата ще се криете. Като се скриете в подземие, за какво ще мислите? – Дано да си заминат.

Всичките лоши мисли, то са хвърчилата на дявола. Като забръмчат, то са бомби. Всички лоши желания, то са артилерия, която те обстрелва тебе. Казвам: Влезте в пътя на любовта – онази любов, която носи живот в себе си, която се справя с всичките мъчнотии. Да почувствувате, че сте минали от смърт в живот. Правили ли сте опити? Вие казвате: „Да умрем.“ Вие умирали ли сте? Да видите, че като умрете, отивате в другия свят. Може човек да умре съзнателно, пък може да не умре съзнателно. Умираш. Колко хора има, които умират и се радват. Сбогуват се с всички и спокойно умират. Някои се гърчат, свиват си устата, краката. Онези, като заминават, казват: „Свърши се.“ Апостол Павел казва: „Свърших вече, сега ми остава венецът на живота.“ Сега вие ме гледате. Като ме гледате, изпъква една картина в ума ми.

Виждал съм българи, с шиника като излезе с житото, всичките кокошки, патици, мисирки тичат, всички го заобикалят, казват: „Какво носиш?“ Той, българинът поглежда и му е приятно. Казва: „Хайде, понеже ме гледате любезно“, хвърля от житото. Погледнеш – вече не го гледат, надолу гледат, навели главите надолу.

Каквото и да правите, аз не съдя. Правете всичко в света, само се дръжте за Божествената любов, да чувствувате туй Божественото. Погрешки може да правите, но направиш ли една погрешка, поправи я. Щом поправиш една погрешка, ангелът на поправеното място ще тури едно Божествено семенце. Ти вече си спечелил доброто. Понеже, като направиш доброто, туй, което си посял, като изникне и цъфне, ще завърже. Ако не направиш добро, посаденото не може да цъфне. Следователно, при изправянето на една погрешка, се посява. При правенето на доброто, туй Божествено дърво ще цъфне, ще видиш плода му и ще влезеш в новия живот. Изправете вашите погрешки, направете едно добро, за да цъфне дървото и да завърже плод. Като поправяте погрешките, да се посади нещо във вас.

Аз желая нашите мисли и мислите на всинца да бъдат благоприятни на Господа. И желанията да бъдат благоприятни, и постъпките да бъдат благоприятни.

„Отче наш“

*XIX година (1939–1940)
32-ра лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 8 май 1940 г.,
София – Изгрев.*

ПРАВИЛНИ ПРОЦЕСИ

Сряда, 5 ч сутринта

*„Добрата молитва“
„В начало бе Словото“*

Тема: „Преки и косвени отношения между сиромашията и богатството“.

Един човек, който 10 години е ходил в една гостилница да се храни и не е научил едно ядене как да сготви, тогава той не разбира какво нещо е яденето. Или да превода: Ако вие 10 години сте се хранили с плодове и не сте посяли нито едно дърво, тогава вие не сте от добрите последователи на вегетарианството, на плодоядството. Като посеете едно дърво, вие вече сте сготвили, ще се научите как да готвите ябълки, круши, сливи.

Сега в живота всичките хора не знаят как да правят преводи. Казвате: „Като идем в оня свят, какво ли ще бъде?“ Аз като гледам хората, в този свят не са се научили как да живеят, че в оня свят ще живеят. Казват: „Като идем в оня свят, какъв ще бъде?“ Какъв ще бъде? Когато едно муха влезе в човешкия свят, какво ще стане? Муха ще си остане. Ако ти влезеш в един университет, какво ще стане с тебе, ако не си подготвен? Нито първо отделение си свършил, нито прогимназия, нито гимназия, влезеш вътре в университета, ти нямаш основа отде да започнеш, ще те върнат назад. Мнозина от вас казват да идем в оня свят да видим този, да видим онзи. Че какво става с виждането?

Да кажем, вие искате да видите единицата. Имате право. 0 1 2 3 и т.н. След като сте видели нулата, какво разбирате от нея? Какво нещо е нулата? Никой от вас не е мислил. Казвате, че нулата сама по себе си няма никаква цена. Но туй, което няма никаква цена, оценява другите работи. Тази нула, която сама по себе си няма съдържание, като се тури

подир една единица, има сила да увеличи единицата 10 пъти. След като я увеличи, става числото 10. Ако съкратите това число, имате пак единица, 10 – 1. Единицата остава единица. Сега ако тази единица я увеличите с две, имате 12 – 12 – 3. Единицата, ако я увеличите с още една единица, имате 2. Тогава каква е възможността за единицата? Нулата показва възможността, докато единицата може да се разширява. Вие може безкрайно да се увеличавате и безкрайно да се намалявате. Туй означава нулата: възможностите да се увеличаваш и да се намаляваш.

Вие казвате да се смаявате, имате идеята за намаляването, да станеш малък. Съвсем не е такава идеята за намаляването, да станеш малък. Но вие трябва да направите един превод. Щом ставаш малък, ти може да проникваш повече. Като се увеличаваш, твоето проникване става по-малко. В обем се увеличаваш, но не можеш да проникваш в нещата. Щом се смаяваш в обем, се намаляваш със сила, но твоето проникновение вътре се увеличава. Вие сега някой път искате да прониквате в хората, да прониквате, да ги разберете. Вие не може да проникнете в хората, ако не се смалите. Как ще се смалиш? Вие разсъждавате съвсем по един материалистичен начин. Нито един от вас не [се] е заел да се смали.

Наскоро един ми казва, че сиромашия без богатство е дяволия. Някой умен българин го е казал това. Казвам: И богатство без сиромашия е дяволия. Сега да преведем какво нещо е богатството, научно да обясним какво е богатството. Богатството е потенциал, а сиромашията какво е? Сиромашията е кинетична енергия. Защото сиромашът работи. Богатството е материал. Сиромаш е онзи, който обработва онзи потенциал. Следователно сиромашите обработват богатите хора. Ти не може да станеш богат, ако няма кой да те обработва. А пък в дадения случай имате две сили: богатият е минус, сиромашът е плюс.

Вие казвате сега, че сте сиромаси, но имате едно отрицание. Вие сте сиромаш човек, но се туряте на мястото на богатия човек. Там е вашата погрешка. Вие мислите, че като сте богат човек, съдържате в себе си онази кинетична енергия. Вие се заблуждавате. Щом сте богат, вие сте потенциал.

Същевременно този потенциал, за да има приход от себе си, сиромашията е една необходимост. Кинетичната сила трябва да дойде. Сиромашията ще те застави да работиш. И всички вие искате да станете богати. Хубаво, ако всички станете богати, ще се яви във вас онова спокойствие. Вие искате спокойствие, но знаете ли какво нещо е спокойствие? Ако искате успокояване, мъртвите са успокоени. Ако спокойствието е щастието в света, ако почивката е щастието, тогава мъртвите си почиват, защо плачете за тях? Те са на място на почивка, защо плачете заради тях? Мислите ли, че сте изгубили нещо? Вие не разбирате идеята тогава. Богатият, който влезе в земята, той е дал капитала си на земята да го обработва, че от богатството после ще се храни той. Като умира, вие давате заем. Умирането е даване заем.

Смъртта е богатство, а животът е сиромашия. Смъртта е дала капитала си на живота и животът обработва този капитал, но смъртта изкарва от него. Следователно втори път дава принос на смъртта. Туй, което си съградил, смъртта дойде, казва: „Как си?“ Вземе своя капитал. Казва: „Защо умря?“ Търговски отношения има между живота и смъртта, търговски сделки – на човешки език говоря. Смъртта казва: „Какво ще ми дадеш?“ Казва: „Ето тук едно дете, жена – вземи я.“ Свърши се въпросът на жена ти. Но материалът, с който е съградена жена ти, той е един плод. Смъртта дойде, вземе своето. Като вземе своето, тя пак дава – в земята остава нещо. И втория път от тази материя ще [се] съгради нещо друго.

Трябва да мислите, за да стане мисълта ясна. Да стане плът и кръв вътре в човека. Вие по някой път говорите за думата „любов“. Но ти може да си кръстен само с първата буква на любовта. Ти може да си кръстен само с втората буква на любовта. Че, то още не е любовта. Ти може да си кръстен с третата буква на любовта. Като се кръстиш с всичките букви, едва имаш името на любовта написано на себе си. Тази любов трябва да се тури в действие. Кое е първото действие на любовта? Първото действие на любовта – едно дете трябва да се отплати за услугата, която направила майка му. То е отплатата. Казваш: „Защо трябва да любя някого?“

Трябва да му се отплатиш. Казвате: „Защо трябва да любим Бога?“ Ще Му се отплатиш, ще дадеш нещо. Той е дал толкоз заради тебе, направил те, ти най-после Го отричаш. Казваш: „Няма Бог.“ Той не се нуждае от нищо. Въпросът не е там. Какво се нуждае един професор, който е преподавал една лекция, предал един урок? Той, след като изпита ученика, какво придобива? След като ти му кажеш това, което той е казал, печели ли той нещо? Печели. Той ще разбере дали онова, което той ти преподал, дали си го научил. Това го радва. Учителят се радва, че ти си приел това знание, което за тебе ще бъде полезно. Той косвено разбира, че това, което е полезно за тебе, ще бъде полезно и за него.

Запример той те учи на добродетел, да бъдеш добър. Ако станеш добър, ти ще постъпиш добре и с учителя си. Ако не разбираш доброто, този урок не го знаеш, като постъпиш зле, ще постъпиш зле и с него. Някой пита: „Защо трябва ние да се обичаме?“ Ако не се обичаме, не може животът да влезе, ние ще бъдем винаги под робството на смъртта. Животът е, който временно ще ни освободи от робството на смъртта. Ако ти любиш, ти ще се освободиш от смъртта. Ако ти работиш, ти ще се освободиш от сиромашията. Вие считате сиромашията за лошо нещо, че тя ще ви избави от несгодите на богатството. Та богатството внася всичките неспокойства! Постоянно мислиш да не те оберат, да не те претрепят някъде. А сиромашът няма какво да се безпокои. По някой път и сиромашът умира, защото не е напълно сиромаш. Понеже не е напълно вътрешно сиромаш, и той е богат, има своето богатство, че смъртта като го хване, намира какво да продава. Намери тенджери, хване го, казва: „Така не може. Ти минаваш за сиромаш, но не си сиромаш“ и от сиромаша му взема последните неща. Сиромашът трябва да дава нещо от себе си.

Та казвам: Вие всички седите и казвате: „Ние сме хора от новото учение.“ Някои казват: „Ние сме окулисти. Ние сме християни, ние сме православни, ние сме католици, ние сме будисти.“ Може да сте всичко. Някой е зоолог. Какво значи „зоолог“? Знае имената на животните, знае характеристиките им черти. Някой е ботаник – знае, познава растенията,

знае имената им, познава ги, как се разсаждат, какви плодове дават. Някой е минералог, някой е физиолог, някой е химик и т.н. Но онзи химик, ако не разбира химията, как ще прави съединения и разединения? Или за да бъдеш химик, трябва да знаеш да скарваш елементите и да знаеш да ги примиряваш, на ваш език казано. То е химия да се научиш да скарваш елементите и да ги примиряваш, да ги разединяваш и да ги съединяваш, да ги венчаваш и да ги развенчаваш. Съединение и разединение, венчаване и развенчаване – това е химията.

Казвате: „Като идем в оня свят, какви ще бъдем?“ Българите имат една поговорка: „Облякъл се Илия, като се погледнал – пак в тия.“ Има един пример за един от учениците, който ходил при един от великите учители в Индия. Той го учил за науката за доброто. Като дошъл за доброто, казал му какво да прави. Казва: „Учителю, спри се там. Този въпрос е труден, искам да го проуча малко.“ Отишъл да прилага доброто. След 10 години се връща и казва: „Започни там, дето преди 10 години спря за доброто.“

Че, целият физически свят е изграден върху доброто. Ти, за да бъдеш добър, трябва да разбираш всичките закони на доброто на физическия свят. Ти трябва да разбираш как е човек устроен и защо е устроен. Ти трябва да разбираш защо Слънцето изгрява и защо залязва. Трябва да знаеш какво има в Слънцето вътре. Трябва да знаеш произхода, материалната страна на светлината.

Той е добър човек. Вие имате едно понятие за доброто, но не зная какво е вашето понятие. Някой от вас може ли да ми каже какво е доброто? Вие разбирате доброто, след като дошъл и ви набил, нахранил ви хубаво, дойде друг, който ви превързва и ви помага – той е добър. Единият, който ви набил, намушкал; другият дойде, че ви превърже раните, погрижи се за вас и ви каже: „Няма нищо, то ще мине.“ Такива опитности идат. Този човек наричаме добър – един човек, който в даден случай може да ти помогне материално. Материално – разбираме съществено, да излезеш от едно затруднено положение. Паднал си в един кладенец – той ще те изтегли с въжето. Или си жаден, или си гладен, или си болен,

в каквото и трудно положение и да си, той ще ти направи една малка услуга – тоя човек ние наричаме добър. То е азбуката на доброто, която трябва да прилагаме.

Та, сега вие казвате: „Като идем в оня свят, какво ще бъде?“ Какво сте свършили тук? Някои мислят, че като идат в оня свят, венци ще им турят. Че има венци, има. Но венците са давали старите гърци в Олимпийските игри на онзи, който побеждавал в разните борби, надбягвания. На този, който излизал победител във всичките борби, на него туряли един венец. Сега и в живота има венци. Сега всички очакват. Ако победите, ще има венец; ако не победите, никакъв венец няма. Вие ще имате един изпит без никаква погрешка. Може някъде да направите една малка погрешка – няма да минете изпита. Някои от вас ще цитират онзи стих от Писанието, дето един излязъл в първия час да търси работа, друг излязъл по обяд и трети – надвечер; и тримата били ангажирани да работят на лозето [и] им дали еднаква заплата. Някои казват, че стига един час да работиш. Но онези, които работят един час, те са най-умните хора в света. Като работи, знае как да работи. Онзи, който целия ден работи, той не е от учените.

Сега някой казва: „Аз 30 години съм християнин.“ Ти не си от учените. 30 години християнин какво е? Аз казвам, че аз съм още от времето на Адама и още не съм разбрал. Аз от времето на Адама уча християнството и едва започвам да го разбирам. Той казва, че от 30 години е християнин. Че какво е разбрал! 8000 години са това работа – според тази хронология – и едва поназъртам какво нещо е любовта Божия. Като погледна тази светлина, едва разбирам Божията любов, защо Бог допусна грехопадението, защо Адам сгреша, защо Ева сгреша. Направила една погрешка, детинска работа. Бащата взел, че ги изпъдил из рая. Казва: „Ще саждаме нови дървета, ще пазите Моя закон.“

Защо ги изпъдил Господ из рая? Понеже те внесоха филоксерата в рая. Ако ги беше оставил Господ, щяха да заразят всичките растения на рая с тази новата болест. С тях заедно изпъди и болестта, за да избави рая от една проказа. Затова ги изпъди. И благодарете, че ги изпъди. Изпъди ги навън и благодарение на това раят се опази. Защото тия микроби ги

изнесоха със себе си. И Адам, и Ева изнесоха микробите навън, избави се раят от една зараза. Грехът е една зараза. Нали така пренесоха филоксерата от Америка. Най-първо мислеха, че ще унищожи всички наши лозя. Оказа се едно средство: всички тия лози, които за 12 години изсъхнаха, приспособиха се и започнаха да растат. Онези, които не изкорениха лозята си, след 12 години тези лозя започнаха да дават [отпор] на филоксерата, приспособиха се.

Лозата представя човека. Човек е мощен, грехът не може да го унищожи. 8000 години му взема, докато се съвземе. Ние започнахме да се борим с греха. Най-първо грехът ни измъчва, сега се научихме да даваме отпор на дявола. 8000 години вие сте се борили с дявола. Борите се и той ви е гътнал. Сега има хора, като хванат дявола, гътнат го те.

Има един пример за един американски студент. Отишъл той с един от пижулистите – които обичат да се боксират. Той като се боксирал, като му дал един удар, студентът паднал, превъртял се, шапката му паднала, останала надалече. Като си тръгнал, започнал да мисли къде се крие силата му. Десет години този студент изучавал в какво седи силата на този американски пехливанин. След 10 години той могъл да дигне един кон и едно конче с ръката си нагоре. След 10 години отива при този пехливанин и му казва: „Ти знаеш ли аз кой съм? Ти преди 10 години ми предаде един урок, да ти покажа сега и аз един урок. Преди 10 години, като ме удари, превърнах се няколко пъти на Земята. Сега да ти покажа и аз!“ Хваща го за крака, дига го във въздуха. Онзи му казва: „Почитам те сега.“

Та казвам: И ние, съвременните хора, ако не може от един удар да извадим тази поука, както този американски студент, тогава в какво седи нашата сила? Запример аз гледам хората колко са страхливи. Вчера идва една госпожа от града, аз се занимавам с лопата, правя малко упражнения, музикални упражнения – вземам музикално *до, ре, ми, фа, сол, ла, си*. Иде тя, казвам: „Какво има?“ Казва: „Т.Б.С.“ Лекарите казали, че има туберкулоза. Казвам: „Как сега, мислиш ли да заминеш за другия свят?“ – „Млада съм. – казва. – Че кои са причините за болестта?“ Аз ѝ казвам:

„Твоята охтика не е наследствена, ами твоята болест е излязла от едно търкане на ума и сърцето. Те като са се търкали, охлузили се. Сега няма умът ти и сърцето ти да се търкат, но ще вървят паралелно. Десет години ти си се безпокояла и следствие на това се образувала тази болест.“ Казва: „Условието бяха такива.“ С мъжа си имала нещо. – „Мъжът, той е един професор, който ти дава урок, учи те на търпение. Както те гледам, ти си малко мързелива, обичаш удобствата. Както виждаш, тук е клиника.“ Две сестри копаеха. Казвам: „Тези сестри, и те са болни. Който дойде тук, няма да лежи на креват, но тук, в клиниката. Нашата клиника е такава. Ти ако няма къде да работиш, ела по половин час тук да работиш. Ние не позволяваме да се лежи на гръб.“ Казвам ѝ: „Не бой се, твоята болест е за добро, няма да умреш. Започни да дишаш, да излизаш сутрин да се разхождаш, да дишаш въздух. Обикни мъжа си, обикни всичките хора и болестта ще мине.“ Ръкуваме се, заминава си. Те чакаха да ги приема в стаята. Казвам: „Не приемам в стаята. Тук – в клиниката.“ Сега, който болен дойде – в клиниката. Целият свят е една клиника, място за работа. Като дойдеш, Господ ще те лекува, ще те тури на работа, на страдание, в клиниката да работиш. Искаш да се радваш. Но след скръбта иде радостта.

Тогавата има две победи в света. Ако победи истината, ти ще придобиеш свободата. Ако победи лъжата, ти имаш робството. Ако смъртта победи, ти придобиваш смъртта. Ако животът победи, ти оживяваш. Ако любовта победи, живот имаме. Ако безлюбието победи, смъртта иде. Казвам сега: Ние воюваме и смъртта воюва. Казвате: „Трябва да воюваме.“ Ако ти воюваш за безлюбието, ти ще имаш за резултат страданието. Ако воюваш за любовта, ти в резултат ще имаш радостта. Тъй щото има два вида победа. Някой казва: „Да победим!“ Да победиш, дойде скръбта в света, да страдаш? Щом страдаш, ти си на кривата страна. Ако победиш и дойде радостта, ти си на правата страна. Сега трябва да определите. Сега щом имате страдания, трябва вече да се рекрутирате, да вземете страната на живота. Всички се оплакват от негодите на живота. На кривата страна сте. Всички трябва да воювате. Дигнете тогава знамето на любовта.

В любовта ти ще воюваш, сам ще воюваш и противникът, като го удариш 4-5 пъти, ще се обезсили. Като се обезсили, ще идеш, ще го превържеш, ще му дадеш първите наставления какво нещо е любовта.

Да ви приведа един пример. Преди повече от 50–70 години в Америка американците били много разюздани. Особено имало в една област, дето обичали да си бият проповедниците. В едно доста видно американско село всеки проповедник като иде, все ще го набият и тогава ще го пуснат. Той избяга. И за 10 години все така правили. Никой проповедник не оставал. Иде един – набият го, иде друг, и него набият и всички бягат. Никой не иска да иде в това село, изпоплашили се. Най-после иде един бабаджанко* проповедник, казва: „Аз съм доброволец за това село.“ Качва се на коня си и отива в селото. Там имало 12 души, които биели и сега го причакват. Той, като слиза от коня, казва: „Вие ли сте, които биете.“ Захваща той, боксира се най-първо с главатаря и всичките един по един ги събаря и всичките 12 души ги навързал сам. Тогавата вярващите, като видели това, се насърчили, видели, че той е смел човек, герой и дванадесетте души ги занесли в събранието. Качва се той на амвона и главатарят се обръща и става член на църквата. Че, това е любов. Че как мислите вие?

Трябва да има човек една светла мисъл, едно светло чувство и една светла постъпка. Ние имаме едно особено схващане за любовта. Любовта примирява всичките противоречия. След като мине през всичките противоречия в живота, може да ги примири. Ние сме минали първия опит на любовта – да примирим нещата в самите тях. Това е целта, с която Бог ни е изпратил на Земята – да разбираме всичките тия мъчнотии.

Казвам сега: Кой ви е научил на това? Когато един учител пише, и учениците трябва да се научат да пишат. Когато един учител смята, и учениците трябва да се научат да смятат. Ти, за да събереш две числа, трябва да разбираш числата. Ти не можеш да събереш мъртви неща. В света може да се

* бабаджанко (от тур.) – разг. едър и силен човек, здравеняк.

събират само разумни същества. Събирането е един разумен процес. Събиране може да има само между две разумни същества, които се разбират. Разбират се в умствено отношение, разбират се в сърдечно отношение, разбират се и в органическо отношение и един друг се допълват. То е събиране. Тогава, какво нещо е пък изваждането? След като двамата се съберат на едно място, всеки от себе си ще извади каквото има. Изваждането е процес на даване. Ние разбираме: да дадеш нещо от себе си. То е музикално. Ти изваждаш от богатството от себе си и на онзи, когото ти обичаш, даваш. И той дава, и ти даваш, и двамата започвате да изваждате от себе си и давате на другите.

Процесът на живота започва с изваждането. Туй богатство, което е скрито във вас, трябва туй богатство да го дадете. Сега да ви представя един пример. Имате един хамбар. Житото, това е богат човек, скрит в хамбара. Земята е сиромашът. Идва господарят, който изпраца своите слуги, дава им едно кило жито, отиват, на гладната земя го посяват. Казва: „От имането на моя господар ви давам“ и го посява, после го зарине. Вие, които не разбирате процеса, не знаете защо се посява житото. Земята е сиромашът, като вземе житото, тя се наяде, туй жито започва да расте. Идната година може в 30 или в 60 размер да го върне или 100 на сто плод дава нивата. Казва: „Понеже ми услужихте, заповядайте и аз давам, след като си услужих от онова, което ми дадохте. Аз се отплащам за доброто, което ми направихте. Вие ще оженете житото, ще го турите пак в хамбара.“

Този процес, той става и във вас вътре. Във физическия свят във вашия стомах този процес става, във вашите дробове става и във вашия мозък става. Този процес става навсякъде. Ако той се разбира добре, ние ще бъдем най-силните хора в света. Най-силните хора седят в това, че ти никога да не допуснеш на една въшка да дойде да ти гложди главата. Ти никога да не допуснеш на една бълха да те гложди. Щом бълхата те гложди, ти си мързелив. Тя те хапе, казва: „Трябва да работиш.“ Тя те хапе, ти започваш да се мърдаш, бълхата мине на другата страна, казва: „Трябва да работиш.“ После дойде, на гръбнака те хапе. Постоянно те учи. Ти ще си ка-

жеш: „Благодарим за услугата, сега вече не искам да идеш при мене, аз научих урока.“ Щом дойде една бълха, упражнение трябва да има. Щом дойде въшката и започне да те сърби, не очаквай втора въшка и без въшка започни да мислиш. Въшките защо са създадени? Главата е създадена за мислене, не за въшки. Въшката е двуизмерно същество, тя друга манджа не яде, на главата на човека ще се качи. Бълхата и то е женска работа, ще иде при сърцето, тя не се крие в главата, но под ризата, около сърцето, търси меките места.

Аз ви правя превод. В нас има известни мисли, които са паразити, които имат свойствата на въшките. Има известни паразитни чувства, които имат свойства на бълхите. Не трябва да се възмущаваш от това. Щом дойде една паразитна мисъл, ти ще вземеш вече една поука. Но ти, като хванеш въшката, няма като българинът да я чукаш, но ще кажеш: „Крайно ти благодаря за услугата.“ Занеси я в гората, нека пасе трева. Като хванеш бълхата, и нея занеси в гората, кажи: „Много ти благодаря за услугата.“

Сега вие седите и мислите по стария начин. Казвате: „Като умрем, кой ще ни погребее, кой ще ни посреща в оня свят?“ Щом си от способните ученици, цяла комисия те чака, има 12 души. Казват: „Еди-кой си иде от Земята за изпит, да влезе скоро на дъската.“ Смел ще бъдеш. Ще те питат какво нещо е добродетелта. Веднага ще ти дадат един лош и един добър човек, които се карат и ще ти кажат: „Примири ги сега.“ Трябва да разбираш, веднага да ги примириш, и двамата са пред комисията. Щом ги примириш, веднага ти пишат б – гражданин си на оня свят. Щом не можеш да ги примириш, пишат б минус и обратно те пратят на Земята да учиш, да повториш изпита за една година. Една година на небето, то са хиляди години на Земята. Или един ден в небето, то са хиляди [дни]. Това са символи.

Искам да ви покажа, че целият живот почива на нещо разумно. Като страдате, в страданието да усещате една малка радост. И в сиромашията да усещате една малка радост, и в богатството да усещате една малка радост. Богатият, той се страхува да го не оберат. Сиромашът се страхува от сиромашията. И в сиромашията има нещо, на което може да се

радваш. Радвай се на богатството. И в богатството има нещо, на което може да се радваш. Вие не вземайте богатия в онзи смисъл, дето казва стихът: „Богатият няма да влезе в Царството Божие“. Всички богати, които не внасят капитала си в сиромасите, няма да наследят Царството Божие. Но богатите, които внасят капитала си в сиромасите, ще наследят Царството Божие. И всички [сиромаси], които обработват капитала на богатите, ще влязат в Царството Божие. Всички сиромаси, които не обработват капитала на богатите, няма да влязат в Царството Божие. Тъй седи въпросът. То са отношения, които съществуват в света. Сега ние схващаме статистически положението.

Казвате: „Ние не сме ли добри?“ Да допуснем, че аз съм първият ученик в първо отделение, постъпвам във второ. В първо отделение свърша с 6, във второ – петорки, в трето – четворки, в четвърто – с тройки. Дойда в прогимназията. Първи клас свърша с тройки, втори – с двойки и трети – единици.

Всяка добродетел, която се увеличава, тя има обратни резултати. Следователно ние, като умираме в света, учим се на закона на щедростта. Понеже онези, които нищо не са давали, един ден ще дойдат ще им вземат тялото. Като те изпращат втори път на Земята, пак ще ти дадат нов капитал, но в старото всичко ще остане на Земята. Ти него ще го дадеш, на него няма да разчиташ. Няма да разчиташ на това, което имаш. То е капитал, с който работиш. Този капитал ще остане тук. Втория път ще дадат нов капитал. Ще разчиташ само на своята мисъл. Ще разчиташ само на своите чувства. Ще разчиташ на своята сила, която Бог ти е дал. Ще разчиташ на доброто, което е вложено в тебе, което е външната страна на любовта; на доброто, което Бог е вложил в твоя ум; на справедливостта, която Бог е вложил в твоето сърце и на волята ти; ще разчиташ на силата, която Бог е вложил в твоята душа. Душата е силна сега.

Та казвам: Вашата душа трябва да бъде силна да издържа. Като дойдат всичките страдания в света, онзи, който може да издържа, той е силен човек. Да престане съвременният ропот.

Какви са вашите учители? Ако един учител те погледне отвисоко и ти каже: „Нищо не разбираш!“, какъв е този учител? Добрите учители, като погледнат способните деца, забелязва се една усмивка в лицата им, имат едно желание да предадат знанието, че от тях ще стане нещо.

Казвам: Щом влезете между хората, вие да се зарадвате за условията, които ви се дават. Срещате един човек, не знаете какво да му кажете. Когато един млад момък срещне една млада красива мома, какво ѝ казва? Това са образи. Във вас седи една изопачена идея за тях. Един силен благороден момък среща една много красива мома. Наблюдавали ли сте, когато силният момък, който е бил силен и опазил силата си, като види красивата мома, застава с почитание, отстъпва? Срещаш един учен човек. Как ще се поставиш? Като го погледнеш, в тебе има едно уважение и почитание, искаш да бъдеш като него. То е отношение. Вие срещате един свят човек. В святостта се крие едно Божествено знание. Един светия е разбрал малко любовта, поразбрал малко от Божията мъдрост и от истината е поразбрал малко и станал свят човек. Един светия има, който е свършил първото отделение на любовта, първото отделение на мъдростта и първото отделение на истината и светия станал.

Вие сега се обезсърчавате, вие ще ми кажете тъй: „Ние какво мислихме, пък тази работа каква излезе! Ние мислихме, че ангелите ще дойдат да ни занесат в небето на крилата си.“ Един човек хората го носят на ръце, но той заслужава. Човек се връща от бойното поле или се връща от някоя експедиция, направил велики работи, носят го на ръце. Ти нищо не си направил, какво ще те носят хората на ръце? Като умре някой, нали го носят на ръце. Аз не искам да бъда като тия умрелите, да ме носят на тарга. Хванали го двама отпред, двама отзад, носят го. Не искам така да ме носят. Живия човек как го носят? Вдигнат го, той седи нагоре с главата. Той им казва: „Аз искам всички като мене да бъдете. И вас тъй да носят.“ Умрелият казва: „И вие като живеете като мене, и вас така ще ви носят на тарга.“ Не тъй да ви носят. Но да дадете добър пример. Не да ви носят легнали на тарга, но да ви носят с главата нагоре, прави. Туй искат вашите

големи братя от вас. Аз бих желал да ви носят, както майките носят своите деца. Някой път майките носят децата си и те спят. Не спящи деца да бъдете. Но като ги носи майката, това дете пита, запитва. Пък има други – майката го носи, то спи. Казва: „Горкото дете.“ Спящи деца не искам да бъдете, но искам да бъдете будни деца, които питат: „Това какво е, онова какво е?“ Желая всички да бъдете не спящи деца, но деца, които питат майката на Любовта, майката на Мъдростта и майката на Истината: „Какво е това?“ – Това е Любовта. „Това какво е?“ – Това е Мъдростта. „Това какво е?“ – Това е Истината и Свободата.

„Отче наш“

XIX година (1939–1940)
33-та лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 15 май 1940 г.,
София – Изгрев.

ТРИ ВИДА ЛЮБОВ

Сряда, 5 ч сутринта

„Добрата молитва“

Изпейте една песен. (Изпяхме „Духът Божи“.)

Защо човек трябва да бъде богат? Защо трябва да бъде сиромаш? Всички сте дошли до една граница, дето трябва да се сменят възгледите ви. Ако вие тръгнете от екватора към полюсите и пътувате с тънки дрехи, както се обличат тези, които живеят в тропическите места, колкото отивате към север, ще забележите, че тия тънките дрехи не издържат. Дрехите ще стават все по-дебели и като дойдете на Северния полюс, лицето ви ще бъде покрито с козина. Като тръгнете от полюса към екватора, обратното ще бъде. Дебелите дрехи постепенно ще се сменят, ще се сменят, докато дойдат най-тънките. Лицето му ще се открие. Казва: „Трябва да има открито лице на екватора; трябва да има покрито лице на Северния полюс.“

Сега вие може да разбирате какво отношение има между аналозиите. Много мъчно е човек да си служи с изясненията на аналозиите, защото тогава може да се правят кардинални погрешки. Ако една аналогия не я туриш на мястото, може да се отдалечиш толкоз надалече, че да изгубиш всичко.

Сега понятието ви за любовта какво е? Казвате „любов“, но нямате едно основно понятие за любовта. Любовта е на степени. Човешката любов е любов на мисълта. Тя е любов на възпитанието на човека. Има една възпитателна любов. Майката ражда едно дете. Туй дете първоначално ни най-малко не е разумно. Тя, като го гледа, на него гледа като един, който се занимава с растенията в една градина. Тя гледа като на едно семе. Градинарят, като погледне на семето, вижда, че в него се крие нещо. Посади го и очаква и накрая туй семе даде плод. Този градинар гледа на семето по един-

ствената причина за плода, който то дава, който това дърво принася. Едно дете като се роди, майката като градинар предвижда това семе какво ще даде. Тя очаква, че от туй дете ще излезе нещо. Тя полага всичките си усилия да излезе нещо. Тези градинари наричат знаменитите ботаници, които се занимават с растителното царство, изучават законите.

Вие, запример, имате понятие за растителното царство, че растенията са глупави, не им стига умът. Казва: „Дърво е това, глупак.“ И за някого казват: „Дърво е този човек.“ Искат да кажат, че не е сигурен. Това е погрешно схващане. Дърветата са отлични философи на мълчанието. Те кардинално мълчат. Мълчат, но всякога разбират всичко.

И понеже растенията са много горделиви – по-горделиви същества от растенията няма, много горделиви са, – пет пари не дават за убежденията на другото. Каквото и да кажеш на тръна, той казва: „Мене не ме интересува.“ На бора каквото и мнение да му кажеш, казва: „Не ме интересува.“ Каквото и да му кажеш. Всичките са много самостоятелни. Че са много горделиви, се познава, че като са дошли на Земята, издигат се нагоре, нависоко, искат да завладеят света. Пък са и учени. Разбират много хубаво от химия. Разбират много неща от Слънцето. Схващат слънчевата енергия, правят плодовете. И благодарение на тия учените растения, те са дошли на Земята, едни от най-умните слуги са растенията, които са дошли да подготвят пътя на човека. Те са създали най-красивите форми. Пеперудите после дойдоха и те от растенията се учиха. Растенията станаха учители на пеперудите как да си правят дрехите. Най-първо нашарени дрехи имаха растенията, занимаваха се с тях.

Сега аз донесох цигулката си, за да ви дам един пример. Има хора, които се прехранват с цигулката. Добре знаят как храната им идва. Цигулката е направена от едно горделиво дърво, много честолюбиво, трябва да се пази. Ако малко я обидиш, не свири. Трябва много хубаво да я пазиш. Аз държа цигулката, то е един начин за възпитание. Тя не обича да я обиждаш. После, и лъка ще пазиш. Който обижда цигулката си, той не прокопсва. Ще я пазиш, ще я държиш много нежно, няма да я стискаш, като я хванеш, нежно ще се отнесеш. Тя

не обича да я стискат. Като вземеш лъка, ще бъдеш много внимателен. Ако не правиш така, както тя иска, погледнеш, тя се отлепила, пукне се някъде. Щом не свириш хубаво, хората не дават нито пет пари като цигулар. Ако я обича, веселие, ред и хармония ще има вкъщи. Един музикант, ако обича цигулката си, и жена му ще го обича, и децата му ще го обичат; ако не обича цигулката си, и жена му, и децата му няма да го обичат. Че, тя създава най-хубавите тонове, вземе няколко тона. Съединените са тук растенията и животните. Като свири на тази струна, най-първо съкратява струната, образува известни тонове. Ти може да повишиш тоновете, като стегнеш цигулката. Може да образуваш четири, пет тона. Трябва да знаеш, че ще дойдеш до едно място – ако потеглиш повече, ще се скъса струната.

Струните представят човешката нервна система. Цигулката е човешкото тяло. Струните са нервната система, по която човешкият ум работи, свири. Ти като напругаш нервната си система, няма да преминаваш границата на туй нагласяване. Ако стегнеш повече, скъсват се струните. Казвам: Всеки един от вас трябва да е цигулар. Цигулар, да изучава нервната система, понеже там, като минава през нервната система енергията, образува се човешката мисъл. Всяка една мисъл съставя един тон. Всяко едно чувство съставя един тон. Всяка една постъпка съставя един тон. Но вече имате 3 вида музика. Има една музика, която аз наричам органическа музика, която създава човешкият организъм. Има и психическа музика. Тази статическа музика, тя е механична. Тя само може да даде един подтик на движението. Когато говоря за органическата музика, разбирам онази музика, която влияе върху чувствата. Щом говоря за психическата музика, разбирам музиката, която влияе на човешката мисъл. Двете музика – механическата и органическата, са отражение на психическата. Музиката слиза отгоре надолу.

Та казвам: По някой път ви слушам. Вие днес пяхте „Давай, давай“, може да пееш без да мислиш, какво даваш? Какво може да дадеш? На един човек може да дадеш светлина. Да му запалиш една свещ. Зимно време да му дадеш хляб. Хляб може да му дадеш, после гориво, топлина може да му

дадеш. Щом му дадеш пари, средства, това са вече външни условия. Парите и средствата, това са поощрение отвън. Хлябът е поощрение отвътре. Светлината, която на един човек се дава, е поощрение от Божествения свят.

Та казвам: Вие само като започнете да изучавате механичката музика, трябва ви цял живот, за да разберете как се трансформират тоновете. Вие изучаване мажорните и миньорните гами. Сега някои мислят, че има знаци. Гамата е миньорна, когато тоновете се понижават. В понижението на един тон се добива мекота. В истинската музика в повишението на един тон се добива сила, мекота, устойчивост. Сега в механичката музика щом повишаваш един тон, става дрезгав. Защото, за да повишиш един тон, мисълта ти трябва да работи. Сега аз вземам като изяснение музиката. Вземам човешкото тяло като един инструмент, който Бог ви е дал.

Сега туй, което ви говоря, всички не ви интересува. Да кажем, някого от вас го боли кракът. Казва: „Що ме интересува мене музиката, боли ме кракът.“ Някого боли кракът, някого гърдите го болят, някой има главоболие. Казва: „Какво ми разправяш за музика, аз не мога да вървя.“ Лесна работа. Вие, ако ме слушате 2–3 години, ни ревматизъм ще остане, всички болести, които имате, ще минат. Ще направим тук една клиника.

Вие сега не разбирате защо човек трябва да работи. Работата е музика. Ако искаш да се лекуваш, ще работиш през май и юни. Мине ли май и юни, не бутай земята. Ако искаш да се лекуваш, през май и юни работи, копай земята. Тогава теченията слизат от Слънцето, минават през екватора отдолу, отделят се към полюсите. Особено към северното полушарие върви едно течение. Ако вземеш една мотика, или бел, или лопата, като работиш, тази енергия през лопатата минава в тялото. И както всички растения през май и юни се обличат с най-хубавата дреха, така и вие може да [се] ползвате от тия енергии. Ти ако през май половин час работиш с лопатата, ако те боли кракът или стомахът, или бърбреците те болят, работи! Свещен е трудът през май. Не целия ден да работиш, половин час е достатъчно, за да се лекуваш. Тук една сестра я болеше кракът, като поработи, в половин

час изчезна болката ѝ.

Но с един ден не става. Предупреждавам ви. Свещено ще работите! Ако не работите, не се меся за болестта. През май и юни ще считате половин час работа за ден за свещено. Мястото трябва да е свещено, да не [бъде] дето хората минават. Ще имаш една градина, 4–5 декара. Братя и сестри ще се наредят, ще направиш едно гимнастическо упражнение, което е за лекуване. То е за които са болни (които не са болни, са свободни), които са болни или които нямат разположение, главоболие имат. Аз засягам работата. Ние не трябва да бъдем като тия цигулари, които искат от цигулките си да извадят нещо.

Дървото е един добър проводник. Ако вие имате едно перо от дърво, все трябва да имате нещо дървено, за да бъде един добър проводник. Вие не знаете произхода на тази материя, от която е образувано дървото. Какви умове са работили върху дървото! Върху тия форми са работили ангелите, то е цяла култура. Тази материя те са я събирали. Само един ангелски ум може да създаде едно дърво. Животните са ги създали архангелите. Като дойдете до металите, тях пък са създали херувимите. Вие сега казвате: „Проста работа е тази.“ Не е проста. Тази струна се дължи на работата на един архангел, на някой херувим. Ние като не зачитаме неговата работа, и той няма да зачита нашата.

Казвам: Ще имате едно свещено чувство за нещата. Трябва да знаете следното, две неща трябва да държите в ума си. Да познавате Бога като Същество, Което обича всички, в Което Същество ние живеем. И То ни обича без разлика – и най-малките и най-големите същества Той еднакво ги обича, понеже то е Неговото тяло. Бог не може да бъде в противоречие с удовете си. Всичко онова, което е в Него, обича го. Ние, които живеем в Бога, ние съставяме част от Него и ние трябва да Го обичаме. Ние трябва да обичаме цялото. Ние не може да обичаме всички, понеже всички не са в нас. Ние сме във всички, в Бога, в Единия, Който обича всички. Ние трябва да обичаме само Единия, Който обича всички. Тази е философията.

Казва: Що е човек? Човек е същество, което обича Еди-

ния, Който обича всички. Що е Бог? Бог е Същество, Което обича всички.

Та сега, ако вие не обичате Бога вътре в себе си, ни музика може да имате, ни живот може да имате. Да обичаш Бога значи да Го познаваш. „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Бога и Христа, Когото Ти си изпратил.“ Казвам: Тази е новата философия. Трябва да влезе в ума ви. Гледате един човек, казвате: „Какво струва, аз не искам да зная заради него.“ Той, като човек, има право като човек, но ти не трябва да пренебрегваш Божията любов към него. Бог има към него същата любов, която има към тебе. Дотолкоз, дотолкоз се увеличава любовта ти към Бога, дотолкова и Бог ще се изявява в тебе. Според степента на твоята любов ще зависи и изявлението на Бога. Колкото повече Го обичаш, толкова ще станеш по-благороден, по-силен, умът ти се разширява. Колкото любовта се намалява, слизаш надолу. Когато любовта съвсем се намали, ти ще замязаш на един камък, който се търкаля по пътя.

Казвате: „Какво трябва да правим?“ По някой път седите и казвате: „Ние трябва да обичаме Учителя.“ Не, аз искам вие да се научите да обичате Бога. Само като обичате Бога, Той ще ви научи как да обичате хората. Без любовта към Бога, никого не можете да обичате. По никой начин, невъзможно е. Само моята душа може да научи ръката как да обича другата ръка. Ако ръцете не са свързани, ако пръстите не са свързани с душата, те нямат никакво отношение. Щом са свързани с душата, само тогава може да се обичат.

Казвам: Любовта към Бога ще ви научи как да се обичате един друг. Обичта към цялото, то е закон на Бога. Туй изкуство само Бог може да ни го покаже. Как да се обичаме всички, само Бог може да ни обича, никой друг. И ангелите учат същия закон. И хората трябва да учат същия закон. Ще кажете, че Бог е Онзи, Когото ние обичаме, Който обича всички, чрез Него ние се учим как да обичаме. Вие и милиони години след като обичате, няма да можете да обичате всички, но ще обичате повече.

Най-първо ще обичате едного. Първо човек обича себе си и после майка си, баща си, брата си, сестра си, своите

приятели; познати, своя народ, чуждите народи, после ще започне да мисли за ангелите, които не вижда, после ще мисли за боговете. Вие богове срещали ли сте в света? Ангели сте срещали много пъти. Вие вървите, кракът ви изкълчен, срещне ви един ангел, поправи ви крака. Казвате: „Много добър човек.“ Той е ангел, той не е човек, той ви помага, усмихва се и ви казва: „Няма нищо.“ Вие страдате от някаква болест. Той само ви пипне, даде ви лекарство – веднага болестта изчезне. Той не е лекар, той е ангел, който разбира това изкуство.

Хората са същества, които мислят, а пък ангелите са същества, които служат. Следователно от ангелите идваме да се учим. В училището идват тук хората да се учат. Но още не сте се научили как да служите. Сега, тъй като казвам „не знаете да служите“, вие вземете, че турите запетая след „не“ – „не, знаете“. Значи имате една положителна дума. Не не знаете – не искате да служите, както Бог ви учи. Вие мислите, че може да служите, както вие разбирате. Но в света всички трябва да се научим да служим както Бог изисква, както Бог е определил закона. Ако трябва да свирите на тази цигулка, има известен ред. Трябва да я нагласите. Ако високите тонове горе ги обтегнете и ако обтегнете слабо долу ниските тонове, ще измените целия строй. Защо я нагласяват така? Така е по-лесно за свирене.

Казвам: В съвременния свят ние всички сме свикнали да морализираме. Казва: „Ти трябва да живееш добре.“ Много мъчно е да свириш много добре. Много мъчно е да мислиш много добре, пък и да работиш добре е много мъчно. Ти не можеш да работиш добре, ако любовта не е една подбудителна причина. Казвам: Тази любов, която стимулира ума да мисли, тя е истинска любов. Тази любов, която стимулира сърцето да работи, тази любов е истинска. Тази любов, която стимулира стомаха да работи, тя е истинска любов. Тази любов, която те стимулира да говориш хубаво и красиво, тя е истинска любов. Човек трябва да говори на другите хора, както на себе си.

Когато някой път дойде някой при мене, аз си казвам: Как бих искал с мене да постъпят? Дойде някой при мене,

някой път аз не съм разположен, не не съм разположен, но имам по-важна работа. Виждам, той дошъл за детински работи. Дошъл той, кракът го боли. Казвам му: „Ще оздравееш.“ Пък не обичам ни белите, ни черните лъжи. Искам да бъда към него искрен, не да бъда любезен, но да го посрещна, както себе си посрещам.

Сутрин, като стана, посрещам себе си. Имам известни правила. Аз никога не ставам с левия крак. Ще подигна крака си, ще кажа на десния си крак: „Бъди тъй добър да ми послужиш.“ Казвам и на левия: „Ще бъдеш тъй добър да ми послужиш. През този ден служвайте си.“ После дам наставления и на пръстите си. На палеца казвам: „Ти си свързан с Божествения свят – бъди снизходителен, помагай в живота навсякъде.“ На другите пръсти им казвам: „Слушайте вашия баща каквото ви каже.“ На всеки пръст давам разпореждане какво да прави. На показалеца казвам да бъде благороден в постъпките, на средния пръст казвам да бъде справедлив. На слънчевия казвам: „Хубаво ще се обличаш, красив ще бъдеш, добре ще пееш, добре ще свириш.“ На малкия казвам: „Добре ще вършиш търговските си работи.“ Като наредях тях на работа, дам разпореждане и на очите, на клепачите си как да мигат. След като дам разпореждане на всичките си удове, аз, човекът, отивам при Бога да се представя. Казвам им: „Имам един Баща, когото вие всички трябва да обичате, Когото вие не познавате. Той е по-добър от мене.“ Казват: „Искаме ние да Го видим.“ Казвам: „Ще Го видите с мене заедно.“ Като се върнем, всички са доволни, казват: „Много добър баща имаш, за пръв път виждаме такъв баща.“

Сега, вие по някой път оставяте космите си разбъркани. После, трябва да имате един много хубав гребен. Какъв трябва да бъде гребенът? Едно време хората си чешеха* косата с гребен от слонова кост, сега правят гребени от кости. Но аз бих желал да имате гребен, направен от черешово дърво; един гребен, направен от крушово дърво; друг гребен, направен от ябълково дърво. Трябва да имате десетина-двадесет гребена. Защото всяко едно дърво в себе си е един гре-

* чеша се – диал. реша се.

бен. Колкото гребени съм взел – толкова години съм забелязал това – щом като взема един гребен, направен от някое животно, като го туря някой път в косата, чупят се в моята коса зъбите. Защо? Тия гребени не могат да издържат на ония трептения, които косата има. По някой път имам един начин и трябва да каля гребените си, за да не се чупят зъбите на гребените. Казвам: Ще имате един гребен и ще му четете молитва. Ще му кажеш: „Ти трябва да бъдеш много благороден.“ Ще туриш, че гребенът трябва да бъде най-благороден. То са 250–300 [000] антени, които са свързани с целия космос, с новините, които идат от целия свят. Ти се чешеш с един гребен, който разстройва всичката тази Божествена работа. Тия същества дойдат, счупят гребена, счупят му зъбите.

Та, ние, съвременните хора, седим и мислим за оня свят, мислим за своята святост, мислим за своята добрина. За онава, което Бог ни е дал, ние не го ценим. Ти не оценяваш ръката си, за която колко хиляди години взела, докато Бог създаде ръката. Ти може да оцениш каква голяма услуга ти прави всеки пръст. Ако осакатиш показалеца, знаеш ли колко много ще изгубиш? Ако осакатиш показалците в двете ръце, ще изгубиш всичкото благородство. Ако осакатиш палеца, ще изгубиш волята си. В старо време, когато искаха да накажат един престъпник, който бил упорит, отсичаха палеца му. И той изгубва волята си. Като станеш сутрин, ако искаш да уякчиш волята си, най-първо подвижи палеца си. Показалеца, и него ще движиш. Ако се отреже средния пръст, ще изгубиш проявата да бъдеш справедлив. Ако се отсече слънчевият пръст, ще изгубиш чувството си за хубавото. Това е издънка, един резултат на целия човек не само, [но и] на цялото човечество, но и на всичкото битие вътре да изпълняват волята Божия.

Сега туй, което ви обяснявам, искам да ви дам един стимул да видите, че вие имате едно богатство, което трябва да оценявате. Нали имахте тема за богатството и сиромашията. Всеки човек, който така разбира, той е богат. Всеки човек, който така не разбира, той е сиромаш човек. Сиромашията е едно неразбиране. Но сиромашията е и едно благо в света.

Вие като сиромаси може да станете богат. Само сиромасите са кандидати за богатството, а само богатите са кандидати за сиромашията. Следователно, ако вие сте сиромаси, вие сте кандидати за богатство; ако сте богати, вие сте кандидати за сиромашията. Аз наричам сиромас човек всеки един, който служи на Бога. Той е сиромас, учи се в училището да служи. Сиромас е всеки човек, който се учи, че трябва да дава от себе си.

Сега виждам, богатите хора не слушат. Те седят и се учат само да заповядват. Казва: „Направи това, направи онава!“ Всичките са капелмайстори. Че, капелмайстор може да бъде само онзи, който знае да свири на всичките инструменти в оркестъра, знае и всяка партитура, както и всеки инструмент свири.

Така е в Божествения свят. Всяко едно достойнство, което го има, той го заслужава. Там най-големите, най-учените хора са най-услужливи. Те са най-кротките, най-скромните. Тук гениалните хора те не искат да знаят. Там гениалните са най-услужливи, те са готови да ти услужат всякога. Не може ти да го предизвикаш, понеже щом ти послужи, законът е такъв: щом ти искаш повече, той изчезва. Докато го виждаш, той ти служи. Щом искаш повече, отколкото ти трябва, той изчезва. Ако нещата във вашия ум и във вашето съзнание изчезват, вие сте искали повече, отколкото трябва. То са възможности. Дотогава, докато имате една реалност, докато вие сте в правия път, вървите в Божественото, търсите нещата както трябва, развивате се правилно. Щом искате повече, хармонията се нарушава, изгубва се. И в Божествения свят никога не обичат да натоварват един човек повече, отколкото трябва и не му снемат товара, съвсем да го лишат. Ще му дадат толкоз, колкото му е потребно.

При сегашните условия вие идете при мене и ми казвате: „Учителю, да ни заведеш в духовния свят, да видим горното училище.“ Че, тогава какво понятие имате вие за оня свят? Представете си, че дойде една мравка и каже: „Учителю, покажи ни човешкия свят, къде са тия ученици.“ Мравята по гърба на тия ученици ходи, по главите ходи и иска да знае къде са тия ученици.

Оня свят е тук. Ако вашето съзнание се отвори, ще го видите. Какво обяснение да ви дам? Представете си, че седите и пипате тия лампи. Казвате: „Какви са те?“ Как ще ви ги обясня? Оня свят е като лампите – като запалиш лампите, излиза светлина и светлината се разширява. Ако Божествената светлина премине във вас, вие ще ги видите, не само ще ги пипате и така да ги схващате. Ще ги видите, ще се открие пред вас един широк свят. Ще кажете: „В тъмнина сме били, не сме виждали туй нещо!“

Та казвам: Ако светлината не дойде във вас, не може да се прояви и любовта. „Виждане“ какво значи? Да видиш, то значи да разбираш, да знаеш, да имаш светлина. Да виждаш значи да имаш отношение към нея. Познаване трябва да имаш, а щом имаш познаване, любовта ще започне да действува. Та, сега, на всинца ви препоръчвам най-малко по половин час през май и юни да копаете, да работите земята. Ако нямате ваша градина, идете в градината на вашия приятел. Като помагате на градината на вашия приятел, ще си помогнете и на вас. Сега този закон ще приложите.

Някой се намира в затруднение. Затруднението от какво произтича? Имате семейни затруднения. Бащите имат затруднения със своите синове; майките имат затруднения със своите дъщери; господарите – със своите слуги; учителите – със своите ученици; някой път цигуларите имат затруднение със своите инструменти. Всичките хора имат мъчнотии. Мъчнотиите показват известни отношения, които трябва да ги урегулирате.

Със слугата как трябва да се отнасяш? Ако се отнесеш съзнателно, любовно, най-първо ще мислиш добре за него, ще чувствуваш добре за него и ще постъпваш добре с него. Най-първо, за един свой слуга ще имаш добро мнение. Аз на вас ще ви дам едно правило: като срещнеш един човек, не търси да му намериш погрешките. Защото погрешките той си ги носи, той сам може да ги е видял. Най-първо, като срещнеш едного, ако искаш да имаш отношение, намери една добра черта, върху която може да си държиш ума. Като намериш една добра черта, този човек ще се отвори за тебе, ще видиш, че в този човек има нещо хубаво.

Ще ви приведа едни действителен пример какво отношение има човек и как трябва да постъпва. Пътувам от Варна за Бургас с един приятел, Бъчваров, издател на „Родина“ – много практичен, духовит, съобразителен, разговорчив, но разбираше много добре интересите си. Той си носи колелото, а аз нося едно малко куфарче, една чанта. Пътуваме за Бургас, но валяло дъжд, че целият път покрит с вода. Той взе колелото, ще се качи на него и ще носи и моята чанта – така казваше, като тръгнахме. Но толкоз дъжд валяло, че трябваше да носи колелото си на гърба. Така кално, не може да кара колелото и аз нося чантата си. Стигаме до една кръчма до река Камчия, тя така придошла, целия път заляла, не се вижда мостът. Казва: „Не можем да минем, трябва да намерим някой да ни прекара, половин метър водата над пътя, не може да минем, ще се издавим.“ – „Ще минем – рекох – по водата.“

В това време се задава един българин с една хубава каруца, пъстра. Кръчмарят казва: „Този човек може да ви послужи, но той е един налет, в цялата местност не съм виждал да направи добро.“ Казвам на Бъчваров: „Ти толкоз ходи, иди му кажи.“ – „А не – казва – аз не го чувам. Страх ме е.“ Казва ми: „Ти не може ли да му кажеш нещо? Той гледа така...“ Отивам при селянина и му казвам: „Можеш ли да направиш една малка услуга?“ Той ме гледа. Казвам: „Имаме едно колело, да го вземеш на каруцата. Ти ще вървиш с каруцата напред, ние ще си запретнем крачолите си, ти само ще ни показваш пътя.“ Забелязах една малка усмивка на лицето ме. Казва: „Може, човещина е това. Как ще ходите, и вие ще се качите на каруцата, и колелото ви.“ Турихме колелото на каруцата, оставих Бъчваров да седне до него, седнах аз отзад. Заведе ни човекът в дома си. Този, проклетият човек ни гощава, направи ни баница, разговаряхме се до късно. Бъчваров го абонира за списанието „Родина“. Сутринта рано ни изпраща близо 4 километра. Казва ни: „Моля, минете и друг път, хора сме. За нас хубаво е да минат хора да ни просвещават.“

Аз, като го видях, виждам в него една хубава мисъл. Казвам му: „Прояви доброто, което е в тебе.“ Намерих едно

хубаво чувство и една хубава постъпка. Кръчмарят като видя, че е готов да ни послужи, той си прехапа устните. Този човек се родил добър, но не може да го прояви, другите го считат за лош, без да е лош. По някой път хората може да ви мислят, че сте лош човек, но се крие нещо много хубаво във вас, което никой друг не може да направи.

Та казвам: Ще правите нервната си система, не налягайте нервната си система. Ще се научите да свирите. Сега аз турям обратното: вие ще турите основния тон, доминантния *сол* в главата си, *ми* ще турите в дробовете си и *до* – в стомаха си. Когато ядете, от *до* ще започнете; когато дишате, от *ми* ще започнете; когато мислите – от *сол* ще започнете. *До*, *ми*, *сол* – основните тонове. В онази органическа музика така е. Защото в Божествения свят има особени ангели, които произвеждат основния тон на мисълта – *сол*. Когато този тон се произведе, той отива по цялото тяло. Турят в действие един Божествен закон, който образува трептения и като се разпространят те, образуват светлина. Тогава всичките други тонове се нареждат около *сол*. Всеки тон се нарежда на своето място. Най-първо, щом вие имате едни основен тон, основният тон на вашата мисъл ще бъде *сол*. Основният тон на вашите дробове ще бъде *ми* и основният тон на вашия стомах ще бъде *до*.

Това не е абсолютно, относително е така, защото в психическата музика там другояче е поставено. Казвам: Затова във вашата мисъл гледайте да схванете *сол* добре. Да имате разширение в мисълта ви. Щом дойдете при *ми*, мекота има. Една малка мекота, едно завиване, пластичност трябва да има в дишането. Щом дойдем до *до*, храната трябва да се разчупи, да се разглоби хубаво, да излезе онова, което е вътре, енергията, която е скрита в храната трябва да се извади, да влезе в тялото и да се предаде в човешката мисъл, за да може човек да работи заради Бога.

Та казвам сега: Условията, при които живеем, всеки един от вас иска да подобри живота си. Вие не можете да подобрите живота си според методите, които аз употребявам за себе си. Всеки един от вас си има един специфичен метод. Принципите са еднакви, но правилата, по които се проявяват, са

различни. Вие трябва да имате едно правило: не трябва да подражавате както пее едни. Запример вие пеете „Давай, давай“. Тя започва от *ла*. Ако песента започне от *сол*, придобива повече мекота. Като пеете „Давай, давай“, трябва да схващате идеята: не само да се радвате на онова, което Бог дава, но всеки трябва да счита, че и той трябва да дава тъй, както Бог дава.

Онова благо, любовта, която иде, тази любов трябва да излиза из сърцето. Туй се разбира. Може да считате пари да се дават, хляб давай, всичко давай. Само любовта може да дадеш някому. Ти пари не може да дадеш някому. Какво благо ще донесе, ако дадете пари някому? Ще направи оръжие да убие някого. Може да подкупи някого. Единственото нещо, което може да дадеш, е любовта. Тя ще направи човека нов да стане. Единственото нещо, [с което], като дадеш, не може да злоупотребиш, то е любовта. Всички други неща, които не са с любовта, може да се злоупотреби с тях. Със знанието може да се злоупотреби и със силата може да се злоупотреби. Дойдеш ли до любовта, изключена е дисхармонията.

Като започнете да пеете „Давай, давай“, с любов трябва да даваш. То е истинското даване. Ако даването може да се произведе от любов, то е на място. Ако пееш с любов, ако свириш с любов, то е на място. Всичко онова, което вие може да вършите с любов, то е сега важно.

Вие това го знаете, но Черната ложа, която изопачава умовете на хората, казва: „Не си струва да се живее по любов, не му е времето сега. Какво ще се занимаваш с любовта! Сега ти, стария човек, на стари години ще се учиш да пееш! Що ще ходиш на разходка, почивай си.“ Ако речеш да се облечеш: „Не си млад момък или млада мома. Ти, стария човек, какво ще си туриш бели дрехи – черни дрехи си тури...“ Мъдрият човек трябва да бъде облечен скромно, но хубаво, чисто. Ако имаш една дреха с 20 закръпки, да са чисти, дрехата да е изчистена. Всеки, който види, да каже: „Чист е.“ Ако имаш един панталон с 20 закръпки, тури разни цветове закръпки: зеленичко, червеничко – ще станат много хубави, модни.

Та казвам: Сега вие се стремите да угодите на хората. Една мома, като се влюби в един момък, казва: „Без тебе не може да живея, ти си ми ангел-спасител.“ Много добре. Но след 4–5 години тази любов изчезне, казва: „Умирам от тебе.“ Човешката любов започва с най-хубавото угощение, с най-ласкавите думи и в края – един ритник и свърши се. Такава е човешката любов. Ангелската любов започва с най-лошото. Аз считам, ония хора, които са груби, са по-добри. Първо той те нагруби и после стане по-добър. Както този българин от Варненско – най-първо гледа кръвнишки, после услужва. Казва: „Аз никога не предполагах, че в този човек има такова добро.“ „Много се лъжете“, казвам.

Започнете по ангелски, докато дойдем до Божествената любов. Не че човешката любов е лоша, до половина тя е отлична. От половина насетне има обратни действия. Като започнете с човешката любов, като дойдете до обяд, ще възприемете ангелската любов, че да започнете добре и да свършите добре, с ангелската любов. Ако мислите, че подир обяд по човешки може да живеете, вие ще свършите с катастрофа. До обяд по човешки, от обяд до вечерта по ангелски ще живееш; като стане нощ, тогава ще повикаш на помощ Божествената любов, която започва добре и свършва добре. Стани човек до обяд, от обяд до залез слънце стани ангел, като стане вечер, стани Божествен. Тогава ще имате човешка, ангелска и Божествена любов. И тогава целият ви живот, от единия край до другия, ще бъде едно Божествено благо.

Като се събудите сутрин, молитвата ви да бъде: „Господи, само Ти си Единият, Който можеш да оправиш всичко. Научи ни да Те обичаме тъй, както Ти ни обичаш.“

„Отче наш“

XIX година (1939–1940)

34-та лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 22 май 1940 г.,
София – Изгрев.

ДВАТА ПРИНЦИПА

Сряда, 5 ч сутринта

„Отче наш“

„Всичко в живота е постижимо“

„Духът Божи“

Като гледам лицата ви, два принципа забелязвам във всинца ви: едни, които имате да давате, а други, които имате да вземате. Онзи, който има да дава, той малко сгънат е, без да иска, сгънат е, свит е. Онзи, който има да взема, изправен е. Не е лошо и даването, и вземането. Имаш да даваш е хубаво, имаш да вземаш е хубаво. Вие считате да давате е лошо. Доброто се дава. Ако имаш да даваш, вие считате борчлия си. Вземате в най-лошия смисъл. Казвате: „Има да дава.“ Радвай се, че имаш да даваш. Вие считате, че да вземаш е хубаво. Казвате: „Хубаво е да имаш да вземаш.“ Обърнали сте нещата.

С какво можете да замените „да вземаш“? Какво подразбирате вие под думата „да вземаш“? Щом има да вземаш, ти може да обидиш този, от когото вземаш. Щом имаш да вземаш от него, ще накърниш чувството, ще му кажеш някаква дума или ще идеш при този човек, когато той не е разположен. Жена му е болна, децата са болни, на училище ходят. Хиляди работи има, за които отношението между него и тебе ще се измени. Ти казваш: „Имам да вземам“, отиваш смело и казваш: „Няма ли да си изплатиш дълга?“ Като имаш да даваш, ти се сгушиш, ти се плашиш.

Но и в даването, ако не знаеш как да даваш, пак може да обидиш някого. Тъй, запример, всинца знаете да говорите, но кой от вас говори както трябва? Някой път говорите тъй, както не трябва. Хубаво е да говориш както не трябва, но хубаво е да говориш както трябва. Каква е мярката да гово-

риш тъй, както трябва? Да говориш, значи твоят говор да внесе здраве в тебе, че никога да не съжالياваш за това, което си казал. Туй е доброто говорене. Като си помислиш, че си държал някъде някаква реч, да ти е приятно. Говориш някъде и като вървиш, имаш нещо, което те смущава вътре. Казвате: „Прекали го.“ – „Ама трябваше да го кажа.“ Нещо ти казва вътре: „Не е тъй.“ Някой казва: „Аз съм много прям.“ Какво значи да бъдеш прям? Прям да бъдеш както светлината. Но прям да бъдеш, да изгориш хората, това не е прямота.

Сега, нека да турим една основа, една практическа основа. Аз наричам онази основа истинска, в която човек вечно се подмладява. Това е основа. Това е основата на живота, с която трябва да започнем, с която трябва да свържем човешките чувства, с която трябва да свържем човешкия ум. Каква основа е вечно човек да остарява? Вие коя от двете основи ще изберете? Младите искат да остаряят, а старите искат да се подмладят. Кой са по-умни – младите или старите са по-умни?

Аз когато говоря, вие всинца сте станали големи тълкуватели. Такива тълкувания давате на думите, които не съдържат. Запример, ако аз ви дам две думи: „милост“ и „благост“, каква е идеята? Имате милост – М. Б – това е благост. Каква е разликата между „благост“ и „милост“? Благостта е едно здравословно състояние. Не съжаление към някакъв слаб човек, но изобщо човек има еднакви отношения към всичките хора. А милосърдието: имаш отношение само към слабите хора, към немоцните, които няма кой да ги защити – там е милостта. Казвате „милостив човек“. Вие някой път смесвате думите „милост“ и „благост“ за едно и също нещо. Няма никакво престъпление в това, но казвам: Онзи, който е милостив и онзи, който е благ, има голямо различие в техните лица. В лицето на милостивия човек има състрадание, а в лицето на благия човек има една веселост, отвореност. Той е като Слънцето, което изгрива. Милостивият човек е като Месечината, която изгрива.

Тогава, ако ни зададат една задача коя дума е по-мощна – милостта или благостта, ако се изкажем, ние ще обидим

двете думи. За един свят на страдание милостта е на място. За един свят на живота, благостта е на място.

Та казвам: Трябва да различаваме. Един страдащ свят милостта го оправя. В един свят на нов живот, който иде, благостта е, която оправя. Та казвам: Според вашия стар живот трябва да бъдете милостиви спрямо себе си, а към новия живот трябва да бъдете благи. Благостта е за новото, което иде. А милостта е за онова, което е минало вече и което е несвършено.

Сега да свържем тия две понятия. Някои от вас сте били весели, след туй забелязвате: постепенно туй вашето веселие се премахва и ставате по-сериозни, по-замислени. Докато сте били млад, каквото ядете, сладко ви е. Щом започнете да остарявате, стомахът остава неразположен. Турите една храна, той казва: „Не, тази храна не е на място.“ Дадете друга храна – пак не е на място. Все търси друга храна. Стомахът става много придирчив. Най-после казвате: „Това не е вкусно, онова не е вкусно.“

Кои са причините, които са видоизменили живота? Ако имате едно здраво шише, ще го блъскате по 500 пъти някъде, мислите ли, че частиците на това шише ще останат така непокътнати? Ще се измени неговото състояние. Вие не забелязвате и постоянно блъскате себе си. Една мисъл дойде, втора мисъл дойде – блъскате мозъка; трета мисъл – блъскате мозъка и мозъкът ви се разклати. После нервни станете. Има известни мисли, които блъскат сърцето. Блъскат сърцето ви и то се разклати. Най-после дойдат някои постъпки, и те блъскат вашата воля и волята се разклати. Когато се разклати умът ви, когато се разклати сърцето ви, когато се разклатят дробовете ви, когато се разклати стомахът ви, какво става с вас? Имаме вече едно неестествено положение.

Не блъскай никога със своята мисъл мозъка си; никога със своите чувства не блъскай сърцето си и никога със своите постъпки не блъскай тялото си. Вие често се безпокоите и казвате: „Какво ще стане с нас? Кой ще ни гледа на стари години?“ Все ще се намери някой да ви гледа. Баща ви и майка ви са ви гледали, братята и сестрите са ви гледали.

Ако е въпрос за гледане, все ще се намери някой да ви гледа. Какво има да се безпокоите? Казвате: „Кой ще ме гледа?“ Все ще се намери някой да ви гледа. Какво разбирате под думите „Кой ще ме гледа на стари години?“

Двама души има, които може да ви гледат: на млади години Господ ще ви гледа, на стари години дяволът ви гледа. Вие имате лошо понятие за дявола. Думата „дявол“ значи тя е на вторично място. Предадена е една особена мисъл. Казвате „дяволит човек“, значи умен човек, който гледа много добре интереса си, пък е и работлив. Навсякъде не изпуска. Дяволът не изпуска всички условия, той всичко използва, и най-дребните работи взема предвид. Но гледа и своите си работи. Ние казваме „дяволит човек“. Ами един човек, който заколва една овца и я обира, какъв е той? Ние казваме: „Много голям майстор, знае как да дере кожата.“ След като одере и изсуши кожата, направи една гайда, тури й едно вречало. Тури й един пискун. Тури й за свирене после едно духало и направи гайдата, стане гайдарджия и по хората всичките хора ги разиграва с умрялата овца. Казва: „Какво говори гайдата?“ Гайдата говори, пригласява: „Всички, които умрете, като мене ще станете и вие.“ Някой направи един кавал от някое дърво. Какво говори кавалът? – „Всички като мене ще станете един ден.“ Питам: Какво има в кавала?

Ако ние разсъждаваме, вие туряте във вашите религиозни вярвания една малка отрова: „На стари години кой ще ме гледа?“ – ами това е отрова. „Че дали той ме обича?“ – това е отрова. „Това, което зная, дали е вярно?“ – това е отрова. „Колко ще вземе? Какъв човек ще стана?“ – те са малки работи, които спъват живота.

Хубаво, сега вие се обичате. Кое е онова, [...] Казвате, че няма като любовта. Защо хората, които се обичат, се намразяват? Има причини за това. Те се намразяват, защото някой иска да опита дали твоята любов е по-силна от омразата. Ако любовта ти е по-силна, това е любов, но ако омразата победи, значи омразата е по-силна. Има една любов в света, която аз я наричам „огъната любов“ – любов, която заробва хората. Човек като влезе в нея, чувствава се огра-

ничен. Ти започваш да се страхуваш какво мислят заради тебе. Че, ако някой ме обича, какво има да се страхувам от него? Или, ако аз го обичам, защо той да се страхува? Някой път вие се страхувате от онзи, който ви обича. Кое е онова, от което вие се страхувате? Или аз като ви говоря, вие може да мислите какво искам да ви кажа. Някой от вас, след като се говори някоя дума, може да го докосне. Казвате някой път: „Ние не живеем добре.“ Тази дума не е на място. Много добре живеете. Аз живея много добре, но не разбирам себе си. Ти живееш много добре – не разбираш себе си, там е лошото. Ти си недоволен от своя живот. Имаш едно лице, огледаш се в огледалото и казваш: „Не съм тъй красив, онзи е по-красив от мене.“ Той се огледа в същото огледало, и той е недоволен. Всички сте недоволни.

Питам сега: Кое е онова, което ви прави недоволни? Ако си грозен, тази грозота е на място. Че ти, ако си много красив, дяволът ще се влюби в тебе. А щом се влюби дяволът в тебе, ще ти одере кожата. Щом си грозен, той ще мине и ще заминне. Да преведа. Щом мине онзи овчар или онзи, който има кокошки, той ги вика по някой път, пипа ги отгоре, много чувствителна е ръката му. Като хване кокошката, пипа отдолу, отгоре, по врата, по краката, навсякъде, после хване я, повдигне я нагоре, сложи я. Хване друга, пак я подигне, пипа я и току хване някоя, тури я под мишницата и започне да кряка кокошката. Той казва: „Държавник ще те направя, министър на просвещението, в дома ми имат нужда. И като влезеш в моята къща, – на кокошката говори – аз те намерих много способна, като влезеш, ще внесеш голямо щастие в дома ми: на жена ми, на децата ми и на мене.“ Тя, горката, престава.

Питам сега: Туй, което аз говоря фигуративно, вярно ли е? Той казва: „Тази кокошка е оправена, жена ми ще я заколи, ще я сготви, ще се съберем жена ми, децата ми, ще бъдем щастливи, като изядем кокошката.“ В дадения случай той ще бъде щастлив. Но в кокошката ще остане един зачатък, една зараза от този страх, който се е явил в кокошката. Тази кокошка, като се е уплашила, тя усеща, че неговите намерения не са чисти, тя усеща, че се ограничава. Кокошката

обича живота си.

Тия двете положения – обич към живота и страхът – раждат най-страшната отрова в света. Щом ти се уплашиш и обичаш живота си, ти сам се тровиш. Ти искаш да направиш едно престъпление, без да го знае някой. Да кажем, ти си един бакалин, искаш с един драм да теглиш по-малко. Има такива течности, които са скъпи. И той, като продава, иска да отдели един драм. Какво бива един драм? Той вземе, че го претегли. Онзи, който го купи и като види, че е по-леко, казва: „Подяде ме един драм.“ Бакалинът мисли, че един драм е спечелил и се радва. Онзи, който го купил, казва: „Подяде ме един драм.“ Онзи, който се радва, че е спечелил и между онзи, който усеща, че е изгубил, между тия двамата се ражда една отрова. Тази отрова е причина за всичките нещастия в света.

Ти, запример, казваш: „Дали моята вяра в Бога е права или не?“ Хубаво, коя е правата вяра? Коя е мярката, с която можем да мерим? Любовта е мярка за вярата. А вярата е мярка за любовта. Ако твоята вяра не подбужда любовта ти и ако любовта ти не подбужда твоята вяра, нито любовта ти е права, нито вярата е права. Те имат взаимно отношение. Вярата е посветена всецяло на любовта. И любовта е всецяло посветена на вярата. Любовта всецяло е посветена на живота, на човешкия живот; вярата всецяло е посветена на човешкия ум. А ние знаем, че умът е всецяло посветен на живота. Ние мислим всякога право, когато обичаме живота си. Всякога мислим криво, когато не обичаме живота си. Щом човек не обича живота си, неговата мисъл е вече крива.

Казвам: Права вяра е само онази, която всякога подбужда любовта. Туй е най-естественото положение. Ето аз какво разбирам под думата „любов“. Под думата „любов“ аз разбирам едно малко течение от най-хубавата вода, която постепенно се увеличава. Всеки ден микроскопически, вечно се увеличава. Тази вода не само се отличава [в] количество, но и в качество става всеки ден по-хубаво. Туй наричам „любов“. Щом тази любов постоянно се намалява, после чистотата се намалява, наричам това „изчезването на любовта“.

Това е заблудението, което съществува в хората. Тия две понятия трябва да имате.

Когато говорим за Любовта на Бога, подразбираме вечното начало, подигането на съзнанието. Твоето съзнание така се разширява, че започваш да обичаш всичките хора.

Сега, да ви направя мисълта малко по-ясна. Допуснете, че имате един баща, когото обичате. Но баща ви е идеален и той ви обича. Вие като обичате баща си, обичате всичко, което той има. Неговата дреха, обуца, всичко, което останало от баща ви, го пазите като една светиња. Вие обичате нещата заради баща си. Неговите книги, неговите обуца, някой негов косъм, отнякъде някакво парченце останало или някакво писмо написал баща ви – всичко туй пазите като светиња. Ако не го обичате, неговите дрехи ще ги раздадете на бедните. Ще кажете: „Радвам се, че се освободих от баща ми.“ Вие го смятате като потисник на вашия живот. Да кажем, вие се освободите от баща си. Щом се освободите от баща си, вие, като няма на кого да упоавате, вече вие станете баща. Като станете баща, вие сте точно такъв. Туй, което не обичате, това ставате. Вие като не обичате баща си, вие ставате като баща си. Вашите деца ще бъдат тъй недоволни от вас, както вие сте били недоволни от баща си. Какво се постига с туй?

Аз гледам, всеки ден наблюдавам, казвате: „Ние не живеем добре.“ За мене е важно аз дали живея добре. Като вляза при дявола, пак може да живея добре. Ни най-малко няма да ми повлияе. Всичките дяволи да се съберат, ни най-малко няма да изменят моето естество. Те не са по-силни от мене. Както те живеят, и аз ще си живея. Един ден и в ада вътре има една възможност аз да стана като тях и те имат възможност да станат като мене. Ако те са по-силни от мене, аз ще стана като тях; ако аз съм по-силен от тях, те ще станат като мене, нищо повече.

Та, сега аз разсъждавам: Вие сте вече в ада, тук, на Земята, е адът. Ако сте станали лоши, дяволът е по-силен от вас. Ако сте станали добри, вие сте по-силни от дявола. Защо е адът и райт? За да покажат кой е по-силен. Ако си по-силен в доброто, дяволът се обръща. Ако злото е по-силно в

тебе, тогава обратния процес имаме. Сега вие ще вземете туй изяснение, което ви го давам в такава една форма, и ще кажете: „Дяволи ли да станем?“ Щом човек започне да живее за себе си, той е дявол вече. Под думата „дявол“ аз разбирам един човек, който живее за себе си. Една пчела, която живее за себе си, тя е дявол. Един вълк, който живее за себе си, той е дявол. Всеки човек, който живее за себе си, той е дявол. Един човек, който живее за другите, той е един ангел. Дойде ти на ум да живееш за себе си само. Започнеш да живееш още за одного – значи в тебе има едно малко подобрене.

Та казвам: Ще ви дам една нова идея. Злото е, което прави човека постоянно слаб, то е един процес. Някои мислят, че лошите хора са силни. То е погрешно. Само слабите са лоши. Силните винаги са добри. Бог, Който е всемоушен, е всеблаг. Дяволът, който не е силен, той е слаб, понеже го е страх от Бога. Когато се яви той пред Бога, ако го видяхте, той има такива маниери на преклонност, такава уважение, той казва: „Господи, като мене да Те обича друг в света няма. Аз съм готов всичко да направя. Те, онези, само добро може да правят. Мене ме накарай – и добро, и лошо ще направя заради Тебе.“ Дяволът казва на Господа: „За мене няма нещо невъзможно, което да не може да направя заради Тебе. Ако искаш, целия свят може да го изколя. Пък и всичките може да ги съживя.“ Господ го гледа и нищо не му казва.

Аз сега ви изнасям това като един силен контраст. Нали сте били ученици? Имате някой строг учител. Дойде учителят, ученикът пред него благо говори. Казва: „Учителю.“ Щом замине учителят, изпъчи се и казва: „Аз само да се освободя малко от него...“ Това е неразбиране на живота. Свободен е всеки, който разбира любовта, която вечно подмладява човека. Свободен е онзи човек, в когото вярата постоянно развива неговия ум.

Защото под думата „остаряване“ аз разбирам процес. Остаряването е подмладяване на човешкия ум. То е процес. Остаряването по отношение на тялото е остаряване, а по отношение на човешкия ум е подмладяване. Старостта е закон на подмладяване. Само тогава се подмладява умът. Сле-

дователно всеки стар човек, който като умре от Земята, ще напусне тялото, ще влезе в духовния свят. Там той е млад, на 31 година. Повече не остарява. Млад човек е. И Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие.“ Значи, ако вашата вяра не може да ви подмлади, тази вяра не е права. Можем да направим тия неща като една наука.

Сега вие, след като ме слушате, казвате: „То тъй се говори, но мъчно се прилага.“ Мъчно се прилага, когато човек не знае.

Сега, всинца знаете да пеете. Някои в пеенето разбират много повече, всинца не разбират еднакво. Някои в пеенето разбират доста. Може да композират песни, може на четири гласа да ги направят, капелмайстори може да станат. Други от вас може да попейват малко, но не разбират гамите и музиката не разбират. А пък други може да станат най-добрите музиканти.

На какво бихте уподобили вие тона *до* или на какво бихте уподобили тона *ми*, или *ре*, или *ми*, или *фа*, или *сол*, или *ла*, или *си*? На какво може да се уподобят? Аз да ви дам едно разрешение. *Сол* уподобявам на цвят. Туй, което цъфти, е *сол*. Туй, което зрее, плодът, е *ла*. Сега имате два тона, от тях как ще извадите другите на какво са подобни? За да бъдете вие певец, трябва да разбирате тази идея. Ако вземете *сол*, всичко е цвят. Чувствувате аромат. Вие *сол* по-добре ще вземете. Ако имате всичките хубави плодове в цвета, вие *ла* ще го вземете много вярно. Сега вие пеете *сол* и казвате: „Един звук на какво мяза?“ *Сол* – цвят, който се разцъфтява.

Ти искаш да направиш едно добро, но трябва да започнеш от един тон. Туй добро не е както ние мислим. Едно добро не може да се направи, туй добро изисква някой път да се посее някъде, след туй доброто трябва да израсте, да цъфне и да даде плод.

Ти, запример, искаш да обичаш някого. Знаете ли колко е сложен процесът на любовта? Ти си обичал някого, тази любов е започнала преди милиони години. Този човек си го срещал така, правил ти добро, ти си му правил добро. Пък с някои хора не се разбирате. През хилядите, милиони години

сте си правили неприятности, като сте се срещали и се гледате като куче и котка. Сега „Не зная защо – казваш – не ми е симпатичен този човек.“ Не ти е симпатичен по единствената причина, че той никога не ти е направил добро или направил е много малко добро, а повече зло е правил, затова не го обичаш. Следователно вие искате някой път да се увеличи любовта. Любовта не може да се увеличава, ако ти не си готов, каквото можеш, да жертвуваш за онзи, когото обичаш. Може да запитате дали той ще оцени любовта ви. То е друг въпрос. Ако аз обичам, аз печеля. Онзи, който обича, той никога не губи. Питам: Бог, Който обича всичко в света, губи ли нещо? Няма по-голям от Бога в Любовта. Ако ние любим, ние сме на мястото на Бога. Ние сме по-големи. Ако ти, след като любиш, се страхуваш, тази любов не е оценена. Ти трябва да обичаш, понеже в тази любов Бог се проявява. Туй трябва да бъде.

Та казвам: Хората на новото учение трябва да надделяват с любовта. Да кажем, мнозина от вас виждате, често и аз виждам, че правите някоя погрешка. Като пеете, правите погрешка, виждам, че фалшиво пеете. Музикантът, като слуша, дразни се по някой път. Казвам: Аз ще го потупам, че изпял криво, не взел няколко трептения, изял ги. Някой се дразни, че не сте произвели трептенията. Аз като присъствувах на една опера, питат ме: „Как ти се хареса?“ Казвам: „Хареса ми се много, добре.“ – „Хубаво ли беше?“ – казват. Казвам: „Имаше силно буботене на въздуха, после малко тихо. Раздрусване на въздуха. Тия вълни удряха на моите уши.“ Това е музика.

Какво ще разберете сега? Обаче не е това така, то е очевидно така. Ако ти някой път си неразположен, изпей един тон и веднага ще се премахне твоята мъчнотия, която имаш. Има тонове, които лекуват. Разтърсват. Имате известна болка – ако изпеете такъв тон, болката ще мине. Вие никога не сте пели на вашето коляно. Аз бих ви препоръчал, като ви боли коляното, започни с ръката си да удриш по коляното, като че даваш такт.

Вие се спирате върху онова, което сте придобили. Но туй, което сте придобили, то съставя основата, върху която

вие трябва да поставите новото, което иде. Вие вчера може да сте обичали някого – то е за вчера, но за днес? Всеки ден носи за себе си едно ново откритие, едно ново положение за любовта. Тази любов, която вие ще покажете към някого, тя не е само заради него. Тази любов, когато обичате някого, тя ще се разлее към целия свят, към всички същества. Някой път вие като обичате някого, някой човек може да е в Америка и той се усеща разположен. Ако вие не обичате този човек, и онзи в Америка се усеща неразположен. Той не знае причината. Причината е във вас за неговото разположение. Причината е в България, без той да знае. Причината на неговото неразположение е, че един българин не е обичал както трябва, някой път. Горе ще причините едно малко смущение, ако не обичате. В небето ще причините едно малко смущение. Понеже те са, които ще намерят българина на Земята тук и ще му опънат ухото. Както един капелмайстор, като свирят музикантите, някой път не е взел тона вярно, той се приближава и взема вярно тона. Ако певецът не е взел *сол* вярно, капелмайсторът ще вземе *сол* и онзи казва *сол*. Той гледа да не стане пипер.

Пак ще дойдем до песента да ви попея. Песента „Давай, давай“ как започва? Вие започвате от *ла*. Аз искам да започна от *сол*. Като цвят, защото цветът не е станал още. Я изпейте „Давай, давай“. (*Изпяхме песента.*) (*Учителят пее „Давай, давай“ от „сол“.*) Този ритъм е важен, понеже отгоре слиза Божието благословение. „Давай, давай“, ако го пее от положението на баса, съвсем друго изражение ще има. Тактът не е бърз. (*Учителят пак пее „Давай, давай“.*) Сега басът да изпее, как ще бъде? (*Учителят изпя нова мелодия на „Давай, давай“.*) Тенора как ще изпеем? (*Учителят пак пее „Давай, давай“.*) Хубаво, туй не е според правилата на съвременната музика. Басът ще пее самостоятелно. Тенорът ще пее самостоятелно. Сопранът ще пее самостоятелно. Но трябва да бъдат музиканти, да няма капелмайстори. Всеки трябва да бъде капелмайстор. Как ще изпее алта? Алтът е най-скромният. Той само е начертан.

Казвам: Като изучавате музиката, в българите има едни затворен интервал. В музиката българите имат един интер-

вал, който е затворен. Той пее и в пеенето има едно разрешение. Туй произтича от факта, че българинът иска изведнъж много да се разшири. Той много иска изведнъж. Когато едно дете иска да пее, и в децата има един вид лакомия. Той иска да му се сипе в паницата много, а половината не може да изяде и остава повечето ядене. Гледам сегашните българи, казват: „Народната музика...“ В народната музика българинът трябва да излезе из този затворен кръг, един затворен музикален кръг има.

Знайте, че музиката излязла из светилището. Някои наричат „светска“ музика. Има светски, материален ритъм; има духовен ритъм; има и Божествен ритъм. Има материално време, има и духовно време и има и Божествено време. Някой казва: извън времето. Извън физическото време – в духовното; извън духовното – в Божественото време. Защото времето определя границата на две събития. От един тон до друг интервал има, междина, която съществува между трептенията. Колкото трептенията продължават, то е времето. Ритъмът, то е движението. Тази модулация в ритъма. Както се предаде един тон, то е ритъм. Но тонът вътре как ще се изяви? Казвам: Ако се спреш на времето, ти ще имаш две граници. Ако дойдеш до ритъма и искаш някой път да дадеш изражение на самия тон...

Казвам: Ще ви дам един модел. В света има достатъчно постижения в музиката. Музикалният свят, за да се поправи светът, трябва да излезем из този затворен кръг. (*Учителят си нагласява цигулката.*) Българинът започва: (*Учителят свири българска народна песен и пее:*)

Какво ще се прави?

Лоши времена настанаха,
гладни години и беднотия голяма,
скъпотия голяма.

Българинът отгде трябва да започне? Ето един отворен интервал. (*Учителят свири „Идилята“ с нови изменения.*) Значи вече имаме разрешението. В едното се усеща затворен, във второто – едно малко разширение, онадеждване, че има разрешаване на мъчните въпроси. Затворените тонове са

тези. (С ръка Учителят удря по струните.) Тоновите не са ясни. В какво седи хармонията на туй?

Та казвам: По някой път вие блъскате така. (Учителят удря с ръка по струните.) И това е музика, но това са силни удари. (Учителят свири тихо.) Това е мажорна гама, в която трябва да влезе бъдещето темпо на човешката душа. Като влезеш в този ритъм, ти не можеш да бъдеш песимист. Защото ти засягаш ония трептения в Божествения свят, в което вече всичко е затворено.

Сега вие казвате тъй: „Когато му дойде времето.“ Че, кога е времето на пролетта? От 22 март. Ако ти в тази пролет не работиш, щом мине пролетта и щом мине лятото не работиш, ти не може да имаш постижения. Има 4 годишни времена: пролет на живота, лято на живота и есен на живота, зима на живота – това са състояния. Зимата е един вътрешен процес. Пролетта е един външен процес на живота.

Следователно ти трябва да свържеш процесите на пролетта с външните условия. Ще свържеш тогава вътрешните възможности. Старостта като дойде, ще намериш работа, ще бъде по-приятна работата. По-хубаво е да се занимаваш зимно време с книги, да рисуваш, да чертаеш, да четеш, отколкото лятно време с мотиката, 5–6–7–8 часа копаеш, да те заболи кръстът.

Казвам сега: Работете в пролетта. Страданията, това е пролетта на живота. Радостта, това е старостта на живота. В старостта вътре работим. Онзи, който не е работил отвън както трябва, и отвътре няма да може да работи. Ако в страданията си работил хубаво отвън, и в старостта ще работиш още по-хубаво отвътре. Тогава ще имаме два начина за подмладяване. В страданията ще се подмладим и в радостите ще се подмладим. Сега сме в най-хубавите времена. Във всяка къща почти пеят и свирят. Във всяка къща все крякат всичките, всичко е хубаво. Сега, че крякат, че пеят, че свирят, че криво пеят, нищо не значи. Туй желание, че всички пеят, е добро.

Казвам: Трябва да използваме условията сега. Никога светът не е имал по-добри условия за подобряване, отколкото сега. И в тия условия Невидимият свят иде. Господ изявява

Своята любов. Че се изявява, се вижда, че всред големите страдания, които сега идат, посред големите изпитания, ще познаят колко Той е велик. Всичко ще се поправи. Вие сега трябва да се въоръжите да носите тази Божия идея, че всичко ще се оправи.

„Добрата молитва“

XIX година (1939–1940)

35-а лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 29 май 1940 г.,
София – Изгрев.

ДВАТА ЗАКОНА

Сряда, 5 ч сутринта

„Отче наш“

„Всичко в живота е постижимо“

„Махар Бену Аба“

Вие прочетете 9-а глава от Евангелието на Йоана.

Когато на болния е приближило времето да оздравее, мисли как да стане от леглото. Болестта е едно аристократично състояние. По-хубаво няма, двама-трима души слугуват. Ти лежиш и работата е да се обърнеш наляво, надясно, по корем и само пъшкаш: „Ох, ох.“ Веднага питат те: „Какво ти е, миличък?“ Всички наоколо ви услужват. На болестта вие гледате малко особено. Тя е един педагог.

Сега истинското положение на човека е, че той трябва да се научи да живее. Той трябва да има известни правила. Вие теоретически може да знаете как. Казвате: „Трябва да живеем.“ Как? Казва: „Трябва да се обичаме.“ Как? Сега аз ще се постарая да ви кажа как.

Представете си, че едно житно зърно седи в хамбаря. Вие мислите, че положението на житеното зърно в хамбаря е отлично. Вие се радвате на житото. Но житото вие сте струпали едно върху друго и да му мислят онези, които са на дъното. Онези, които са на повърхността, иди-доди, те се разполагат. На окултен съвременен език казано: добра е тяхната карма. Те седят отгоре на чист въздух, но онези, които са на дъното, те са на голям гнет. Тези на дъното казват: „Трябва да се измени туй положение.“ Как ще се измени? Зърното само да излезе не може. И да излезе, ще има доста неприятности. Тези, които са на повърхността, и те имат своето нещастие. Един ден незвани плъхове дойдат и се разполагат, ядат и пият, оставят своите визитни картички

наоколо и пет пари не дават. Пък житото е доста от благороден произход. Те, като видят това, казват: „Крайно безобразие, голяма непризнателност – хем ни ядат, хем си оставят нечистотиите.“ Те казват: „Ни пет пари не даваме за вас.“ Аз ви привеждам един факт, какъвто е. Питам: Защо тази мишка, като яде житото, не излиза из хамбаря навън, че да се изходи, но оставя в хамбаря нечистотиите си? Няма да отговоря, но ще отговоря с друг пример. Когато пияният се напие, иде ли му на ум да излезе навън? Той, като се напие, върши всичко на мястото. Онези хора, на които условията са много благоприятни на Земята, изгубват онова съзнание, изгубват отношенията, как трябва да постъпват.

Вземете най-културните народи, които светът е виждал досега. Културни народи, просветени, университети имат, библиотеки имат, истории, разглеждат международното право, народното право – всички тия хора днес на общо основание се избиват като кучета. Вестниците цитират, че 40 000 души са потопени в Ламанша, и се радват. Стрелят с далнобойна артилерия и хич не искат да знаят. Според статистиката са измрели повече от един милион хора убити и ранени. Казват: „Нищо е туй.“ Радват се хората, че още има.

И тия са християнски народи, които говорят за любовта, проповядват Евангелието, Христовото учение. Сега казват, че им се дало Божествено право да се избиват едни други. Най-голямото право, което имате сега – да убивате, било Божествено право. Как ще го обясните вие? Христос загатва и казва, че отначало той е лъжец и човекоубийца. Кой? Има един в света. От гледището на Божествения свят човек няма право да убива никого. Има право да го убие, ако може да го възкреси. Онзи, който не е дал живот някому, той няма право да го взема. Ти имаш право като грънчар, който прави грънци, да вземе грънето, че като не му харесва формата, да го смачка и да направи друго, с по-хубава форма. Онзи, който не знае да го направи по-хубаво, нека седи старата форма.

Казвам: Ако вие сте сега на бойното поле и гледате тия хора избити, какво понятие ще си съставите? Сега има милиони хора избити и милиони майки плачат, няколко милиона хора, които са извадени. Защото, като се избиват хората,

те са незаконородени в Невидимия свят, трябва да има кой да се грижи за тях. Те са подметнати деца. Човек, който е убит, той е като дете, което майка му го подмята, майката не иска да носи позора и го оставя, да става с детето каквото иска.

Това мяза на един разказ от миналото. Вълкът дошъл при една крава, която била бременна. Преди да роди, побутнал я по корема. Понеже била на мъчение, вълкът я оставил. Той останал да бабува, спрял се да види какво ще стане с кравата. Като родила кравата, той взел телето и казва: „Да не ти е трудно, аз ще го отгледам, пък ти роди друго. Идната година пак може да ти дойда на гости.“ Питам: Какъв е моралът на вълка в дадения случай?

Вие сега казвате: „Какъв е човешкият характер?“ Всякъде в света в един дом ще срещнете братя и сестри да се карат и не може да се помирят. Брат, който не може да се примири със сестрата, главата му е другояче построена. Разликата не е голяма, има нещо един милиметър, половин милиметър на едно място. Главата както е построена, този брат по никой начин не иска да се примири със сестра си.

Има хора в някой дом, които захващат една работа и не я довършват. Започне една работа – остави, започне втора – остави, започне трета – остави, наполовина работата оставя. Казва: „Не е за мене.“ Започне правото, казва: „Не е за мене.“ Започне естествените науки, казва: „Не е за мене.“ Изкуство започне – „Не е за мене.“ Музика започне – „Не е за мене.“ После минава за сведущ по всичките въпроси, по всичките науки, а нищо не е довършил. Казва: „Енциклопедист.“ Всичките хора, които нищо не знаят, които много малко знаят, все са енциклопедисти.

Казвате: „Тъй каза Учителят“, каква била новата музика, каква била окултната музика... Каква е окултната музика? Окултната музика е когато двама души се карат, ти изпееш една песен и те се помирят. Ако, като се карат, ти им изпееш и се помирят, ти пееш окултно. Аз съм виждал цигани свирят в една кръчма. Като свирят на цигулките, българинът казва: „Иване, дай едно кило вино!“ Като изпият няколко чаши, погледнеш – скарат се. Казва: „Ти там, Иване,

на лозето какво направи?“ Намери някаква махана* и скарат се, сбият се, вземат и другите участие. Започнат чашите да хвърчат и музикантите избягат. Аз казвам: Окултен цигулар е онзи, който като засвири, да престанат чашите, виното и да седят. То е окултно свирене, окултно пеене.

После, вие сте окултни ученици и във вашите къщи как е? Тук има ли мир сега? Аз ще засегна въпроса за вас. Казва някой: „Аз съм окултен ученик.“ Ти си окултен ученик, има смущение вътре в тебе. Казваш: „Неразположен съм, тъмно ми е, на сърцето ми е тежко.“ Пееш. Освен че не се маха, но казваш: „Не ми трябва да пея.“ Ти като цигуларите бягаш навън, шишетата хвърлят. Като окултен ученик ще изпееш една песен, веднага ще дойде светлина в ума ти, топлина в сърцето и сила в тялото и онзи, които те мъчат, ще си отидат.

Човешките неестествени мисли и чувства мязат на онзи прах, който пада по музикалните тъпани. Има малки и големи тъпани. Той носи тъпана, прах има на него, като удари, от голямото сътресение прахът изскочи. Като бият тъпана, тъпанът отгоре е чист и му се чува гласът. Казват: Защо бият тъпаните? За да не седи прахът върху този тъпан отгоре. Тъпаните са много честолюбиви, казват: „Никакъв прах. Бих желал никакъв прах да няма.“ На тъпана виждам прашиците да подскачат нагоре във въздуха. И в музиката, като свирят на един тъпан, в един концерт, като паднал малко прах, като ударят, във въздуха отива всичкият прах. Пеенето, което имате сега, е просто да се дига прахът от тъпана. Ако този прах не се дига, човек не може да мисли.

Сега някои от вас ще кажат: „Да се обичаме.“ Най-първо иде едно движение на любовта. Щом любовта иде в света, явява се говор, явява се пеенето в света. Ако в твоя живот постоянно не се явява светлината, ако не се явява топлината постоянно, то е неестествено. Сега често дават възражения. Казват: „Аз обичам Бога.“

Наскоро се разговарях с един брат, който се занимава с астрономична теория, как се е създала Слънчевата система.

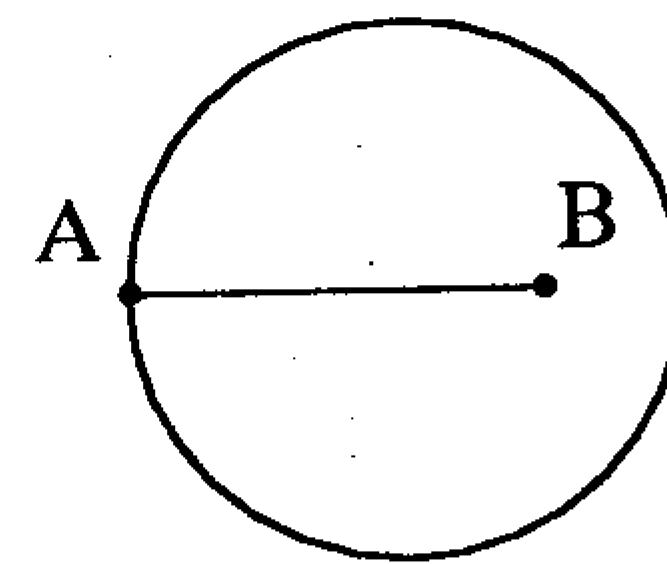
* махана (от пер.-тур.) – нар. недостатък.

Той като разисква, иска да докаже върти ли се Месечината или не се върти около своята ос. И привежда какво казали автори. Да кажем, че Месечината не се върти, а Земята се върти около своята ос; върти се и около Слънцето. Земята се върти около себе си, върти се и около един център, от който е излязла, както се предполага.

Казвам: Когато колелетата се въртят в една машина в една фабрика, от [само] себе си ли се въртят тия колелета? Най-първо едно разумно същество е направило фабриката и туй разумно същество е направило едно голямо колело, турено е на колелото един ремък, който свързва голямото колело с малкото. Всички тия колела са свързани с големи ремъци, някои са свързани със зъбците. Да се върти около себе си човек, то значи той да има съзнание, че е човек. Да се въртиш около себе си значи да има самосъзнание, че е човек. Да се въртиш около себе си значи любов към себе си. Любов към Бога е въртенето около своя център. Значи от любовта към Бога излиза въртенето около Слънцето, от любовта към себе си излиза въртенето около себе си. Значи, когато една планета умре, започват да я погребват. Има планети, които се погребват. Месечината не се върти – дошло време да се погребва. Може да се минат няколко милиона години, ще я погребват. Сега не са я определили за погребване, понеже престанала да се върти около своята ос. Около своята ос не се върти, но около Земята се върти. Около Слънцето пак се върти. Върти се около два центъра. Земята като се върти около Слънцето, с нея заедно и тя се върти, прави едно движение без да иска.

Та казвам: Ако човек завземе положението на Месечината, че не се върти около себе си, какво ще стане с него? Ако наблюдавате Месечината, едната страна на Месечината е по-тежка, затова не се върти. Тежестта на Месечината не е еднакво разпределена навсякъде. Значи едната част на Месечината е по-тежка, затова не се върти. Сега Земята как се върти, запример? Южният полюс – долу, Северният – горе и тя се върти. Ако се обърнат полюсите – Северният да бъде долу, а Южният – горе, какво ще стане? Сега се върти Месечината от запад към изток.

Сега всичко, което става на Месечината, е резултат на един вътрешен живот. Светът е създаден като едно отражение на всичко онова, което съществува в реалния свят. Сега аз няма да ви доказвам дали се върти Месечината или не около своята ос. Учените хора нека да докажат това. Но всичките живи хора, които живеят, те се въртят около своята ос. Така бащата е Слънцето, майката е Земята, детето е Месечината. И в човешкия живот най-първо децата не се въртят около себе си, не мислят за себе си. Детето винаги се държи за майката. Това дете като израсне, стане възрастно, то започва да се върти около себе си.

Та казвам: Имате една права линия АВ. Най-мъчното нещо в света е да излезеш от първото измерение, от една точка извън пространството и да образуваш една права линия. То е най-гъстата среда, в която може да се проектираш. Понеже средата е гъста, то тази линия не може да се продължи в пространството. Следователно иде кривата линия. Кривата линия не е нищо друго освен второто измерение. Тази крива линия влиза във второто измерение, понеже материята е по-рядка там, затова се образува кривата линия. Съпротивлението отвън е по-голямо и кривата линия върви по пътя на най-малкото съпротивление, образува кръга. В този кръг окръжността не е крива линия, но е една спирала. Най-после се образува една сфера – третото измерение. Ние влизаме в третото измерение, понеже условията там са по-добри. Значи имаме второ пречупване, образува се тялото. Вие влизате в четвъртото измерение на човешките чувства. Там средата е още по-благоприятна за изявяване.

Та казвам: Ако вие срещнете някой път малки спънки в любовта си, какво правите? Вие искате да обичате някого, казвате: „Не мога да го обичам.“ Защо не може да го обичате? Или той не може да ви обича. Сега, една ябълка може да я обичаш кога? Кога обичат децата ябълките? Вземете осите, които са толкоз глупави. Те най-първо знаят кое грозде е най-сладко, което рано узрява. Най-хубавото грозде тия

оси го пробиват и го ядат. Осите обичат най-сладкото грозде. За да обичаш един човек, трябва да има сладко в него. Не може да обичаш един човек, който няма сладчина в себе си. Тази сладчина може да седи в неговия ум, сладчината може да седи в неговото сърце, може да седи и в неговата душа. Аз вземам в дадения случай душата за тялото, понеже всяка една част диша и живее.

Сега, учените хора като разглеждат, има нещо неестествено в Слънчевата система, което трябва да се коригира. Месечината ще се коригира. Месечината след години ще започне да се върти около своята ос. Сега не се върти, но след векове като дойде, ще се върти. Като се завърти Месечината, ще се оправи светът. Сега светът не е оправен, понеже Месечината не се върти.

Мене не ме интересува дали се върти или не се върти Месечината. Ако се върти, върти се; ако не се върти, не се върти. Какво ме интересува това? Ако се върти Месечината и докажем, че не се върти, тя се върти. Или ако тя не се върти и докажем, че се върти, тя не се върти. Доказателство е да знаем истината в даден случай. Всеки един от вас може да знае дали Месечината се върти или не. Всеки един от вас може да знае дали Слънцето се върти около себе си или не се върти. Именно да съзнаваш дали Месечината се върти, дали Земята се върти, дали Слънцето се върти. Като дойдете до Слънцето, може да влезете в съвсем друга област на съзнанието. Ако Слънцето се върти и ако вие го вземете като едно колело, какво ви ползува? Всяко едно колело, което прави обращения, няколко хиляди обращения, от тия обращения зависи бързината. От бързината на онова колело, което се върти в аероплана, зависи бързината на неговото движение. Един аероплан може да пътува със 100 или 200, 300, 400, 500, сега са дошли до 700, дори до 1000 километра. Казват, че намерили аероплани, които могат да се движат с 1000 километра в час. Значи колко обращения прави това колело?

Колкото се усилва нашата мисъл, толкова движението ни става по-бързо и толкоз разбиранията за живота стават по-правилни.

Сега ние идваме до разрешението на въпроса – тия противоречия, които съществуват вътре в нас, между нашия ум и нашето сърце, тия противоречия, които съществуват в дома, между двама, между трима, между четирима, между син и баща, между майка и дъщеря, между учители и ученици, между народи. Тия народи се бият и няма кой да ги съди. В един народ, ако убиеш едного, ще те осъдят 20–30 години затвор за убийство. Сега между тия международни избивания вестниците говорят, че има убити 50–100 000. Геройство! Какви оръдия имат. Няма едно понятие за страданията, вие не може да си представите страданията. Какво викане, пъшкане, викане към Бога, кракът откъснат, очите извадени, ушите откъснати и всички тия хора са учени, свършили са университет, избиват се.

Вие седите и казвате: „Така трябва да бъде. Така Господ казал.“ То е вече понижаване на Бога. Бог гледа спокойно на тази работа, Той има право да гледа, но ние не може да гледаме спокойно, понеже Той може да духне и да ги оправи. Той им гледа ума. Той ги е оставил. Тези избити седят на полето. Тогавя Господ ще мине, ще ги гледа и ще ги пита: „Защо се бихте, кои са причините?“ Те казват: „Не знаем“ – някой офицер им заповядал. Господ пита него защо се бие. Казва: „Началството заповяда.“ Ще дойде Господ и ще намери техните началници и ще ги попита: „Защо дадохте тия разпореждания? Какви са вашите съображения?“ Казват: „За народното добро, за доброто на човечеството.“

Бог е турил за човечеството: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце и ближния като себе си.“ Пита ги: „Вие за бъдеще пак ще се биете ли тъй?“ Защото две войни има в света: Черната ложа воюва и убива и Бялата ложа воюва и приспива. Разликата между двете е, че тези, които убиват, са от Черната ложа, тези, които приспиват, са от Бялата ложа. Не може да не воюваме, но има два начина на воюване. Трябва да се воюва. Ще си извадиш оръжието, но ако си от Бялата ложа, ще приспиваш. Като махнеш с ножа, той ще заспи, ще го обезоръжиш. Като махнеш, тия картечници ще млъкнат. Всички от Черната ложа като махнат, картечниците се усилват, всички се усилват, косят,

косят. Белите като махнат, млъкват картечниците.

Сега нали вие казвате, че сте окултни ученици. Господ ви пита: „Тия хора, които се бият, право ли се бият?“ Как се бият, право ли се бият? Вие ако сте, която страна ще вземете, как ще се биете? Вие ще кажете: „Да се примирим.“ Но няма примирение. Мислиш ли, че ако дойде неприятелят, ти трябва да капитулираш? Понеже дадат ти заповед, че трябва да воюваш. Казват: „Ако не убиваш, ще те убием.“ Какво трябва да правиш? Ще воюваме. Тогава аз махна с ножа и той махне с ножа. Той заспи, взема му ножа. Той остава без нож. Казвам му: „Искаш ли да воюваш?“ Няма му ножа.

Злото в света трябва да се обезоръжи. Сега ви казвам един начин: Приспивайте злото в себе си! Не се стремете да го убиете. Вие сега искате по стария начин да убивате злото. А, не, ти вървиш по пътя на Черната ложа. Не, ще извадиш ножа си, ще приспиш неприятеля, ще го обезоръжиш, после пак ще го събудиш, ще го нахраниш и ще кажеш: „Как, искаш ли пак да воюваш?“ Те трябва да ви признаят, да ви слушат. Имате мисли, които са на Черната ложа. Имате желаня, които са на Черната ложа. Имате постъпки, които са на Черната ложа. Всички трябва да ги подчините. Във вас сега воюват англичаните, във вас воюват германците, воюват и французите, имате и неутрални държави, които се готвят за война. Опасна работа. Може целият свят да се хване за гушата. Кой ще ги спасява? Светлите братя идат със своите светли ножове да приспят злото в света и да внесат Божия мир. Това са новите хора. Писанието казва: „Кротките ще наследят Земята.“ Или онези, които ще наследят Земята, ще бъдат тези, които воюват и приспиват.

По някой път много сестри и братя идат, че ми плачат. Някои се изявяват, някои ги е срам да плачат. Веднъж един брат плаче, той не беше от Изгрева. Мене ми се хареса. Този, който плачеше, беше от света – един човек от висшето общество на София, плаче за жена си. Той плаче и казва: „Обичам я, пък ми се къса сърцето. Не зная какъв дявол влезе помежду ни, виждам, че има нещо. Ако тя не влезе в пътя, по който вървя, аз ще се проваля.“ И го гледам, плаче човекът. Че ми се извинява, казва: „Извинете, една слабост.“ Каз-

вам: „Не е слабост, но човештина е плачът.“ За крокодила казват, че той, когато имал да яде някоя жертва, я оплаквал, но не че я жали, но да стане по-гладка, по-лесно да я глътне.

Знанието как се придобива? Ако човек не знае, как да се справи със знанието? Аз гледам, този брат ми даде една добра черта. Колко внимателно той писал, този наш брат, всяка дума претеглил, турил я на място, логически всичко наредено, да не обиди учените хора. Какво са казали всичките учени хора, наредено много хубаво. Аз питам сега: „Ако се докаже, че Месечината не се върти, какво ще се докаже? Ако не се върти, не се върти. Ако поддържаме, че Месечината не се върти, пък тя се върти, ние не поддържаме истината. Искам да зная Месечината как Господ я направил: ако се върти – върти се, ако не се върти – не се върти. Едни учени доказват, че Месечината не се върти. Други учени доказват, че Месечината се върти. Вие на коя страна сте? Как искате: Месечината да се върти или да не се върти? Било е време, когато Месечината се е въртяла. После е престанало въртението, когато животът излязъл от Месечината. Следователно, когато една планета престане да се върти около своята ос, тази жизнена сила се изгубила, настава едно хаотично състояние, става смяна на полюсите, вървят по друг закон.

Сега не искам да защитавам никаква теория. Аз, ако искам да видя дали се върти Месечината, отивам на Месечината и гледам дали се върти. Ако се върти, като съм на Месечината, ще престана да виждам Земята. Щом Месечината се върти около своята ос, ще виждам Земята тъй, както трябва. Земята като се върти, Слънцето я огрява. Ако нашата Земя престане да се върти, тогава ще трябва и ние да напуснем Земята.

По някой път вие казвате: „Да се освободим от този егоизъм.“ А, не, не искайте да се освободите от вашия егоизъм. Месечината да не иска Земята да се върти около нея. Земята да не иска Слънцето да се върти около нея. Погрешката е там, когато помислим: „Не може ли аз да направя Земята да се върти около мене?“ Какво ще стане, ако Земята започне да се върти около Месечината? Месечината ще стане опашка

на Земята. Понеже кометите спадат към животинското царство. Кометите аз ги наричам „животни с дълги опашки“. Опашката на кометата показва, че тя мисли със задницата си. Едно животно, като си разклаща опашката, разклаща нервите на мозъка, на гръбначния стълб и тогава събужда мисълта. Щом се уплаши, подвие опашка, не мисли вече. В човека неговата опашка е взета и е турена отпред. Носът е то. Научно мога да ви докажа как, по кой начин се е обърнала опашката и станала нос. Аз съм дал туй възражение. Как ще ми обясните, че ръцете на човека са направени тъй, както задните крака на животните? Ръцете се свиват тъй, както задните крака на животните. Предните крака на животните се свиват както краката на човека. Сега, туй си има причини.

Та казвам: В приложението на Божествения закон ние ще се поставим на своето място, както Месечината. Месечината винаги се взема като символ на всички онези наши религиозни вярвания. Месечината е емблема на обикновения човешки живот. Слънцето е емблема на действителния живот на човека. Следователно и Земята, и Месечината възприемат енергия от Слънцето. Месечината възприема енергия от Слънцето и Земята възприема енергия от Слънцето.

Този закон е: Слънцето в света е само Бог. Всички окултни учители имат едно Божествено слънце, около което всички се въртят. Всичките слънца се въртят около Божественото слънце. Всичките земи, планети, комети, те са емблема на разумни същества. Всяко едно същество има своя някаква проекция. Някои същества имат проекции в растенията. Някои разумни същества имат проекция в минералите. Някои имат проекция в рибите. Някои имат проекция в птиците. Някои разумни същества имат проекция в бръмбарите, пеперудите, някои имат проекция в млекопитающите. И най-после, има възвишени същества, които имат проекция в човека. Хората, ние сме проекция.

И сега се строи една друга проекция. Една друга раса ще дойде в света, която ще мисли малко по-другояче. Тия хора ще бъдат троелични. Те ще имат едно лице отпред, едно отзад и едно отгоре. С три лица ще бъдат. Сега вие сте с две лица. Едното е оформено – предното. Нали казвате „двое-

личен човек“. Задното лице е скрито, увито е с косми. Човек не познава задното лице, открито е само предното. Задното е скрито с було. Сега, следната раса ще бъде с три лица. Отгоре ще има още едно лице.

Сега вие ще идете да разправяте, че с три лица е човек. Ще го доказвате тъй, както доказват дали се върти Месечината или не. Един човек, щом като умре, върти ли се около себе си? Не се върти. Обръщат го хората. Хората го носят и дето го поставят, остава. Той около себе си не се върти. Нали сме зъбчати колела, които като се въртят около себе си, въртят и другите колела зъбчати, с които са скачени. Казвам: Аз не желая вие да имате положението на Месечината. Най-първо ще се въртите около оста на своя ум. У човека има три движения, които сега изучаваме: едно движение има в човешкия ум, едно движение има в човешкото сърце и едно движение има в човешката душа. Три измерения има, които ние ги знаем донякъде. Едва сега започваме да изучаваме третото измерение. Имаме друго едно измерение – движение на духа. В следната раса, която иде, ще изучаваме четвъртото движение, което ще имаме. Четвърти център има. В теософията там говорят, засягат го и го обясняват тъй, както не е.

Аз се спирам върху двата закона: Любов към себе си и любов към Бога. Най-първо сме започнали с любовта към себе си, любов към ближния и любов към Бога. Най-първо ние сме започнали с любовта към Бога, но сме забравили. Най-първо човек, когото Бог направи, представи го пред себе си и му даде всичките наставления. Ако той беше сам в градината, но той пожела Господ да му даде нещо според неговото желание. Онази направената жена не беше според желанието на Бога, но според желанието на човека. Какво стана от туй наше желание? Същият закон. Вие изисквате от Бога какво да ви създаде? Да ви създаде едно ваше дете, една жена. Това е едно желание, което ви извади из рая. Аз се спирам върху един въпрос, върху който не е позволено да се говори. Когато Адам роди Ева, беше ли в съзнание? Той я роди, без да знае. Бог го приспа и той роди Ева.

Има един анекдот, един еврейски кабалистически анекдот, малко груб. Според него Ева била на гърба на

Адама. Мъчно му било, че не могъл да я види. Тя израснала на гърба му и той ходи, усеща някаква тежест, не може да я види. Нейният гръб бил залепен за гърба на Адама. Тя гледала на една страна, той на друга, на две противоположни посоки гледали. Казва: „Господи, има нещо, което ме безпокои. Много хубаво си направил всичко, но нещо на гърба ми има.“ Господ нищо не му казал, но го приспал. Направил първата операция. Тя, като се отделила, започнала да работи. Казва: „Ти ли беше на гърба ми?“ Така Адам направил първата погрешка. Казал: „Ти ли беше на гърба ми? Че защо не слизаш, искаш аз да те нося на гърба си. Колко си била красива, пък се криеш аз да не те виждам.“ Туй казал Адам и се поусмихнал. Казва тя: „Аз имам един баща, когото ще накарам да ми служи.“ Какво ще разберете? Ще кажете: „Каква жена била тази Ева.“

Та, вие, сестрите, когато видите един брат, какво мислите? Един брат, като види една сестра, какво мисли? Казвате: „По братски да живеем.“ Какво разбирате под думите „по братски да живеем“? По братски живеене е това десният крак напред, после левият напред, после пак десният напред. Десният на първо място, после левият на първо място. Първо десният аристократ, после левият аристократ и така се сменят аристократи и демократи. Но движение има. Не е лошото, че имате една демократическа идея. Не е лошото, че имате една аристократическа идея. Трябва да има движение, смяна на нещата.

Всяка форма трябва да служи като форма за проекция на Божията Любов. Ако си аристократ, по какво ще се отличава? Имаш по чиста кръв. Ако си демократ, кръвта е побикновена. Кръвта на аристократите е кръвта на малцината; кръвта на демократите е кръвта на мнозината.

Казвам: Идеята другояче трябва да се постави. Отде изхождате вие? Идеята за единството е само едно начало, към което всички ние трябва да имаме еднакви отношения, не еднакви права. Не може да имаме еднакви права. На едно дете, което е на 5 години, друго на 10, 15, 20 години, на всички не може да им дадете еднакви порции да ядат. На малкото дете ще дадете толкоз, колкото може да изяде. Да не преяде.

На големите повече ще дадете, но и те да не преядат. На всеки според своята възраст толкоз ще му дадеш ядене.

Казвам: При сегашните условия, при които живеем, трябва да имаме една ясна представа за себе си, какви са нашите права. Какви са правата, които имаме? Ние сме дошли на Земята и трябва да знаем нашите права какви са и правата на Бога [какви са]. От това гледище най-първо трябва да се заемем да изпълним онова, което Бог изисква най-първо от нас. Той не го изисква това насила. Онзи просветеният човек ще изпълни волята Божия и тогава Бог ще изпълни неговата воля. Ако ти изпълниш своята воля и Бог изпълни Своята Воля, тогава въпросът другояче ще стане.

В една фабрика голямото ли колело се подчинява на малките или малките колелета се подчиняват на голямото? Малките ли колелета движат голямото или голямото движи малките? Голямото колело движи малките. Малките колела трябва да имат отношение към голямото колело, да не противодействуват. Бог е, Който движи нашия живот, не трябва да противодействуваме. В момента, в който се обявим в противодействие, смъртта иде, разрушението иде. Ако малкото колело влезе в стълкновение с голямото, зъбците му ще се счупят. Ако се обърне в противоположно движение, тогава ще стане катастрофа.

Когато казваме: „Не може да обичаме Бога“, искаме да наложим нашата любов на Бога. Щом вие искате да наложите вашата любов на Бога, вие ще си причините нещастие. Никога не трябва да влизаме в стълкновение с онзи първоначален подтик. Любовта на Бога трябва да бъде свещена за вас. От тази любов трябва да вземете колкото искате и да проявите колкото искате, но по същия закон, по който Бог я прокарва.

Сега, какво правите, какво убеждение аз имам, какво убеждение вие имате – те са частни отношения. Но има едно движение общо. В туй движение няма никакво сътресение. Ако всичките хора влязат в него, всичко се нарежда моментално, хармонично, настава един мир в сърцето на човека. Ти се усещаш подновен. Само по този начин човек може да се поднови. Вие какво вярвате сега, каква идея имате за оня

свят? Вие ходили ли сте поне? Има ли някой от вас, който да е ходил в оня свят? Още няма. Поне веднъж трябва да идете преди да ви повикат. Веднъж трябва да влезете в оня свят и да видите отношението какво е. Аз съм ви превождал онзи пример за един български търговец, който бил на 85 години. Разправяха ми го, колко е верен, не зная. Разболява се 3 месеца и се връща от оня свят. Като бил болен, пренесъл се в оня свят и като се връща от оня свят, казва: „Синко, ела тук. Тъй не трябва да се живее. Грешен живот сме живели. Господ не иска така. Донесете тефтерите! Този тефтер не трябва.“ Хайде, в огъня го хвърля. „От тия хора нищо няма да вземете. По Бога вече другояче се живее.“ Хванеш човека за гушата, искаш да ти плати, за стотина лева ще го мъчиш да ти плати дълга.

Сега говоря на онези, които обичат Бога. Онези от света ще ги оставим. Онези от света са тези, които не се въртят около своята ос. Аз вас ви считам, че се въртите около своята ос. Ако не може да се въртите около своята ос, ще изхвъркнете, ще влезете в Месечината. Окултистите казват, че сегашната раса е слязла от Месечината. Когато е слязла, потопът е станал. Окултен разказ има. Потопът е станал, понеже водата на Месечината се изляла на Земята. Те са второстепенни работи.

Когато един крак се движи, той има своя функция. Когато главата мисли, мозъкът трябва да има функция. Когато дробовите дишат, дробовите имат своя функция. Когато стомахът работи, стомахът има своя функция. Мозъкът е функция за мисълта. Дробовите са функция за дишането, стомахът е функция за храносмилането. Ти ще оставиш стомаха си да работи тъй, както е предназначен. Ти ще оставиш дробовите да дишат, както са предназначени и умът да мисли. Да не искаш умът да се занимава със стомаха. Ако вие обичате Бога, ще цените. Това искам да ви кажа: Ако вие обичате Бога, ще цените вашата глава. Ако вие обичате Бога, ще цените вашите дробове. Ако вие обичате Бога, ще цените вашия стомах. Ако вие обичате Бога, ще цените вашето тяло, свещено ще бъде. Колко хиляди ваши приятели, които не ги знаете, са работили за създаването на вашето тяло. Един

ден тия приятели ще ви дадат начин да се подмладите. Те знаят начин как да се обновите. Те, чрез една нова мисъл, която внасят във вашия ум, чрез едно ново желание, което внасят във вашето сърце и чрез една нова постъпка, която внасят във вашето тяло, те ще ви дадат един подтик за подмладяване. Подмладяването е хигиена на живота. Може да се подмлади човек само тогава, когато признава, че Бог е единствен, в Когото той живее. Трябва да обичаме себе си по причина на това, което Бог е създал. Трябва да обичаме себе си, понеже от Бога сме излезли.

Та казвам: Ще се въртим около Бога, ще мислим за Бога. Няма да мислиш защо Господ е създал света. Аз не искам да зная как са създадени буквите, аз искам да зная значението на буквите. Запример буквата А ти не може да произнесеш, ако не мислиш, ако не чувствуваш, ако не постъпваш добре. Това значи А – първата буква. Що е А? Да мислиш добре, да чувствуваш добре и да постъпваш добре. Всичките работи ги вършете, че да са в съгласие с Божия закон, това е А. Аз. Ние А-то оставяме и се спираме на З. „Аз“ значи да не преставате да се въртите около себе си; да не ходите по ума на Месечината; да ходите по ума на Земята, да се въртите около себе си. Понеже Земята е твърде плодородна, като й орат кожата, търпи. Казва: „Ще ги нося тия деца.“ После, около Слънцето трябва да се въртите – да обичате Бога. Ще обичате себе си, ще обичате ближните си, ще обичате Бога. Отсега нататък ще учим новия начин. Всичко онова, което Бог е създал, трябва да го осветим и да благословим Името Божие, че ни е дал такава голяма привилегия, за да може да изучаваме света, в който ние сега живеем.

Всичките религиозни вярвания на хората са криви, както движението на Месечината.

„Добрата молитва“

*XIX година (1939–1940)
36-а лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 5 юни 1940 г.,
София – Изгрев.*

РЕАЛНИ ВЕЛИЧИНИ

Сряда, 5 ч сутринта

„Отче наш“
„Мисли, право мисли“

Пишете върху темата: „Сила и безсилие“.

Ние често говорим за светлината, без светлината да е в нас. Отвън я приемаме. Говорим за една светлина, която иде и си отминава, заминава. Ако разчиташ на една светлина, която иде и си заминава, какво ще бъде твоето състояние? Ние уповаваме на едно богатство, което иде и си заминава. Ние уповаваме на една сила, която иде и си заминава. Уповаваме на преходни неща.

Сега всички вие седите като ученици и казвате: „Като свършим училището.“ Казват: „Като свършим гимназия.“ Като свършиш гимназия, какво ще правиш? Като свършиш университет, какво ще направиш? Какво ще направиш, като станеш мъж? Ще станеш мъж. След туй, като станеш мъж, от мъж на какво ще се превърнеш? Мъжът, като стане мъж, се превръща на един слуга и жената, като стане жена, се превръща на една слугиня. Българинът казва: „Да бъдеш мъж.“ На Запад казват: „Да бъдеш човек.“ „To be a man“ – казват англичаните. Хубаво, англичаните имаха това изречение, но сега туй, което правят, като се бият сега, човешко ли е? Като се бият двама невежи хора, разбирам. Но двама светии да се бият един с друг? Разбирам двама слуги да се бият, две слугини да се бият, но когато двама възлюблени се бият... Двама възлюблени, които първоначално казваха, че един без друг не могат, тия възлюблени се хванат и се налагат, по всичките правила. Как ще си обясните това?

По някой път вашият ум и вашето сърце са в стълкновение. Та казвам: От външния свят, от външните неща, от

сенките на нещата да влезем в реалността. Всичкото знание, което имате сега, то е сянка на реалността. Някой мисли, че знае. Виждал съм ясновидци да казват: „Аз съм виждал ангели, светии, в онзи свят съм ходил.“ Той мисли, че е ходил в онзи свят. Ако аз ида в Англия или ида в Германия и кажа: „куку“, какво съм видял от Англия или от Германия? Казвам: Виждал съм англичани, виждал съм германци. И ангели може да видиш, но туй нищо няма да те ползува, нищо няма да ти придаде.

Аз ще ви приведа една приказка. Когато турците не могат да обяснят нещо, те го обясняват с един пример. Не можеш да обясниш едно нещо – ще дадеш един пример, че всеки да си мисли, че всеки да си мисли, както иска. Един от турските султани не знаел какво нещо е същинска лъжа. Казал: „Който дойде и ми каже една същинска лъжа, ще му дам една голяма премия, но да бъде хас* лъжа, не привидна. Започнали мнозина да идат. Дошъл един и носи един косъм, който паднал от брадата на баща му. Казва на султана: „С този косъм баща ми, като го тури на река Дунав, образува един мост да минат турските войски.“ Султанът казва: „Олабилир“** – значи не е лъжа. Иде друг, носи едно паче яйце и казва: „Това яйце майка ми го тури под квачката и от него излезе една камила.“ – „Олабилир.“ Наредат се много още други. По едно време гледа двама хамали носят един кюп***, който събирал няколко хиляди килограма злато. Казва на султана: „Едно време баща ти прави война с московеца и в този кюп взел пари назаем от баща ми.“ Султанът казва: „Това не може да бъде!“ Ако каже „Олабилир“, този кюп трябва да се върне.

Сега в живота вие седите и мислите, че ако имате пари, всичко ще се уреди. Казвате: „Ако израсна, ако свърша учението, всичко ще се нареди.“ Ако външните условия можеха да създават нещо в човека, то Адам беше единственият човек, който беше турнат при най-добрите условия. Четете Биб-

* хас (ар.-тур. has) – диал. чист, истински.

** olabilir (тур.) – може би.

*** кюп (от пер.-тур.) – диал. голям глинен съд; делва.

лията. Но ако човек може да се поправи от външните условия, Адам имаше най-добрите условия. По-хубави условия не може да има. Този човек седи в градината, в рая и казва: „Липсва ми нещо.“ И туй, което му липсва, го иска. Едно недоволство има. Недоволството какво е? Вие всичко го знаете, които имате деца от 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12 години. Добре се държат за майка си, прегръщат я, целуват я, казват: „Мамо, без тебе не можем.“ От 12 години насетне започват да стават особени, да си имат особено мнение, искат да бъдат независими напълно. Някак си не им е приятно при майка им, къщата е крива, намират, че им липсва нещо. Какво им липсва? Търсят го отвън. Туй е желанието и в момчето, и в момичето. Казват: „Като станем в пълна възраст...“ Станат на пълна възраст. Някои от вас сте били на пълна възраст, някои сте в преклонна възраст.

Човек трябва да има едно чувство на схващане. Един слон, ако го заведете до един мост, който е слаб, като си тури крака, оттегли се назад, без да го измери с някакъв пергел. Като си тури крака, веднага знае, едно чутие* има, че мостът е слаб, не може да минава по него. Там, дето слонът не минава, и ти не минавай. Казвам: Слонът в човека – това е човешкият ум. Въпроси, които умът ти не може да разреши, не се стреми ти да ги разрешиш. Ние всички искаме да разрешим нещата извън нашия ум. Казва: „Аз интуитивно го схващам.“ Какво разбирате под „интуитивно“? Ти тогава нищо не схващаш, ти вярваш, че както го направил Господ, но нищо не разбираш за Господа. Вярвам аз, че след 20 години ще ни бъде добре. То е вяра. Никакво доказателство нямам. Казва: „Зная така положително.“ Даже такива хора като Наполеона се заемат да разреши един въпрос, който не беше по неговите сили. Но на Наполеона му дадоха сила, пратиха го в света да тури ред, а пък той искаше туй, което придоби, всичко да остане за него. Щом помисли, че всичко трябва да остане заради него, той намери остров Света Елена.

Сега всички вие казвате, че имате идеал, искате да служите на Бога. То е вашият идеал. След като ви даде Бог

* чутие (от рус.) – книж. усет.

сила, хубав ум, сърце, вие като извоювате нещо, казвате: „Да си уредим нашия живот, за нас да остане всичкото.“ Всеки човек, който остарява в света, той е изменил на своя идеал. Всеки, който изгубва каквото и да е, той е изменил на своя идеал. Като започнеш да губиш, трябва да се върнеш да видиш какъв ти е идеалът. Вие сега мислите, че това сега е обезсърчително. Защо да не ти се каже истината? Аз не считам, че истината е горчива. Границата между любовта и омразата е горчивината. Щом започнеш да ядеш горчиви работи, трябва да знаеш, че ти си вече на границата. Щом започнеш да чувствуваш горчиво, вече трябва да се пазиш. Според мене горчивината е граница между любовта и омразата, между истината и лъжата, между силата и безсилието. Щом започнеш да опитваш горчивите работи, трябва вече да се пазиш. Сега вие не търсете причините. Дойде някой при мене и ми разправи, че го боли коремът. Търси причината на болката. Коремът аз зная защо го боли – ял повече, отколкото трябва. Нищо повече. Едно младо момиче ходило на баня, върнало се и яло мляко, после яло кисели пиперки, моркови – несъвместими храни – и след една седмица умряло. Казва майката: „Не зная какво му стана.“ Като ходило на баня, яло несъответни храни.

Ако в ума ти дойде една мисъл, която твоят ум не може да приеме, не я приемай. Има мисли, които вие никога не трябва да туряте в ума си. Сега мнозина мислят, че е в реда на нещата една мисъл да влезе във вашия ум. Аз като говоря, някой брат, някоя сестра се обърнат към някого, погледнат го – искат да кажат, че за него се отнася. Не говорете на хората. Аз ви говоря как трябва да се работи.

Да кажем, вие искате да рисувате. Геометрически рисувате. Ти рисуваеш на един човек челото. Челото на човека е свързано, показва какво е неговото разбиране за Божествения свят. Неговите скули показват какво е неговото разбиране за духовния свят. Неговата брада показва какво е неговото разбиране за физическия живот. Каквато ти е брадата, такава е твоето разбиране за физическия свят. Каквито ти

са скулите, такива са твоите разбирания за духовния свят. Каквото ти е челото, такава е твоето разбиране за Божествения свят. Мнозина от вас искате да влезете в Божествения свят, но вие, ако влезете с тия чела, които имате, нищо няма да разберете. Със сегашните чела ако влезете, вие ще видите, че този Божествен свят е празен, няма нищо, само ще видите пространство. Ни ангели ще видите, ни богове ще видите, нищо няма да видите. Ще погледнеш, ще кажеш: „Празна работа.“ Казвате: „Божествен свят.“ Ти Божествения свят за да видиш, трябва да имаш един гениален ум. За духовния свят трябва едно гениално сърце и за физическия свят трябва една гениална душа. Няма да кажа „воля“, защото волята е служителка на душата. Гениален ум ти трябва, за да разбереш Божествения свят. Гениално сърце трябва, за да разбереш духовния свят и гениална душа трябва, за да разбереш физическия [свят].

Мислите ли, че една мома е гениална, която седи до прозорците и се занимава с момците, които минават по пътя? Мислите ли, че един момък е гениален, който седи горе по прозорците? Мислите ли, че онзи банкир, който цял ден седи и брои парите си, че е гениален? Мислите ли, че един светия, който постоянно мисли за своите добри дела, какво е направил, че той е гениален? Аз бих повярвал повече на едно смирено дете, отколкото на един светия, който мисли за себе си, че светия е станал. Че, той се заблуждава. Казва: „Светнало лицето му.“ Хубаво. Мислите ли, че нашия салон, като е осветен, че целият свят е така осветен? Казвате, че има светлина, лицето свети. Но тази светлина трябва да осветява всичко вътре в човека.

Сега ние не отричаме нещата. Ние сме против лъжливите разбирания. Някой казва: „Аз разбирам много от музика, може да пея.“ Аз, който разбирам музиката много добре, често се опитвам, когато има буря или когато времето е лошо, опитвам се придобил ли съм нещо в музиката или съм изгубил. Когато има буря, като свиря, че бурята престава, аз знам, че съм придобил нещо. Когато свиря, че бурята не престава не само, но се усилва, след половин час пак ида, пак свиря. Аз се стремя да възстановя онова, което е наруше-

но. Аз знам, че тази буря е станала, бурите стават всякога, когато някой разумен човек вземе един крив тон. Този капелмайстор в природата казва: „Да се намери този, който взел крив тон, да се изправи тонът.“ Търсят го, затова е бурята. Бурята продължава, докато се намери. Като се изправи това, всичко утихне.

Според вас какво значи добрият живот? Добрият живот значи всичките хора да пеят майсторски. Дойде един, който вземе един фалшив тон между тях, наруши се хармонията. В едно общество като влезе един лош човек, един, който не може да пее правилно, нарушава цялата хармония. Достатъчна е една мисъл, едно чувство и една постъпка, да се наруши хармонията вътре във вашата мисъл. Законът е верен не само отвън, но и отвътре е верен. Тогава потъмнее вашата мисъл, намалява се топлината ви и намалява силата ви.

Казват: „Искаме да видим Христа.“ Може да Го видите. Но как ще погледнете Христа, я ми кажете? Вие ще мязате като ученици, които държат матура. Когато професорите или учителите изпитват, комисията ще има уважение към вас като видят, че ти отговаряш туй, което те изпитват, тъй, както трябва. Ти си свободен от онова, което държиш изпит. Ти ако започнеш да се мъчиш и мислиш, че трябва да бъдат малко добри, ти знаеш ли? Ще кажеш: „Бъдете строги. Питайте ме каквото искате, на всичко отговарям.“ Ни най-малко няма да мисли колко са строги. Когато не знаем, тогава искаме да бъдат тъй снизходителни. Всеки човек, който иска другите да бъдат снизходителни, липсва му нещо. Аз не съм за снизхождението. Мислите ли, че Христос ще се възхити от вас? Като идете при Христа, вие, които мислите, че много знаете, Той ще ви изпрати на Земята при един голям грешник, защото грешникът е една голяма задача, математическа. Ще каже: „В една година отгоре да поправите погрешките на този грешник.“

Вие ще кажете, че духът ще трябва да присъствува. Но какво разбирате под думата „дух“? Разумното вътре във вас е духът. Че, вие защо туряте духа вън от себе си? Че, той ви праща с този дух вътре във вас, чрез него да разрешите. Така като разрешавате, вие ще се учите. Вие искате духът да ра-

боти въвн от вас. Не зная как си представяте духа. Там, дето има дух, има светлина. Там, дето има дух, има топлина. Там, дето има дух, има сила. Там, дето има дух на доброта, има милосърдие, кротост, въздържание, всичките добродетели ги има там, дето е духът. Там, дето има душа, законът е същият. Същият закон е и за ума.

Сега вие мислите, че като идете в другия свят, въпросът ще се измени. Едно време дойде една майка на един от учениците на Христа и тя мислеше, както вие мислите. Казва: „Учителю, аз считам моите синове много способни. Да седне единият от дясно Ти и другият отляво Ти“ – най-голямото място, другояче не може. Всяка майка иска синовете да ги тури на първо място. Казва ѝ: „Онази чаша, която Аз пия, могат ли да я пият?“ – „Пивват я“ – казва. Тя мисли – обикновената чаша. Казва: „Моите синове пият колкото искаш.“ – „Кръщението, с което Аз се кръщавам, могат ли да се кръстят?“ – „Кръщават се“ – казва тя. – „И чашата, която Аз пия, и кръщението, с което Аз се кръщавам, ще се кръстят, но да седнат единият отляво и другият отдясно, това не е Мое да го дам, то е на онзи, на когото е дадено, на достойните. Не са майките, които назначават да седнат синовете и единият отляво, другият отдясно.“

Сега, ако идете в света, ще ви питат: „Ти православен ли си? Я се прекръсти.“ Казва: „Защо?“ – „Тъй, да видим знаеш ли да се кръстиш.“ Той ще си тури трите пръста на челото, после ще ги тури на сърцето, вляво, вдясно. Вие сега оспорвате това, казвате, че човек не трябва да се кръсти. Съгласен съм и с онези, които казват, че човек не трябва да се кръсти, съгласен съм и с онези, които казват, че човек трябва да се кръсти. Когато човек разбира да се кръсти, то е право, хубаво е. Когато разбира да се не кръсти, да се не кръсти. Аз ни най-малко не поддържам, че слабият трябва да те защитава. Когато някой по-силен те бие и дойде слабият да те защитава, ще те бият повече. По-добре да се не меси. Ако те защитава някой, да те защитава по-силният, да има на кого да разчиташ. Казва: „Много знае.“ Той знае, за да накара другите да го бият. Нищо повече.

В турско време един българин казвал, че знае турски

много добре, фарси. Казва: „Турски всичко разбирам.“ Иде един високопоставен турски чиновник, аянин, с кадията заедно. Дояло им се риба и казват на този, на този, който знае турски: „Кажу – казва – дали имат тук един сак за риба?“ Той казва: „Дотрябвало му един скъсан сак, дайте му, който има.“ Но сакът съдран, всичката риба излязла навън, нищо не могат да хванат. Като се връщат, без да могат да уловят риба, със съдрания сак, аянинът набива българина, удря му няколко шамара. Питат го: „Защо те бие?“ – „Наддумах го.“ А той не разбира турски. Всички нас, като ни бият, все сме като този българин. Гледам сега, по вестниците чета, хвалят се англичаните, че гениално отстъпили при Ламанша. Ти като започнеш да отстъпваш, казва: гениалност имаш.

Една вечер чувам тук, че котката кряска. Излизам от стаята да ѝ помогна. Излизам навън – един голям котарак я налегнал. Тя се качи горе на дървото и той отподире ѝ. Щом като отидох, работата се уреди.

Казвам: Какво делите тук, на Изгрева? Тук култура трябва да има. Такова котешко крякане, какво е това? Казвам на големия котак: „Я слез долу.“ Той ме погледна. Оттеглих се, той слезе долу. Казвам и на котката: „Я слез и ти.“ Отивам вкъщи, дадох ѝ малко кашкавал, вдигна опашка, започна да се глади. Казва: „Много съм ти благодарна.“ Сега, мене не ме учудва това, че те се давят. Мене ми е чудно по някой път, когато разисквате какво съм искал да кажа.

Един испански поет написал едно хубаво стихотворение от 4–5 куплета. Няколко мнения. Отиват при поета и го питат: „Какво искаше да кажеш с това стихотворение?“ – „Писах го, и аз не зная.“ Онзи, който го писал, още не знае, пък ти си даваш мнението. Вие си давате мнението какво искал да каже Христос 2000 години.

Често при мене са идвали някои, направили си нови дрехи и ме питат: „Как, харесваш ли ми дрехите?“ Казвам: Много хубава е дрехата ти, но тебе не харесвам. На тебе не ти харесвам челото, не е хубаво скроено. Дрехата ти е много хубава скроена, ръкавите изящни, прилягат, но челото ти не е хубаво. На еди-кое си място трябва да го поправиш. После, носът ти не е скроен както трябва. Устата ти, и тя не е скро-

ена. Дрехите ти са много хубави, но лицето ти не е. Казва: „Какво да се прави?“ – Ще идеш да поправиш челото си. Ще оправиш отношенията си с Божествения свят – ще си поправиш челото. Ще си поправиш отношенията с духовния свят – ще си поправиш носа. Ще си поправиш отношенията с физическия свят – устата ти и брадата ти ще си поправиш.

Други казват: „Каквото попросите, като вярвате, ще стане, ще ти бъде.“ Вярата е закон за мисълта. Под думата „вяра“ аз разбирам човек да мисли правилно. Защото само като вярваш, започваш да мислиш правилно. Не че всички неща трябва да бъдат неизменни. Някой от вас искате всичко да знаете. Възможно ли е в дадения случай да знаеш всичко? Аз снощи правех едно наблюдение на Месечината. И за първи път намерих на Месечината едно място на светлина, която вече никъде я няма. Светлина, на която чертите са не на бяла светлина, която е силна, но светлина, която действа, жива светлина, която свети. В един от големите циркуси се забелязва една голяма светлина, която грее, излизат трептения, има движение, има жива светлина. Има една светлина, която е отразена, няма трептения. Вие забелязвате звездите: когато ще се разваля времето, трептят, тяхната светлина трепти. Тия небесни светила, на които светлината трепти, са звездни планети, [...] са тия, които имат по-[слаба] светлина, чиято светлина не трепти. Светлината, която трепти, има сила в себе си. Седя и размишлявам да не би това да е някаква илюзия на моите очи. Забелязвам мястото къде е и втори път пак ще наблюдавам светлината истинска ли е. Значи на туй място има живи хора. Нищо повече. И то не само живи, но и разумни. Защото мястото, на което се намира тази светлина, е най-хубаво, идеално, отлично място за наблюдение.

Казвам: Целият свят, това са възможности за човека. Вие седите и се обезсърчавате, защото нямате едно разбиране. Целият космос представя условие за вашето бъдеще развитие. Какво имате да се обезсърчавате? Целият космос, това са възможности, в които вашата душа, вашият дух, вашият ум, вашето сърце, вашата воля – всичко, което имате може да участва, вие може да придобиете ония блага, които ги нямате. Вие при всичките блага, които имате, вие седите

и се обезсърчавате. Гледате Слънцето, казвате: „Слънцето е високо, въздухът – чист, но пари ми липсват.“

Туй, което ви липсва, ще го придобиете от въздуха, от светлината ще го придобиете, от Земята. Но на Земята някой път трябва да платите нещо, за да ви даде. Земята има често търговски работи. Тя е като банкера. Ти от нея да вземеш пари назаем, трябва трима души гаранتي. Всичките неразположения, които имате, те са кредит. Ще дадеш своето неразположение на Земята, тя ще ти даде хубавото, което има. И тя се нуждае от тор.

Та казвам: Има един начин за лекуване. Вие може боси да ходите някой път. Имате едно неразположение. През месец юли събуйте си обувката, направете едно малко упражнение от 5–10 минути. Веднага туй неразположение, което имате, ще се смени. Каквото и неразположение да имате, ще ви вземе може би малко време, докато идете на два-три километра пътешествие, на някоя хубава морава. Вие седите вкъщи, два-три дни имате неразположение, може да се карате с 10 души. Тази енергия е насъбрана във вас, трябва да излезете навън.

Казвам: Когато човек дойде да се занимава с Божествените работи, ще се явят много противоречия. Мислите ли, че онази красива мома, която би се молила на Бога да бъде красива, че красотата в нея няма да роди противоречие? В красотата има известни блага, но има и известни противоречия. Вие докато сте сиромаш, може спокойно да пътувате, ще имате само чувството, че сте сиромаш. Няма да имате опасност да ви оберат. Ако вие сте един богат милионер, вечерно време няма да можете да пътувате сами, но ще трябва да имате няколко детективи, които вървят подир вас и ви пазят, както американските милиардери, които ги пазят 4–5 души детективи. Някой път задигнат го с автомобил и искат 50 000, 100–200 000 долара, за да го откупят. Мислите ли, че един милиардер, когото турят в автомобила вътре, че той е един много умен човек?

И вие знаете ли защо идат страданията? Някой път сте неразположени. Мнозина мислят, че са благоугодни на Бога, пък [има] някои неща, които те не могат да си обяснят. Това

са изпитания. Всичките страдания, които идат, те са нарочно създадени. Всеки един [от] вас носи своите страдания. Някой образува своите страдания от краен консерватизъм. Той не иска да отстъпи в нещо. Той ще си създаде много мъчнотии. Друг много отстъпва. И той ще си създаде мъчнотии. Когато отстъпваш, ще имаш съображения защо отстъпваш.

Вървя аз по пътя, една дете иде насреща ми. Според закона кой трябва да отстъпи: силният или слабият? Но аз съм благоразумен човек, какво ми коства да отстъпя няколко крачки да мине детето. Ако побутна това дете, то ще падне. Ще търся да намеря майка му да научи това дете да отстъпва. То ще ми коства много повече енергия, докато я намеря, отколкото аз сам да отстъпя.

Дойде ви вас едно страдание. Малцина от вас съм намерил да сте герои да носите страданията си. Аз бих желал, когато носите страданията си, да се радвате. Вие не се радвате на страданията си. Щом дойде едно страдание, вие казвате: „Отде дойде това страдание да ме намери?“ Но вие се самоаблуждавате. В една радост винаги е скрита една скръб, а в скръбта е дегизирана една радост. Когато истинската радост ще дойде във вас, тя ще се дегизира със скръб, страшна, за да ви изпита колко сте умен. Ако вие се поколебаете, тя знае, че не сте готови заради нея, тя не иде. Скръбта ще остане при вас. Ако разбирате закона, ще ви даде най-голямата радост, радост, която никога не сте усещали. Някой път радостта дойде, но скръбта се е скрила. Ти мислиш, че вече радостта е дошла. Ако мислиш, че радостта е дошла, ще имате най-голямата скръб. Човек, който не може еднакво да цени радостите и скръбите, той не разбира какво е отношението. Радостта, това са клонищата; скръбта, това са корените на една същина вътре. Животът без страдания и без радости, той не расте. Скръбта, това са корените на живота. Листата, това са радостите на живота.

Сега, по някой път вие казвате: „Защо Господ е направил света така?“ Мислите ли, че на Господа Му е приятно, когато след всички блага, които ви дава, вие не изпълнявате Неговата Воля? Какво търпение има Бог! Той може да ви натисне и да ви смачка, да те освободи. Но Той те погледне и

каже: „Хайде да го търпя.“ Направиш една погрешка – търпи те, един живот, два, три, пет живота, казва: „Все ще стане нещо от него.“ Той дълго търпи и най-после ще стане от тебе туй, което Той иска. Но колко време трябва да мине?

Питам: Сега, ако Адам не беше направил погрешка, Христос щеше ли да направи това добро? Онова, което Адам не можеше да направи, Христос го направи. Адам Господ го остави да поживее само като калугер в райската градина. Казва: „Не виждам никакъв смисъл. Всички тук си имат някаква другарка, само аз си нямам. Какъв смисъл има животът?“ Защо му трябваше другарка? Да се занимава с Господа. Казва: „То е висока работа. Да си имам една другарчица.“ Аз не мисля тъй. В моя ум тази идея не е тази идея, която вас занимава. Според мене хората, които се обичат, те никога не се пипат. Слънцето, докато е на 92 милиона мили от Земята, на Земята е добре. Но ако Земята дойде и иска да го прегърне, да погали туй Слънце, от Земята няма да остане нищо, тя ще се разтопи. Пък и от всичките хора нищо няма да остане. При сегашните условия Слънцето трябва да е далече. Нека да си пишат писма, колкото искат и Земята да пише поезия, колкото иска.

Вие, при сегашния живот, искате да идете при Господа и да Му се оплачете. Казва: „Да ида и да се оплача на Господа.“ Туй му е останало. Нямала Мара работа, туй е останало. Не е само тук една Мара. Сега, ако аз съм на вашето място, какво ще говоря? Аз ще кажа: „Защо той така говори?“ Всеки един човек, когато ви срещне, той е една възможност или за вашия прогрес, или за вашето спъване. Ако срещате един човек и не може да разрешите задачата защо го срещате, вие се спъвате. Ако го срещате и правилно разрешавате задачата, то е за вашето благо.

Та казвам, първото нещо: На всинца ви трябва един отличен ум, ум, който да има светлина, трябва ви едно отлично сърце, което да има топлина, трябва ви една отлична воля, която да има сила. Три неща са потребни за човешкия прогрес, за да се разрешават правилно въпросите. Светлината е потребна за мисълта, топлината е потребна за чувствата. Защото чувствата растат, мислите се разширяват, а пък пос-

тъпките се реализират. Да имаме сила, значи трябва нещата да ги реализираме. Та казвам: Всичките несгоди в живота, които съществуват, да можем да ги оправим.

Та казвам: Това лице както е нарисувано на чертежа [на с. 229], може ли да разчитаме на този човек? На тази сянка може ли да разчитаме? Най-първо трябва да знаете, че тия уста показват теснота на чувствата. Значи сърцето не е свободно. Вие по някой път стискате устните си или стискате зъбите си. Ти като започнеш да стискаш зъбите си и устните си, главата ти има да пати. Дръж си устата спокойна, дръж ги не отворени като на патка, но малко прилепнали.

Не ги притискай, свобода трябва да дадете на устата. Една малка гънка трябва да има на устата, не да бъде една права линия. Щом устата е една права линия, тази права линия е, която носи всичките страдания на човека. За да се измени, трябва да има една малка гънка.

Първият закон е, че трябва да се държим в хармония с Божественото. В света, в цялата природа, има една разумност, с която ние трябва да бъдем в съгласие. В цялата природа има една вътрешна доброта, с която ние трябва да бъдем в съгласие. В цялата природа има една сила, която направлява всичко. С тази сила ние трябва да бъдем в съгласие. Ако сме в съгласие с тия три положения в природата, тогава работите ни може да вървят. Щом влезем в стълкновение, веднага слабият губи, не силният.

Сега да допуснем, че вие вървите по пътя и се удряте на един камък. Започвате философски да мислите защо се удрихте в този камък. Най-първо във вас се заражда желание да хванете камък и да го хвърлите. Мнозина, като се удрят, хвърлят камък, но камъкът не е виновен. Ако аз вървя по пътя, аз трябва да го видя, да го обиколя малко. Вие в даден случай с един човек не можете да се споразумеете. Значи еднакво не мислите. Кое е по-добре: силният ли да отстъпи или слабият? Слабият да отстъпи, това е естествено в живота. Но силният като отстъпи, показва, че е умен. Ако силният не отстъпва, той има някакво чувство, съобразява се.

Да допуснем сега, че вие имате да давате на един слаб

човек. Вие сте силен, богат, не искате да му платите на този човек. И правото е на вашата страна – като идете, ще подкупите съдиите, казвате: „Не искам да ти платя.“ Мислите ли, че вие сте разрешили този въпрос правилно? Не сте го разрешили. Това е един морален закон. Бог, Който е всесилен, ще ви тегли и един ден ще ви даде същото изпитание на вас. Сега съображенията какви са? Защо богатите хора някой път не искат да плащат? И защо именно сиромасите са много щедри: църкви градят, училища, пътища, правят домове. Щом станат богати, те вече са скържави*.

Питам: Кое изкуство е по-лесно: рисуването или скулптурата? За да станеш скулптор, трябва да намериш някой голям камък, чукове, а за да бъдеш художник, трябва ти платно, бои и четка. Художеството е по-лесно. Коя творба ще издържи повече: картината ли, направена от платно и бои, или онази скулптура, направена от мрамор? Онези мраморните работи са по-дълготрайни. Та в света най-основната наука е скулптурата. След като извадете едно лице, тогава ще дойдете с боите, изкуството да рисувате, то е мазилката. След като сте изработили един човешки образ на камъка и за да му предадете естествения цвят, ще му турите червеничко, ще поставите боите – реален ще бъде.

Та казвам: Всяка една мисъл трябва да се опита в нейната същина. Мисли, които са съществени, те не се менят. Както и да я разглеждате, тази мисъл си остава една и съща. Мисъл, която е реална, тя мяза на една семка – щом я посадиш в земята, тя създава дървото. Щом тази семка не е реална, тази мисъл не може да създаде нещо реално. Тази семка не е вярна. Може да имате една изкуствена семка, която като посадите, нищо не израства. Семка, която може да произведе реалност или мисъл, която може да произведе реалност, те са реални. Мисли, които не може да произведат реалност, те не са реални. Всяка една ваша мисъл е реална само тогава, когато при най-лошото състояние, неразположен сте духом, помислите за една ваша добродетел, веднага ви олекне, мъчнотията ще изчезне.

* скържав – диал. стиснат, скъперник.

Вие казвате, че имате вяра в Бога. Хубаво, дойде ви някое изпитание. Ако вие имахте за Бога една правилна идея, ако разбрахте какво нещо е Той, само като помислите заради Него, веднага с вас тази тежест, която имате, тя ще изчезне. Не само това. Но ако бихте имали вяра, и болестите ви ще изчезнат. Няма нещо, което да не изчезне. Не изведнъж да изчезне. Ако някой въпрос не го разбирате, ако сте музикант, и там има мъчни работи; ако сте художник, и там има мъчни работи. Да съчетаете боите не е лесна работа. Ако сте скулптор, не е лесна работа с чука да работите, да удряте, деликатна работа е. Ако сте поет и пишете, и то не е лесна работа да съчетаваш думите. Един поет, той има връзка, чутие, с което той познава степента на думите, че ги хармонизира.

Да кажем сега, как трябва да хармонизирате вашите мисли и чувства? На челото е изразена вашата мисъл. Гънката между челото и носа е границата между духовния и Божествения свят. Носът представя духовния свят. На какво е равно челото? На какво е равен носът? Ако носът е дълъг, а лицето тясно, този човек мисли много, но мисълта не е устойчива, в него чувствата не са устойчиви. Ако носът му е късичък, широк, той е чрезмерно консерватор, не можеш с девет чифта биволи да го извадиш из релсите, не отстъпва. Умният човек отстъпва всякъде, но погрешки не прави. Той отстъпва, но е умен.

Един американски професор стои и работи, влиза при него един апаш с револвер. Той правил своите изследвания по физика, държал два златни цилиндъра. Казва: „Господине, давам ти ги.“ Той ги взема с двете ръце, но професорът завъртял ръчката и потекъл ток. Онзи държи цилиндрите и не може да се освободи. Той го развожда из къщата, навсякъде казва: „Да те запозная с моята къща.“ Развожда го от една стая в друга, по стълбите го извежда и най-после оставя ръчката. Онзи се освобождава и хуква да бяга. Казва: „Да знаеш, още веднъж когато ходиш при учените хора, трябва да цениш.“

Та и вие, когато роптаете, Господ ще ви даде два цилиндъра, после ще завърти ръчката, два-три дни ще скачате. Да каже: „Всеки човек, който отива при Бога, трябва да раз-

бира езика на нещата.“ Ще мислиш правилно. Никога няма да допушаш в ума си, като ученици, че нещо скимнало на Господа. После, няма да допушаш в чувствата си едно неразположение. Причината не е в Бога, че нещо не е станало тъй, както ти мислиш. Тъй, както ти мислиш, причината не е в Бога. Няма да вземеш погрешките на хората и да ги туриш да държиш Господа отговорен за техните погрешки. Няма да Го държиш отговорен и за своите погрешки. Господа ще Го държиш отговорен само за всичко онова, което е добро в света. За всички велики блага Него ще държиш отговорен. За всички онези неща, които причиняват страдание на хората, ще държиш себе си и другите отговорни.

По-големи герои са тези, които носят страданията, отколкото тези, които носят радостите.

„Отче наш“

XIX година (1939–1940)
37-а лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 12 юни 1940 г.,
София – Изгрев.

СИЛА И БЕЗСИЛИЕ

Сряда, 5 ч сутринта

„Отче наш“

„Всичко в живота е постижимо“

„Сила и безсилие“ – върху тая тема всинца не сте писали. Всинца не мислехте, защото откак сте се родили, все за сила и безсилие живеете. Защо не ви вървят работите? Защото сте слаби. Защо ви вървят работите? Защото сте силни. Защо ви вървят работите? Защото сте умни. Защо не ви вървят работите? Защото сте глупави. Защо ви вървят работите? Защото сте добри. Сега онези, които са слаби, се разправят по един начин. Силният се разправя по друг начин, право търси, да му дадат правото. Силният сам си дава правото. Срещне Иван силният Драгана слабия. Казва: „Драгане, ти си говорил нещо заради мене.“ – „Говорих.“ Вземем, удря му една-две плесници, казва: „Още един път да не говориш!“ Слабият Драган дава заявление, че е бит. Сега казвате, че Бог ще отдаде правото на слабия. Вие разбирате буквално смисъла. Как ще отдаде Бог правото, като не сте умни? Как ще ви отдаде правото, като не сте станали силни? Защото, и да ви даде правото, вие ще го изгубите. Защо ще дадеш храна на един болен човек, който не може да я яде. Хубава, отлична храна – не може да я яде. Сега като говоря по този начин, вие идвате и по стария начин казвате: „Какво да се прави?“

Снощи събрах няколко братя и сестри да им покажа Месечината. Като гледат, казват: „Колко е пъстра“ за туй, което го виждат, но ако наблюдава Месечината отначало, минават през разни форми. В пълнолуние се показва такава, каквато не е. Аз седя и ги слушам. Всеки си дава мнението. Казват: „Колко е пъстра, колко е светла.“ Всеки гледа и мисли: много светли точки има на нея. Казвам: „Тия всичките светли точки представят циркуси, които са осветени отвътре. Цирку-

сите имат дълбочина. Че, ако вие сте на Месечината, опасна работа е. Тия циркуси са по 1000 метра дълбочина, пък са толкоз начесто, че ако вие пътувате, може да хлътнете вътре. Тия циркуси отвътре са осветени с голяма светлина, че да не би като хлътнете да се убиете. По земному говорим. Защо са тия циркуси? Те са складове за хващане на слънчевата енергия, в която жителите на Месечината живеят. Сега не искам туй да вярвате, считайте го като „Хиляда и една нощ“. Сега ще го приемете като приказка.

Аз не искам да имате моите възгледи, защото ако имате моите възгледи с вашето разбиране, ще направите нещастие. Една приказка само го имайте, както аз съм превождал един пример за един български свещеник. Той е един от най-добрите свещеници. Той бил от Търновско и пътувал от града за едно село. Носил със себе си някаква сума, взел един турчин със себе си, който носил кавал*. Хваща го да му носи парите, той ми разправяше това. Казва: „Вървим и чувам: нещо цъка. Обръщам се и виждам – онзи цъка с кавала. Тия кавали, за да стреля, един кремък взима, удря, има барут там. Като цъка и изскочи една искра, ще падне на барута и барутът ще си запали цевта. Значи мъчно може да се убие човек. Казвам му: „Какво правиш, защо цъкаш?“ Сега, в модерно, като се обучават, нали турят някакви нишанки, дали ще могат да ги ударят. Този разказ други са го взели, че го направили, турили този поп из Търново. Приказката е вярна, но мястото не е вярно.

Сега и вие, когато гледате Месечината, обърквате работите и ги правите такива, каквито не са. Та казвам: Най-първо ще се научите правилно да мислите. Малко неправилно мислите. Да кажем, вие искате да пишете на български. Първата главна буква е А, последната буква коя е? – Ж. Значи българинът първо казва А, после Ж. В началото се учудва. Дойде до края и работите не вървят, казва Ж. Гледам, вие започвате А и като дойдете до края, казвате Ж. Нещата трябва да се турят на собственото място. Всеки един човек трябва да се определи такъв, какъвто е. Физиогномически

* кавал (от тур.) – остар. и диал. гладкостенна пушка.

тези, които рисуват, тези, които фотографират, много неверни работи дават. Един художник, който рисува, може да ви подмлади. Някъде ще изтрие, може да ви направи малко по-млад; пък може да ви направи малко по-стар. Магия има. Някои от вас по някой път обичате женския свят, всички са художници вече. Няма никой от вас, който да не е художник. Младите, дето ще ходят да купуват платно, вземе, лицето си рисува, веждите, устните. Казвате: „Право ли е?“ Право е, художество развиват. Дето ще ходи да купува платно, рисува лицето, изчисти го после и на другия ден пак рисува. Похвалявам ги, изкуство е. Казвате, грешно било. Грешно е, ако не е художник. Щом е художник, има право да рисува както иска. На другия ден изчисти и пак нарисува. Изчисти и пак рисува. Някой път направи устата по-червени – не е хубаво изчистил и пак турил червеничко. Туй изкуство като го правите, направете устата червена тъй както трябва. Направете хубава червена уста, тъй както някой път ги правите по-червени.

Тази червенина не съответствува на характера. Вие наместо да сте активни, сте разложени, пасивни. Всяка черта, която имате, трябва да съответствува. Запример мнозина от вас искате да бъдете умни. Умният човек, той е свързан с жълтия цвят. Всички онези от вас, които пожълтяват, болни стават. Като дойде жълтият цвят на лицето, човек е болен. Жълтият цвят в ума трябва да бъде вътрешно. Жълтият цвят, той е свързан с ума. Жълтият цвят се образува от златото. То е цвят на ума с по-високи трептения. Ти трябва да мислиш. Щом твоят цвят стане статически, само на лицето ти, той е едно материално състояние вече. Всякога жълтият цвят показва едно разстройство на черния дроб. Черният дроб е свързан с нисшите прояви на човека. Черният дроб е свързан със задната част на мозъка. Жълтият цвят, за който се говори, трябва да бъде свързан с предната част на мозъка.

Дотогава, докато ти се безпокоиш, ти живееш отзад на главата. Ти разсъждаваш със задния мозък, щом се тревожиш, ти мислиш отзад. Щом започнеш да мислиш, спреш тревогата, ти си отпред. Всяка тревога е отзад, задната част на мозъка щом е възбудена, тревога има. Щом предната част работи добре, тревогата престава. Пътят ти е осветен, сре-

щаш по-малко препятствия. От какво иде тревогата? От самите препятствия. Сега аз не искам да се спирам върху въпроса. Вие казвате: „Колко невежи сме ние.“ Невежеството произтича от малката светлина, която имате на пътя си. И в духовния свят, и в умствения, и в материалния свят, всякога, когато светлината е малка, много погрешки можеш да направиш. Един художник, който няма достатъчно осветление, той не може да нарисува лицето. Най-първо той трябва да постави субекта, който иска да рисува, трябва да го постави в такова положение, че сенките правилно да са хвърлени.

Вас в живота ви интересува здравето. [Здравето] почива върху онзи закон на човешката мисъл; здравето почива върху онзи закон на човешките чувства; здравето почива и върху онзи закон на човешките постъпки. Вземете най-материално. Ако вие не знаете как да стъпите правилно, ако вървите по една площ, както тука, няма никаква опасност. Но ако тази площ не е равна, винаги може да се измени равновесието, през което пътувате. Някое кокалче да изгуби своето равновесие. Защото кракът е направен с доста кокалчета, които са свързани с известни мускули. Може да се измени тяхното отношение и вие ще почувствувате една болка.

Казвам: Всякога, когато вие чувствувате една болка в себе си, има нещо изместено. Това изместване може да бъде в ума, това изместване може да бъде в сърцето, това изместване може да бъде в тялото. Умът, и той си има обвивка, и той си има тяло. Тяло, доста сложно организирано. Мислите за сърцето, мислите, че имате малко сърце. Говорим за сърцето, но сърцето си има тяло. Това сърце, за което често говорим, не е само това сърце, което прекарва кръвта. Онова сърце, за което говорим, е много по-голямо от туй малкото сърце.

Казвам сега: Трябва да имате вътрешни правилни отношения. Трябва да разбирате законите на вашето сърце, понеже, ако не разбирате тези закони, кръвообращението ви няма да стане правилно. Трябва да разбирате законите на вашата мисъл, понеже ако не разбирате тия закони, мисълта ви няма да тече както трябва. После трябва да разбирате законите на вашето тяло, понеже ако не разбирате тези

закони, постъпките ви, всичките ви действия няма да стават правилно. Вие на малките подробности не обръщате внимание. Каква е една малка подробност?

Сила и слабост. Сила и слабост, те си имат добрите страни. Ако ти на Земята си всемоушен, ще направиш много добрини, но може и много злини да направиш. Слабият който е, няма сила, няма да направи много пакости, той ще бъде праведен, но и много добрини няма да направи. Казвам сега: Слабият какво ще направи? Във вашия ум сега седи идеята, искате да знаете какво е новото, какво ще бъде. Но вашата идея каква трябва да бъде? Да кажем, всеки ден отивате в една гостилница. Отивате първия ден, виждате какво ще бъде яденето, втория, третия ден мислите какво ще бъде яденето. Този гостилничар все ще мени яденетата. Ако е месна храна, ще има 10–15 тенджери, ще има разнообразие. Ако е вегетарианец, ще има пак разнообразие. Вие се интересувате от разнообразието. След като сте яли 4, 5, 10 години, какво ще ви научи този гостилничар? Ако се интересувате, ще ви научи 10 ядения и вие да готвите, но повече от това какво ще научите?

Но в природата законът е съвсем друг. Да кажем, вие ядете череши. Този гостилничар турил в природата много пипер. На червената череша намазал хубаво с червено. Направил друго ядене – на сливите турил син цвят, а на някои турил жълт. Питам: Защо едни сливи са сини, а други са жълти? Вие не знаете, но гостилничарят, който направил това ядене, той знае. Този гостилничар питали ли сте го вие защо яденето е приготвено с жълт цвят, а другото ядене – със син цвят? Не сте го питали. Казвате: „Така Господ направил света.“ Че е така направен, направен е, така е написано на тази книга. Но ако искате да знаете какво има в книгата, трябва да изучавате тази книга.

Сега вие седите и сте недоволни някой път. Не знаете причината на вашето недоволство, казвате за всяко нещо ще си има причина. Но причината донякъде разрешава въпроса. Двама братя се карат, не се спогаждат. Баща им умрял. Ако двамата братя, след като умрял баща им, не се спогаждат, каква е причината? Причината е материална. Бащата е

голям земеделец, оставил ниви, делят нивите. Единият е голям, другият – по-малък, не може да се спогаждат. Единият иска да вземе по-хубава нива и другият иска да вземе по-хубава нива, не се спогаждат. Коя е причината? Причината са нивите. Има и друга причина: че бащата умрял. Ами защо е умрял сега бащата? Причината е, че бащата умрял, затуй се карат. Причината на тази причина каква е? Причината, че е умрял, каква е причината? Бащата е умрял – има още две причини. Или че е бил много добър човек, че Бог го е обикнал. Повикал го на гости. Заминал на угощение. Или, че бащата не изпълнявал Божия закон, че Бог го е наказал. Турил го в някой затвор и причината е, че бащата е затворен, в затвора. Или причината за смъртта може да е, че имал специална покана да иде в другия свят да се представи. Казва на синовете си: „Аз като се върна от оня свят, на Земята всичко ще тръгне наред.“

Сега ви питам: Каква е причината, че вие дойдохте днес? Ще кажете, че то е традиция. Отиват хората на събрание. Най-първо трябва да идем да служим на Бога, да добием знание. Ако се събираме в една гостилница, причината е гладът, желанието да придобием известна храна. Че дето и да е, ще се съберем там. Едно съвпадение е. Ако се събираме в едно планинско място, при някой добър извор, причината е този извор. Там ще се спрем, тази вода е потребна. Ако нямаме нужда от тази вода, няма да се спрем. Сега аз искам да ви наведа на една мисъл, на която мъчно може да се навежда човешкият ум. Да ви кажа причината коя е.

Една сестра хванало я треска. Не може да се лекува, понеже самата станала толкова чувствителна, че каквото вземе, повръща го. Рициново масло не може да дадеш, майчин лист не можеш да дадеш, а пък треската дошла. Има няколко причини за треската. Аз съм ви дал пример за един овчар, за един от посветените овчари. Пролетно време било, преди да започнат болестите, овчарят се спрял, малко ясновидец бил и той слушал как се разговарят две трески отдолу под един мост. Той седи на моста и дал ухо. Казва: „Къде отиваш?“ – „Отивам горе на планината при един овчар, стадо има. Здравеняк е, хубав, хареса ми, искам от него да си взема.“

Ще го хвана.“ Тя я пита: „Как ще го хванеш?“ – „Той като издои първия път овцете, в първата лъжица на млякото ще вляза. Като ме глътне, ще вляза вътре. Лесна работа е оттам насетне, цялото лято ще го треса.“ Той слуша. „Ами ти къде отиваш?“ – „Там – казва – в града, има един кадия.“ В турско време било. „Аз ще ида да хвана него.“ – „Как ще го хванеш?“ – „Аз ще го хвана така. Той ще има едно дело, няма да го отсъди право и като се смути, ще дойде вечерта да яде и аз ще вляза вътре.“ Овчарина го заинтересувало това, което се отнасяло до него. Не го интересувал съдията. Съдията да си вземе грижа за себе си, той взел мярка за себе си. Преди да издои овцете, умира му една овца, направил си един толум, хубаво надува го, завързва го и туря го да изсъхне. Сварява млякото, взема първата лъжица и наместо да я тури в устата, туря я в толума, треската влязла в толума. След туй той продължил да яде. Гледа по едно време, че толумът се тресе. Кой как дойде, толумът се тресе. Всеки ден се тресе толумът. Питат овчаря защо се тресе този толум. „Има причини, не казвам. То е моя тайна. За да ми върви напред на мене, трябва да се тресе този толум. Ако толумът не се тресе, аз ще се треса, за да ми върви. Като се тресе, то е късметят.“

Сега вие казвате: „Този овчар не позволил на онази треска да влезе.“ Той бил малко инициран. Треската влязла в млякото и без да знае, в толума влязла, а не в него. Свършва се пролетта, минава лятото, приближава есента, на овчарят, понеже му трябвало толумът, той отворил толума и пуца треската да излезе. Тя хукнала да бяга. Той го измива хубаво и напълнил този толум със сирене и пак отива на моста и пак ги слуша. Разправят се двете сестри. Онази, която излязла от кадията, казва: „Колко си пожълтяла!“ – „Остави се, наместо да вляза в овчаря, той ме тури в един толум и нищо не можах да извадя. Цялото лято тресях все толума, нищо не можах да ям, 3–4 месеца пост държах в толума.“ Другата казва: „Ти, сестра, си попаднала в манастир, дето постят хората.“ Тя [я] поглежда и казва: „Ти колко си се оправила!“ – „Аз при кадията бях доста добре. Той е добър човек, той е от добрите хора. Остави ме свободно да вляза в него, пък го тресях и като го хващах, той не разглеждаше делата, ами ги

отлагаше. Като дойде треската, отложи делото.“ Казва: „Спогаждах се с кадията. Лежи, много хубава храна и аз се хранех много хубаво – казва. – Я сега ела да те заведа при него.“ И двете отиват при кадията. Едната сестра го хващала сутрин, а другата – подир обед.

Сега заключението вие ще го правите какъв е бил халът на съдията. Вие можете да имате опитността на първата треска, може да имате опитността на втората треска. Може да имате опитността на овчаря, може да имате опитността на съдията. Въпросът е сега от тия кое ще изберете. Кое положение ще изберете. Най-първо треска да бъдете в толума. Кое ще изберете да бъдете: в положението на овчаря или в положението на съдията, или да бъдете в положението на треската, която е в съдията? Ако си съдия, ще ви тресе треска. Все ще направите някакво добро. Ще бъдеш малко по-снизходителен. Делата отгоре-отгоре ще ги гледаш, ще ги прекарваш. Няма да бъдеш много взискателен. Човек като е болен, ще гледа по-снизходително. Като е здрав, ще бъде по-строг. Като е болен, казва: „Хайде, да мине от мене.“

Сега да приложим. Изводът какъв е? Вие сте в пролетта на живота. Всякога се готви да влезе една треска във вас, овчар като сте. Сега всинца ви ще хване една треска: и като съдия, и като овчар. Овчаря не го хваща, той е умен човек. Той слуша как се разговарят. Неговите информации са много правилни. Приготвя си толума и като дойде треската, в толума вътре я туря. Ако вие схванете това буквално, ще кажете: „Това е една приказка. Така се обяснява, но как ще обясните? Лекарите как обясняват на какво се дължи треската? Тя започва някой път от простуда. Но се дължи на известни микроорганизми. Вземете тази, маларичната треска, която комарите пренасят. С години седи в кръвта и пролетно време се проявява.

Всяка една мисъл, когато тази мисъл не е нагодена според трептенията на човешкия ум, тя произвежда един дисонанс вътре в мислите. И всякога едно чувство, ако не е в хармония с човека, ще произведе един дисонанс. И постъпките може да произведат дисонанс. Трябва да вземеш някакъв път в живота си, трябва да се движиш. Ако твоята

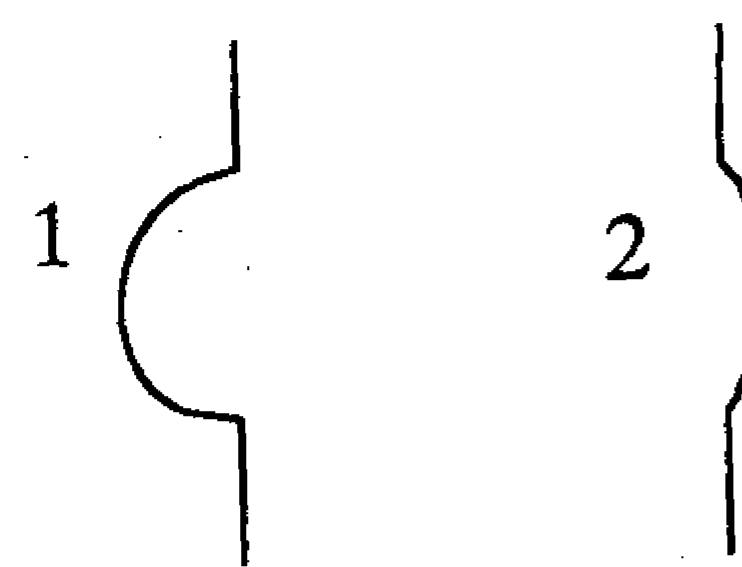
постъпка, която правиш, не е в правилно отношение с тялото ти, ще се зароди едно болезнено състояние.

Сега аз ще ви говоря на вас да разбирате. Казвате: „Имаме лекари, те ще ни лекуват.“ То е така, но всеки един човек трябва да бъде лекар, той трябва да знае как да прилага лекарските методи. И в природата има лекари. Запример ние имаме тук известни болести, които се образуват от омразата, които се образуват от страха. Страхът не е нещо само по себе си лошо. Тук наскоро идва една госпожа от града, която е пострадала. Тя не може да излезе по пътя сама. Щом излезе по пътя, няма вяра в себе си. Ако прекара 20–30 крачки, пада на земята, завива ѝ се свят, трябва да има някой да я държи от едната или от другата страна. Причината е от страх. Тази болест си има начин за лекуване, но взема доста време. За да излекуваш един човек, най-малко трябва да мине една седмица. А пък някой път, за да излекуваш, трябва да мине година и половина.

Или, да кажем, вие имате една болка в стомаха или имате болка в главата си. Болестите в главата се дължат на разстройството в стомаха, в разстройството на стомашния мозък, на симпатичната нервна система. Двойк мозък има човек. Единият е горе в главата, другият е наречен слънчев възел, и черният дроб влиза вътре. Значи, когато слънчевият възел е разстроен, винаги човек има главоболие. Причината е често магнетична. Стомашният мозък е област на магнетизъм. Всички хора [които] имат повече магнетизъм, отколкото трябва, винаги в тях се образува коремоболие, а коремоболието винаги произвежда главоболие. Горният мозък акумулира електричеството. Следователно болките на стомаха се образуват от разстройството на мозъка. Когато мозъкът горе не функционира правилно, винаги се раждат болки в стомаха. Ако те боли корем, главата ти е виновата; ако те боли главата, стомахът е виноват.

Вие взимате стомаха [за] място, дето туряте храната. Но разни центрове има. Симпатичната нервна система, която служи за тия функции за храносмилането. Туй храносмилане става от ония жизнени токове в света, които дават тази енергия да се смила храната. Всякога, когато човек има преизо-

билно магнетизъм, той е разположен. Тия магнетичните хора имат и благоутробие*. Сега някой път вие разбирате благоутробието – когато коремът е издаден напред. Това е вашето

благоутробие (1). То е болезнено състояние. Аз говоря за туй благоутробие (2). (1) – това благоутробие е на светските хора. Когато кажем „благоутробие“, разбираме тия линии да са естествени, от двете страни на тялото. Малко закривяват, а те са естествени линии. (1) – то [не]

е нормално състояние. Но събирането някой път е отстрани или отпред. Аз съм превождал един пример с двама германци в Америка, на които благоутробието е такова, като че носят три деца. Те от 20 години не са се срещали и като се срещнали, не могли да се целунат, не може да се стигнат. Само се ръкували, без да може да се целунат, понеже благоутробието им е било голямо.

Това са аномални състояния. Аз ви превождам този пример, но той е аномален пример. Разправяше ми един господин, който ходил във времето на царска Русия и там виждал навсякъде хора, с хиляди хора, все с благоутробие. „Сега – казва – като отидох в болшевишка Русия, само двама видях с благоутробие.“ Той казва: „Всичките други все добили.“ И аз разбрах: охолният живот ражда благоутробие. Когато човек започне да мисли и да работи здраво, той образуватая линия (2). Тя е линия на един здравословен живот. А онзи (1), той търси условия, иска да му слугуват, казва: „Малко тежко, не може да се движа, стомахът разстроен.“ Там е всичкото зло, че има повече енергия, отколкото му трябва.

Онзи, в Писанието, казва: Христос ни казва, че трябва да се отречем от много работи и да преобразим живота си. Никога не сме разбрали това. Целият християнски свят не е разбрал учението Христово както трябва. От всички ония непотребни работи, болезнени състояния, които се зараждат,

* благоутробие – книж. ирон. добре охранен корем; книж. остар. добросърдечност, милосърдие, благоразположение.

трябва да се освободим, да се откажем. Има една любов, която ражда голямо благоутробие. Има една любов, която дава една линия на тялото. Има една мъдрост, която прави туй състояние (1). Има едно ядене, което създава тази линия. Има една работа, която създава (2).

Ако имаш благоутробие, ти не си разбрал Божия закон. Ако тебе кракът ти се е подул, не си от умните хора или ако тебе те боли гръбначният стълб, мислиш ли, че си от умните хора? Или ако те боли главата, мислиш ли, че си от умните хора? Не че си глупав. Туй показва – не разбираш онзи строеж; не разбираш законите на своята мисъл; ти не разбираш законите на твоето сърце. Ще те боли сърцето, ще те боли твоето тяло, ще се явят някакви болести. Благодарение на болестите ние сме изучили доста човешкото тяло. Щом те заболи главата, започваш да мислиш за главата си. Хубаво е човек да мисли за главата си.

Сега изводът какъв е? Как трябва да се нагодим? Да имаме един живот с векове. Имате някои последствия, които носите от 30–40 години, може би от 100 прераждания. Някои болести ги носите сега от този живот. Някои болести се дължат от миналото. Ти срещаш някой човек, нямаш разположение спрямо него, не го обичаш. Причината на това е твоето минало съществуване. Този човек ти направил някаква пакост и като го срещнеш, казваш: „Не го обичам.“ Неговата обич е станала причина за една болка. Той те е смущавал. Този човек ти не го обичаш. Той е съдия, ти имаш някакво дело, той ще реши делото в твоя вреда. Той е богаташ, от който си взел пари, той не те обича, ще те оскубе, ще се зароди някакво болезнено състояние. Има някой богат човек, който те обича. Тази причина е далечна, от миналото. Този човек ще ти даде пари без лихва.

Казвам: Причините за всички нещастия се дължат или от сегашното, или от миналото. Бъдещето е, което вие очаквате. Искате да идете в небето да живеете. Хубаво, радвам се. Но небето е един свят високо организиран и всички трябва да бъдете готови, като идете там. Не можете да идете със сегашните ваши разбирания. Като влезете в другия свят, комисия ще има там. Като умреш, ще се явиш пред първата

комисия и тя ще прецени дали си годен за изпита. Ако си годен, ще ти дадат позволение да идеш да държиш изпит, а ако не си годен, ще те върнат на Земята. И в духовния свят не можеш да влезеш – ще те оставят на физическото поле.

Сега, ако вие кажете, че от праведните има между вас, где ще ги турите? Сега вярвате, че тук има от оня свят, на кое място са? Вътре са, те не са отвън. Вие ги представяте отвън. Ако са невежи, са отвън. Те са прозрачни, понеже телата им са етерни, не може да се пречупва слънчевата светлина на Земята и затова остават невидими. Материята, която имат, коефициент е единица. Да допуснем, че имате един ъгъл. За да видим един предмет, трябва да се пречупи светлината. Ако тази светлина минава през предмета и не се пречупва, предметът остава невидим, той е прозрачен. Някой път вие не виждате известни предмети.

Да ви дам един пример. Може да правите опити, но не трябва сега да се занимавате с туй. Да допуснем, че имате някой ваш приятел, който е заминал за другия свят. Обичали сте се много. Ако започнете да мислите за него, че той има тънко чувство, има много внимателен, тънък слух, много благородство в постъпките си, ако започнете така да мислите, да изказвате всички черти, ще усетите една малка хладина, която започва да минава покрай лицето, устата, носа. Затворена е стаята, няма откъде да дойде този вятър. Привлича се този заминалият и когато започнете да говорите за неговите хубави черти, той казва: „Колко хубаво мислиш заради мене!“, започва да ви гали със своите ръце – не с физическите си ръце, но със своите си ръце. Целува ви и вие това го усещате като някаква хладина да минава. Той изказва своето задоволство, че имате такава хубава мисъл, такива хубави чувства храните към него. По някой път започнете да мислите: има някои лоши черти или че има лоши чувства. Ще усетите някой път стягане по лицето или под окото.

Те никак не обичат да им припомнят техните погрешки, понеже ги виждат. Няма защо да припомним на един, заминал за другия свят, неговите погрешки, понеже те са като овцете и говедата, те ги виждат, всички подире им вървят като овце, кокошки, патици. Ти ще му кажеш, но той го виж-

да. Казва: „Не ми разправяй, няма какво да ми разправяш.“ За умрелите не говорете лошо. Припомнете хубавото, не лошото. За доброто като припомниш, то е по-ценно.

Сега вие всички имате едни характер, всички обичате да припомняте. Ти едно време тъй каза: „Аз като дойдох в къщата ти, направи добро.“ Казва: „Зная го това.“ Да ви наведе психологически как трябва да се разсъждава.

В сегашната екскурзия, която направих в понеделник, гледам един брат носи едно малко детенце, момиченце: хубаво, красиво, интелигентно, с доста хубави заложби. Туй дете не е ходило на планината и баща му го турил на рамената. Като се качило на рамената, то е весело, разговаря се. Аз наблюдавам и правя своите наблюдения. То весело говори с баща си и той ѝ говори, говори ѝ много любезно. Така доста време вървят, но като вървят, по едно време на бащата стане тежко, сменя я, тя да върви. Тя като върви сама, започва да става недоволна, намира погрешки, хване го. Той се чуди, човекът, пак я дигне, пак я тури на рамената, тя е доволна.

Моето обяснение сега. Понеже рамената са духовни, онези хубавите трептения функционират. Онова дете на рамената на баща си е разположено, той му дава най-хубавото разположение. Понеже то седи със своите крака, а те са акумулатори на нисши земни енергии и като седи дълго време на баща си, тя предава своите нисши енергии. Неговият ум и сърце започва да бъде неразположено, иска да я снесе, да я сложи долу. Тези енергии на детето засягат неговия ум и той става неразположен, и той не знае. Нему не разправям това, на вас обяснявам. И той ту я тури на гърба си, ту я снесе долу. Ако е тук и той ще ме слуша, не го виждам.

Ако искаш едни човек да е разположен, на еднакво ниво трябва да туриш и главата. На същия уровень трябва да бъдат. Не той да ти говори горе, пък ти да си долу. Тогава не може да има разбирателство. Енергиите имат свое поле на действие.

Казвам: От неразбирането на работите се раждат ред недоволства. Аз бих ви дал и друг пример. Казвам: Когато човек иска да бъде разположен в света, трябва да разбирате

законите на вашите ръце. За да бъдеш добър... ти не можеш [да бъдеш] добър, ако не можеш да използваш енергиите на твоите крака. Ти не можеш да бъдеш справедлив, ако не използваш енергиите на твоите ръце. Ти не можеш да бъдеш умен човек, ако не може да използваш енергиите на своя ум.

Тогава, три правила има: челото е студено, носът е светъл, устата е топла. Ти искаш да бъдеш силен човек. Ти не можеш да бъдеш силен човек, ако не разбираш енергиите на силата. Силата произтича от челото. Светлината произтича от носа на човека, топлината произтича от устата на човека. Ти, за да бъдеш топъл, за да имаш туй кръвообращение правилно, устата ти трябва да бъде топла. Ако твоята уста е студена, кръвообращението ти няма да бъде правилно. Ако ръцете ти са студени, пак законът е същият. Ако ръцете постоянно са студени, ако краката са студени, кръвообращението няма да бъде правилно. Ръцете трябва да имат една нормална, естествена топлина. Има една школа. Най-първо за възстановяване на органическата топлина на тялото. Всяко неразположение се дължи на липса на топлина.

Щом дойдеш до един човек, има хора топли, има други студени. Някои хора са по-топли, отколкото трябва. Някои са студени повече, отколкото трябва. Като идеш при един, който е студен, отнема от твоята топлина и след туй се усещаш неразположен. Ако имаш повече топлина, че той ти отнеме от тази топлина, ще се образува хармония. Ако ти имаш малко топлина и ти отнема от топлината, ти веднага се усещаш неразположен.

Та, най-първо трябва да се образува една хармония между мислите на хората. Двама души като се срещат, мислите им трябва да хармонират. Тъй както двама художници, като се срещат, ще говорят върху своите картини. Единият художник може да се ползува, пък и двамата може да се ползват. Единият рисува пейзажи, другият рисува образи. Всеки може да се ползува от ония линии.

Знаеш колко мъчно е да направиш едни хубави вежди? Знаеш колко мъчно е един художник да направи едно хубаво око? Знаеш колко мъчно е един художник да нарисува един

нос на свят*, да му туриш характерните черти – тъй както е в природата?

Тук вашите носове има да се работи хиляди години, за да станат на свят. Вие има да работите хиляди години още с вашия капитал, за да развивате вашите носове. Хубавото е, че е така. После, хиляди години имате да работите върху веждите си, върху ушите, върху подбрадника, върху лицето, върху строежа на тия линии на лицето. Не само формата на тялото. Този брат... Основната част е свързана със стомаха. Този врат показва и ако си затвори очите, ще знае, че стомашната система е добра, обича да яде. И като яде, яде като мед. Пръстът, както е създаден, е създаден от този врат. Има обобщение, не се рови в подробностите на нещата. Ако има една нива, ще я заобиколи, ще замине. Няма да ходи да измерва колко е дълга и широка. Обобщение силно има. Но той върви по женска линия. Неговите пръсти в основата са затворени. Неговите затворени пръсти показват, че той е пестелив, но не е икономист. Не че е пестелив, пести. Той счита, че пестеливостта е икономия. Роден е той така: не харчи нищо излишно. В девет възела ще върже.

Широчината на долната част на ръката показва, че симпатичната нервна система е хубаво развита. Долната част на пръстите е свързана със симпатичната нервна система, а крайната част на пръстите е свързана с мозъчната система. Пръстът е заострен – има стремеж към хубавото, идеалното. След като се занимава с материалните работи, казва: „Чакай да си помисля аз. Аз съвсем загазих на Земята.“ И като дойде дотук, може и да плаче, но като дойде до основата на пръстите, плач няма. Целият показалец показва неговите деди и прадеди – най-малко 10–15 поколения са работили и той не може да измени. Той трябва да започне от обобщението, от онова, което той изпитва.

В човека има много скрити работи. Човек не се е проявил. За в бъдеще тепърва имате да се проявявате. Досега, тъй както сте се проявили, то е още малко. Вие може да използвате благата, които Бог ви е дал. Туй, което в себе

* на свят – свестен, какъвто трябва да бъде.

си носиш, не можете да го използвате. Често умираме от скръб, че не сме опитали живота. Как ще опитате живота? В ядене и пиене. То е едната страна. Много страни има в живота, за да се опита. Казвам: Старите от вас, за да се подмладят, трябва да започнат да проучават. За да се подмлади човек, трябва да търси красивите форми, красивите образи, трябва да търси хора с добър характер и да бъде постоянно в съприкосновение с добри хора.

Сега, вие, без да искат, е по някой път изкушението иде оттам, че вашият поглед се обръща към неща, които не са съобразни, виждате погрешките на този, на онзи, но погрешките на другите хора ни спъват. Не да бъдем слепи. Ако постоянно мислиш за вълка, ако постоянно мислиш за мечката, за змията, за една лоша черта или ако постоянно мислиш за лошата черта на една ябълка... Аз не се спирам върху лоши черти. Като виждам една змия как тя бяга, че без крака може да ходи, че е умна, виждам в змията една хубава черта. Змията, щом я обиждаш, по някой път съска, по някой път изплези езика. Много пъти за изплезването на езика змиите ги убиват, понеже мислят, че тя се кеврила* на хората. Тук, преди години, минавах през Борисовата градина – нещо се мърда. Гледам, една змия показва главата си, извадила езика си насреща ми. Аз се спирам насреща ѝ и се разговарям с нея. Казвам: „Печете се тук. Доста хубаво място.“ Рекох: „Ще бъдете тъй добра, тия хора са тъй невъзпитани. Ще мине някой, ще Ви пребие. Изберете си някое друго място.“ Постоя няколко минути и тя тръгна по пътя. Поздравихме се. Сега вие казвате: „Изплезила си езика.“ Тя казва: „Не мисля зло никому“, но ако настъпите на нея и ако кракът ни е бос, веднага по закона на самосъхранението ще ви ухапе. Ако тя е от отровните змии, ще ви тури една инжекция, пази се тя.

Често когато свиря, изпъждам всичките мухи, понеже някой път, вечерно време, към среднощ се пробуждам и като нямам работа какво да правя, взема цигулката. Ако има мухи в стаята, ще дойде, ще кацне на носа ми, ще развали музи-

* кевря се – диал. глезя се, плезя се, лигавя се.

ката. Музикална е мухата. Щом свириш хубаво, ще дойде, ще кацне. Започва да ръкопляска. Аз ви привеждам тия примери. Веднага като кацне, те безпокои. Тя обича музиката, казва: „Ти хубаво свириш.“ После ще взема кърпа да я гоня из къщи. Щом кацне и ме безпокои, няма туй разбиране. На мухата имам една мухешка музика, която свиря. Най-първо, като започна да свиря, не ги виждам – те ще накачат на стените. Вземат една поза, че ме слушат оттам. Като че издавам заповед: „Ще накацате по стените и ще ме слушате. Свободни сте.“ Ако забравя някой път, или по главата, или по краката, навсякъде ще ходят. Много пъти съм изгубвал настроението си, като кацват. Пък малко характерите им не са възпитани, имат една черта – много голямо невъзпитание.

Казвам: В природата, навсякъде трябва да разбираме вътрешния смисъл, който Бог е вложил, да гледаме на добрата страна на нещата. Запример във имате една праскова. Казвате, че прасковите живеят известно време и изсъхват. Един клон, отрежи го, щом го отрежеш, ще поникне друг на неговото място. Ако една праскова има дебели клонища, които не раждат, отрежи ги и ще поникнат нови и тази праскова ще може 40–50 години да продължи; както лозата, ако я оставите да расте, до 10 години ще престане да ражда. Трябва да се обрязва, както лозата.

И в себе си някои ваши недостатъци трябва да ги отрежете, за да израсне нещо хубаво. Пък сега, и в науката има някои плод[ове]... Казва: „Ти имаш една лоша черта.“ В думата „лошо“ ш-то е лошото, зло.

Вие какво понятие имате за злото? Злото е сила в света. Злото е свързано със силата в света. Вие мислите, че злото е причина на греха. Не, злото слиза в областта на греха, но причините на греха са съвсем други.

Зло и добро. Ако човек напише така: З, този човек яде и не плаща. Този взема и не дава. Взето – значи взето и не дава. Злото в това седи. Като силно, отдето мине, каквото вземе, счита, че всичко в света е негово. Сега и религиозните хора казват: „Всичко е от Господа.“ То е зло. Те имат право, то е на Господа. Всичко е Негово, но всичко в света не е за

нас. Аз ще ви докажа, че не е за вас. Аз ще нагорещя собата*, 150–200 градуса. Казвам: Вземи си от огъня. Той казва: „Всичко е заради мене.“ Казвам: Този огън ще ви го подаря. Вие си вземете подаръка. Щом са изстинали въглищата, тия въглища ги вземете в някоя кофа.

Идва една сестра. Да ви приведа какъв е сега моралът. На една млада сестра дояли са ѝ [се] череши. Понеже имаме 2–3 череши, без позволение отива, качва се на черешата и тя иска да бере. Братът, който пази, я хваща и казва: „Не може да се берат. Ако всички идат така да берат, нищо няма да остане.“ Той ѝ взема чантата и разправя на мене. Мене ме интересува другата страна. Запример да ви го приведа на вас. Сега идва сестрата да се оправдава. Иде при мене, че като ми разправя другите работи, казва: „Ще ме извиниш. Отидох там, исках да си откъсна две череши. Дойде този брат, невъзпитан човек и не ми дава череши. Има една сестра, към която има разположение, на нея носи, дава ѝ. Аз сама исках да си взема, на мене не дава.“ За да се оправдае, говори така. Аз не съдя, слушам, нищо не казвам. На младата сестра казвам: „Аз не обичам, това у тебе е лоша черта. Твоята погрешка си е твоя погрешка, че той носил на онази сестра – то си е негово погрешка. Че ти отиваш да береш без позволение, то е твоя погрешка. Ти искаш с неговата погрешка да се освободиш. Ако той прави погрешка, то е негово погрешка. Но че ти ходиш и даваш съблазън, то е твоя погрешка.“

Не че е грях това. Аз казвам: Всеки един от вас има право да откъсне по една череша, най-много по три череши. Някои от вас като идат, напълват си джобовете, за другите не остава. Тук има череши. Аз никога не съм откъснал нито една череша. Вчера ми дойде наум и не можах да намеря. Доста хубави череши, но всички обрани. Като погледнах черешата, казвам: „Доста те обичат.“ Злото не е в това. Но аз, ако бях на ваше място, ще откъсна 3 череши, нека да остане и за другите да вкусят. 100 души по 3 е равно на 300. За 10 деня – 3000 череши. Така за всичките ще има. Тук мине един,

* соба (от унг.) – диал. печка.

събере черешки, набере джобовете си, за децата и за жена си да има.

Любовта изисква да станем закон на себе си. Аз не искам да турям никакъв закон. Всеки един от вас трябва да се подчинява на написаните закони в него. Казва: „Някой брал черешки.“ Много хубаво. Но знаете ли, онова, което вие правите, то ще се върне при вас. Закон има: Каквото кажете на хората, ще ви го кажат на вас. Каквото направите на хората, ще ви го върнат – и добро, и зло, няма изключение. Туй трябва да знаете. Ако искате, вие правете добро, за да се върне добро. Другите работи, които правите, може би след един ден, два, след 3, 5, 10, 15, може да минат 10, 20, 30 години, ще ви се върнат.

Има едни пример, ще ви приведа. През 18-а година отиват германците, искат примирие. Французите се показват като победители. Не се минаха 20 години и французите отиват на същото място, в същото положение. Германците казват: „Как е? Ние когато идвахме при вас, как беше? Сега вие идвате.“ Ако идеш при някого, един ден, ако дойде при тебе, ти отгоре гледаш, един ден Господ ще те прати при него, и той отгоре ще те погледне. Тогава имате онзи пример, онази басня. Щъркелът повикал лисицата на гости, пък сварил яденето в едно тясно гърне. Той си турнал клюна и яде от гърнето. Лисицата близнала – не може да влезе муцунката ѝ. Лисицата повикала щъркела на гости и сготвила яденето в разлята паница. Започнали да ядат. Щъркелът тракал по паницата. Ако гърнето е с тясна уста, на гости си у щъркела. Ако паницата е разлята, вие сте на гости у лисицата. Ако сте с тясно гърло, вие имате характера на щъркела, ако сте с разлята паница, вие имате характера на лисицата. Казвам: Щъркел ли си или лисица?

Това са два метода само за изяснение. В дадения случай една хубава постъпка на лисицата ще поддържам. Запример добрата постъпка на вълка коя е? Благородството на вълка е, че болна овца не яде. Хигиена спазва. Като побутне овцата по корема, казва: „Влизам в твоето положение. Никой вълк няма да те закача, докато си болна, бъди сигурна.“ Щом оздравее овцата, изменя се тяхното отношение. Вземете кот-

ката. Жабите ходят свободно край котката. Котката само ги побутне с крака си, но ако е мишка, може ли да ходи свободно? Веднага ще я хване и изяде. Жабите преспокойно може да ходят, а мишките – не. Защо? Защото жабите и котките не се обичат, нямат симпатия. Между мишките и котката има известна симпатия. Котката етикеция има, политиканка е тя. По-голям политик от котката няма. Щом влезе, ти ѝ дадеш нещо, тя с мек глас ще поизмечи, после ще дойде, ще се поглади, ще дигне опашката, ще започне да мечи. Казва: „Много добър човек сте. Като Вас друг не съм виждала.“ Само да се допре до крака, струва си. Върви му. Поглади се пак. „Пък децата Ви какви са, пък жена Ви колко е красива!“ – ще обикаля, ще ходи около вас. Казва: „Тук е Царството Божие, във вашия дом.“ И като ви каже така, вие сте разположен и ще ѝ дадете нещо. Тя казва: „Много щедри хора сте.“

Аз бих желал да имате този характер на котката. По някой път като върви, казвам: „Много хубаво постъпваш, но оставяш малко козина.“ Казва: „За спомен. Туй, което аз го правя, то е – щедра съм.“ Аз зная, че тя не е щедра, но тя казва: „От козината си оставям един спомен, за доброто.“ Това е само мое тълкование. Ако го вземете буквално, че с котките се разговарям – разговарям се. Излизам от вратата навън, тя седи, чака нещо за ядене. Издава един звук, казва: „Дълго време да не се бавиш. Излизаш по работа, аз ще чакам, да си спомниш и за мене малко.“ Тя си има едно особено мечене. Аз го тълкувам така: тя не ми говори с много думи. Само един котешки слог* има, който казва: „Ти в своята добрина ще имаш и мене предвид.“

Казвам: За котката е хубаво. Аз харесвам – има една хубава черта. Тя, като влезе въщи, ще изчисти краката си, ще помечи. Аз харесвам нейната чистота, но не може да ви я препоръчам като добър хигиенист за яденето, никак не я бива. Не бих желал вие да се храните като котката. Тя, като хване една мишка, с козината я изяжда, с червата. От това умират всичките котки. Хигиена на слънцето разбира – като

* слог (рус.) – сричка.

изгрее Слънцето, ще намери някое място, ще си пече гърба. По всичките правила се пече. Ще обърне гръбнака да се пече, ще обърне гърдите си. Колко хубаво разбира Слънцето, да използва светлината му. Ако разбираше така и хигиената на яденето, тя би живяла 120 години. Но понеже не може да използва тия условия, едва може да живее 10–15 години, отива си.

Една добра черта. Целият английски народ се моли Бог да помогне на французите, да може да издържат добре изпита да им помогне.

„Добрата молитва“

*XIX година (1939–1940)
38-а лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 19 юни 1940 г.,
София – Изгрев.*

БЪДЕТЕ ЯКИ!

Сряда, 5 ч сутринта

„Отче наш“

Една тема да мислите: „Правият път, който не погрешава“.

Аз забелязвам, че някои от вас са много остарели. Когато човек престава да мисли, аз казвам, че той е остарял. Когато човек престане да чувствава, аз го наричам стар. Когато човек престане да мърда, аз го наричам стар. Казва: „Не ми се ходи. На млади години ходене, пък сега малко почивка.“ Младите носят празни кесии, мислят да ги напълват. [А] старите, като напълнили кесиите си, не знаят какво да ги правят. Едните се безпокоят, че няма къде да напълнят празните кесии, другите се безпокоят, че няма къде да ги изпразнят. Каква идея може да дадете?

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9. Това е една механическа система. Но в природата има едно изчисление, дето едното означава нещо. Ти ако искаш да вървиш по един път, трябва да разбираш числото 1. Ако ти искаш да се движиш в една плоскост, трябва да разбираш законите на числото 2. Ако ти искаш да знаеш как да се справиш с едно тяло, ти трябва да разбираш законите на числото 3. Ако искаш да разбираш законите на растенето, трябва да разбираш числото 4. Ако искаш да разбираш цъфтенето, трябва да разбираш законите на числото 5. Ако искаш да разбираш зреенето на плода, трябва да разбираш законите на числото 6 и т.н.

Казвам на вас: Вие трябва да излезете от [този] свят, в който сте потопени. Вие сте потопени в астралния свят като рибите във водата. Не сте даже като риби, но като растения, като лозови пръчки на земята.

Христос казва: „Аз съм лозата, вие – пръчките.“ Главата на човек е още зарината в гъстата материя. Вие седите и

целия ден мислите как ще прекарате живота си. Казвате: „От где ще намерим хляб да ядем? После, като умрем, къде ще ни зароят? Кой ще ни зарови, какъв ще бъде паметникът, кой ще ни опее?“ Мислиш за неща, които нищо няма да те ползват. След туй седим в туй положение и питаме кой е прав човек. Разсъждаваме на право и на криво. Кое растение е криво? Кое растение е право? Кой клон е прав, кажете ми. Най-първо върви нагоре, после се огъне, стане крив. Когато човек се претоварва, той се изкривява. Човешката мисъл се изкривява от натоварване.

Всеки един от вас не мисли какво Бог му е дал. От съвременните хора малко хора ще намериш, които мислят какво Бог им е дал и как трябва да обработят това, което им е дадено.

Запример Бог ви е дал един ум, да мислите. Но с коя мисъл трябва да започнете? Детето с коя дума започва? Щом като дойде в света, то започва с един усет. Най-първо иска да направи едно движение. Туй дете е в едно почивателно състояние. Като излезе детето от майката, то се намира в голямо противоречие. Понеже, като било в майка си, тя се грижела заради него. Като се роди, майката го изпъжда из рая навън. Като е в нея, тя му казва: „Няма да се грижиш за нищо, тук ще си почиваш.“ Един ден тази майка се разсърди на детето и казва: „Да си вървиш! Ти си едно непослушно дете, само ще си изкарваш прехраната.“ То, като го изпъдят навън от рая, не знае какво да прави, мъчи се. Удари го на плач. Майката, която изпъдила това дете, казва: „Долу да вървиш, не те искам тук.“ Но защо го изпъдила майката? То излиза от Невидимия свят, от света на красотата, понеже там бил като един син, за който се грижил бащата, хранил го, обличал го. Един ден отива в кръчмата, по една чашка започва да пие. Бащата казва: „Такъв син пияница не искам.“ Всеки, който се е родил на Земята, е един такъв пияница.

Това е само за изяснение. То е за сцената. Понеже човек искал да се отдели от Бога, да стане самостоятелен. Но той не е узрял. Като се отдели от Бога, той трябва да знае как трябва да постъпи. Голямата опасност е там, че като излезе от бащиния дом, светът е пълен с изкушения. Не е лошото в

изкушенията, то е изпитание. Но когато не можеш да разрешиш правилно една задача, ти ще дойдеш до едно изкушение. Да кажем, бялата лъжа как е излязла? Учениците в гимназията, големи ученици, написали някои формули на ръката си, че като пише, поглежда на ръката. Пък някои учители има ясновидци, казват: „Я чакай и аз да прочета.“ Погледне, тури единица. Той, учителят, му дава една задача, да разреши числото 1.

Казват, че между две точки може да се тегли само една права линия. Но ученикът доказва, че между две точки може да се прекара не само една права линия, но много прави линии. Учителят доказва, че има само една права линия – като направи една погрешка, не се извинява. Ученикът трябва да докаже, че има много прави линии – извинява се една погрешка. Човек не само по една права, но по много прави може да върви. Ти имаш една права линия на своята мисъл. Ти имаш една права линия на твоето сърце. Ти имаш една права линия на твоите постъпки. Сега не мислете, че както постъпиш в своя ум, по същия начин ще постъпиш в своето сърце. Не мисли, че както чувствуваш, така и ще постъпваш. Не е лесна работа човек да живее на Земята. То е едно цяло изкуство. Най-голямата наука е да се научиш да живееш. В съвременното знание ние всички се срамуваме. Знанието е толкова обширно, че човек го е страх. Ако речеш да пишеш на френски, на английски, то не е лесно. Знаеш колко мъчно е да се пише? Трябва да помни хиляди неща човек. В английски трябва да знаеш всяка една дума да я сричаш. Ако не знаеш да сричаш думите в английски, не можеш да пишеш.

Казва: „Трябва да започнем с онова правилното мислене“ Аз наричам правилно мислене онова, при което всяка една мисъл допринася нещо. Всяка една мисъл е лъч от мисловния свят. Мислите са лъчи. Ако тия мисли не вървят така хармонично (защото мислите могат да вървят и дисхармонично; мислите могат да вървят по закона на хармонията и мислите могат да вървят по закона на дисхармонията), тогава вътрешната светлина на ума не е еднаква. Ако човек няма достатъчно светлина в мозъка си, той не може да мисли правилно. Ако няма достатъчно светлина в сърцето си, той

не може да чувствава правилно. Ако няма достатъчно светлина в постъпките си, той не може да постъпва правилно. По нямане на думи се изразяваме така. Светлината само ни показва света. Но съвременната светлина не показва отношенията на нещата, които съществуват.

Да кажем, двама музиканти се събират да свирят. Допуснете, че единият е сопран. Изобщо жените имат тази привилегия, те имат сопран. Пък мъжете имат бас. То е привилегия на мъжете. Мъжете също са тенор, а жените – алт. Една жена, която пее бас, тя вече не е жена. Мъж, който пее сопран, не е мъж. Сега, вие какво разбирате на български под думата „мъж“? Българинът под думата „мъж“ разбира да бъде силен, навсякъде, където минава, изправя се – мъжага. Значи да може да се бие, да плаши хората. То е българското разбиране. Човек е едно същество, което има ум, хитрина. Слаб е човекът, но с хитрината си може някое друго по-силно същество да обвърже и да му каже: „Ти имаш сила, пък ум нямаш. Моята сила е по-малка, аз не си иждивявам* силата.“ Българинът представил тази идея в един образ. Турците имат Настрадаин Ходжа, а пък българите имат Хитър Петър. Не зная откъде са го намерили. Сега няма да ви разправам историята му. Тя е дълга и широка. Българите са създали Хитър Петър.

Българите за силен човек имат думата „як“. Тя е много хубава дума. Има същества яки, силни, които творят. Като се съюзават яките, всичко може да направят. Всеки, който няма някой як около себе си, нищо не може да направи. Все трябва да има най-малко един як. Този як вие го наричате „ангел“. Българите казват „як“ – тя е много хубава дума. „Ангел“ значи служител, „як“ значи същество силно, което може да ти помага във всяко отношение. Та, вие трябва да бъдете яки.

Да кажем, ти пееш. Какво представя сопран? Сопран показва, че ти излизаш от центъра на Битието. Чистота и интензивност има в движението. От центъра към периферията излиза. Дойдеш до крайния предел на твоя път. Но в тебе

* иждивявам – остар. изразходвам.

ще се зароди едно желание да се върнеш към центъра, с онази опитност, която си придобил. Следователно басът в дадения случай е един човек, който има богатство събрано, в него има израз, топлота. Той носи един товар. Сопранът пее едно, басът пее друго. Сопранът излиза на разходка, пътник, пътува. Басът се връща дома си. Той, бащата, който ходил в странство, събрал богатство за децата си и се връща. Всички го посрещат като добре дошъл.

Та, по някой път аз като ви слушам, пеете хубаво, по някой път като пеете, умът ви е нанякъде. Аз ви казвам, че ако в България има някъде концентрирани хора, които, като пеят, са съсредоточени, то сте вие. Но при вашето пеене още по-голямо концентриране трябва.

Но човек трябва да има една права мисъл. Една музикална мисъл трябва да има. Една красива мисъл трябва да има. Ти не може да бъдеш музикален, ако нямаш една красива мисъл. Музиката изисква една хубава форма, в която да турнеш гласа си. Говорът на човека трябва да бъде музикален. Сега аз, като говоря, не харесвам моя говор. В дадения случай трябва да ви говоря, защото след като ви говоря, аз съм недоволен – не от мислите, които ще ви кажа, туй, което ви говоря, е философия, но начинът, по който изказвам мислите си, не е музикален. Мисълта не е изказана така, както трябва. И причини има за това. Салонът не е отоплен хубаво, има 25 градуса студ – психически. После, има една разпокъсана мисъл – един мисли за едно, други мисли за друго. Един мисли за децата си, други мисли за краката си, трети – за главата си, за ушите, за дрехите, някой мисли за някаква болка, някой мисли за безпаричието. Някой мисли какво ще стане с Франция, какво ще стане с войната в Англия, някой мисли като умре къде ще иде. Малцина мислят.

Сега какво трябва да се прави? Туй е сега. Какво трябва да се прави сега? В сегашното време какво трябва да правиш? В сегашните времена трябва да имаш една отлична надежда, да имаш котва, че като турят твоя параход в морето, да пуснеш котва и да не могат вълните да го дигнат. И параходът да бъде в пълна пара. Някои хора искат да прекарат един отличен живот. Те мязат на един параход и той да е стегнат.

Умът им да е стегнат, сърцето им да е стегнато и волята да е стегната. Те идат в живота и мислят, че ще ги посрещнат с финикови вейки. Идат като царски синове. Очакват работи, които никога няма да ги имат. Ще те посрещнат много добре, но ще те изпратят много зле. Ще те посрещнат на ръце, ще те носят, а пък като те изпращат, ще те заровят в земята. Ще турят отгоре ти пръст, ще поливат вода, ще посадят растения отгоре, за спомен. А пък тия растения ще ти изтеглят всичките сокове, турят ги, да те ограбят. Всичките тия хора ще искат да вземат малко от тебе, понеже по закона е запретиено да те изядат. Тия растения, като направят плодове, те ще дойдат и вкусят. Казват: „Чакай да му видим месцето.“ Яли ли сте такива черници, които са садени в гробища?

Аз ви навождам на една мисъл, от която човек не може да се опетни. Дръжте една идея, че човек никога не може да се опетни. Една кал може да влезе във водата, но тя не може да проникне в състава на водата. Водата остава неопетнена. Като влезе във водата, цветът на водата става мътен. Тази вода, като мине през известни пясъчни пластове, тя се пречиства. Там, дето водата прониква, калта не може да проникне.

Често вие в живота си трябва да се филтрирате. Някои от вас ви е страх от мъчението, страх ви е от страданието. Казвате: „Защо да страдам?“ Страданието е една необходимост. Страданието е филтриране. Ако вие не страдате, вие сте изгубени хора, вие кални ще бъдете. Човек като страда, се пречиства. Нали в Писанието има едно място, казва: „Откъде са дошли тези? – От голямата скръб, като дойдоха, избелиха дрехите си.“

Мислите ли, че големите страдания, които минава днес французкият народ, са безполезни? Целият французки народ се подига, Бог го посещава сега, иска да го благослови. Намислил е Бог да го благослови, затова сега го прекарва през големи страдания, изпитания, че тогава ще му даде благословението, за да го разбере.

Законът е верен и за вас. Когато Господ и на вас иска да ви даде благословение, ще ви прекара през големи страдания. Кажете ми: кой пророк, кой светия, кой учител е минал без

страдания? И Христос, един от най-великите учители, не мина ли през най-големите страдания, посвещения? Но вие си мислите: „Той, Христос, да страда, но не и ние. Той може да носи това.“ Че, вие не можете ли да носите?

Че, вие имате тогава философията на онази българка – това е един анекдот, то не се отнася до вас, давам го само за изяснение на идеята – една българка от доста високо произхождение, било я страх от дъжда. Капка да не падне на нея отгоре. Треперела от дъжд. Мъжът ѝ бил земеделец, ходил на нивата, върнал се един летен ден, съвсем измокрен от дъжда. Тя му казва: „Я, както си наквасен, иди да донесеш вода, понеже аз не може да изляза, да не се наквася. Ти и така си мокър, защо аз да изляза да се намокря.“ Той взема котела с вода и го излива на нея и ѝ казва: „Сега и ти си мокра, може да идеш за вода. И ти си като мене, може да идеш на чешмата.“ Едно неразбиране на въпроса. Дойде ли въпрос за вода, аз трябва да ида, да не казвам дали съм мокър или съм сух. В живота, ако мъжът обича своята другарка, той ще каже: „Аз ще донеса вода.“ Пък и тя, като го види, да вземе котела, и тя да не чака, но и тя да отиде от любов.

Някои от вас, учениците, сте мокри, някои сте сухи. Между вас има два вида: едните са мокри, другите са сухи. Всичките спорове стават между сухите и мокрите. Сега като се карате, аз си казвам: мокри има и сухи има и е въпрос кой да донесе вода. И тогава в моя ум изпъква едно разрешение: по любов трябва да стават всичките работи. И служението на Бога трябва да става по любов. Ние [не] можем да разберем света, ако нямаме любов.

Ти не искаш да направиш нищо за крака си, но като те хване болката, ще го разтриваш, ще го милваш. Защо го милваш? Защото те боли. Мажеш го със зехтин, превързваш го с бяла кърпа, памук туряш, това-онова, пък той кряска. И тогава ще правиш гимнастически упражнения, ще дигаш, ще слагаш крака си, даже лекар трябва да дойде да го разтрива. Най-първо, като не те боли кракът, ти го буташ – няма докачение. Или да кажем, ако при един здрав мъж дойде една жена да му разтрива крака, ще каже жена му: „Как тъй тя да си позволи да разтрива крака на мъжа ми!“

Но ако кракът е болен и тя го разтрива, нищо няма да каже, ще ѝ бъде приятно. Каква философия имате? Защо при болното състояние на място е разтриването, но при здравето състояние разтриването не е на място?

Сега, това разтриване, тия съблазни съществуват вътре в човека. Често нашата мисъл не е чиста. Защото в пълния смисъл човек е чист вътрешно. Той отвън може да е много коректен, но само там не трябва да спираме. Трябва да бъдем коректни и чисти не от един вечен страх, но по закона на любовта. Онзи, който живее по закона на любовта, той изпълнява закона. Той трябва да живее по закон. Без закон не може да се живее в света. Ако ние не живеем по закона на любовта, няма да можем да изпълним закона, т.е. няма да имаме това знание. Защо аз трябва да мисля правилно? По-неже, ако не мисля правилно, всички правилни и неправилни мисли ще се върнат при мене с онзи капитал, който са придобили.

Казвате: „Имам една чиста мисъл.“ Като излезе една чиста мисъл и се върне при тебе, няма да те окаля, но ако е нечиста, като се върне, ще те окаля.

Запример аз говоря против някого, че той е крадец, че той е лъжец, че той е лицемер, човек без воля, всичко говоря като един съдия. Но туй нещо един ден може да се върне, може съдията да бъде съден. Той теглил резолюция, този съдил, онзи съдил, един ден хванат съдията, че и него съдят, че не е съдил както трябва.

Сега, аз искам вие да разберете за бъдеще как трябва да живеете. Този живот трябва да го напуснете, трябва да излезете от този живот. Този живот трябва да стане по закона на малките подбуждения. Ако ти отиваш да учиш от любов, ти ще добиеш Божественото знание. Ако отиваш да учиш без любов, ти пак ще добиеш знание, но туй знание ще ти донесе неприятности в живота. Ти ще разбираш живота и ще започнеш да страдаш повече. Ако отиваш да учиш музика с любов, ти ще научиш много и ще бъде благословение. Ако отиваш да учиш без любов, може да добиеш музика, но тази музика ще ти причинява страдание.

Сега, туй са само твърдения. Какво трябва да се прави?

Туй, което сега имате, е добро. Имате една много добра придобивка. Да допуснем, че имате един скъпоценен камък, носите го на пръста. Сега, може да имате един пръстен от желязо, може да имате един пръстен от мед, от калай, може да турите един пръстен от дърво, но ако турите един пръстен от злато, ще имате съдържанието на златото. Ако туриш един пръстен, той е обект. Всеки един от вас трябва да има един пръстен. Като дадеш едно обещание, ти вече имаш един пръстен. И в живота някои дават много обещания.

В живота човек три обещания трябва да даде. Трябва да даде едно обещание за ума си, не повече, едно обещание за сърцето си и едно за волята си, за душата си. Три обещания, те са достатъчни. Те са три пръстена, ще ги туриш на първия пръст, на втория и на третия пръст. Някои турят и на четвъртия пръст. Не трябва да ги туряш трите на една ръка. Някои от вас носите пръстени. Тук сестрата има един пръстен на третия пръст. Тя го носи с цел за красив живот, за щастие. Все очаквате щастие, но то не иде. Тя се чуди защо не е дошло. Някои имате обеци на ушите. Може да имаш обеци на ушите, но то значи дълъг живот. Имаш дълъг живот – имаш обеци. Нямах дълъг живот – никакви обеци нямаш.

Ще ви дам едно правило. Аз имам някои свещени правила. Колкото правила съм ви дал, някои неща да ги туряте на място. Нямате усет да държите нещата свещени. Когато човек се усеща отслабнал, животът му се обезсърчил. Хубаво е човек да хване долната, месестата част на ушите и да си отправи ушите нагоре, да каже: „Господ го разбира.“ А ти си хванеш горе ушите. Горната страна на ушите има друго значение. Ако искаш дълъг живот, ще си хванеш ушите долу, за месестата част и може да опнеш малко ушите си. Няма да ги стискаш, но леко ще ги хванеш. Защо е мека тази част, а горната част на ухото е по-яка? Най-първо, ухото е едно предметно учение. Ушите са предметно учение, носът е предметно учение, веждите, очите, устата, пръстите – всички тези са предметно учение. Трябва да знаем функциите на тия удове, които имаме, за да се оправят работите.

Ти трябва да внесеш една свещена мисъл в ума си. Ти не

може да обичаш един човек в неговата грозота. Ако в ума си държиш ти една лоша черта за един човек, ти не можеш да го обичаш. За да обичаш един човек, ти трябва да държиш една от най-хубавите черти, които Бог му е дал. Разбирайте закона: Ти не може да обичаш един човек, докато не намериш онази Божествената черта, която Бог е турил в него. Аз няма да ви кажа коя е. Тя никога не се мени. Всеки човек има по една черта, която никога не се мени. От двете страни на главата се намира. Върху тази Божествена черта е построено човешкото тяло. Тя е Божествен стълб. Сега, това външно е вярно и вътрешно е вярно. В мислите има една опорна мисъл и в чувствата има едно такова опорно чувство.

Та казвам: Трябва да намериш най-хубавата черта, която е Божествена. Само така може този човек да го обичаш. Ако и той намери в тебе Божествената черта, и той може да те обича. И тогава законът на любовта какъв е? Вие искате да ви обичат. Имате право да искате да ви обичат, но и вие може да обичате. Ако аз ви обичам и ако вие възприемете правилно моята любов, тогава ще знаете как аз ви обичам и вие ще можете да ме обичате по правилен път. Чрез приемането на моята любов вие ще знаете аз как ви обичам. Туй, което аз възприемам, ще извадя каква е моята любов. Чрез възприемането на любовта. Вие ще познаете чрез вашата любов, която [...] към вас. Така ще позная вие как ме обичате. Вие чрез моята любов ще ме познаете и аз чрез вашата любов ще ви позная. Без любов не може да се опознаем по един вътрешен, Божествен начин. Един човек като обикне, по-хубаво нещо от това няма. Тази любов минава в този свят, в другия свят, нагоре като минава, тя е непрекъсната.

И аз ви казвам: Ако възприемем правилно Божествената любов, ние ще обичаме Бога. Тогава ще се опознаем. Ние, като не можем да възприемем Божествената любов, имаме едно криво понятие за Бога. Следствие на това не се образува правилна връзка между нас и Бога. Любовта на Бога е правилна, Бог изявява Своята любов както никой друг. На нас остава ние да изявим нашата любов, ще се образува правилна връзка. Като говорят окултистите за Шестата раса,

която иде в света, ние разбираме, че те са хората на истинската любов, които ще живеят братски.

Не може вие да живеете по братски, ако нямате любов към баща си и баща ви [трябва] да има любов към вас. Добрите синове, които обичат баща си, и те може да се обичат. Ако те обичат баща си и баща им ще ги обича, те не може да не се обичат. Любовта между двама братя ще [е] правилна, ако любовта [на] двамата синове към бащата е правилна. Между двама братя не може да има любов, ако любовта им към бащата им не е правилна. Имаме такъв пример за Иакова и Исав. Иаков беше любимец на майка си, а Исав – на баща си. Имаше ли любов между двамата братя? Нямахте. По-малкият брат Иаков излъга баща си и взе благословието на братя си. Баща му го благослови, понеже син му го излъга. Според закона, баща му какво трябваше да направи? Исак не можеше да направи противното.

Та казвам: Духът и душата са във вас. Трябва да разбирате законите, които съществуват между духа и душата. То е Божественият свят. След това трябва да разбирате отношенията, които съществуват между ума и сърцето. След това трябва да разбирате отношенията, които съществуват между сърцето и тялото. Сега това са общи твърдения и трябва най-малко 20 години да посветите, за да имате една картина, да нарисувате една картина. Защото то е голямо изкуство и трябва 20 години да рисуващ, за да нарисуваш една хубава картина. Ти си недоволен вече от [...]. Вие ще дойдете до онова положение, че като изкажете една дума, тази дума да има смисъл.

Сега, правила ли сте опити колко са силни думите? Да кажем, боли ви кракът. Ти кажи: „Да не ме боли кракът.“ Като кажеш, болката е там. Кажеш веднъж – болката е там. Кажеш втори път – болката е още там. Кажеш трети път – там е. Значи слаби са думите. Силни думи са като кажеш на една болест да бъде тъй добра и тъй любезна да напусне тялото ти, тя да си отиде и ако не послуша, ти ще постъпиш по съвсем друг начин. Казвам: „Аз съм мобилизиран, трябва да служа на Господа. Няма да те нося на коляното. Ще дойдеш с мене отвън.“ Болестите са ваши възлюблени – ваши

деди и прадеди. Дошъл дядо ви и се курдисал в коляното. Дошъл баща ви и се курдисал в гърба ви някъде. Дошла някоя ваша стрина, качила се на рамото, друг на лакътя, на пръстите. Това са все ваши роднини, които заели рамото, пръстите, заели врата, коляното. Болестите, това са ваши роднини. Ще им кажете: „Така не може.“ Те считат, че това са апартаменти. Не е лошо, че е дошла в коляното, но трябва да ме попита. В коляното има един особен апартамент, за дядото, аз трябва да му кажа да влезе. А той влязъл сам, без да ме пита. Там е всичката погрешка. Курдисал се там и турил неща, които не са потребни. Донесъл със себе си всичките говеда. Казвам: Говедата отвън! Ти си влязъл в коляното, но коляното не е за говеда.

Сега това да го разберете. То е една фигура много правилна. Всичките болести се дължат на един неразумен живот в света, който съществува.

Христос казва: „Когато някой дух бива изгонен, той ходи по безводни места, после се връща отдето излязъл. И като се върне и го завари изчистен, отива и взима още други 7 духа и влизат.“ Седемте духа, това са вашите прадеди, баби и ред поколения. Аз не искам да остане във вас мисълта, че ващите деди и прадеди са всесилни, но казвам: Трябва да се тури ред и порядък.

Една млада сестра ми разправя една своя опитност. Казва: „Има нещо, ходи по ръката ми.“ Казвам: „Това е една ваша баба от миналото, търси място, не може да си избере апартамент, не се е установила. Докато не се е установила, лесно е да я изпъдиш, но щом се установи, закон трябва да имаш, тя е като един квартирант, който седял 10–15 години, че не може да го изпъдите.“

Другата мисъл, до която трябва да се дойде. Между вас сега се заражда едно изстудяване, животът ви е станал безсмыслен, нямате импулс. Някой път нямате импулс да мислите, някой път нямате импулс да направите нещо. Запример аз съм наблюдавал и съм следил религиозните хора и в Англия, и в Америка, и в Германия, и в Русия, и в България и като изучавам историята, виждам, че хората като останат религиозни, дойдат до едно съзерцание. Хубаво е то, аз го

намирам, че е на място, но то е изопачаване на онзи Божествен живот.

Аз това го уподобявам на едно младо момиче или момче, много жив, пъргав, ходи, учи се добре. Току един ден стане замислен, остава в съзерцание, не му се работи вече. В село някой момък работил, впрегнал воловете, биволите, работил. Един ден не му се работи вече, не иска да впряга воловете. Казва: „Не ми се работи.“ Коя е причината? Някоя мома влязла в главата му. Тази баба се е проектирала в някоя млада мома. Бабата в момата е станала вече красива. Момата е огледало на бабата и тя казва: „Нея ако не вземеш, животът няма смисъл. Само така може да те обичам.“ Момъкът вече се замисля, не му се работи. Казват: „Какво ли стана с нашия младия?“ Казвам: Бабата влязла в момата. Младата отвън, бабата отвътре.

Сега, това как ще го примирите? Ти примирявал ли си баба? Много мъчна е тази работа да примориш един млад момък с една баба. Ако той напише едно писмо, бабата отвътре, че еди-коя си дума не е турена на място, ще намери някаква причина, че нещо студено имало в писмото. Бабата не го харесва. Случи се, че някой път момата е свободна. Тази баба не иска да ходи свободно. Но и той не е свободен, тази баба обикаля около тази младата мома.

Друго сравнение може да ви дам. Децата, като минават покрай някоя градина с хубави плодни дървета, те вървят около градината и поглеждат дърветата. Туй дете го привличат тия плодове. И в света туй дърво съществува: нас ни привличат хубавите мисли, желаня и постъпки, както малките деца – плодните дървета.

Даже и великите хора, и поети, и писатели, и те са като малките деца, само че някой път се представят, че не са деца. На мене поети са се оплаквали, казват: „Толкоз писах, никой не се е влюбил в мене, не ме разбраха.“ Казвам: Баба ти пише. Казвам: Не пиши за онзи, когото не обичаш. Пиши за онзи, когото обичаш. То е поезия. То те пишат поезия, за да ги обичат. Пиши поезия, че си обикнал, нищо повече. Обикни, че тогава пиши поезия. Обикни, че тогава говори. Има за какво да говориш. Всички сте дошли до това. Има Един,

Който ви обича. Пишете за Този, Който ви обича. Към всеки одного от вас Бог има специфична любов. Каква е специфичната черта? Никой не ще ви обича както Бог ви обича. Няма какво да ви казвам как ви обича. Той тъй ви обикнал, че кой би ви дал това, което Той ви дава! Кой би ви дал такова тяло, такова сърце, такова разположение, такава обстановка, кой би ви дал баща, братя, майка, сестри, кой друг ще ги направи в света? Никой друг в света не може да го направи. Може да говорят каквото искат за Бога, но Той каквото е казал, ще го направи.

Та, ние сега проповядваме: Онзи, Който ни е обикнал, и ние трябва да Го обикнем, за да стане животът ни осмислен. Понеже Този, Който ни обикнал, живее във всичките хора и ние трябва да се научим да Го обичаме навсякъде. Вие минавате по пътя, вие сте жаден. Минава един човек покрай вас, дава ви една ябълка или носи една стомна с вода, налива ви една чаша вода. То е любов. Като ви дава, в погледа му има нещо чисто. Благодарни – то е Бог, Който се изявява в този човек. Във всичките хора има Един, Който ви обича. И когато Той е там, Любовта действа. Когато Го няма, хората имат особено отношение към нас. Когато Бог е в тях, те ни посрещат. Когато Го няма, казват: „Няма Го. Когато дойде, тогава елате.“ Туй го наричаме безлюбие. Казват: „Сега не сме разположени.“ Няма Го Господа. Когато Господ е в нас, ние сме разположени; когато Господ не е в нас, ние сме неразположени.

Бог се отделя по някой път, за да си починем. То е закон на съобразителност. За да може да растем, Бог не иска да ни притесни със Своето величие в съзнанието. Като донесе благословието, оттегля се, за да можем да се ползуваме. Той не ни се изявява във всичкото величие. Ако ни се изяви, не можем да издържим. Той ни се представя във форма, която е достъпна за нас, за да ни даде един подтик. Той ще ти пошепне, казва: „Обичай.“ Ти му казваш: „Много пъти съм се изгарял.“ Няма нищо, ако си се изгарял. Какво има, че си се изгорил? В какво седи изгарянето? Изгарянето седи в неразбирането на нещата. Кое е онова, което ще осмисли живота ви?

Сега вие ме слушате и мислите: „Съвсем се обърка. Животът стана надолу с главата.“ Трябва да имате следната идея. Всеки човек, който вие обичате, вие му давате материал. Той ще направи нещо заради вас. Какъвто материал му дадете, такава стока той ще изработи заради вас. Ако дадете на един шивач добър материал, той ще ви скрои хубави дрехи. Но ако му дадете калпав материал, той ще направи точно това, което му дадете.

Казвам: Това, което Бог ни е дал, ние трябва да го изработим. Знаете, че много пъти вие не оценявате любовта? Бъдете внимателни. Казвате: „Аз пет пари не давам за неговата любов.“ Казвам: Аз пет пари не давам за неговото безлюбие, пет пари не давам за неговото безверие. Но за неговата вяра, за неговата любов, за неговия мир, за неговото търпение, за всичко онова, което е вътре в човека, ще имате една свещена мисъл. Всякога ще признавате в душата си онова хубавото, което Бог е вложил във вас и в другите. Това е, ако искате да се възпитавате.

Аз винаги коригирам нещата. Когато вие по някой път се карате, когато вдигате шум, аз в себе си казвам: Аз ни пет пари не давам за вашия ум. Ни пет пари не давам за вашите крамоли. Като дойде за любовта, въпросът е друг. Някой път вие говорите за любовта. Казвам: Виж, за туй всичко давам, за онова, Божественото, ценното, за любовта. По някой път вие любовта я проявявате много добре. Ако всеки ден бихте проявявали любовта, както по някой път виждам да се проявявате, всички щяхте да бъдете светии, първокласни светии. Тогава щяхте да бъдете яки. Искам всинца да бъдете яки, силни хора. Според мене сила в света се добива само по закона на любовта.

Апостол Павел казва: „Когато съм слаб...“ Той разбира „когато съм слаб“ – когато съм в добро разположение. Аз разбирам новото тълкувание: когато аз разбирам Божия път, чрез закона на Любовта, аз съм як. Когато не разбирам Божиите пътища по закона на Любовта, аз съм слаб човек. Щом разбираш нещо без любов, ти си слаб човек. Ще ти дойде едно страдание като на Франция. „Който победи докрай, той спасен ще бъде.“ Значи свободен ще бъде. Ако

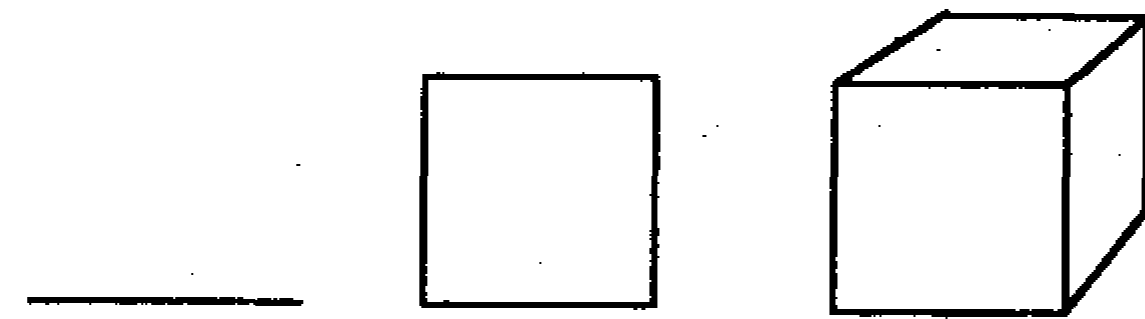
отвориш една война без любов, ще те набият хората, ще платиш глоба, ще ти вземат оръжието, ще те ограничат. Къде е тогава погрешката?

Туй, което става във, става и във вас. Вие всинца имате да прекарате една война. От любов ще воювате всички. Да ви не трепне окото, че шинелите ви ще бъдат нашарени само с дупки, пък и ранички ще има. Туй да ви не смущава. Човек като воюва дълго време в духовния свят, ще наплюнчи раните си и всички рани ще се заличат. Никаква скръб няма да остане. Сега някои, като се опарят, наплюнчат опареното и се свършва въпросът.

Турете в ума си сега една задача. Дръжте в ума си мисълта да искате да бъдете яки. Яки с любов. Аз съм слушал мнозина да казват: „Не зная защо го обикнах.“ Та, и аз се чудя защо Господ ви е обикнал – ако е за чудене. Какво има да се чудите! Че, за мене са ясни работите като белия ден. Минавам покрай зеления плод, погледна – не го хваща окото. Това не показва, че този плод няма съдържание. Минавам след месец, откъсвам плода – има вкус вече.

Всичките хора, това са плодове на Божественото дърво. Един ден, като узреят тия плодове, ще имат цена. Сега още нямате цена, понеже плодът не е узрял. Един ден туй Божественото във вас като се прояви, всинца ще имате цена.

Сега искам да бъдете яки. Да напуснете стария език. Старият език е: „Нямам разположение. Не зная какво ми стана.“ Не, ще кажете: „Разположен съм!“ След „не“ турете запетая и кажете: „Не, разположен съм.“ Неразположението се обръща в разположение. Неверието се обръща във вяра. Безлюбието – в любов. Лъжата се обръща в истина; безсилието – в сила; тъмнината – в светлина.

Имате права линия, плоскост и куб. Дошли сте до числото 3. Числото 4 продължава. Числото 4 продължава линията. Всяка линия до числото 4 е само между две точки. Щом влезе числото 4, то удължава, плоскостта се удвоява и телата се удвояват. В числото 5, 6, 7 всички измерения се изменят.

Казвам: Когато любовта влезе в човешката душа, човек започва да расте. Растенето е потребно, за да се измени физическият живот. Трябва да започнем от любовта. Тя е силата, която променя човешкия организъм, променя и човешкия ум, променя и човешкото сърце – всичко променя и изменя в човека, усъвършенствува го и му предава най-хубавите черти. Няма друга сила в света, която да предаде такава хубава сила, както любовта. Когато любовта действа, лицето му е симетрично и тялото симетрично, и движенията, и постъпките, и думите, всичко е на място. Неговите думи са отмерени, всяка дума е на място.

Та казвам: Научете се да мислите правилно, с любов. Втория път всички напишете само по една дума – една дума, която вие сте обикнали. Не тайна дума, която имате, но една дума, която обичате, с която си служите, една дума, която на вас ви е принесла най-голяма полза. Може да е само една мисъл, каквато и да е. Ще ги класифицираме тия думи, какво можем да кажем. После ще ви дам задача от всичките думи да направим една лекция. Археологически да ги извадим, да ги съчетаем и да направим нещо полезно.

Да бъдете яки! Да възпитавате вашите баби със закона на любовта.

За любовта ще имате построена една къща, в която няма да имате северен полюс. Слънцето ще я осветлява навсякъде и навсякъде ще имате само юг.

„Добрата молитва“

XIX година (1939–1940)

*39-а лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 26 юни 1940 г.,*

София – Изгрев.

НАЙ-ДОБРИТЕ УСЛОВИЯ

Сряда, 5 ч сутринта

„Добрата молитва“
„В начало бе Словото“

В най-важната дума в дадената ви тема има и „вяра“. Откъде е произлязла вярата? Първоначално откъде е произлязла? Как се е домогнал човек до думата „вяра“? Има два вида разбиране. Ние казваме, че човек е невежа и сега се учи. Човек си припомня онова, което е забравил. Да кажем, вие сте минали през известна местност, виждали сте я, но сте я забравили. Като се приближавате, припомняте си и ви се струва, че това нещо сте го виждали. Човек в дадения случай трябва да се учи да не забравя. Погрешката е в това, че човек забравя. Забравя така, както когато е турил нещо на място и го забравил, че не му иде на ума. Някой път турил някой предмет въщи, че не може да си спомни къде беше. Случва се с онези, които пушат тютюн с лула, да си тури лулата на ухото и търси лулата къде е. Или някои обичат да си турят писалката на ухото и като пишат, турят я на ухото и забравят, започват да я търсят, карат се кой им взел писалката, а той я носи на ухото си. Сега може да ви се наведат много обяснения.

• С

А _____ В

Тук имате три точки. Каква е възможността на тия точки? Кой е пътят, по който те може да се движат? Тук са представени, че са много далече, но те са много близо.

И в каква посока може да се движат? Те са толкова близко, че никаква разходка не може да направят. Тия точки А и В са толкова близо, че едва ли една точка може да се постави между тях. Между две точки може да се прекара само една права линия, а между тях едва може да се постави една точка.

Следователно те може да се движат в друга посока. Тази посока е център или перпендикуляр, или в мисълта го наричат идеал, към който човек се стреми.

Имате известен идеал, но къде може да поставите идеала си? Вие имате идеал за доброто, но идеалът какво представлява сам по себе си? Доброто какво представлява? Доброто не е сладко, нито е горчиво. Доброто не е нито право, нито любещо. Само по себе си какво е доброто? По някой път ние седим и размишляваме какво е доброто. Имаме едно понятие, една идея. Запример един човек, щом вкуси сладкото, има идеал за сладкото. Но ако го заставите да ви обяснява с думи какво е сладкото, без вие да сте имали опит какво е сладкото, никога не може да ви го обясни. Който не е опитал сладкото, не може с думи да му се обясни какво е сладко. Който не е опитал доброто, не може на думи да му се обясни що е доброто. Който не е опитал злото, не може с думи да му се обясни що е злото.

Има хора, които не знаят що е злото. Новородените хора не знаят какво нещо е изгарянето. Майката казва на детето, че ще се опари, но то не знае. Щом се опари, вече знае какво е злото. Втори път вече има известна опитност, че туй, от което майката иска да го предпази, то е опитало. Вие по някой път страдате, защо? Вие философски разсъждавате защо страдате. Страдате като малкото дете: виждате светлината, искате да я хванете, мислите, че можете да я хванете. Но то като се доближи до фитила, тази светлина обича да хапе. Тогава вече детето не бута светлината.

Сега вие по някой път питате защо страдате. Защото вие по някой път като малките деца бутате свещта. Ако не направиш доброто, ти ще страдаш. Значи, ако се откажеш да направиш доброто, ти ще страдаш. Ако не направиш доброто, ти имаш минус. Ако направиш злото, имаш плюс. Ако не го направиш, отказваш се, имаш минус. Ако направиш злото, имаш плюс – ще страдаш. Пък злото, ако се откажеш да го направиш, ще имаш минус – ще се радваш. В първия случай ти се отказваш да направиш доброто и страдаш. Отказваш се да го направиш – значи нищо не си дал и нищо не си спечелил, но страдаш. Във втория случай имаш

случай да спечелиш, да направиш злото. Ти се отказваш от тази придобивка, а се радваш. Как ще обясните сега противоречието?

Тия неща ако не знаете да прилагате в живота си, във вашата мисъл, във вашето чувство, във вашето сърце... Само добрите мисли имат отношение към кръвообращението на човека. Добрите чувства имат отношение към кръвообращението. А пък добрата човешка мисъл има връзка с електричеството и магнетизма. Значи, ако не мислиш правилно, ще имаш по-малко електричество и магнетизъм и тогава ще имаш един слаб организъм. Ако нямаш добри чувства, кръвообращението няма да става редовно. Тогава ще страдаш от много болести. Ще отслабнеш.

Сегашните хора защо трябва да мислят правилно? Казва: „Може да мисля каквото искам.“ Много неразумно е казано това. Не може да мислиш каквото искаш.

Вземете вие най-веселия човек, заставете го цяла година да ходи и да погребва умрели хора, мъртви кучета, волове, все мъртви същества и след една година вижте какво ще бъде неговото състояние. Или накарайте го цяла година всеки ден да заколва по един вол, или заставете го всеки ден да убива по един човек и вижте за една година какво ще стане с него. Този човек съвсем ще си измени характера. И на вас по някой път ви идат на ум такива мисли, казвате: „Ще го убия!“ Тази мисъл във вас вече ще произведе една промяна, може вие да не сте я забелязали.

Та казвам: При сегашните условия вие търсите само външната страна. Казвате: „Да бъдем добри. Да бъдем справедливи.“ В този свят вие не можете отвън да бъдете добри. Той е в света на доброто – ако не постъпва добре, той е отговорен. Той е в света на правдата – ако не постъпва справедливо, той е отговорен. Той е в света на любовта – ако не люби, той е отговорен. Следователно ти си в света на любовта. Казва: „Да намерим любовта.“ Ти живееш в любовта, как ще я намериш? Любовта никога не се намира. Тя не е нещо външно, за да може да я намериш. Казва: „Да намерим любов.“ Ние говорим едно, разбираме друго. Как ще я намериш? Тя не е круша, не е ябълка, не е някой извор. Казва, че

той пил от любовта. Ти от любовта не може да пиеш. Тя не се пие. Казва: „Да живеем с любов.“ Любовта не се живее. Може да живееш с живот. Ако попитате някого какво разбира, като казва „да се живее с любов“... В най-простия смисъл разбираме.

Любовта си има правила. Външни правила си има любовта. Ако вземем майката, не само майката на човека, но и всяка майка в животните, и бащите, обичат своите деца, промислят за своите деца. Вземете птиците: бащата и майката ходят да търсят храна. Има в природата нещо разумно, един закон, който заставя всичките. Когато започне любовта да се проявява, вие ще започнете да извършвате неща, които при друг случай никога няма да ги извършите. Щом пилетата на една кокошка станат големи, тя ги пропъжда вече от себе си. Докато са малки, тя ги вика. Щом станат големи, започне да ги кълве по главата, гони ги, казва: „Да се махате!“ Кой как дойде, тя го кълвне. Докато е малко, ще го повика, ще даде нещо; като стане голямо, ако тръгне с нея, кълвне го. Ако изучавате характера на гълъбите, ще видите, че майката е по-жестока, бащата е по-милостив. Може да направите едно наблюдение. Тя, след като измъти своите гълъбчета, след като ги отхрани – понеже много се размножават – като снесе яйцата, гони гълъбчетата, вече не ги пуца в полога, гони ги, хапе ги. Бащата се занимава с тях, храни ги, майката ни най-малко не ги пуца. Бащата е много снизходителен.

Вие казвате: „Това са птици.“ Сега искам по аналогия да ви наведе на мисълта. Имаме известни правила да мислим. Как трябва да мислим, вие сте забравили. Вземете някой човек, напийте го с някое напивателно питие. Той забравя да мисли, стане разпасан, из неговия ум, из неговия мозък започнат да излизат необмислени думи. Докато е трезв, избира думите; като стане пиян, не мисли, каквото му дойде на устата говори. Някой път вие сте забравили, не може да мислите. Защо? Влязло е едно посторонно* вещество във вашия мозък, не може да мислите.

Та казвам: Лошите мисли, лошите желания, лошите пос-

* посторонен (от рус.) – остар. страничен.

тъпки убиват човека. Човек се убива с тях. Мислите ли, че лошите хора мислят много хубаво? Заблуждават се вие. Вълкът е много умен, само как да открадне някъде. Вълците имат ли някаква култура? Колко вълци има, които са написали някоя хубава книга? Колко лисици има, които са знаменити поети или музиканти? Колко големи змии има, които са създали някакви църкви в света?

Сега съществува една идея, казвате: „То с добро в света не става, но със зло.“ То е друг въпрос. В света и само с добро не става, защото злото в света е сила, пък доброто е умение. Следователно тази сила на злото само с доброто може разумно да се използва. Туй е сега разбиране. Казва: „Човек трябва да има повече енергия.“ Когато собата* е нагорещена и изгори ръката на детето, тя е зла, лоша соба. Някой път е едва стоплена, детето може да тури ръката на собата – значи не е толкоз зла.

Следователно един лош човек е като една нагорещена соба, някой път на 100, 200, 300, 400, 500 градуса, пък ние едва имаме нужда от колко градуса? В човешкия организъм 37 градуса е нормалната топлина, при която човек може да живее. Щом има 41 градус, то е неестествено положение. И аз по някой път се чудя защо човек при 41 градус топлина умира. Може да обясним по същия начин: ако прекараме 2000 волта електричество през човешкото тяло, човек умира. Ако прекараме 50, 60, 70, 100 000 волта, не го убиват. И тогава физиците дават обяснение, че при двете хиляди волта частиците, които вървят в тази течност (защото електричеството е една течност), са толкоз едри, че като минават през порите, разпокъсват организма и следствие на това човек умира. При 50–100 000 волта частиците са толкоз дребни, че минават през организма и го пречистват.

Така може да се обясни, че при 40 градуса топлина теченията, които стават в човешкото тяло, са едри и разкъсват организма, кръвта се съсирва, не може да функционира правилно, следствие на това човек умира. Но един трезв човек, който има трезви чувства и трезви мисли, при 41 градус не

* соба (от унг.) – диал. печка.

умира и при 42 градуса не умира, и при 45 градуса не умира. Има хора, които умират при 41 градус. Обикновените хора умират, но има хора, които при 42 градуса топлина не умират. Той се справя с тази топлина. Тази топлина той я изменя в себе си. Този човек може да измени своята топлина. Сега вие може да направите опит да повишите или да понижите температурата си. Аз мога на когото и да е от вас да повиша температурата му или да я понижа. Да допуснем, че вие седите и имате една нормална топлина. Кажа ви: Банка „Гирдап“ фалирала. Вие имате 200 000 в банка „Гирдап“. Тези думи: „Банка „Гирдап“ пропаднала“, какво ще произведат във вас? Каква ще бъде температурата? Веднага сърцето ви ще започне да тупа. Температурата в главата ви, в мозъка, който много мъчно се стопля, веднага ще почувствуваш едно стопляне в мозъка, завие ти се свят. Температура имаш в мозъка. Хубаво, колко пъти могат да кажат, че банка „Гирдап“ фалирала, пък тя никак не е пропаднала. Четеш във вестника, завърти ти се мозъкът. На другия ден четеш: банка „Гирдап“ не е пропаднала.

При сегашните условия вие всеки ден се смущавате за банка „Гирдап“. Коя е вашата банка „Гирдап“? Как ще живеете за бъдеще, кой ще ви зарови, къде ще идете в оня свят. Тоя свят и оня свят, той е един и същ свят. Нищо повече. Когато един българин го вземат от село, че го направят министър в София, той напуска света на селото, но той извън България ли отива? Той остава в България, качи се на някой висок пост. Казваш, че министър ще станеш. Може и извън България министър да станеш. Има случаи, дете може да стане министър извън България. Може да стане министър във Франция. Един българин може да стане министър във Франция, но трябва да бъде французки министър. Може да бъде български посланик във Франция.

Често вие мислите, че като умрете, ще идете някъде. Като умрете, никъде няма да идете, ще останеш пак в България. Но твоето състояние като министър ще се измени. Че, един земеделец, който се занимавал със земледелие, като напусне селото, ще се измени неговият живот, няма да имало, мотика. Като дойде в града, свършено ще се измени

неговият живот. Туй изменение разбираме оня свят, нов свят. Новият свят с новите условия, новите хора, новия строеж, който ще дойде. То е новият свят, не е мястото.

Та казвам: Когато минат хората от този свят в другия свят, ще се измени тяхното състояние. Вие като ученици трябва да имате нови възрения. Че човек умрял, не трябва да очаквате, че чрез смъртта човек ще влезе в оня свят. Но без да [умира] да влезе. Защото ние и без да умираме може да влезем в другия свят. Илия умря ли – но с колесница дойдоха и го взеха, отиде в другия свят. Енох, толкоз добър човек, че и той без да умира, и той отишъл в другия свят. Понеже всички хора не са достойни, затова не може да идат. Може да има и други хора, които да са заминали, но само двама има в историята, които без умирање можаха да отидат в другия свят. То е вече специално разрешение. Тези, които държат управлението на Земята, сега не може да изнесеш злато от една държава със себе си, докато не ти дадат разрешение. И като идеш за другия свят, не дават нищо от този свят. Ако имаш в тукашните банки, ни пет пари не може да занесеш, ни една стотинка. Затова Христос, като знаеше този закон, казва: „Още като сте тук, събирайте съкровища за горе, понеже нищо няма да ви дадат от събраното на Земята да го занесете горе. Че, като идете там, да имате съкровище.“ В този свят имате пари, вложени в банките, но в оня свят какво сте вложили? Имате ли банкови книжа? Всеки трябва да има банкови книжа.

За оня свят, за който говоря, в него живеят разумни същества, подобни на хората. Като нас в оня свят не може да видите. Вие между ангелите не може да идете. Може да идете, но нито един ангел няма да се спре да ви говори. Най-първо, някой от вас знаете ли ангелския език? Понеже, ако идете между ангелите и те не ви обичат, те няма да ви обърнат внимание на вас. И в този свят, в който живеете, вие обръщате внимание на всички, които ви обичат, които имат любов към вас. Вие обичате някой плод, защото той ви обича, има какво да ядете от него, затова го обичате. Ония неща, които не ви обичат, нищо не са приготвили заради вас, не ги обичате. Казват: „Обичам крушата“, защото крушата ви

обича. Обичате водата, защото водата ви обича. Обичате Слънцето, защото Слънцето ви обича. Всички неща, които ви обичат, и вие ги обичате; които не ви обичат, и вие не ги обичате. По някой път мислите, че като обичате ябълката, вие ѝ давате нещо. Ябълките имат нещо заради вас, те са жертва за вас. Те дават нещо от своята любов. Те влизат във вашия свят. Имат желание, обичат ви те. Те, за да влязат в нашия свят, се жертвуват, умират. Като влязат в чистилището на вашия живот, в митницата, влизат в стомаха. След [това], каквото са донесли оттам, вие давате разрешение, влиза в дробовете, в мозъка, в разните центрове, започват да изследват човешкия живот. Но казвам: По този начин се създава едно разумно понятие. Ние мислим, че ябълката не е разумна. То са наши схващания. Не мислете, че ябълките не са разумни. Не са разумни, понеже нямаме любов към тях. Всяко нещо, което обичаме, е разумно. Всички неща, които обичаме, са разумни. Всичко онова, което не обичаме, заради нас не е разумно.

И тъй, в живота вие не може да имате една наука, ако нямаме любов към този предмет, който изучавате. Ако аз говоря върху някой друг въпрос, за други работи може да говоря, които ви интересуват, за пари може да говоря, всички щяхте да ме слушате. Я да кажа: „На еди-кое си място има заровено злато, гърнета, пълни със злато“ – всички щяхте да ме слушате. Като излезете оттук, половината от вас с мотики ще тръгнат, други – с тесли, да търсят парите. Ако ви кажа, че златото е заровено на половин метър, даже и най-слабите от вас, които не могат да ходят по екскурзии, ще идат и на 4–5 километра.

Преди години отива в село Николаевка един Нойчо, знаменитият Варненски Нойчо отива в селото и разправя, че на еди-кое си място знае заровено богатство. Всички селяни, със свещеника заедно, се подигат и тръгват да търсят. Нойчо като седял, казва: „Да ида и аз, може да намерят нещо.“ Та, и той тръгва. По някой път и ние, като мислим за някоя илюзия, сами се убеждаваме. Такава илюзия имате за лотарийните билети. Казват: „Вашето щастие се крие в лотарийните билети, ще ви се падне един милион, 500 000,

100 000.“ Убедиш се, че може да ти се падне. Така ти говорят. Тук преди 4 месеца дошъл един учител и ми казва: „Четири години вземам все цели билети, похарчил съм 4–5000 лева.“ Казвам: „Колко си спечелил?“ – „500–600 лева.“ Ако беше турил парите за билетите в банката, сега щеше да има спестени 5000 лева. Защо купувате билети за лотария? Като ти дойде на ум да си вземеш билет от лотарията, тури го в спестовната книжка. Сигурно ще спечелите. Всякога ще спечелите. С този билет сто на сто ще спечелите. След 4–5 години ще имаш доста спестени пари.

Сега, законът действа. Имаш една мисъл. Приложете я. За да направиш едно добро, колко пъти трябва да повтаряш? Силният човек веднага, като каже, направя го, но слабият не може. Сега, доброто аз го изяснявам тъй. Аз правя добро с един лев. Правя добро с два лева, правя добро с три лева, с 4, с 5, 10, 15, 20, 40, 1000, 2000, 10 000, 20 000. Туй е реалното добро. С един лев добро всеки може да го направи. Но колко души от вас могат да направят добро с 10 000 лева? Сега вие и да искате, не можете, защото нямате толкоз спестени пари. Невъзможно е. Нали казвате, че всичко в живота е възможно. Представете си, че вие сте в едно планинско място, не сте много учен човек, но някоя река някъде ще отбие и вие може тази река да я пуснете и да поливате градини на 20 души. Значи вие може да отбие тази вода, да им направите услуга.

Парите в света са като водата. Вие сте хванали много малка струя, само няколко капки. Хванете някой извор, парите ще потекат. Аз съм ви говорил и по-рано: помислиш за пари, бръкнеш в джоба, има пари. Похарчиш ги, пак помислиш, пак бръкнеш, пак има пари в джоба. Откъде идат? Течение има. Сега, ако аз ви докажа как става тази работа, вие никога вече опита не може да направите. Ще се зароди мисълта: „Защо да не може да го направим?“ Не може да го направите, защото, ако ви кажа как става работата, нещата не се повтарят. Туй, което аз може да направя, вие не може да направите. Туй, което вие може да направите, друг не може да го направи. Англичаните казват тъй: „Каквото хората могат да направят, и аз мога да го направя.“ Отчасти е

вярно това. Някой е поет, написал нещо; друг е музикант, написал нещо; някой архитект съградил нещо – това не всеки може да го направи. Може да го направи, но трябва да се подготви. В дадения случай ти не може да направиш това, което хората могат да направят. Каквото хората правят, ние не може да го направим, ние може да се ползуваме от техния труд.

Та казвам: По някой път хората мислят, че те нямат нужда от никого. Те мислят, че могат да бъдат самостоятелни. Казва: „Аз съм самостоятелен човек.“ То е едно заблуждение. Как си самостоятелен? Ти не си самостоятелен, понеже въздуха го вземаш даром. Ти не си самостоятелен, понеже светлината я вземаш даром. Ти не я произвеждаш. Храната ти не я произвеждаш, даром я вземаш. Значи ти си зависим. После вие казвате: „Аз ходя накъдето искам.“ Не може да ходиш където искаш.

Ние имаме такива възгледи за живота, че сами се заблуждаваме. Казва: „Аз съм свободен човек.“ За да бъдем свободни, най-първо трябва да се научим добре да мислим. Преди години иде при мене един селянин и казва, че волът му бил болен. Казвам му: „Пусни го в гората.“ Казва: „Ще го изядат вълците.“ Казвам: „Болен вол вълци не го ядат. Щом затлъстее, ще го изядат.“ Казва: „Може да умре.“ Казвам: „По-добре в гората да умре, отколкото в дома.“ Казва: „Като умре, кожата ми трябва.“ Той не мисли за вола, мисли за кожата. Като ме пита за болния си вол, не че има някакво чувство морално, че той мисли за вола, но мисли волът му да е здрав, да му оре. Казва: „Скоро ли ще оздравее?“ Аз го питам защо пита скоро ли ще оздравее. Защото няма кой да му оре нивите.

Та, по някой път и вие се питате кога ще се оправят вашите работи. Сега вашите работи не са ли оправени? По-оправен живот от вашия няма. Работите ви са толкоз оправени, само вие сте пратени да се учите. Вие седите и мислите, вие оправяте вашите работи. Всички трябва да вярвате, че вашите работи са оправени и трябва да учите. После, вие не искате да страдате, а пък страданията са хубави. Те са аперитив. Без страдания животът няма смисъл. Страданиято в

природата е необходимо. Когато си мек, ще те турят в страдание, да станеш твърд. Ако си много твърд, страданията ще те омекчат. Страданията са един процес да станете или меки, или твърди, или скрити, или откровени.

Някой път човек е много затворен. Знаеш колко мъчно е, когато някое дете направило една погрешка, да го накараш да каже истината? Колко пъти трябва да го бият, докато каже истината. След като го набият, това дете казва къде е ходило, в коя градина брало ябълки. То скрива. Казвам: Натурата му е такава. От скритността на хората какво излиза? Има някои неща, които трябва да ги държим скрити; има други неща, които трябва да бъдат отворени. Сега туй дете е отишло да върши престъпление по единствената причина, че в него има желание или да яде, или да вземе нещо отнякъде. То има чувство и това чувство го заставя. От него се заражда алчността. Иска човек да има много ниви, говеда, волове. Хубави са тия чувства, те са на място. Ако човек няма туй чувство, той няма желание да учи. Заради това чувство на стяженолюбие* иска да има знания. Най-първо изучава буквите да ги съединява, да говори. Иска очите му да бъдат богати. Не е лошо човек да бъде богат. Да бъдеш богат, да имаш в речника 4–5000 думи да говориш е хубаво. Сега имаш един беден речник, какво може да изразиш?

Вие сте дошли вече до положението ония дарби, които имате, трябва да се изявят. Сега много сестри ми казват: „Ние остаряхме, като дойдем втори път на Земята...“ Най-първо, вие не знаете как ще дойдете. Вие не слушайте тия теории, които казват: Един учител, който е напреднал, има право след 2000 години като посети Земята, пак да дойде. Значи, ако един учител ви каже: втори път като дойде на Земята, значи вие трябва да чакате 2000 години. Какво търпение трябва да имате. Хубаво, той дойде след 2000 години, ти изгубиш условията. Често вие изгубвате добрите условия, които преди 2000 години сте имали. Има нещо, което през 2000 години става. То не става всеки ден.

* стяженолюбие – *остар.* любов към богатството; стяжание – *остар.* богатство.

Знаете ли как иде любовта? Какъв е периодът на любовта? Разните видове любов имат свои периоди. Те са тъй, както обикалянето на планетите около Слънцето. Всяка планета има влияние върху Земята. Има добри влияния, когато е близо; има лоши влияния, когато е далече. Някой път има лоши влияния, когато е близо и има добри влияния, когато е далече. Представете си, че Юпитер е най-близо до Земята. Какво влияние ще има върху хората? Хората ще искат да бъдат чрезмерно благородни. Когато Юпитер е далече, тия чувства са по-слаби. Когато Сатурн се намира най-далече от Земята, тогава хората ще бъдат по-малко подозрителни. Ако Сатурн е най-близо до Земята, тогава ще бъдат чрезмерно критични, подозрителни, песимистично ще гледат на нещата.

Сега може да се зададе въпросът: Защо нещата са така направени? Представете си, че собата е нагорещена 1000 градуса. Ако сте много близо до тази соба, какво влияние ще има върху вас топлината? Ако сте много близо, тази топлина ще бъде непоносима за вас. То ще бъде едно дисхармонично състояние. Ако сте много далеч от нея, пак ще има друга дисхармония. В първия случай вие ще бъдете подложени на изгаряне, разтопяване; във втория случай, ако сте далеч, може да замръзнете, да се вцепените.

Следователно в природата противоречията, които съществуват, човек е така поставен със законите на живота, в една такава орбита, дето всичко да му въздействува за добро. По някой път вие се обезсърчавате, казвате, че сте остарели. Казвате: „Да идем в оня свят.“ Другият свят вече подразбира нови условия, при които ще дойдете. Да кажем, едно дете за първата година умира, значи разширява се. За втората година пак умира, влиза в третата година. За третата година умира, влиза в четвъртата. „Умиране“ значи влизане в един по-широк кръг. Разширява се кръгът, предметите стават повече. Но тия предмети, които се размножават във вашия ум, те ще ви ангажират повече. Най-първо, като дете, вие се занимавате с няколко мисли. Като възрастни се занимавате с много работи, които са непотребни. Започват да ви безпокоят. Едно дете най-първо не се обижда, не знае какво нещо

е обидата. Вие, които сте прекарвали 20 години в живота, знаете какво нещо е обидата. Едно дете, което се ражда, не знае какво нещо е обидата. То не разбира, че зле са го погледнали. Един човек, който живял 20–30 години, знае какво е един лош поглед. Да ви погледне един човек накриво, това не е нещо илюзия, но чрез този поглед той изпраща известна енергия, която зле действа на вашата нервна система. Вие казвате, че няма нищо, когато един човек ви мрази. Като ви мрази един човек, цяла една огнена струя изпраща. Ако нямате здрава нервна система, може много нещо да ви сполети. Някои хора обичат да кълнат. Стават тия работи. И думите стават. И думите са като някои хора, които стрелят. Някоя дума може да улучи.

Преди години бях в Търново. Един отива да се прегледа на един лекар, нещо имал. Заболял той от неврастения. Лекарят му казва: „Болестта е страшна, но добре че сте дошли при мене.“ Той искал да усили болестта и му казал, че благодарение, че е дошъл при него, не е така опасно. Но онзи, като чул, че болестта е страшна, тия думи останали само в главата му и забравил другите думи на лекаря: благодарение, че е отишъл при него. Той иде при мене и ми казва: „Лекарят ми каза, че болестта е страшна.“ Казвам му: „Ти нямаш никаква болест. Тя, болестта си е заминала. Тя е от едногодишните болести, не е от двугодишните. Една година измина откак си е заминала. Нямаш никаква болест. Заминала си е“, рекох. Окуражи се човекът. Пита го лекарят как е оздравял. „Казаха ми, че заминала болестта.“ – „Как заминала?“ – „Каза ми човекът, че е заминала. Аз му повярвах и няма я вече. Ти ми каза, че болестта е страшна и аз повярвах, онзи ми каза, че болестта е заминала и аз повярвах. В единия случай се разболях, в другия случай оздравях.“

Ние всеки ден сме подложени на внушение. Вие четете сега вестниците и вярвате. Но 99 на сто каквото пишат вестниците, не е вярно. Ако времето се заоблачи, хората ги е страх; ако духне вятър, страх ги е. Гледам как хората си самоуверяват. Някой път някое малко отвърстие има, хората ги е страх от течение, да не се простудят. Щом седиш при един прозорец и мислиш, няма да се простудиш. Вие знаете, в

66*, бях на прозореца зимно време и като седях, казвах, че няма да се простудя. Ако се плашех, че ще се простудя, досега всичките болести щяха да дойдат. Вярвайте в едно: Вие всички имате един вътрешен имунитет. Вие сте поставени при най-добрите условия за саморазвитие.

Аз не ви препоръчвам да мислите на колко години сте. Казвате: „На 45 години.“ 45 години какво означават? Ако си на 45 години и идеш на Юпитер, 12 години взема на Юпитер, докато обиколи около Слънцето – ти на Юпитер едва ще бъдеш на 3 години и половина. Ако идеш на Слънцето да живееш, като си на 45 години, те няма да съставят една минута. Ти ще бъдеш в живота едно детенце на една минута. Всяка година е важна какво си придобил ти от годината. То е годината. Като си на 45 години, какво си придобил. Ако си се учил да свириш и за 45 години си се научил да свириш, че да възкресяваш хората, научил си се. Ако 45 години си се учил да говориш и си станал красноречив, че като кажеш нещо, дето влезеш, всичките страдания си отиват, ти си се научил. Ти си на 45 години и казваш: „Много пострадахме.“ Аз не искам да говоря за страданията. Много сме пострадали, значи не сме изпълнили Божия закон. В изпълнението на Божия закон е смисълът на човешкия живот. А в неизпълнението на Божия закон е смисълът на всичките страдания на живота.

Казвам: Страданията в живота – и личните, и всичките, ще изчезнат, като се научим да изпълняваме Волята Божия. Всичките противоречия ще изчезнат тогава, ще останат само ония противоречия, които са естествени, ще остане налягането вътре във вас, за да можете в живота си да прогресирате. Ако нямате никакви противоречия, вие имате съвсем други разбирания. Ако нямате противоречия, ще влезете в противоречията на другите, да може да ги ползвате. Един здрав човек може да помогне на един болен човек. На този болния човек му липсва жизнена енергия. Този здравият човек може да му даде енергия. Особен начин има, може да се

* В 66 – в къщата на ул. „Опълченска“ №66 (в София), където Учителят е живял.

вземе енергия от един здрав човек и да се прелее енергия. Сега няма да ви разправам какви са начините, но аз съм направил само един такъв опит. Викаха ме в Сливен, една стара госпожа, много благородна, изтощила нервната си система. Гледам, имаше един зет, който казваше, че много обича баба си. Казвам им: „Аз може да ви помогна.“ – „Че как, дайте ми съвет.“ Казвам му: „Ти си здравеняк, готов ли си да дадеш нещо от себе си и след 4–5 деня баба ти ще бъде здрава?“ – „Готов съм.“ Казвам: „Дай си ръката на бабата.“ Така постояха и после казвам: „Остави баба си.“ След 4–5 деня бабата стана, разхожда се. Но зет ѝ казва: „Не знай какво ми е, има нещо.“ Бабата казва: „Бог здраве да дава на моя зет.“ Рекох: „Аз може от вашия материал да ви помогна, но вие искате аз да дам. Аз не давам.“

Казвам: В доброто всички трябва да живеем добре, за да може естествените сили, които Бог е вложил във всичките хора, да се проявяват по един естествен начин. В добрия живот тази физиология върви по един естествен начин, преливането става естествено. Ако едно общество, един народ или цялото човечество живеят в този закон, хората ще бъдат здрави, много малко болести ще има. И страданията ще бъдат малки. Понеже няма връзка между хората, страданията са големи. Казвам: Живейте добре, за да бъдете във връзка с всички добри хора, със здравите хора. Мислете добре, чувствувайте добре и постъпвайте добре, за да бъдете във връзка с добрите хора по цялото земно кълбо. Когато вие сте във връзка с тях, тогава Божието благословение ще бъде с вас. То е един закон.

Сега, приложението на закона. Като обичаме Бога, като обичаме ближните си, понеже Бог пребъдва във всичките хора, тогава Неговата сила ще ни помага чрез когото и да е.

„Отче наш“

*XIX година (1939–1940)
40-а лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 3 юли 1940 г.,
София – Изгрев.*

ДОБРИ ПРОВОДНИЦИ

*Сряда, 5 ч сутринта
(Небето облачно. Времето тихо и топло.)*

*„Отче наш“
„Венир Бенир“
„Духът Божи“*

Какво разбират под думата „хармония“? Това е не български корен. На български може да се каже „съзвучие“, но тая дума „съзвучие“ още напълно не изразява що е хармония, а само приблизително. Каква разлика има, като кажеш, че нещо е хармонично или че нещо е съзвучие? Сега у всинца ви има установени възгледи за света: кое е право, кое е криво и всички изхождате от своите схващания. Някой казва: „Аз мисля така.“ Друг казва: „Аз мисля иначе.“ Много хора мислят различно върху един и същи предмет. Кой е на правата страна? Под думата „правост“ какво трябва да разбираме? Право е най-късото разстояние между две точки. Значи право е това, което се постига с най-малките противоречия. Ти казваш: „Това е мое право.“ В думите „мое право“ влагате нещо ново. Най-първо имаме една права линия, но като кажеш: „Това е моето право“, идва една крива линия на края на правата, като кука, и с тая кука вие уреждате работите в света.

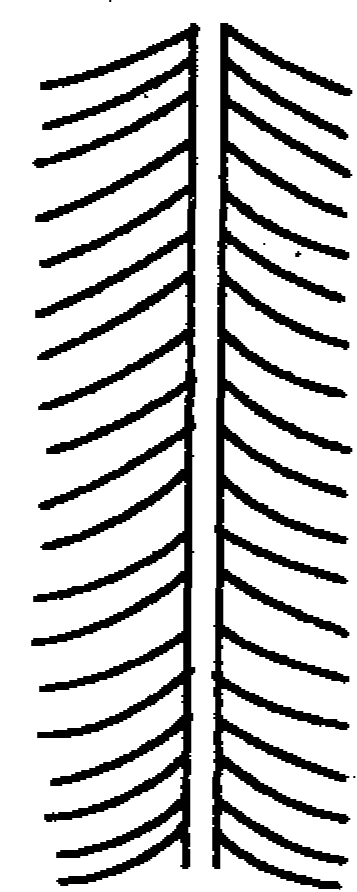
На български употребяват думата „шемет“. Каква е тази дума? Има древна дума „ашамаим“, което значи „качваш се на високо място“. Вземете думата „шекер“. Но на еврейски тази дума значи „лъжа“. Турската дума „емет“, но на еврейски думата „емет“ значи „истина“. Когато Господ създал света, хората не устояли на истината и вместо „емет“ дошло „шекер“, т.е. „лъжа“.

Вие имате известни възгледи. Да кажем, че ти имаш едно малко шише с вода и ти мислиш, че носиш всичката

вода на света. Че носиш вода, това е вярно, но че носиш всичката вода на света, това не е вярно. Че имаш малко знание за света, това е вярно, но че имаш всичкото знание, това не е вярно. Че имаш малко сила, това е вярно, но че имаш всичката сила, не е вярно. Че имаш малко доброта, е вярно, но че носиш всичкото добро на света, това не е вярно. Вие казвате: „Той не е много добър.“ Какво разбирате под тези думи? Или казвате: „Не е много силен човек.“ Изразите „не е много добър“ или „не е много силен“ имат почти същото значение. За някого казват, че е силен. Може да вдига 10–15–20 килограма, но 100 килограма не може да вдигне, там не може да ти послужи. За някого казват, че може да вдигне 100 килограма. Това значи е силен до 100 килограма.

Някой път вие имате едно неразположение в живота и не знаете произхода му. Вашето неразположение зависи от една ваша мисъл, много малка мисъл. Още като сте станали от леглото, тая мисъл може да е минала през вас и тя може да е ваша или може да не е ваша. Или неразположението ви може да се дължи на някои чувствувания, които са минали през вас, или може да се дължи на известни ваши постъпки, които са причинили известна реакция в тебе. Всяко действие има и въздействие.

Някой път се говори за вярата. Вий изучавали ли сте закона за вярата? В човека има един орган за вярата в главата. Този орган има 3 функции. Първата му функция е да събира известна енергия, известна сила. Другата функция е да прилага тази сила. И третата функция е да събира плодовете от придобитите резултати. Тая вяра, ако няма сила в

себе си, тя не е вяра. Ти казваш: „С вяра аз всичко мога да направя.“ Как ще го направиш? Ако твоята вяра не може да даде сила на твоя ум, за да направи нещо, то тази вяра е слаба. Вие казвате: „Аз съм силен човек.“ Хубаво, силен си, но не можеш да се справиш с една малка мъчнотия.

Да допуснем, че имате една малка болка в кръста. Това е гръбначният стълб. От двете му страни излизат нерви. На прешлените има

дупчици, през които излизат тези нерви, за разпространяване на тази енергия. Някои от тези нерви управляват краката, други управляват мускулите, други – храносмилането и пр. Но случва се, че в тези дупчици на прешлените се събират мазнини, които стесняват нервите и затова турят препятствие на нервните енергии. И тогава нервната енергия не е достатъчна, за да накара известен мускул или орган да работи. Това поражда един недоимък и вследствие на това може да се роди едно болезнено състояние.

Ще кажете: „Господ така направи света.“ Не, но всички вие трябва да знаете как да употребявате нервите си. Ако вие по тези нерви пращате енергия неуместно, вие ще си причините зло на себе си. Например да допуснем, че вие обичате да се сърдите. При една сръдня ти възбуждаш всичко в себе си, когато си малко неразположен, ти причиняваш цяла една война в себе си. Всичко в тебе се възбужда, идва в движение и след половин час виждаш и казваш: „Ти не направи добре.“ Или пък че си се докачил. Имаш лични чувства. Ти казваш: „Как така онзи да каже лоша дума за мене?“ Или са писали вестниците за тебе, или си получил едно писмо. Ти преживяваш в себе си една цяла война, както сега правят и народите, и след като дойде примирението, ти се питаш: „Как стана тази работа?“ И тая работа е била много малка. Той ти е писал в писмото: „Ти си един голям невежа, един голям простак.“ Какво значат думите „невежа“ и „простак“? Думата „простак“, това е един нож, с който можеш да мушкаш човека. Ако една баница е проста, това значи, че има по-малко масло. А пък деликатна баница е, когато има повече и по-чисто масло. Какво се разбира под думите „просто ядене“? Например дадат някому да яде сух хляб. Ако зъби нямаш и вода нямаш, за да размекчиш хляба, туриш го в устата си и зъбите ти те болят. Ако имаш студена вода, ще го размекчиш, а ако имаш топла вода, още по-добре.

Някой път имате доста сухи мисли, чувства и постъпки, а нямате вода. Сега се заражда въпросът: откъде да се вземе вода? Водата само по себе си съществува, но в човека съществуват същите закони, които съществуват и у природата. Човек със своето поведение може да образува доста пясъчни

пластове и тогава тая вода пада дълбоко под пластове, на 15 метра, 20 метра, 100 метра, 500 метра. Тогава горната част на повърхността е суха и там нищо не може да расте. Или някой път се случва, че има глинести пластове на един-два метра дълбочина. Тогава имате обратния процес, както е тук, в Софийско. Тук боровете съхнат по единствената причина, че долу има глинест пласт и растенията не могат да го пробият. Мъчнотиите, които имате, това е глинестият пласт, който трябва да пробие. Под него има други енергии. Някой глинест пласт е на дълбочина половин метър, а някой – на 2–3 метра. Колкото глинестият пласт отива по-надолу, толкова тази почва задържа повече вода. А пък колкото е по-плитък, по-малко вода има. По закона за аналогията вий може да привеждате нещата. Вий казвате: „Защо Господ направи света така?“ Това е закон за разсъждаване.

Сега вие се занимавате с погрешките на хората. Какво ви интересуват погрешките на хората? Интересувате се колко милионери има в Америка. Някой имал 100 милиона долара, друг 500 милиона долара. Интересувате се за някой англичанин или някой българин, че били милионери. Какво ви интересува това, че някой бил милионер? Или пък някой мисли за погрешките на хората, колко погрешки е направил някой човек. Например да кажем, че има закон никой да не плюе на земята. Ти забелязваш, че един плюе и казваш: „Той 10 пъти е плюл на земята.“ Питам: Какво се ползуваш ти, че онзи 10 пъти е плюл на земята? Нищо не се ползуваш.

Казано е: „Не съдете.“ Оставете се от погрешките на хората. Даже и своите погрешки не съдете. Погрешка, която не може да изправите, оставете я настрана. Не се занимавайте с вашите погрешки, понеже след като се занимавате с тях, ще направите още една погрешка. Щото, като се занимавате с една погрешка, трябва да знаете, че тя прилича на едно яйце и ти я топлиш и тя ще се излюпи. Погрешката ти ще се излюпи. Погрешката ти е като яйце безопасна, но ти като я излюпиш, става опасна. Ако се занимаваш с нея, ти ще ѝ дадеш живот. Най-първо, тя като се излюпи, е още слаба, но като я топлиш още, тя почва да расте и да се развива и един ден какво ще стане? Допуснете, че излюпвате

едно змийско яйце. И когато тя стане на боа, на 4–5 години, какво ще стане? Знаете ли колко тежи една боа? Една боа най-малко тежи някой път 300–400 килограма. Или имате змията кобра.

Та, всяка една погрешка, която правите, трябва да знаете какво се крие в нея. Може да се крие в нея една боа. И нейните мускули като се стегнат около тебе, всичките ти ребра може да направи на сол. Ако прилича на кобра, може да ви ухапе и за една минута да свършите живота си. Тогава защо трябва да се занимавате с някои ваши погрешки? Човек в сегашния си живот не трябва да се занимава със своите си погрешки, а повече трябва да се занимава със своите добродетели, понеже от тях ще спечели сила. Ти казваш: „Аз съм правил много грехове.“ Грехове не си направил. Погрешки си направил.

Нали вие обичате някой път да се подписвате. Някой ще дойде с някоя полица, непопълнена, и ще каже: „Я се подпиши, за спомен да имам подписа ти.“ Ти се подпишеш. И човекът отгоре направи една полица и после ти казва, че му дължиш толкова и толкова. Ти казваш: „Нямам да ти давам, ти лъжеш.“ И ако кажеш, че те е лъгал, ще платиш за своя подпис и за обидата. Всеки ден дяволът идва при тебе с една полица и казва: „Колко си напреднал в християнството! Ще ми бъде много приятно да имам един спомен от Вас. Аз съм кореспондент.“ И ти току изведнъж извадиш перото си и се подпишеш. И дяволаът направи една полица, че имаш да му даваш. И загазиш.

И всички ваши неразположения, които имате, се дължат на вашето отклонение. Аз гледам, че не сте се научили да говорите. Една сестра ми каза: „Ний не живеем добре.“ Това е лъжа, че не живееш добре. Ти живееш, но не използваш благата на живота както трябва, според твоите неразбирания. Ще те впрегнат като вол и ще ореш цял ден и вечерта ще те вкарат в дама и ще ти дадат малко слама. И ти си недоволен.

В Германия всички германци учат сега мълчание. Ако сте в Германия, вие всички ще се поболите. Вътре в трена не можеш да питаеш никого, ще мълчиш. Защо? Че бомби

има отгоре. Ще мълчиш, затварят се прозорците. Нощя няма да има светлина, понеже може да падне някоя бомба.

Та казвам: Ние сме сега в един свят, дето война съществува. От 8000 години съществува една война. И най-голямото сражение иде сега. Бомби ще има навсякъде. И вие ще търсите вашите скривалища.

Когато няма достатъчно топлина, светлина и сила в човека, вследствие на това се ражда един вътрешен дисонанс, една вътрешно разногласие.

Голямо Божие благословение е да се образува приятелство между хората, да се образува едно добро общество. А пък да живееш в едно общество, гдето няма хармония, то е да си създадеш най-големи нещастия. Всеки приятел, който имаш, е едно Божие благословение. Да имаш много приятели, то е благословение. Да имаш познати, които мислят добре за тебе, то е благословение. Онези наши приятели трябва да имат добро мнение заради нас. Понеже ако нямат добро мнение, те не могат да бъдат добри проводници за нас. И ако ний нямаме добро мнение за тях, ние няма да бъдем добри проводници за тях.

Та, най-първо се изисква да бъдете добри проводници. Ако вашият ум не е добър проводник, ако вашето сърце не е добър проводник и ако вашето тяло не е добър проводник, вий ще страдате. Полиците произтичат от тела лоши проводници, от сърца лоши проводници и от умове лоши проводници. И тогава казвам: За да се оправят работите, необходимо е следното. За да бъде умът ви добър проводник, нему е необходима светлина. За да бъде сърцето ви добър проводник, нему е необходима топлина. За да бъде тялото добър проводник, необходима му е сила.

Трябва храна на тялото, защото то е създадено от милиарди същества и на всяко едно от тия същества трябва да му се даде храна навреме, за да се образува тази сила. А всички вие сте заети със своите работи и не доставяш на тялото си необходимата храна и след това почваш да чувствуваш някакъв недоимък. Почват оплаквания, идват болести на краката, коленете, ръцете, гръбнака и прочее. Това е защото техните клетки нямат храна. Нервите по гръбначния

стълб не могат правилно да функционират, защото в малките дупки на гръбначните прешлени, през които минават гръбначните нерви, се натрупват доста мазнини и тези мазнини притискат нервите. Вследствие на това по нервите не може да тече правилно енергията. И като се печеш на слънце, тези мазнини се отстраняват, дупките на прешлените се освобождават от тях и се отварят и енергията тече правилно.

Помага и доброто разположение на съзнанието, понеже урегулира нервната енергия. Доброто разположение регулира и храносмилането. Доброто разположение регулира дишането. С доброто разположение ще си създадеш условия, за да можеш да приемеш оная Божествена сила, която е потребна за деня. Ний се спираме и казваме: „Аз имам вяра.“ Много хубаво е, че имаш вяра, но една вяра, която не носи топлина, една вяра, която не носи светлина и една вяра, която не носи сила в себе си, показва, че органът на вярата в тебе е слабо развит.

Вие говорите за любовта. Гореказаното за вярата важи и за любовта. Любов, която не носи топлина, светлина и сила, тази любов е слаба. Ти казваш: „Аз го обичам.“ Какво подразбирате под думата „обичам“? Обичаме едно яйце, то значи следното: турям го под квачката да се измъти и след това давам на излюпеното пиленце храна и през цялото му съществуване се грижа за него. Това значи обич. Но един ден аз отрежа главата на това пиле и го изям. Питам: Какво е това? Това не е любов.

Да обясня любовта. Някое яйце турям под квачката. Но има яйца, които под квачката не се поставят, а се турят в черната земя. Това са семенцата на ябълки, круши и прочее. Ако туриш едно такова семенце в квачката, то и 40–50 деня да стои, няма да се измъти. Ще го туриш в земята и ще го поливаш с вода. И Земята ще го измъти. И след това Земята ще започне да го храни и Слънцето отгоре ще му помага. И след като стане на 4–5 години, в това яйце ще се зароди съзнание и то ще роди плодове, и ще ти каже: „Много ти благодаря за доброто. Аз ти отплащам с тия плодове.“ И ти имаш какво да ядеш от плодовете на излюпеното яйце, т.е. от посятото растение.

Да направя превод: всяка мисъл, която се посее в себе си, в мозъка си, тя расте. Мислите ти растат. Трябва да посявате в мозъка си. И чувствата трябва да ги посявате в себе си. Има неща, които в миналото се посяват и сега дават плодове, а пък има неща, които сега трябва да се посеят.

Сега, някой път вий казвате, че сте добри, нали така? Някой от вас е неразположен по причина, че е облечен. Ти си казваш: „Днес ли дойде това време?“ Добър човек е онзи, който е станал силен. Когато се говори за добро, трябва да знаете, че в човека има и зло. И ако вий не можете да се справите във вас с това зло, вий не сте добри. И тогава вий не сте господари. И тогава доброто не е господар. Щом кажеш: „Добър съм“, аз разбирам, че вие сте господар на злото, което е вътре във вас. И тогава това зло остава под ръководството на доброто. Злото, когато прави всички свои работи под ръководството на доброто, то не е вече зло.

Вземете едно малко сравнение. Отивате вий при един железар и му носите едно парче желязо. Той го чука с чук, но някой път с чук не става. С клещи го туря в огъня, желязото се зачерви и после го чука. После го наръси, пак го тури в огъня, пак го извади и го чука, пак го наръси и след това, като го извади от огъня, пак го кове и то става по-меко. Та, някой път някои ваши мисли са доста корави и трябва да ги турите в огъня и после трябва да ги чукате, за да станат меки и да излезе от тях нещо хубаво.

Вий говорите за човешкия характер. Човешкият характер е едно предприятие, чрез което се произвежда нещо. Да кажем, че произвеждаш консерви. Знаете ли какво мъчно се правят консерви? Трябва да направите тези консерви така, че да не се развалят. Или може да тъчете нещо. Знаете ли колко мъчно се тъче?

Та казвам: Онова, което сте изработили, не трябва да се изменя. Трябва да имате една добродетел, която при всичките условия на вашия живот да не се изменя.

И после трябва да знаете, че вие минавате през един свят, където има война навсякъде и трябва да си отваряте очите. Мислите ли, че всеки, който ви говори за любовта, носи любовта? Мислите ли, че всеки човек, който говори за

добро, носи доброто? Мислите ли, че всеки, който говори за истината, носи истината? Не. Има една позлатена истина. Има едно позлатено добро. Има една позлатена честност. И като дойде изпитанието в живота, това, което е позлатено, ще се разкрие.

Сега, вие тук сте на различна възраст. Някой сте на 50 години. Турците казват: „Ели-бели“. С 50 години ти вече ставаш виден. Всеки ще те знае. Ако си чиновник, ще служиш до 60 години. Ако си 50-годишен, ще кажеш: „Остават ми още 10 години.“ Като станеш на 60 години, изваждат те из службата навън, уволняват те.

Но всички тези сравнения сега трябва да се турят във връзка. Ти ще кажеш: „Какво ме интересува, че на турски се казва така?“ Всяко едно обикаляне около Слънцето има смисъл. Ако веднъж обиколите Слънцето, изходил си известно число километри. Ако два пъти обиколиш, изходил си двойно повече километри. Ако си на 60 години, значи ти си обиколил Слънцето 60 пъти със Земята заедно. И през това време си изходил с милиони километри. Като си го обиколил 60 пъти, какво си научил? В първата година ти като си обиколил Слънцето, то ти е показало само една малка част от своята повърхност. Та, 60 години като сте обиколили Слънцето, то към теб е имало 60 аспекта – 60 различни области в своето тяло то ти е показало. Представете си, че в първата година Слънцето ти е показало само първия си пръст, втората година – втория пръст и т.н. После почва с първия пръст на крака и прочее. Представете си, че Слънцето е един млад момък. Аз да ви представя фигуративно нещата. Слънцето е един млад, красив момък, а пък ти си на Земята. Ти търсиш любов. Без любов не можеш. Земята е превозно средство, тя обикаля. Земята казва: „Аз обикалям около този момък с тебе, а пък ти ще го наблюдаваш и ако ти се хареса, тогава хубаво, ще направим един договор.“

Момата, като срещне младия момък, какво гледа най-първо? Вий, когато срещнете вашите момци, какво гледате? Няма никой от вас, който да не е срещнал някоя мома: и старите, и младите братя, всички все гледат. Някои изобщо гледат на тялото дали е стройно. На някого му се харесват

краката, на някого ръцете, на някого главата му и рамената му да са широки, после почва да казва: хубаво тяло има, хубави вежди има, хубави очи има, после някой харесва носа му, някой устата му, някой ушите му. Има много подробности. Сега говорим за млад момък, но когато говорим за млад момък, аз разбирам една Божествена идея, която иде в света. Тази Божествена идея носи блага. Когато младата мома срещне един млад момък, тя не разбира. Този момък ще остави всички свои благословения, но ако тя търси нещо преходно, тогава този момък ще си отиде и ще каже: „Аз вехто не продавам.“ Този момък носи скъпоценни камъни, злато, хубави книги, а тя търси в него копирени чорапи, помади. Той носи хубави книги, а тя му казва: „Малко помада.“ За любовта ние имаме превратно схващане. Онзи човек на любовта носи най-хубавите неща, от които вий имате нужда.

Ти казваш: „Трябва да обичам.“ Ще обичаш всички хора, понеже всеки човек е носител на всички блага. Ти трябва да обичаш всички хора, за да ти дадат Божии блага. Ако не обича, той се натовазва и ти дава. От него излизат благата, които ти си предал. Ако не ви обича, той стои затворен. И ти като обичаш, и ти даваш, иначе си затворен. И ти трябва да обичаш, за да дадеш нещо. И трябва да те обичат, за да ти дадат нещо.

Ний трябва да обичаме Бога, за да получим блага от Него. Човек, който обича, дава и получава. Ти казваш: „Защо трябва да обичам?“ Ако ти не обичаш, ти не можеш да вземеш тия блага, от които зависи животът. От тази любов зависи знанието ви и силата и богатството. Всичко онова, което търсите в света, зависи от основната любов, която трябва да имаме към Бога. Щом имаме любов, ще имаме онази топлина, която носи в себе си мекота, и ще можем да живеем. Щом имаме любовта, тогава в нас ще бъде силата и ще можем да направим всичко. Най-първо трябва да имате силата да се самовладате. Някой път, аз като говоря, вие казвате: „Ний не живеем добре.“ Оставете това, оставете думите „ние не живеем добре“. За вас е важно да знаете следното: „аз как трябва да живея.“ Трябва да знаеш как трябва

да живееш. Някой казва: „Аз живея.“ Да кажем, че свириш на цигулка или на пиано. Не всеки музикант може да изкара онзи истинския тон от цигулката или от пианото. Музиката е една проекция. Ти ако нямаш музиката вътре в душата си, музикант отвън не можеш да бъдеш.

Та казвам: Когато аз говоря за Бога, подразбирам най-съвършеното същество, с което трябва да дойдем във връзка, за да можем да се научим от него как трябва да живеем. Единственият, Който може да ни научи как трябва да живеем, това е Бог. Единствените, които могат да ни научат как трябва да живеем, това се онези съвършените същества. Те нямат друг интерес. Той като дойде, ще ти даде нещо. Той ще ти говори много малко. Да кажем, че дойде при теб един от гениалните музиканти. Вий не се нуждаете да пеете много. Да кажем, че искате да излюпите пиленето – трябва да знаете да пеете *до*. Щом изпеете *до* и пиленето не се измъти, то тонът *до* не е взет вярно. Или искаш да направиш една работа и не знаеш как да я направиш – не знаеш как да вземеш *до*. Искаш да цъфне нещо, но ако не знаеш как да вземеш вярно тона *до*, нищо няма да цъфне. Ако не знаеш да вземеш вярно *ре*, нещата не вървят. Ако не вземеш вярно *фа*, кесията ти ще бъде винаги празна. Ти казваш: „Нямам пари.“ Казвам: „Изпей *фа*. (Учителят изпя нарочно „*фа*“ много фалшиво и невярно и каза:) Това е беднотия. (Учителят помоли един брат да изпее „*фа*“ и да го вземе на цигулка.)

Сега аз се спирам върху реалния свят. За мен музиката е нещо реално, живо. За мен всеки тон е жив. Когато аз говоря за тона *сол*, то аз разбирам едно същество разумно, което има за специалност тона *сол*. То е гениално същество. Когато говоря за *до*, подразбирам едно гениално същество. За мене всички 7 тонове на музиката, това са гениални същества. Ние казваме: „Това е *до*, написано на дъската.“ Не, *до* не е нещо написано на дъската. Това се живи същества. И казвам на седемтях същества: „Я изпейте една песен.“ И колко хубаво пеят те. Това е ангелска песен. Като пеят ангелите, ти като ги чуеш, животът ти ще ти стане приятен. Когато дойде любовта, тогава човек пее истински. Хората пеят, когато се

раждат, пеят, когато се влюбят и пеят, когато умират. Само че, като умира, пее до известно време, а пък след като замине, не се чува гласът му. Той пъшка – това е пеене. И след като замине, другите пеят. И как му пеят? Доволни ли сте от пеенето на тези, които опяват? Аз бих му пял на заминалия така: „Колко си велик ти, братко мой, който тръгна за онзи свят. Аз те виждам вече добре облечен. Напред ти вече върви!“ А пък той ще почне горкия да нарежда: „Олеле, отиде моят човек!“ Това песен ли е? Не е песен.

Някой от вас трябва да слуша. Не знаете да слушате. Слушаш песента, но не знаеш как. Трябва да направиш един опит. Ще ми изпеете една песен и аз ще ви кажа тогава къде сте разбрали и какво и къде и какво не сте разбрали. Като пеете песента, веднага се познава. За да познаеш себе си, и аз пея. Познавам и казвам: В това съм прогресирал и в това не съм прогресирал. Човек постепенно трябва да прогресира. Няма същество, което да не прогресира. Ти казваш: „Аз съм остарял.“ Там е заблудението. Като казваш, че си остарял, това значи всичко да знаеш. Защо да казваш, че си остарял, когато не си остарял? Само съвършеният е остарял, а пък ти никакво съвършенство нямаш. Кажи си: „Аз много малко зная още.“ Та, сега, не мислете, че сте стари. Но че сте деца, които трябва да учите.

(Учителят изпя следните думи:)

Красив е живота,
красив е живота,
пълнен с добрини,
пълнен с възможности,
пълнен със сила,
която Бог е в него вложил.
Това трябва всеки да придобие.

„Добрата молитва“

Онзи, който не е добре въоръжен с оръжието на Любо-
та, ще го мачкат хората.

Онзи, който не е добре въоръжен със знанието на Мъд-
ростта, ще го тъпчат хората.

Онзи, който не е добре въоръжен с оръжието на Исти-
ната, ще го тъпчат хората.

За да не ви тъпчат, трябва да сте добре въоръжени.

6.10 ч

XIX година (1939–1940)

*41-ва лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 10 юли 1940 г.,
София – Изгрев.*

ПРОБУЖДАНЕ НА КОСМИЧНОТО СЪЗНАНИЕ

Сряда, 5 ч сутринта
(Небето чисто, синьо. Времето тихо и топло.)

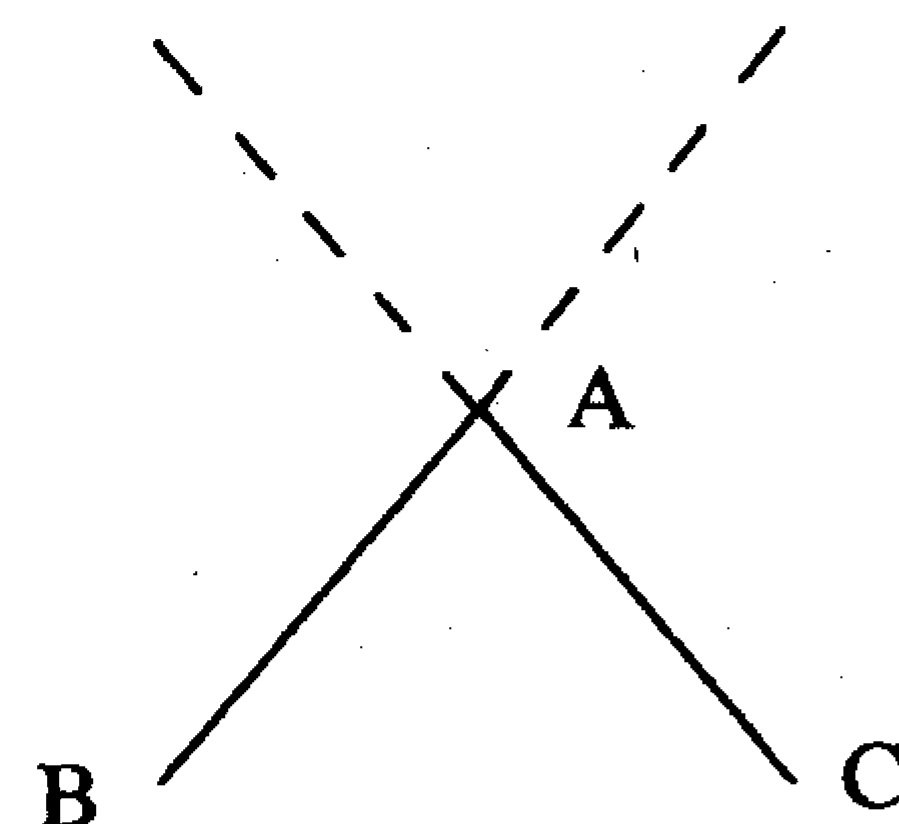
„Отче наш“
„Духът Божи“

Имате ли тема зададена? (– „Нямаме.“)

Да вземем за основа числото 10. Един човек, който е живял 10 години, може ли да остане в същото положение? Нито по форма, нито по съдържание може да остане същият. Ще се измени. Изпърво той е бил малко дете и като стане на 50–60 години, неговите схващания ще се изменят. Ще стане в него една промяна, без той да усети. Ако ви зададат тема „На какво се дължи тази промяна, кой е този, който изменя“, какво бихте писали? Не сте вие, които сте изменили себе си. Вий сте остарели без да знаете защо и някакъв пессимизъм прониква във вас и казвате като Соломона: „Суета на суетите, всичко е суета.“ Но кое е суета? Да допуснем, че вие слизате в една голяма долина и после почвате да се качвате на една планина. И постепенно с възкачването условията се изменят, въздухът става по-рядък, на 3000 метра височина става по-трудно качването по планинските места и по високите места не е така удобно за живеене, както по ниските места. Онези същества, които са създали планините, за какво са ги предназначили, за какво са ги създали?

И у вас имате планини. Някой път всичките ви мъчнотии в живота седят в това, че вътрешно вие се качвате на някои високи върхове. Вие на вашите високи върхове не сте се качили още. На Монт Еверест не сте се качвали още. Много пъти са правили експедиция, но все без успех. И казвате: „Има нещо на този връх.“ Досега колко сте се опитвали да

се качите, не сте успявали. С хиляди години сте се опитвали. Ако разсъждавате буквално, ще кажете: „Самият Монт Еверест е материален. Той е висок планински връх.“ Но вътре в човека къде му е мястото?

Ще ви питат кой е този ъгъл. На физическото поле този ъгъл има едно приложение. В онзи свят той има друго приложение. Колкото ъгълът е по-отворен, какво означава? Човешкото сърце може да е отворено или затворено. Един ъгъл, когато е затворен, той е потесен, по-малък и колкото става по-голям, толкова по-голяма площ

обхваща. А пък в духовния свят това означава известни възможности. Когато аз крача, колкото ъгълът, който правя с краката, е по-голям, толкова движението е по-голямо. Когато ти мислиш, ако ъглите на твоята мисъл са много тесни, мисълта ти е дребна. И онези хора, които са дребни, мислят много дребни работи. И те вървят с много дребни стъпки. А пък другите вървят с едри, широки крачки.

Тази фигура може да има приложение. Да означим с AB бащата, с линията AC – майката. Тези две линии са отворени, защото се крачи. Има нещо незавършено в техния живот. Те имат една допирна точка: съберат се двама души и искат да живеят щастливо. Ако проточите тези две линии зад върха на ъгъла и там ще срещнете също противоречие, там ще се образува друг ъгъл.

У вас има някой път някои идеи, някои чувствувания, които са непостижими, не може да ги постигнеш. Ученият човек кога може да бъде учен? Музикантът кога може да бъде музикант? Когато може да свири. Ако седи при пианото, това ни най-малко не означава, че е пианист. Говорят за някого, че е нетърпелив. Търпете музика. Ти, ако не си музикален, не може да бъдеш търпелив. Те са музикални работи. За да бъдете търпеливи, трябва да има с какво да се занимава умът ви. По някой път вий искате да бъдете търпеливи. Но за да стане това, трябва да има какво да занимава умът ви.

Например някой свири и ти слушаш и те интересува от единия край до другия това, което той свири. Има какво да занимава ума ви. Някой път искате да бъдете търпеливи, без да занимава нещо ума ви. Това е механически. Да те обиждат, това не е търпение. Това е неволя. Търпението не се занимава с мъчнотиите в света. Мъчнотиите, и да не искате, вие си ги носите. Там всички сте търпеливи. Кой не носи болестта? Като дойде някоя болест, ще я носиш и оттатък ще минеш. И сиромашията също така ще я носиш и оттатък ще минеш. Какво ще правиш, като дойде? Има неща, за които казвате: „Не мога да търпя.“ Вий сте гениални в търпението. Но това търпение е още неволя. Казваш: „Какво съм претърпял аз!“ Това не е търпение. Има едно музикално търпение. Някой ти говори и ти търпиш и мислиш. Някой човек ти говори и има съдържание в думите му и ти слушаш. Сега вий сте дошли до положението да се учите да търпите, когато ви говорят, когато ви свирят, когато ви разправят за нещо. А някой път вий разправяте на някого и той ви търпи.

За да ни търпят хората, трябва разумност, трябва да бъдем разумни в живота. Когато говорим, да бъдем разумни. Разумността съдържа магията на живота. При нея всички неща стават без противоречия. Ако всички хора бяха разумни в този смисъл, то само човек като пожелае нещо, Бог му го дава. Когато си разумен, ти слушаш Господа и изпълняваш волята Му. Когато Бог ви говори, вий не Го слушате, а искате Бог да бъде внимателен към вас. Господ ви говори, а вие гледате за къщата си, за жената си, за децата си и не Го слушате. И мислите, че като израсне вашият син, ще донесе най-хубавото. А пък този син, като си израсне, ще ви донесе нещастие и неприятности. Всички неща отвън ще ви донесат неприятности, например парите и прочее. Ще каже някой: „Кое е тогаз реалното, ако на външното не обръщаме внимание?“

Но ти обръщаш внимание. Младият момък обръща внимание на една мома. Защо обръща внимание? Защото тя има нещо в себе си, което съответствува на неговото желание. Тази форма съответствува на нещо вътре в него. Ако не съответствува, то тя няма да преобладава в съзнанието

му. Ний сме интересни на хората дотолкоз, доколкото отговаряме на техните идеи. И те са интересни на нас дотолкоз, доколкото те отговарят на нашите идеи.

Някой път вий мислите така: „Аз за каквото се помолвам, все става.“ Не, колко работи има, които не стават. Колко пъти човек се моли и работите не стават. Вали дъжд. Ти се молиш да престане дъждът. Ти и без да се молиш, той ще престане. Защо ще се молиш да престане дъждът? Защо е дъждът в природата? Понеже растенията са деца, които сами не могат да си вземат вода, когато са жадни, затова природата е наредила поне през 4–5 дена да вали. А някой път ги държат цял месец жадни. После идват и ги поливат. Растенията чакат да дойдат служителите да им донесат малко вода. Вие били ли сте в положението на някое растение, да дойде някой и да ви донесе вода? Ти казваш: „Дано не вали.“ Че, вий причинявате страдания на хиляди дървета, лишавате ги от някои блага, защото имате нови дрехи за Великден. Въпросът е много лесен. Този дъжд ще трае 2–3 часа. Два-три часа стой вкъщи и после, като престане дъждът, излез навън.

Сега вий сте дошли днес тук. Защо дойдохте? Какво специално ви подбуди да дойдете тук? Взели сте един лотариен билет и очаквате да падне един милион. Няма да падне. Нали преди няколко месеца вий бяхте взели един общ лотариен билет и нищо не се падна. Не сте от късметлиите. За живота на един човек има влияние в коя година се е родил. Например в 1910 година. После, има влияние и значение в кой месец си се родил, например е роден в март. После, има влияние в кой час се е родил, в коя минута и в коя секунда. Всичко това важи. Астрологията взема всички тези данни и върху тях ще съгради какъв ще бъде хороскопът за бъдещето му, как ще се очертае неговото бъдеще. Онзи, който е роден в 1890 година, той ще ликвидира с всичките работи, ще има всички условия, но дали ще постигне нещо, то е въпрос.

Ако твоите пръсти горе са конусообразни, ти ще имаш един характер. Ако са троскообразни, т.е. възлести, ще имаш друг характер. Конусообразните пръсти какво означават? Хиромантите знаят. Може да прочетете хиромантията.

Първото, най-външното членче на пръста, определя умственият живот на човека. Второто членче на пръста определя неговите чувства. А пък третото членче определя силата му, тялото му, материалното. Значи тези кости и мускулите са материалът, който съответствува на тия неща. После, зависи и от това каква е формата на първото членче. Ако вляза в подробности, вий ще се забъркате. Ако кажа общи неща, ви е по-ясно. Пръстът може да бъде конусообразен, но има много потънкости. При тази конусообразност да се разгледа какъв е строежът на кожата. У всички пръсти строежът не е еднакъв. У някои кожата е с квадрати или с триъгълници, петоъгълници, шестоъгълници и прочее. Това са специални работи.

После, като се обърнете на вътрешната страна, вий ще видите, че у някои линиите са отворени, а у някои затворени. У някои линиите са подобни на охлюв, а у някои са построени другояче. Кой са били причините? Те са били разумни причини. Хората с охлювообразните линии са затворени в себе си. Те са скрити, не са отворени. Охлювообразните показват как се е създала вселената, те са още в едно космично състояние.

Сега вий ще кажете: какво отношение има това, което ви говоря, към живота? Ръката е резултат на миналото. Вашата ръка отпреди хиляди години е създадена. Сега с тази ръка трябва да направите нещо. Ти седиш един ден и се обезсърчаваш. Чакаш да дойдат Петко, Стоян и никой не идва. Ти се обезсърчаваш и искаш да се самоубиеш. Питам: След като се самоубиеш, какво ще спечелиш? Един човек е гладен. Дадат му едно парче хляб и той казва: „Куче ли съм аз!“ и го хвърля във водата. Реката го повлече и го отнася. Той седи и си казва: „Защо хвърлих хляба?“ В себе си той има една неестествена идея. Той има едно високо мнение за себе си. Нему са услужили и защо хвърли хляба, кой са били подбудителните причини? Да допуснем, че ти хвърли хляба във водата. Някой път в тебе има едно чувство: искаш хората да те похвалят, да кажат или че си красив, или че очите ти били хубави, или че веждите ти били хубави, или шапката ти, дрехите ти. Дойде някой и ти каже нещо, но ти не му

хващаш вяра, мислиш, че се подиграва. Как трябва да ти го кажат? Някой ти казва: „Много хубави вежди имаш.“ Ти си жена, мъжът ти е при тебе, а пък този млад момък ти казва така: „Много хубави вежди имаш.“ И на мъжа ти трепне сърцето. Защо му трепне сърцето? Или ти кажат: „Много хубави очи имаш.“ Пак трепне сърцето на мъжа ти. Той мисли, че очите и веждите на жена му са само заради него. И че никой няма право да ги харесва. Това е криво разбиране на живота. И онзи младият момък, и той не е умен като казва, че тя има хубави вежди. Ако аз съм на негово място, ще кажа: „Аз имах една леля, която приличаше на жена ти и имаше много хубави тънки вежди. Благородна жена беше.“ Политика е това, за да не се обиди. Ще кажа още: „Моята леля имаше много хубави уста и по устата си приличаше на жена ти.“ Жена му сега е справочна книга за леля му.

Питам: Защо при втория случай мъжът не се обиджда? Коя е причината? Как мислите? Да допуснем сега, че този младият момък каже на мъжа ѝ: „Много хубави вежди имаш.“ На жената стане приятно от това. Защо в първия случай на мъжа му трепва сърцето, когато един млад момък похвали жена му и защо на жена му стане приятно, когато момъкът похвали мъжа ѝ? В първия случай в мъжа е събудено едно чувство на користолюбие. Той си казва, че ще му вземат жената. А във втория случай у жена му има едно чувство на тщеславие, повдигат се нейните акции, щом са хубави веждите на мъжа ѝ. Първото чувство действа отзад на главата, а пък второто чувство действа отпред, от двете страни на главата.

Да допуснем, че като вървиш, мине някой човек и хвърли червен пипер или пепел на очите ти. И ти почнеш да плачеш. Често в нашия живот има думи, които имат характер на пипер. Има пиперени думи. Хвърляте ги някъде. А пък други думи има, които имат характер на водата. Казват: „Не хвърляй пипер в очите на хората.“ Като говориш на хората, не хвърляй думи, които могат да произведат такъв ефект върху тях, понеже нито за тебе ще бъде добре, ни за тях.

Сега, ако дойдем в духовния свят, ще кажем: има и пиперени мисли. Породи се в тебе едно съмнение, някой път мис-

лиш: „Каква ли беше причината, че Господ направи света така? Защо Той тури тези работи в моя живот? Защо са тези страдания в моя живот?“ И се съмняваш, и мислиш, че Бог има някакъв зъб на тебе. Ти хвърляш пипер сега. Ти си недоволен от живота, недоволен си от това, което Бог ти е дал. Сиромашията ти е дадена като една задача. Аз считам сиромашията на физическото поле като една празна стомна. Това е едно условие за работа. Отивам при един извор и след като пия вода, ще си взема вода със стомна. Аз казвам: „Празна стомна е. Защо не беше пълна?“ И я ритнеш с крака си. Ти имаш един приятел. Той прилича на празна стомна. Ритнеш го. Този празен приятел ще ти отслужи. Заведи го при извора, напълни го с вода и ти ще внесеш нещо в него. Сега всички търсите пълни стомни. Обичате тях повече, отколкото празните стомни. Но някой път празните стомни са по-полезни. Защото в една празна стомна можеш да туриш каквато вода искаш. А пък една стомна, в която са турени разни води, е изгубила вече оная чистота.

Някой път вий се смущавате от някоя нова мисъл, от някое ново чувство и казвате: „Откъде е дошъл този дявол?“ Не всичко, което е лошо, е дяволско. И не всичко, което е добро, е ангелско. Не се лъжете. Така е на физическото поле. Не всичко, което привидно ви се показва добро, е добро и не всичко, което привидно ви се показва лошо, е лошо. Много пъти в добрите неща се крият лоши неща и в лошите неща се крият добри. На физическото поле е така.

Та казвам: Случи ви се нещо, което ви причинява известна болка и страдание. Ни най-малко това нещо не е лошо. Мен ми разправяше един господин следния случай. Качва се той на коня си и минава покрай едно дърво. Този клон от дървото го блъсва, той се удари в един клон, наранил се и трябвало да се върне с коня си в село. Този клон е спасил живота му. Ако не беше се върнал, щяха да го убият разбойници по пътя. Преди него няколко души били убити, които са минали по същия път. Този клон го ударил по главата и му казал: „Ще се върнеш. Не е тоз пътят ти.“ Той казва: „Защо ме блъсна този клон?“ Ако не бе те блъснал този клон, щеше да платиш с живота си. Често едно страдание,

което идва, ви е спасило от смърт.

Някой път и доброто ни спасява. Нещо добро ще дойде в живота ти, за да те спаси от нещо лошо. А пък някой път лошото ще дойде, за да те спаси от по-голямо зло.

Та казвам: Всички сега трябва да учите. Трябва да работите и в геометрията. Ако аз съм на ваше място, ще начертая един ъгъл, чиито страни да са по 16 сантиметра дълги; друг ъгъл със страни по 15 см, други с 16 и т.н. Сега, ако разгледаме кабалистически, какво значи 15? Да кажем, че имаш някой неустойчив характер. Като начертаеш един ъгъл със страни 15 см и да има отвор 90 градуса, вий ще въздействувате на себе си, понеже числото 15 е разплащане на злото, а пък 16 е събиране на злото в себе си. Да кажем, че ти искаш да се жертвуваш. Числото 14 е число на жертвата. И не можеш да разбереш числото 14, докато не жертвуваш. Ако искаш едно число на хармонията, то е 1 плюс 2. Някой е недоволен от себе си – той има числото 1. Искаш да го направиш доволен – ще му туриш 2 и ще стане 12. Всеки, който е недоволен от себе си, трябва да му турите числото 2, за да стане доволен. Нали с две очи се ходи по-добре, отколкото с едно. Щом човек е сам, има едно око. А щом има един другар, има вече две очи. Следователно човек трябва да се ожени, за да придобие още едно око. Всеки, който остава неженен, ходи с едно око. Неженените остават еднооки, а женените са двуоки.

Трябва да мислите върху това. Тези работи не трябва да ги вземате буквално. С две очи се гледа по-добре. Със сегашните тръби, през които се гледа с едно око, се гледа по-мъчно. А пък с две тръби се гледа по-лесно. Трябва да благодарите, че имате две очи. Какво трябва да правиш с две очи? Когато човек иска да ви излъже, той мига с дясното око. А пък когато иска да ти направи една малка пакост, мига с лявото. А когато си държи и двете очи и те гледа ококорено, няма толкова опасност, да не се боиш. И като срещнеш някой път мечка, и като почне тя да мига с дясното или с лявото око, е опасно, но ако те гледа ококорено, не бой се. Ще те погледа малко и ще си замине. Ако мечката върви към тебе и почва да си глади козината, опасна е работата. А пък ако

се наежи отдалеч, не е опасна. Като настръхне, нея я е страх. А пък като си глади козината, тя иска да каже: „Намерих мазно нещо.“ Приятно ѝ е.

Та сега, ние имаме криво схващане. Някои хора си мажат козината, гладят я, а някой път човек си нахохори козината. Аз сега ви привеждам тези контрасти, за да ви покажа, че не всичко, което идва че е добро, е добро. И че не всичките работи, които изглеждат лоши, са лоши. Има един свят променчив. Трябва да познаваме по-съществено нещата.

Та, често в живота, когато ви се случват някои големи противоречия, то е за добро. Една мечка е настръхнала – ти ще се отдалечиш от пътя ѝ. Много хора ще се уплашат. Мечката е едно същество на чувствата. Някой път тя се дразни, плаши се. И когато се разсърди, казва: „Как не си предвидил? Ти като ме видиш, отдалечи се.“ И като се отдалечиш, мечката няма да ти каже нищо. Но ако седиш на пътя и се стиснеш, тя ще се нахвърли отгоре ти. Отдалечи се. Много хубаво ходене има мечката. Задницата ѝ се клати много хубаво. Върви като някой голям чорбаджия. После, има тържественост в движенията си. И когато развалиш това хубавото настроение, което има, тя казва: „Как смееш да смущаваш моя вътрешен мир?“ По някой път ти казваш: „Смутиха ми мира.“ Вий сте в положението на някоя мечка. Вий сте мечка. Имате едно хубаво чувство и някой го развали. Той 4–5 крачки да беше се отдалечил, да не ви смущава.

ЗаклЮчението е: не смущавайте Божественото в себе си. Оттегли се и наблюдавай. Ако се изпречиш на пътя му, ще си навредиш. Не смущавайте Божественото във вас. И както и да се яви, направи каквото Той иска. Някой път Божественото няма да дойде по пътя, по който вий мислите. Някой не може да определи пътя, по който Божественото ще дойде. Някой път мислиш, че То ще закъснее и ще стане причина да се отстрани Божественото. Някой път искаме да схванем, да фотографираме Божественото. Не можеш. Божественото е неуловимо. Защото всяко нещо, което можеш да уловиш, то спада към физическия свят. На него не можеш да разчиташ.

Какво е Божественото? Има хиляди примери. Ти седиш

и си гладен. И казваш: „Дали има Господ или не?“ Задаваш този въпрос. Искаш да знаеш по човешки дали има онзи свят или няма. И така, казваш на себе си: „Да имах една топла пита! Откъде ли ще дойде?“ И ти си заспиш, подремнеш и като станеш, питата е при тебе. Питам: Как ще си обясните сега това? Казваш си: „Откъде дошла питата?“ Мен ми разправяше един студент, който посещаваше тук братството. Той изпаднал в немотия, отива в Пловдив. Три дена не бил ял и разказва: „Срам ме е. Вървя и минавам покрай турските гостилници с 15–16 тенджери. Замириса ми на хубаво и си казвах: „Господи, на мен ли даде да гладувам? Защо не мога да ям? Да имах половин лев.“ Половин лев бяха доста пари. Вървя и нещо ми казва: „Погледни на пътя, вземи половината лев, че иди и си хапни, че да не пъшкаш.“

Когато човек се намира в една велика нужда, човек само да я проектира и тя ще се изпълни. Не се изпълняват неща, които са непотребни за нас. Но ще ти дадат половин лев. Ще ти дадат една топла пита, ако поискаш. Една чаша вода ще ти дадат. Каквото кажеш, непременно ще дойде. Мога да ви дам разни теории, но теориите нищо не обясняват. Как ще обясните разказа за Христа: Той с 5 хляба можал да нахрани 5000 души. Той като разчупвал хляба, този хляб се увеличавал. И се нахранили 5000 души и събрали 12 коша с трохи. Откъде дойде това? Съществува един Промисъл в природата. Съществува едно изобилие в природата и то се дава само при известни условия. Това Христос го направи, за да покаже на хората в сегашните времена, да дойдат до заключението, че има известен Промисъл.

Ти казваш: „Откъде може да дойде една добра мисъл?“ Една добра мисъл може да дойде отвсякъде. Тя съществува. Само че ти трябва да имаш разположение в себе си да я възприемеш. При сегашното ви състояние на живота вий седите и се занимавате с яденето, казвате си: „Да има една малка стаичка.“ Може да имаш една малка стаичка, но дадат ти една малка стаичка, като ти я направят, ти почваш да я увеличаваш и разваляш работата. Ти почваш да искаш повече и разваляш всичко. Една малка стаичка носи някой път по-големи благословения, отколкото една голяма стая.

Някой път в Америка стават съживителни събрания и гостите между тях събират се в една малка стаичка. А пък после направят един голям салон, с един орган, направят го за 150 000 долара. После амвон с три галерии горе, да събират много народ. И като направят тази църква, всичко замръзва, духът ги оставя и те остават като мъртва мумия. И те казват: „Едно време няхаме църква и живи бяхме, а пък сега църква съградихме и умряхме всички.“ Вие сега големи църкви ли искате да имате? Голямата църква, щом я съградиш, ще я носиш на гърба си. Каквата църква съградиш, ще я носиш. Нали е писано: „Ти си храм Божи“. Ти си храм Божи, направен от 90 килограма – ще го носиш. Ти си църквата. Или си 120 килограма – ще ги носиш. Има някои църкви от 80 килограма, от 50, от 30 килограма, от 5 килограма – толкова ще носиш. Малките деца колко тежки трябва да са? Вий сте теглили. Аз не съм теглил. Около три и половина килограма, предполагам три и половина килограма. Значи такава църква е малка – три и половина килограма. Може да се носи такава църква. После, колкото човек расте, увеличава се църквата.

Ти казваш: „Защо ми е това тяло?“ Тая материя, която имате, можете да направите църква, с която да обхванете цялата Земя. Вие ако разтворите цялото тяло, ако го разпрострете, може да обвините Земята и да остане още материя. А пък от незнание, вие искате да станете големи. Достатъчно материали имате да обвините, да обгърнете цялата Земя с материята си. И като обгърнете цялата Земя, вий ще имате, ще знаете опитността на всички хора, на всички растения и прочее. Докато човек не обгърне цялата Земя с тази своя дреха, той не може да знае това. А пък някои по-напреднали хора има, които обгръщат не само Земята, но и Слънцето и знаят какво става там.

Сега на вас ви остава да знаете малките тайни – да обгърнете Земята и каквото е написано на Земята, да го учите. Човек има 5 чувства. Той има и 5 пръста. Но чувствуванията имат два аспекта: има едни чувства, които събират Божествената енергия, а други, които я раздават. Има едни мисли, които събират умствената енергия, а пък други, които

я раздават. В дясната ръка е това, което раздава, а пък в лявата ръка е това, което взема.

Та казвам: Трябва едно възпитание сега. Вие, религиозните хора, не можете да имате един правилен живот, понеже вие не знаете защо ви са създадени пръстите. Знаете ли каква наука е това? Всяко едно движение в съзнателния живот изменя нещата. Да кажем, че тръгнеш сега. Когато някой от вас тръгне, аз като видя как се движи, ще му кажа какво ще му се случи. *(Учителят ходи разкрячено, бързо-бързо, с голямо махане на ръцете.)* Нищо няма да сполучи такъв. Тръгвай полека и към края забързвай. Като тръгваш бързо-бързо, ще закъсаш. Не почвай бързо. Тръгни полека. Помоли се. На американците защо не им върви? Аз съм ги наблюдавал в Америка: като излязат от трена, всички бързат, като че ли ги гонят, като че ли се е запалила къщата им от четири страни. Казвам им: Не сте от умните хора. По-полека трябва да ходите. Че не сте много умни, се вижда и от други ваши обичаи – им казвам. Приемат топло и после приемат ледено. Няма почти американци, у които да няма диспепсия *(разстройство в храносмилането)* и гърлобол. Американецът ще пие топло кафе и след това ще вземе ледено. Ако ядете ледено – ледено само да бъде, но не пийте след леденото горещо кафе.

Религиозните хора често живеят по американски – топлото и след това – студено. Никога в себе си не позволявай да стават резки промени, да преминаваш от едно състояние в друго, рязко да не стават преминаванията. Защото ако турнеш разгорещеното желязо във вода, то става по-твърдо. Гледам, някой се възхитил и след половин час чувствата му съвсем изстинали. Тази промяна не е хубава. Всичко да става така, както става в природата, например както Слънцето изгрява. Някой път има изключение. Аз говоря за общия закон, а не за изключението.

Някой път може да имате повдигане на духа. Това се случва, когато се събужда висшето, космическото съзнание. И тогаз се разкрива цялата природа пред човека. И това трае ден, два, месец, година и след това пак се затвори, обаче ти вече ще имаш една ясна представа за цялата природа и

ще знаеш какъв живот съществува. По-рано ти не си подозирал, че всичко живее. А при събуждане на космическото съзнание ще забележиш, че растенията са живи и че живот излиза от тях и ще чуваш как растенията растат и ще разбираш техния глас. И като зашумолят реките, ще разбираш техния език.

Та, изучавайте Божественото. И ако не изучавате Божественото в себе си, ще дойдете до едно вътрешно противоречие.

Ти си казваш, че си остарял, че отиде вече животът ти и че в бъдещия живот ще работиш. Никога не допушай мисълта, че ще остаряваш и че идущия път като дойдеш, ще работиш и ще постигнеш. Не, един живот сега струва много повече, отколкото цяло бъдещо прераждане. Днешният ден струва много повече, отколкото цяло бъдещо прераждане. Днешният ден носи със себе си цяло едно прераждане. Днес ще преживеете толкоз, колкото сте живели през хилядите години по-рано.

„Божията Любов носи пълния живот.“ (3 пъти)

Другите въпроси после ще ги разгледаме.

6 ч 10 мин

XIX година (1939–1940)
42-ра лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 17 юли 1940 г.,
София – Изгрев.

ЧАСТИТЕ И ЦЯЛОТО

Сряда, 5 ч сутринта

(Времето тихо и топло. Цялото небе чисто, синьо, без никакви облаци. При моста между Чамкория и Мусала, на връщане от Мусала и след нощуване при моста.)

Човек е свободен да мисли каквото иска, но не е свободен да върши каквото иска. Щом направи това, което иска, налага му се това, което не иска. Някой казва: „Аз съм свободен.“ Какво сме свободни! Ти отсичаш едно дърво и мислиш, че си свободен. Не сме свободни да го отсечем. Ний си позволяваме да правим това, което не е позволено. Сухи дърва имаме право да ги изгорим, но не сурови. Единствените хора, които не могат да прокопсат, са дървосекачите, въглищарите и рибарите. Кой рибар, който е ходил да лови риба, е прокопсал? После, кой воденичар, който е млял жито, е прокопсал? Трябва да се пазим от воденичарството, после от отсичане на дървета, от производство и продажба на дървени въглища, после от кръчмарство – продаване на вино.

Аз наричам „свободен човек“ следния: като те калят, да не могат да те окалят. Човек, като го калят, като не вика и не изгубва равновесие, калта се чисти и той се измива. Като те горят, да не могат да те изгорят. Вие всички сте в борба с вашите стари навици, със старите си мисли, със старите желания и постъпки. С тях се бори човек. Най-първо детето, като дойде, опитва се да стане и най-сетне побеждава. И като остарее, човек пак иска да стане, стане и залитне – значи изгубва свободата си. Човек, когато залита в истинско отношение – както и да е, но в умствено отношение когато започваш да залиташ, тогава е по-опасно.

Достатъчно е да се намериш между стотина души болни хора, за да помислиш, че си болен. Един ти разправя за бърците, друг ти разправя за дробовете си, за стомаха си, за

краката си и прочее. И ти почваш да чувствуваш, че носиш тези болки.

И ние по някой път носим болките на цялото човечество: влизаш в това трептение и носиш болките. И доброто, и злото се предават. Те са еднакво силни. Не смесвайте злото и греха. Доброто и злото са силни. Злото се подкупва. То само зло не прави, но се подкупва за греха. А пък доброто не се подкупва. То казва: „Не!“ Та, много работи в света вървят с подкуп. Грехът е подкуп.

Дето казвате някой път: „Любов имам“, дето се влюбвате, това не е никаква любов. Никаква любов няма там. Това е една румънска каша, мамалига*, за която човек казва, че умира и после вижда, че нищо е нямало там. Тогава как ще примирите човешката любов и Божествената любов? Ти обичаш баща си и майка си и ако ги обичаш повече от Бога, тогава каква е любовта? Писанието казва: „Ако ги обичаш толкоз, колкото обичаш Бога, тогава е на мястото.“ Всъщност трябва да обичаш Бога повече от всичко. Ако обичаш баща си и майка си, които много малко са направили за тебе и ако обичаш тези, които нищо не са направили за тебе, ако ги обичаш повече, отколкото Онзи, Който всичко е направил за тебе, там е всичкото ви заблуждение. Значи не обичаш Онзи, Който всичко е направил за тебе, а пък обичаш този, който много малко е направил за тебе.

Та, всичкото нещастие седи в това, че ние претърпяваме последствията на онова, което сме направили. Всякога, когато обикнеш света повече от Бога, то ще се върне върху тебе. Понеже си обикнал Господа по-малко, то и синовете ти ще те обичат по-малко. Синът обича жена си повече, отколкото баща си и майка си. Какво е направила тази кокона? Но после и с този син, и с жена му ще стане така. Хубави са тези кокони. Но какво ще допринесе една кукличка? Ще отвлича вниманието. Жена ти е кокона, а пък мъжа можем да наречем коконче.

Това са задачи на цялото човечество. Ние разрешаваме една задача, която е обща, не е индивидуална. И във всички

* мамалига (от рум.) – диал. качамак.

служби, и във войската, все наказват човека за непослушание, за липса на любов. Войникът се наказва за непослушание. Но непослушанието произтича от това, че началникът изисква повече любов, готовност за всички жертви, а пък само любовта може да направи да се жертвуваш. Човек може да се жертвува от страх, но това не е истинската жертва.

Човек ще се учи да не прави грешката на Иакова Всеки човек си има един възлюблен син Иосиф в себе си. Баща му го обича повече, не го праща на работа и седи при баща си. Но той е, който страда. Него го пращат в Египет, седи в затвора, после жените го изкушават, доста трудни задачи има да разрешава. Светът те изкушава. Светът е една много префинена жена. Славата на света е жена, префинена жена. Като я погледнеш, влюбиш се, запали ти се сърцето и казваш: „О, да си поживеем със света.“ Казано е в Писанието: „Понеже възлюбиха славата човеческа повече, отколкото Славата Божия“. У мнозина е това.

Всеки в света казва: „Аз съм свободен.“ А пък това не е вярно. Не са само хората свободни, но и всяко растение е свободно и ти не трябва да нарушаваш свободата им. Всяка трева е свободна. Ти нямаш право да си туриш крака върху цветята. Водата, камъните са свободни. Ти вървиш и мислиш, че си свободен да правиш каквото искаш. Там е заблуждението. Един камък се търкаля отгоре и те блъсне. И той е отговорен. Държат го отговорен. Той трябваше да се извини. Той ще се извини, че условията били такива, та се търкулнал, но не го извиняват. Той не трябваше да се търкаля, трябваше да се задържи горе малко.

Аз казах снощи на съществата поливачи: „Ако обичате, отложете поливането си. Ние, ако знаехме, щяхме да седим в хижата, но понеже мислихме, че ще отложите, слязохме. Ако можете, отложете поливането си тази вечер. Тая вечер да не ни поливате. Че имате право да поливате, имате. Но ние излязохме от хижата.“ И те се отказаха да поливат. Те казаха: „Ние ще ги накараме да направят една палатка.“ Аз щях да остана в палатката, но вие щяхте да бъдете мокри. Аз им казах: „Ако ще мокрите, и мене намокрете.“

Любовта към Бога ражда всичко. Има едно подчинение

от любов. Човек трябва да се подчинява от любов. Това е свободата. Там е истинската свобода: от любов да направиш нещо. Всичко можеш да направиш, но като го направиш от любов, свободен си; ако не го направиш от любов, не си свободен. Аз съм забелязал, че някой се чувства по-свободен, а пък друг не се чувства свободен. А пък свободата зависи от човешката мисъл. Някой е свободен – може да носи вода и отива за вода. А някой не е свободен – не може да носи вода. Когато умния турят на работа, ще я извърши добре. А пък ако глупавия турят на работа, ще направи доста пакости.

За в бъдеще, за да проявите любовта си, ще ви пратят при бедните. Защо? За да не се изкушаваш. Бедният няма нищо. Ти ще му занесеш някои неща. Защото, ако отидеш при богатия, той има всичко. Какво ли няма той! Та, богатите всеки обича. А пък сиромасите малцина ги обичат.

Например младите моми обичат здрави момци. Младите момци са благодат, а пък болните са сиромаси. И младите момци обичат богатите моми, т.е. здравите моми. Болната мома колцина ще се намерят да я обичат? Сиромасите всеки ги отминава, не ги поглежда. А пък богатият има автомобили, коне, пари, жена му е добра, той е умен и благороден. Така мислят хората за богатите. А пък за сиромаша казват, че е глупав, че не могъл да си уреди живота. Знаете ли колко е мъчно да се справим с тия мъчности?

Как ще помогнеш на богаташа? Един пример. Ти пътуваш пешком, сиромаш си. Богатият ходи с автомобил. Автомобилът се обръща и той получава удар по главата си. Аз отивам и му превързвам главата и му казвам: „Няма нищо, стават такива катастрофи.“ А аз, понеже пътувам пеш, не стават с мен такива работи. И ти като пътуваш пеш, няма да ти се наранява главата.

(Учителят се обърна към една сестра и каза:) Вчера искаше на кон да слезеш. Казах ѝ, без кон може да слезе. Тя се качи от хижата до върха Мусала без кон, а пък надолу да иска кон, това е заблудение. Човек сам се заблуждава. Казах ѝ: „Без кон можеш да слезеш. С кон надолу е много опасно да се върви. Може да се спъне конят и да паднеш и ти заедно с него.“

Сега забелязвам във всички хора: като се съберат някъде, всеки гледа да вземе най-хубавото място. Например, като дойде някой при огъня, веднага взема най-хубавото място. Втори дойде и гледа, недоволен е, че първото място е заето, взема второто място. Дойде трети, и той е недоволен, и т.н. А сега да се постъпи по обратния път: като дойдеш до огъня, вземи най-лошото място, та последният като дойде, да вземе най-хубавото място. Значи обратният ред на нещата е сравнение с днешния век. А пък това е един процес вътрешен.

Когато пътувах, приятелите все хванат някой автомобил. Аз, когато пътувам, никога не турям в ума си, че ще се возя. И като тръгна пеш, мене ми е приятно.

Някой ученик не си учи уроците, които се предават, и си казва: „Учителят ни е добър и ще се случи да пита лесен въпрос.“ А пък то се случва учителят задава по-мъчен въпрос и ученикът си казва: „Много е дребнав учителят ни.“ А пък то не е така.

Като държиш матура, да знаеш всичко, че да не могат да те скъсат. Има един пример на апостол Петра, един хубав пример. Някой път ние имаме една голяма самоувереност. Христос казва на учениците Си: „Всички тази вечер ще Ме напуснете.“ – „И всички да Те напуснат, аз съм онзи, който Те обичам и никога не се отричам от Тебе.“ Христос му каза: „Три пъти ще се отречеш тази нощ“. И той се отрече и то за една малка работа. И като се отрече, почна да мисли, плака и каза: „Какъв слаб човек съм бил, човек без характер. Мен ми казаха тази слабост и аз не исках да се призная.“ Когато ние не сме на изпитание, мислим, че сме силни, но когато дойдат изпитанията, характерът на човека там се проявява.

За сега има една обща карма и носи вече последствията си. Носим и общите добродетели, и общите недъзи. Друг някой направил погрешка и на тебе ти се дава да я изплатиш. И доброто се дава така. Не разрешаваме вече една индивидуална карма, а общочовешка карма. Някой пита: „Какви грехове съм направил?“ Не, участвуваш в общото добро и в общото зло. Някой път не си направил добро и ти идва доброто. Някой път не си направил зло, а пък ти идва зло. Христа защо трябваше да Го накажат? За общата карма. Цяла

една нощ един цял полк римски войници се гавриха с Него, туряха Му венци и мантия и Му се покланяха, удриха Му плесници, плюеха Го. Това считам за най-голямото геройство. Онова страдание на кръста беше физическо, но Христос прекара тази нощ между римските войници в онова умствено изпитание и Той беше спокоен, доволен, силен всичко да понесе. На кръста беше мъчен физически. Та, най-първо, Той имаше сила да се избави, когато Го хванаха, но Той не си употреби силата. После, имаше сила да се освободи от гаврата и пак не си употреби силата. И после, на кръста, имаше силата да се освободи – и там не се освободи. Та, Той претърпя три несрети: и в умствено отношение, и в духовно отношение, и във физическо отношение. Това показва силата на характера: да издържи на всички изпитания.

От Римската империя нищо не остана, а пък от Онзи, Когото биха, с Когото се гавриха, от Него остана нещо. И кръстът, на който Го разпнаха, и той се въздигна и стана по-знаменит от цялата Римска империя. Кой днес не носи кръстче? И колко души носят на гърдите си кръст за храброст. И вземат Христа за пример. Във време на Римската империя считаха кръста за най-позорно нещо, а пък днес го считат за емблема на доблест, храброст и благородство.

Та, в ума ви ще остане следната идея: когато страдате, вий нямате ясна представа, че Невидимият свят – онези, които са дошли до съвършенство, те гледат как ще издържите изпита си и всички желаят да го издържите. Та, когато издържите изпита си, на тях е приятно, а когато се колебаете, на тях не е приятно и казват: „Този загази.“

Изпити има още. Изпитите не са завършени. Вий мислите, че в този живот ще завършите всички изпити. В следующия живот ще ви се дадат условия да правите добрини. Тогаз ще се види как ще направите това. В този живот изпитвате всички несгоди, а в следующия живот ще имате условия да правите добрини. В този живот кармата е негативна, а пък в следующия живот ще бъде положителна.

Аз правя следното сравнение: вчерашният ден е сегашното, а пък бъдещето е днешният ден. *(Вчерашният ден беше облачен, а днес имаме чисто синьо небе без никакви облаци*

и изобилно слънце, времето тихо и топло.) Днешният ден ще бъде хубав. Всичко ще имате. Ако снощи бяхме останали в хижата, какво щяхме да имаме? Това е човешкото. Човешкото е, когато казват: „Все човек трябва да е послушен малко.“ Ний спечелихме, понеже, ако бяхме останали в хижата, щяхме да платим по 50 лева, а пък тук спяхме без пари. После, огън не щяхме да имаме, а пък тук имаме хубав огън. После, и сладко спяхме тук. Имаше едно малко неудобство: имаше малки комарчета. Те казваха: „На услугите сме ви, добре дошли, но ще платите нещо от ръката си.“ Като дойде, комарът казва: „Колко ти е хубав носът, да взема нещо за спомен от него. Колко ти е хубаво ухото, колко ти е хубава устата.“ И дето кацне, все иска за спомен нещо. Аз така разглеждам нещата.

Сега, каквото е останало у всички, общо ще го изядем – и който има, и който няма. Никой да не остане гладен. Искам всинца да се наядете богато. Кой каквото има, да го извади. Сега богатите да му мислят. Ще приложим закона за самоотричането. Ще се самоотречем.

Хубави са работите. Светът навсякъде е пълен с Божиите блага. Ний минаваме като слепци и не виждаме онези великите блага, които съществуват. Сега, през тази година имате условия. Като се върнете, ще бъдете богати. Само ви предупреждавам: като слизате от Мусала, да не яздите на кон. Конят какво значи? Да не разчиташ на чужди коне, а само на своя собствен кон. Отиваме на Мусала с нашите крака и надолу да не разчитаме на чужди крака. И надолу, и нагоре – със своите крака. Това, което човек сам направи, е най-хубавото.

„Добрата молитва“

6 ч 10 мин сутринта

Имаме още на разположение 4 часа до тръгване.

Когато направиш за Бога нещо, ти си свободен. Няма тогава кой да те съди. Щом направиш нещо за частите, тогава имаш състезание, не си свободен. Като правиш нещо от любов към Бога, ти си свободен. Само там седи свободата.

Всеки вижда погрешките на другите, а пък погрешките сами са частно.

Няма нещо по-неустойчиво от човешката любов. Устойчивото у човека е Божественото. Бог трябва да слезе у хората, за да измени човешката любов и да я превърне в Божествена. А пък ний трябва да живеем у Бога, за да се изправи нашата любов. Много мъчно е да се освободи човек от миналите навици. Вижете онзи тютюнджия или пияница: като види, че някой пуши или пие, потекат му лиги. Човек, като изправи своите слабости, е силен, а пък като не ги изправи, е слаб.

Да кажем, че пътувате в автомобил. Няма място и ти казват: „Ти си силен, да турим слаб на твоето място.“ А пък теб не е приятно. Или да кажем, че са приготвили за тебе едно хубаво ядене. Идва един гладен и ти да му го дадеш, и да ти е приятно. Законът е такъв: Който не може да изправи лошите навици, е слаб човек; а пък който може да ги направи и да ги изправи, е силен човек.

Когато имаш един навик, идеята ти е все добра. Например навика ти да събираш, да забогатяваш. Не е лош този навик, но този добрият навик се обръща в зло. После, да даваш е добър навик, но ти можеш да даваш и със своето даване можеш да направиш някоя пакост. Например дошъл някой и ти му даваш пари: с тези пари той може да купи оръжие и да убие някого. Някой идва при мене и ми казва: „Жена ми е гладна.“ Казвам му: „Да дойде жена ти.“ Той казва: „Децата ми са гладни.“ Аз му отговарям: „Да дойдат децата ти.“ Той казва: „Жена ми не може да стане.“ Казвам му: „Тя, като реши да дойде, ще оздравее.“ А пък аз виждам, че той няма нито жена, нито деца. Казвам му: „Както помагам на тебе, така ще помогна и на жена ти.“ Той казва: „Тя има работа и не може да дойде тук.“ Казвам му: „И аз имам работа.“

Някой идва и ми казва: „Аз имам много бърза работа. Помогнете по-скоро.“ Казвам му: „И аз бързам, почакайте малко.“ Че имал бърза работа, съзнавам, но и аз бързам. Ако е по-бърза от моята, аз ще отстъпя. Ако той бърза, за да отиде да направи някое добро, аз ще му отслужа. А пък

той има бърза работа: да се удоволствува, да направи гешефт, да печели пари.

Сестрата ми каза, че иска да се върне с кон през Чамкория. Казаха ѝ: нека да отиде без кон. Има три Николини. Има една в Божествения свят, тя е с крила. Има една друга в духовния свят, тя е много добре облечена. А пък третата е с дрипи, тук, на Земята. Онази, с крилата, на кон не язди. А пък тази иска кон да ѝ хванат. Аз погледнах коня. Конярят го биеше по краката. И един ден ще каже конят: „Знаете ли колко ме биха заради тебе?“

Въпросът е съзнателно да постъпва човек. Аз не се качвам на кон по единствената причина: като се завъртвам някъде, конят подскочи и си загубвам настроението. И някой път не се качвам на автомобил, понеже и той подскача и главата се разклаща. А пък като вървя с моя автомобил, вървя по-добре. Ти тури Божествената мисъл. Ако аз бих се качил на кон, трябва конят да е снажен, хубав, пълен с магнетизъм. А пък някой път се качиш на някой кон халаше. И освен че нищо няма да вземеш, но той ще вземе от тебе. Когато имаш едно неразположение на духа, да го отделиш от себе си. Да носиш някой път едно неразположение на духа като едно своенравно дете. Всичко ти е криво тогава. То е едно дете, което трябва да възпитаеш, да го облагородиш. А пък ти вземаш неговата страна, ставаш като него и го защитаваш.

Човек да разчита не на хората или на нещо външно, а на Божественото, понеже гдето има живи хора, все ще се притече някой от тях, те са в услуга на Божественото. Веднъж, във време на войната, мене ме държаха по-дълго време в една къща да помагам. В къщата останах до 12 часа в полунощ. А пък беше военно положение. Можеше човек да намери участъка. Хазяинът ми беше генерал. Той искаше да ме придружи до вкъщи, а пък аз казах, че не искам. Вместо генерала, при мене на улицата се прикомандирова едно голямо куче. И когато минавахме покрай стражар, кучето обикаля около него и той мисли, че аз съм инспектор, и ме отминава. Минаваме покрай друг стражар. Кучето пак се завърти около него и стражарят пак мисли, че съм инспектор с куче,

официално лице. Дойдохме до 66*, аз му дадох хляб и сутринта го нямаше. Та, това куче изпълни длъжността си много добре. На другата сутрин приказваха, че снощи минало началството. Значи едно куче ми отслужи в това, в което генералът щеше да ми отслужи. Аз щях да си отида и без кучето, но беше интересно с кучето. Минаваме покрай стражаря, кучето се позавърти около него, аз мина и поздравя стражаря, и той се изправи и поздравява. После, като срещна друг стражар, пак го поздравя, и той ме поздравява.

Колко е ясно времето днеска. Няма нито едно облаче. Ний сега пак не можахме да минем без коне. Дойдоха пак два коня с нас за багажа.

Човек трябва да разчита на Божественото. Има един Божествен Промисъл, на който човек трябва да разчита. Има един Божествен Промисъл, той още в началото ти казва: „Не тръгвай“ или „Тръгни.“

(Разговор след сутрешната закуска, в 8 ч сутринта, сряда, при моста.)

Един казва: „Аз ще тръгна по Бога, но имам жена и деца. Като ги наредя, тогава ще тръгна.“ Така все отлагаме и времето изтича.

Когато казваме: това не можем, онова не можем, това са залъгалки. Човек е силен в момента. Ти казваш: „Аз не съм богат.“ Ти не трябва да бъдеш богат. Богатството и сиромашията са два полюса. Богатството се намалява, а пък сиромашията се увеличава. Сиромашията е последен плод в земята, за да поникне, а пък богатството е зрял плод, който береш.

Ний се мамим: ний мислим да уредим работите си, а пък те са уредени. И уредените работи трябва да ги използваме. Ний мислим да работим, като си уредим работите си. Не, сега почни да работиш. Ти ще посадиш семената и като подрасте дървото, ще има да ядеш изобилно. Всички се спъваме и казваме: това нямаме, онова нямаме. Всичко имаме, какво ни липсва? От нас ли зависи да накараме Слънцето

* 66 – става дума за къщата на ул. „Опълченска“ №66 (в София), където Учителят е живял.

да грее и да се ползуваме от тези блага тук, около нас? Не.

Ти обичаш един човек. Ти трябва да се нагодиш за любовта му. Ако не се нагодиш, не можеш да я възприемеш.

Религиозните хора искат да станат добри, без да знаят, че те са добри. В човешкия ум не наливай всички какви да е каши, да не стане някоя попара.

Глупавият изказва нещата с много думи, а пък умният ги изказва с малко думи.

Господ се показва на всички хора според степента на тяхното съзнание – приспособява се. Слънцето, за да не бъде достъпно, е далеч на 92 милиона мили.

Нали сте писали вий някой път любовни писма. Например пишеш: „Ти ми носиш всичкото щастие.“ Това, което пишеш, вярно ли е? Ти казваш, че той ти носи щастие. Че, той сам е нещастен, а пишеш, че той те прави щастлива. Някоя мома идва при мене и казва: „Аз искам да се ожена за един идеален момък.“ Казвам ѝ: Идеалният момък за тебе, глупачка, ли ще се ожени?“ Дойде един момък и ми казва същото. Казвам му подобно. Това, дето се жените вие, паните се за слугини. В онзи свят няма никакви женитби. Онзи свят е като тази светлина, която е сега днес горе над нас. Умственият свят е толкова добре уреден, че ти само да ходиш, дето искаш. В онзи свят няма да можеш да се скараш с никого. Щом се породи желание да му кажеш някоя отрицателна дума, той изчезне зад тебе. Същото така, ако иска да се кара някой с тебе, и ти ще изчезнеш веднага за него. Затова, който иска да се кара, го пращат тук.

Ти търсиш да обичаш някого, да обичаш една част от цялото. Понеже обичате цялото, то заради цялото ще обичате частите.

Вие още не сте проявили любовта си. Всеки ден увеличавайте с по една стотна от градуса любовта си.

XIX година (1939–1940)

*43-та лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 24 юли 1940 г.,
при моста между Чамкория и Мусала.*

ИЗТОЧНИКЪТ НА РАДОСТТА

*Сряда, 5 ч сутринта.
(Небето облачно. Ситен дъжд
ръми. Времето тихо и хладно.)*

„Отче наш“

Кое е най-същественото за един ученик? Има някои неща, които са съществени. Вие мислите, че знаете нещо. Не е лошо да мисли човек, че знае. И не е лошо да мисли човек, че не знае. И двете неща са добри. Не е лошо да знае, че шишето е пълно. И не е лошо да знае, че шишето е празно. Лошевината не стои в пълнотата и в празнотата. Лошото е, когато вземаме празното шише за пълно и пълното шише за празно.

Най-първо, ученикът трябва да държи главата си в изправно положение. А пък изправното положение на главата във всеки един момент не може да се спазва без светлина. Това е закон. После, той трябва да държи в изправно положение и своето сърце, своите чувства. Той не може да държи сърцето си в изправно положение без топлина. Но не тази обикновената топлина, която е един резултат. Тя е един факт. Като кажем „факт“, ние разбираме истина, която не се оборва. Това не го тълкуват добре. Фактът е един резултат, който не може да се оспорва. Стомната е счупена. Какво ще ми доказваш? Доказано е, че е счупена, няма какво да доказваш за здравата стомна, че е здрава. Тя сама се доказва. Ти казваш: „Стомната е счупена.“ Ако стомната е здрава и казваш, че е счупена, това не е вярно. Ти доказваш, например, как някой е излъгал. Хубаво, ако отидете при говежди извержения и ги бъркате с пръста си, за да докажете, че са извержения, няма ли да се оцапате? И всички се чудите защо съвременните хора боледуват и са нещастни. Някой ти казва: „Аз ти говоря истината, аз ти говоря за любовта“, а пък той няма

никаква любов! Каква ти любов! Истината освобождава човека. Ако носиш истината, щом дойдеш при болния, той оздравява, нищо повече, свободен е. Ако влезеш в един затвор, затворниците веднага излизат навън, свободни са. Истината дава свобода. Ако ти говориш истината, а сам не си свободен, тогава каква е тази истина? Може ли човек, който сам не е свободен, да освободи другите?

Сега аз като говоря, някои от вас си клати главата, с което показва, че това е вярно. Но това е неразбиране на въпроса. Нещата са верни само тогава, когато носят със себе си живот, знание и свобода. Една мисъл е права, когато тя носи светлина, знание и свобода в себе си. Сега вие ще кажете: „Ако го зная това.“ Знаеш го това, но най-първо ти нямаш живот. Този живот, който имаш, е временен. Той е като малка локвичка и един ден, като я напече Слънцето, тя ще се изпари и мястото ще остане без вода. Едни жаби, които са уповавали на тази локва, ще останат на сухо и ще се чудят коя е причината, че се е изгубила водата.

Сега в света има едно заблуждение. Когато една стока е калпава, търговците ѝ дават един много хубав цвят. Ще им турят много хубав, отличен цвят на калпавите стоки, да заблуждават. И като погледнеш цвета, ще кажеш: „Много хубав цвят има.“ Но хубавият цвят не показва ни най-малко, че съдържанието е добро, че дрехата е доброкачествена. Един човек, когато стане калпав, цветът му става ярък, придобива ярък цвят. Той е една калпава стока.

Мислите ли, че като забогатеете, вашето положение ще се подобри? Или мислите ли, че като придобиете сила, вашето положение се подобрява? Сега виждам противоречието. Аз сега разглеждам един въпрос много по-тънко. Има нещо, което постоянно ви безпокои. Имаш един ден най-хубаво разположение, като че си в рая. И не се минава половин час и ти изгубваш настроение, но не знаете как изгубихте настроението си. Много лесно е станало това. Случил се е един факт. Срещате един, комуто дължите 1000 лева. И той казва: „Срамота е за тебе, защо не сте изплатили хилядата лева?“ Ти си чувствителен човек. Той не знае как да ти каже, че имаш да му даваш. И ти изгубваш настроението си. Ти

казваш: „Отгдето ме срещна този човек?“ Че, ти сам го създаде. Ти намери този човек с девет бъклицы, ти взе 1000 лева на заем от него и не знаеш, че той е устат човек и на 100 души ще разправи, че ти си такъв-онакъв, че не си седиш на думата. Ти, като си взел 1000 лева от него, ти си го подкупил да говори най-лошите работи заради тебе. Умен човек ли си тогаз, като си взел 1000 лева на заем от него?

Като ви говоря сега, вие казвате: „Какво да правим сега?“ Идва един проповедник и казва как да вярваш в Христа. Дойде втори, и той проповядва как да вярваш в Христа. Дойде трети, четвърти и ти се забъркаш и не знаеш как да вярваш в Христа. Тази работа е толкова проста, но същевременно и много сложна. Да допуснем, че ви разправам теоретически за музиката. Знаете ли колко е сложна работата, докато разберете какво нещо е „интервал“, какво нещо е „ритмус“? И професорът, който разправя за ритмуса, и той не знае и го обръща наляво и надясно, за да покаже какво нещо е ритъм. Или някой човек ви разправя какво нещо е „сладко“. Разправя, разправя и ти казваш: „Не го разбирам.“ А пък тази работа е само за една минута! Ще близнеш една бучка захар и ти ще имаш вече един вътрешен усет и ще знаеш какво нещо е сладко. И след това може да го обясняваш както искаш. Но трябва най-първо да имаш едно възприятие.

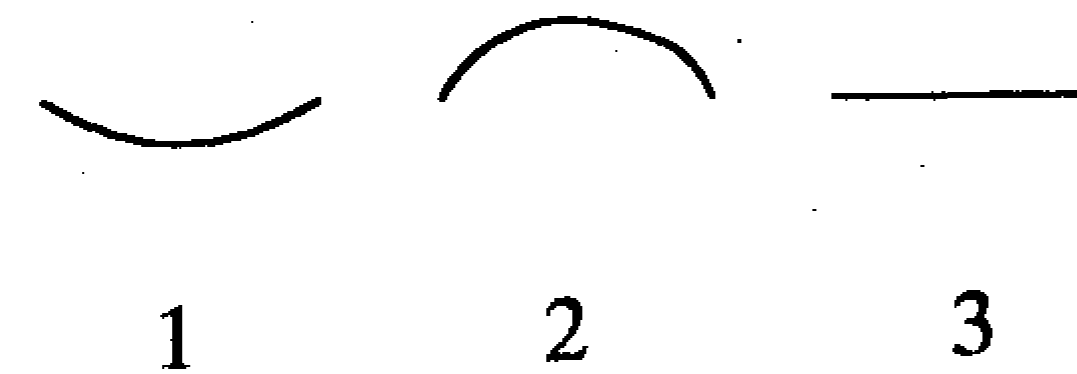
1↓ 1↑ 2↑ 2↓

Какво означаваме с тези знаци с числата 1 и 2? Първата единица, със стрела надолу, показва, че зрънцето е посаде-

но; а пък другата единица, със стрелата нагоре, показва, че зръното е поникнало. Числото 2 със стрела нагоре показва, че растението е вече узряло; а пък числото 2 със стрелата надолу, показва, че трябва да се жени вече. Това са знаци, които трябва да разбирате.

Сега, често вие срещате един човек и казвате: „Това е набожен човек.“ Че, отгдето го знаете, че е набожен? В какво седи набожността на човека? Човек не може да бъде набожен, ако няма горе на главата си развит център на набожността. Да не мислите, че набожността е тука? (Учителят

показва с пръст този център върху главата на един брат.) Тук е място на формата, но набожността какво е? У някои хора центъра на набожността има такава форма (1), у някои е така (2), а у някои е тъй (3). Каква е разликата? При фигура

първа човек е набожен, който само взема; при фигура втора човек е набожен, който дава; а пък при фигура трета човек и взема, и дава.

Някои казват: „Да печелим души.“ Как се печелят души? Ще се намерим в едно противоречие. Да кажем, че двама търговци донесат стока. Единият носи стока с хубави цветове, а пък друг носи стока от хубава материя, но цветът не е хубав, а пък на трети и цветът, и материята са хубави. Но пак има едно стълкновение. Онзи, на когото стоката е калпава, поевтино я дава, а пък онзи, на когото цветът и материалът на стоката е хубав, по-скъпо я дава. И като дойдат купувачите, вземат евтината стока с хубавия цвят. Той я продава лесно, но хората като носят тази стока малко време, тя се разваля. Такива платове или продукти за ядене след кратко време се развалят.

Да допуснем, че вие имате вяра и упоавате на нея. Изпитали ли сте вярата си? Имате една вяра – мислите ли, че с вашата вяра всичко може да направите? Христос казва: „Ако имате вяра колкото синапово зърно, тази планина ще се дигне и ще се премести.“ Каквото кажете, ще стане. Опитвали ли сте вие за малки работи вашата вяра? За големи работи не искайте най-първо. Имаш едно чувство на неразположение в себе си. Нещо те е стегнало вътре. Мъчно ти е и не може да си намериш мястото. И ходиш от една къща в друга и казваш: „Тежко ми е, тежко ми е.“ И какво ти е тежко, за какво ти е тежко, ти не смееш да кажеш. Има работи, които не се казват. Питат те кои са причините. Ти казваш: „Не зная.“ Има причини за тежестта, които не се знаят. Тогаз ще туриш вярата си и това тежкото да се махне. Мъчна работата ли е това тежкото да се махне от тебе? Да допуснем, че имаш една раница на гърба си, която е тежка и не може да

се освободиш от нея. Дойде един човек, който знае, откопчи ти ремъците и махне раницата. Най-първо ти трябва да знаеш как се турят раниците и как се снемат. Ти най-първо оставяш да ти турят раницата и не питаш как се сема.

Ти най-първо възприемаш една мисъл. Това е раница. Отгде знаете, че една мисъл е права? Ще дойде някой и ще ми каже така: „Аз много те обичам. Аз съм готов да се жертвувам за тебе“. Той като говори, че ме обича, всичките ми свещи в главата загасват. Той ми казва, че сърцето му гори. А пък виждам, че всичките огнища в сърцето ми изгасват. Той казва: „Аз те обичам.“ А пък аз ставам хилав и болен. И му казвам в себе си: „Аз не се нуждая от твоята любов.“ Този човек е един дявол. Той е един лукав дух. Казано е: опитвайте духовете от Бога ли са. Какво ще ми разправяш? Идва един човек при тебе и не ти говори за любов, но щом дойде, всички свещи в главата ти се запалват и всички огньовете в сърцето ти се запалват и ти, който си бил хилав, ставаш здрав. Дали това същество е човек, или дух, или животно, или мравка, или е птица, то е от Бога. Някой път птицата като кацне отгоре ти, свещите светват в главата ти и огньовете се запалват в сърцето ти.

Сега наблюдавам, че някои от вас почват да се стягат и си казват: „Втасахме я.“ Питам: Ако криете една въшка в главата си от срам, какво ще ви ползува тази въшка? И ако не смеете да бутате една бълха, скрита в ризата ви, какво ще ви ползува тя? Имате една мисъл, която прилича на бълха. Имате една мисъл, която прилича на въшка. Имате една мисъл, която прилича на дървеница. Питам: Каква полза имате вие от въшката, от една такава мисъл, която ви безпокои?

Трябваше да ви донесе нещо и да направя опит пред вас. Но все ще направя един опит. Ако някой ти дава подарък, например какъв подарък бихте искали? В света има по-хубави подаръци от следните. Като дойде човек вечерно време в стаята ви, да ви донесе една хубава свещ и тя да свети. Няма по-хубав подарък зимно време, когато е студено, да ви донесе някой въглища и да запали огъня. И няма по-хубаво нещо от това да ви донесе хубави дрешки, обувки и хлебец.

Та казвам: Някои наши братя са заминали за онзи свят. Те има да пътуват доста дълго време, докато отидат до главната станция. Казват ми: „Какво да правим за тях сега?“ Дойде една сестра, чийто баща замина и ми каза, че баща ѝ умрял. Аз ѝ казах: „Ти лъжеш, аз не вярвам в бащи, които умират.“ Тя ми каза: „Ние скърбим.“ Казах ѝ: „Защо ще скърбиш? Баща ти е един човек, дошъл на Земята да изпълни Волята Божия. Изпълнил е Волята Божия и неговият Баща го вика. А пък ти сега мислиш, че това е твой баща.“

Това са вашите фиктивни бащи. Твоят баща е като един идол, който представлява Бога. Хората са направили един идол и казват: „Този е Господ.“ Този не е Господ. И Слънцето не е Господ, макар и да е толкова светло. То е само една емблема. Запалената свещ не съм аз. Ти казваш, че някой е запалена свещ. Не, запалената свещ е един резултат. Бог е в това, което произвежда и светлина, и сила, и хубави мисли, и хубави чувства, и всяко добро и туря всичко в ред и порядък, и всичко извинява. Той променява всичко и сам остава неизменен. Понеже Той е неизменяем и всичко в света Той променя и изменя.

И който разбира Божия закон, постоянно се ползува, постоянно се подмладява. А пък който не разбира Божия закон, постоянно остарява. Който разбира Божия закон, постоянно поумнява, а пък който не разбира Божия закон, постоянно оглупява. Който разбира Божия закон, постоянно неговото здраве се подобрява. И като дойдеш до 120 години, ще кажеш: „Няма какво да живея на Земята вече.“ Какво ще те ползува да седиш на Земята след 120 години? Ял си всичките яденета, които може да ядеш. Не е останало нещо, което да не си ял. Обличал си всички дрехи, които може да облечеш. Имал си всички апартаменти, които може да имаш. Дотегнали са ти и най-послед хората, като минават край тебе, казват за тебе: „Какво още търси тук този старичок? Тази баба, този дядо да си вървят.“

И неспособните ученици, които не ценят способните ученици, казват: „Да се махне“, защото способните ги засенчват. А пък те не знаят, че способните ученици някой път са много добри другари и когато другите не са разбрали уроците, те

ги събират и им разправят по математика и по геометрия. А пък като си отидат тези, най-даровитите, никой на никого не разправя и все мислят недаровитите, че знаят.

Та казвам: В какво седи заминаването на някого? Ние се спираме и мислим какво е направил Христос за света. Когато човек е при нас, тогава трябва да го ценим. Оценявай човека, когато е при тебе. Трябва да оценяваш любовта му, когато е при тебе, а не като замине за другия свят. Вие казвате: „Онези наши братя са заминали.“ Не са заминали, но се освободиха от заблуденията си. Нашият брат Георги беше много даровит. Знаеше няколко езика. Имаше особени, хубави схващания. Разбираше много добре онзи свят, но той умря от едно противоречие на своя ум и на своето сърце. Казах му по един и по друг начин и най-после му казах: „Аз мислех, че вие, младите, сте много силни хора, но вие сте били много слаби хора. Вие мислихте, че знаете най-същественото.“ Казах му един прост начин как да се освободи от болестта, а той не можа. Той искаше да го подтикват.

Аз нямам нищо против това, че отивате за онзи свят. И като отивате за другия свят, ще мислите, че ще спечелите нещо. Ако отидете 10 години по-рано за другия свят, 10 години ще обикаляте тук, на Земята, и не ще можете да вървите нагоре. Не трябва и да закъсняваш. Ако закъснееш 10 години, пак е лошо. Та трябва да заминеш точно навреме.

Та, ви казвам на вас: Които искате да отидете на онзи свят, да се пригответе точно навреме, нито по-рано, нито по-късно. Този брат е знаел как ще умре. Той разправил някому как ще умре и така стана. Всичко знаел. А пък има едно противоречие, което той не можеше да преодолее. Та, един ден, като говорих с него, той ми каза: „Този лошия език, с който съм хапал хората, трябва да го оставя. И цялото ми семейство сме живели много разпуснат живот.“ И той разправя астрологически: „Благодарение, че влязох тук в този път. Ако не бях влязъл тук, щях да замина по-рано.“ Ако не беше влязъл тук, той щеше да си замине 10 години по-рано.

Сега вие ще кажете: „Такъв ли е бил той?“ Че, Давид направи едно прегрешение и повече от 2000 години четат за

това в Библията и казват: „Какъв лош човек бил той: да накара да убият онзи човек и да му вземе жената.“ 2000 години хората четат това. Вие мислите, че някое ваше прегрешение може да бъде скрито. Не, не е така. Вашите прегрешения не са скрити, за Невидимия свят са отворени. Ние искаме сега да се представим, че сме много добри. Всъщност трябва да познаем, че там, отдето сме излезли, изворът е чист. Благ е само един Бог, но човек, като излезе вън, той ще се окаля. Една вода, като влезе от главния си извор, след като протече с километри, тя изгубва част от чистотата си. Не че се покваря в същината си, но някои елементи се премесват, влизат в почвата и водата изгубва своята цена.

Та казвам сега: Три неща са ви потребни, с които постоянно да боравите. Любовта винаги носи живот. Когато аз обичам, ако моята любов не може да внесе живот в мен, то и в другите не може да внесе живот. Някой ми казва: „Аз Ви обичам.“ А пък аз гледам, че той ме обича, а той е хилав и болен. Той не ме обича, а той търси пари назаем. Той иска да вземе нещо, а пък иска да ме заблуди, че ме обича. Най-първо любовта ти трябва да внесе живот вътре в тебе и от изобилието на този живот ще дадеш на другите. Ти трябва да бъдеш извор, който трябва да поиш всички други.

Второто положение е: Божията Мъдрост носи знания. Ако ти говориш за мъдростта и тази мъдрост не внесе в тебе знание, това не е мъдрост. Ти като помислиш за мъдростта, тя трябва да внесе знание в тебе.

И после, когато говориш за Истината, тази Истина трябва да внесе свобода вътре в тебе. Сега вие може да ми зададете въпрос: „Ние в даден случай свободни ли сме?“ За да бъде човек свободен, той трябва да се е отрекъл от всичките противоречия на любовта, от всички противоречия на невежеството и от всичките противоречия на робството. И ако аз вярвам в Бога и съм свързан с Него, ако изпълнявам Волята Божия и спазвам Неговите закони, и слушам Гласа Му всеки ден, от какво има да се боя, от кого имам да се боя? Той е, Който е направил света и всички разумни същества се подчиняват на Него. Аз в света като някой заек треперя и казвам: „Ще ме гонят мене!“

Та, сега, за в бъдеще, да си турите за цел да пречистите вашите мисли. От любов към Бога да пречистите мислите си. От любов към Бога да пречистите чувствата си и от любов към Бога да пречистите своите постъпки.

Някой път вие говорите за любовта. Ти, който обичаш, ако не си свободен, тогаз това не е Божествена Любов. При Божествената Любов ти трябва да бъдеш свободен. Дойде при мене един, той обича двама души и го е страх да не би да обича единия повече. За мене този въпрос е много ясен. Идват при мен двама души. Единият носи шише от два килограма, а пък другия носи шише от един килограм. И двамата идат за любов, но те нямат знание. Единият, който идва при мене, носи шише от два килограма и не знае, че шишето му е от два килограма. Онзи, който идва с шише от един килограм, и той не знае, че шишето му е от един килограм. Наливам и в двете шишета. Онзи, чийто шише събира един килограм, казва, че аз съм налял в шишето на другия повече, а пък в неговото шише – по-малко и ми казва: „Защо наливаш в неговото шише повече, а в моето – по-малко?“ Аз бил съм виноват, че съм налял първото шише повече, а във второто – по-малко и е недоволен. Така не се цени любовта. Казвам на онзи, който има шише един килограм: „Иди донес един джобур, но който трябва да носиш, а не да караш други да го носят. Ти ще го носиш.“

Казвам: „Този човек го обичам повече.“ Защо? „Защото е по-умен, носи шише две кила, а пък тебе не обичам толкоз, понеже носиш шише един килограм.“ Но поради своето тщеславие, онзи ще отиде сега и ще създаде една нова теория, ще каже: „Любовта, която Учителят тури в шишето с двете кила, тя е по-ниска, не е толкова чиста. В едното кило е по-чиста.“ Той ще внесе първата лъжа. Аз му казвам: „Не, водата и в двете шишета е еднаква. Шишетата са чисти. Но онзи количествено има повече любов, пак ти количествено имаш по-малко любов.“ Вторият наред пътя ще остане, а пък първият ще свърши пътя си добре. И ако някой донесе съд с хиляда килограма, с милиони килограми, с милиарди, трилиони и квадрилиони килограма, тия съдове ще бъдат пълни.

Та, този нашият брат казал: „Аз ще умра, изхвърлен като някое псе отвън, няма да има никой при мене.“ Така каза младият брат, който замина. Той каза още: „И ще има доста голям скандал при смъртта ми и после постепенно работите ще се оправят. Не зависи от мен това. Това е карма.“ В ума на неговите близки влезе един бръмбар, че сме го отровили. И искат да направят аутопсия, че е отровен. Че е отровен, отровен е. Няма съмнение в това. Всеки човек, който умира, е отровен. Но дали ние сме го отровили, е въпрос. Че, кой не е умрял от отрова? Че, всеки човек умира от отрова. Има доста Георгиевци, които са заминали за другия свят. И доста Савовци имаме, които са заминали. Освен нашият брат Сава, който замина сега, имаме и друг – Савов, който замина и мислеше, че ще живее 120 години. Дългият живот зависи от качеството на любовта. Дългият живот зависи от качеството на знанието. Дългият живот зависи от качеството на свободата, която човек има в себе си.

Та казвам сега: Тук вие много сте се индивидуализирали. Когато някой заболее от вас, вие не се интересувате. И когато някой умре от вас, вие не се интересувате от него. Казва някой: „Да си върви в другия свят.“ Той ще си върви, разбира се, независимо от това дали вие мислите за него или не. И не очаквайте, като заминете за другия свят, да мислят за вас. Онези, които заминават за другия свят, много мислят за тук. Те мислят за тук, щото докато отидат в онзи свят и намерят своите приятели, разделят се и от двата тези свята.

Как да ви представя работата сега? Да ви представя работата като един момък, който се жени и избира между две моми. Само за обяснение е това. Едната е богата: има апартамент, има автомобил, има всички удобства, на разходка може да ходиш, в странство може да ходиш. А пък другата е много добра, много учена, а пък няма никакъв апартамент, няма никакъв автомобил. Ти гледаш едната, гледаш и другата. Едната ти се харесва и другата ти се харесва и искаш да решиш за коя да се ожениш. Ако те налегне сиромашията, дръж богатата. А пък ако те налегне богатството, дръж добрата. Аз така бих решил. Ако те налегне сиромашията, дръж богатата. За Земята то е правият път; а пък ако те налегне

богатството, дръж добрата – тя ще те освободи. Защото в първия случай сиромашията е един неприятел и богатството ще те освободи. А пък във втория случай богатството е един неприятел и втората, умната, ще те освободи от богатството.

В земния живот, като вършите Волята Божия, като понесете всички страдания, от голямата сиромашия на греха само Божията Любов, само богатството на Божията Любов те избавя. А пък когато отидем за другия свят, само Божията Мъдрост ни избавя. Щом влезеш в другия свят, няма да отидеш с любов, а със знание. Любовта работи тук, за Земята, а пък Мъдростта работи за другия свят. А пък Истината – за Божествения свят. Щом дойде при тебе Истината, ти си в Божествения свят, ти напълно имаш Божествен живот, Божествено знание и Божествена свобода. И тогава с трите заедно се получава съвършеният човек, на когото може да повери Бог най-хубавата работа за благо на другите.

Този брат почна да плаче, както никога не е плакал. Аз съм виждал само двама мъже така да плачат. Този брат съзнава нещата и ми казва: „Имам толкова тежка карма, с която не мога да се справя, нямам изходен път.“ Аз му показах пътя и му казах: „Само по този път може да вървиш, тук имаш само един конец, много тънък, по който можеш да минеш.“ Той не можеше да се справи със своята карма.

Друг един мъж съм гледал да плаче. Той пък плачеше за жена си. Тя го напуснала. Тя била млада и красива. Той казва: „Обичам я.“ Той плачеше заради нея. Тя избягала от него. Казвам: Щом плачеш, тя ще дойде при тебе. Питам: Кой е по-прав – мъжът или жената? Тая жена, за която плаче, тя няма нужда от неговия плач. Но нему му трябва обхода. Тази жена бяга от него, понеже той не я обича, както тя иска. Ако той я обича, тя никога няма да бяга. Кой вол ще бяга от хубавата храна? Като му даваш зимно време слама, то като дойде пролетта и му замирише зелената трева, ще напусне сламата и ще избяга. Напуснала го жена му. Аз разбирам: само слама не се яде. Само с гола душа любовта не идва. Не искам тук да изговаряте само голи думи: „Любов, любов.“ Вие казвате: „Божията Любов носи пълния живот.“

Вие седите някой път и мислите: „Учителят ни върти.“

Така не се говори. Някой може да казва: „Той ни смята.“ И вие ме смятате. Аз виждам и отдалеч, и отблизо, но се правя сляп. Някои с мен са много свободни. А някои седят като статуи. За мене това е лицемерие.

Когато минавам покрай някое цъфнало цвете, помириша го и си казвам: „Много е хубаво.“ Това цвете се извинява и ми казва: „Извини ме, че нямам онази поза, която трябваше да имам към тебе като Учител и съм се разголило.“ Това цвете е цъфнало и казва: „Искам да примамя някого. Имам стока. Пращам това ухание наоколо, за да дойдат малките мушички и да ми донесат едно благословение.“ Казвам му: „Много добре вършиш. Извърши си работата така, както Господ те е научил.“

Дойде снощи един голям бръмбар. Той се обърна на гърба си. Гледам го, че прилича на дете – маха с краката си. Гледам го, седя при него. Мъчи се, горкият – не знае законите на равновесието. Турих си пръста до него, той се обърна с краката надолу, походи по балкона, ходи и търси къде да отиде. Търси място, отгдето да хвъркне. От пода не може да хвъркне. И вие някой път, като този бръмбар, търсите някое високо място, от което да хвъркнете и не може да го намерите.

Претърпявате сега вашето минало, всички колебания на вашите деди и прадеди. Вие искате да знаете дали някой човек ви обича или не. В дадения случай има две възможности: или ви обича, или не ви обича. Но и двата метода, и двете неща са добри. Ако ви обича, е добре. И ако не ви обича, пак е добре. Вие сте здрави – добре е. Болни сте – пак е добре. Ще кажеш: „Защо е така?“ Ако си една здрава, тлъста овца, то като мине един вълк, ще я хване за врата, ще я заведе някъде и ще я опапа. А ако сте болна овца, той само ще я побутне по корема и ще я остави. Ако сте здрава овца, вие ще бъдете в кошарата. За вас господарят ще взема повече грижи. Той се нуждае от вас. Като минава вълк, умният господар оставя винаги болните овце на вълците. Та, вълците пазят болните овце, а пък господарят пази здравите овце.

Та, ако сте здрави, Бог ви пази. Ако сте болни, дяволът ви пази. Дяволът никога не иска един грешен човек да умре

преждевременно, защото нищо няма да вземе. Той иска да хване някой праведен човек, да умре праведният човек, за да вземе нещо от него. Той е търговец. Той може да вземе на праведния живота и богатството. В Пловдив двама-трима души са посетили едно семейство и ги гощават с черешово сладко. Единият брат обича да се шегува и като се шегувал, костилка влязла в сляпото му гърло и се задавил, бил на умирање. Сестрата бръкнала с пръста си вътре и извадила костилката и му се отворило гърлото.

Любовта някой път може да влезе в кривото гърло на човека и трябва да се извади. Кривата любов в света е, която уморява. Кривата любов трябва да върви в стомаха, а пък правата любов – в дробовете. Щом дойде до любовта, трябва да имате най-хубавите мисли. Докато мислите, че един човек е лош, нито той се ползува, нито вие. Като съзнавате, че е лош, от какво аз разбирам по това? Той е енергичен човек. Лошият човек е човек, който работи само за себе си. А пък добрият човек е човек, който работи и за другите. Първият живее за себе си, дотам е дошъл. Той казва: „Аз трябва да уредя своите си работи и тогава да уреждам другите.“ Той е прав за себе си. Има една любов, която урежда своите работи; има и една любов, която урежда и работите на другите.

Когато някой се влюби, всички почват да одумват, има речено-казано. Казват: „Защо този обича онази. Че, тази ли е най-способната и най-красивата, че той ли е най-ученият?“ Това са работи, от които всички трябва да се освободите.

Сега аз ви говоря за онзи вътрешен процес на противоречие. Да дойде човек до онази вътрешна чистота, да знае, че той служи на Бога. Бог иска да знаем кога правим погрешка и всяка погрешка да изпъква, за да може да се пречисти. Всяка погрешка в нашето съзнание трябва да излезе навънка, за да се изправи. Ако нашата погрешка не изпъква в съзнанието ни, тя прилича на венозна кръв. И старите хора страдат от непречистена кръв и това образува кръвното налягане. Кръвното налягане е венозна кръв, която се събира във вените, и кръвообращението не е правилно. И тези хора преждевременно остаряват. Значи, колкото се може по-малко венозна кръв, колкото се може по-малко лоши мисли. Добрите

мисли са артериалната кръв на човека. Лошите мисли са венозна кръв. Онова, което можем да направим, е следното. Вие сте дошли в света и трябва да работите. Досега сте живели за себе си. Какво сте направили за Бога? Като отидете в онзи свят, какво ще занесете? Ако кажем, че заминавате за другия свят, коя мисъл ще ви крепи, какво сте направили за Господа?

Ще ви приведа примера, анекдота за онзи американски милионер. Умира той и отива в другия свят. Явява се при апостол Петра. Американците имат духовни приказки. Американецът казал на Петра: „Аз направих една църква.“ Петър казал: „Платено ти е, понеже вестниците писаха за църквата.“ – „Направих едно училище.“ – „И за него писаха вестниците. И то ти е платено.“ Той му разправя все за платени работи. „Ти си приел за тези работи долу, на Земята; кажи едно добро, за което никой не е писал.“ Онзи казал: „Веднъж излязох от дома си и бързах по работа. Прикомандирова се при мен една вдовица и, за да се освободя от нейната нахалност, аз извадих един долар, дадох ѝ го и ѝ казах: „Вземи го, да не ме безпокоиш. За това никой не писа.“ Апостол Петър казал: „Да отидем при Господа, да Му разправим, да видим какво ще каже.“ Господ казал: „Дайте му два долара и го върнете на Земята.“

Вий някой път седите и искате да направите добро и казвате: „Този заслужава ли да му направя добро?“ Господ, когато раздава благата, пита ли: „Той заслужава ли?“ Благата, които Бог ви ги дава, давайте ги щедро. Не спирайте Божиите блага за себе си, давайте ги на другите. Не се месете в Божиите работи. Когато Бог някому дава болест, то е богатство. Когато Бог дава някому страдание, то е богатство. Каквото и благословение Бог да дава, всичко това е за добро. Всичко, каквото Бог дава, е добро. Един човек, след като е боледувал дълго време, той се пречиства.

Този брат Сава във време на болестта си каза: „Уча се сега да живея вече.“ Като страда, той се учи да живее, почва да мисли за другия свят. Почва да разбира, че когато човек живее за себе си, това не е живот още.

Човек иска да си поживее, да си има жена, деца, парици.

Това е живот за себе си. Като дойде човек да остане без никакъв апартамент, без никакви дечица и без никаква жена и остане сам, тогава ще намери истинския път, да няма нищо. Само любовта да те крепи. Да останеш във въздуха. Да нямаш нито земя, нито нищо друго. Като влезете в онзи свят, няма да виждате Слънцето, Земята, въздуха. Тези хора няма да ги има. Знаете ли какво ще бъде положението ви.

Има едно друго положение, много по-красиво, но за да го видите, трябва да се отворят очите ви. Писано е: Око не е видяло и ухо не е чуло онова, което Бог е приготвил за онези, които Го любя. Тогава ще видите един реален свят. Физическият свят е свят на фактите. Духовният свят е свят на законите, а пък Божественият свят е свят на принципите. Тези работи ги знаете.

Да имате любов, която да внесе във вас живот. Да приличате на извор. Да имате Мъдрост и да приличате на запалена свещ, която никога не изгасва. И свобода да имате, която никой не може да ограничи. Да се събере целият свят против вас и пак да бъдете свободни.

Та сега казвам: Работете, за да получите онзи живот на Любовта и тази Любов да я почувствувате. Защото един ден човек, когато умира, ще се намери в трудно положение, ако не разбира това. Ако разбирате закона на любовта, ще си излезете спокойно из тялото. А пък ако не разбирате закона на любовта, дълго време ще се мъчите вътре. Защото човек е свързан с много връзки.

Та, на Земята сме дошли да се освободим от ненужните връзки, които имаме и които ни правят много неспокойни. И като се освободим от връзките, ще остане само една връзка. Тогаз ще дойде онази Божествената радост в нас и ще разберем какво означава физическият живот. Физическият живот е подготовка за духовния, а пък духовният е подготовка за Божествения. Щом влезеш в съвършенството на Божествения живот, тогава ще разбереш смисъла на физическия, духовния и Божествения живот. Радостта иде от Божествения живот.

„Добрата молитва“

Мислете върху онзи стих, в който Христос казва: „Отивам да ви приготвя място и когато ви приготвя, ще дойда да ви взема.“

Та, всички трябва да имате приготвено място. Трябва да имате любов и никой да не отива за другия свят, докато не му е приготвено мястото. Когато му е приготвено мястото, тогава да отива.

6 ч 19 мин

XIX година (1939–1940)

*44-та лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 31 юли 1940 г.,
София – Изгрев.*

РАЗБИРАНЕ НА ПРИРОДНИТЕ ЗАКОНИ

*Сряда, 5 ч сутринта
(Небето облачно.
Времето тихо и меко.)*

*„Отче наш“
„Духът Божи“*

Еднообразието в света някой път има добро влияние, а някой път има много лошо влияние. Еднообразие има в мислите, в чувствата, в постъпките. Ако вий вземете да удряте с един чук върху една здрава паница и си играете с нея, то след като чукате 400–500 пъти, тази паница ще се разчупи.

Навсякъде има опасност. И при пеенето има опасност, и във вярването има опасност. И в многото говорене има опасност, и в многото ходене има опасност. И в многото спане има опасност. И в безсъницата има опасност. Навсякъде има опасност. Трябва да се изучава редът в природата. Природата е едно заведение, дето всички същества са изпратени да се упражняват, да работят.

Между човека и животните има голяма разлика в тяхното съзнание. Нещата, които съществуват за човека, за животните не съществуват. Те не ги виждат със своя поглед. Не може един цигулар или един пианист, колкото и да е майстор в свиренето, не може да накара пианото или цигулката да говори, както човек говори. Това е за сегашните цигулари. А пък в бъдеще един човек ще говори на цигулката така, както с езика си. Най-чудното е, че това, което цигуларят не може, може да го направи една игла, като се движи върху една плоча. Тая игла може да се накара да говори като един човек. Питам сега: Как човек е накарал иглата да говори? Няма защо да ви разправям.

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10.

Колко цифри има тук? Силата на човека зависи от неговото знание. Не, от какво зависи знанието на човека. Вий казвате: „Добро време.“ Само констатирайте времето. Или казвате: „Лошо време.“ Какво подразбирате под думите „добро време“? Времето може ли да бъде добро или лошо? То не може да бъде нито добро, нито лошо. Това са ваши понятия. Вий казвате: „Този човек е добър, онзи е лош.“ Това са ваши понятия. Вие казвате: „Човек зле яде.“ Или казвате: „Добре яде.“ Това са ваши понятия. Едно животно си пасе трева и вие казвате: „Зле се храни това животно.“ Това са ваши понятия.

Хиляди години се е проповядвало, че има ад, дето хората се мъчат. Никой не е ходил там, но вие вярвате в този ад. Но това вярване не е знание. Всеки човек, като го заболи коремът му, има вече един ад в корема си. Всеки, като го заболи главата, има един ад в главата си. Заболи ви главата и вие не знаете къде е болестта. Чувствувате малко напрежение в слепите очи или имате най-първо болка отзад на главата си, или отпред на челото си. И казвате: „Така е дадено това.“ Не, не е дадено така. То си има своите причини.

Цялата повърхност на човешкия мозък и на човешкото тяло е един възприемател на разните енергии. Например главата на човека, мозъкът на човека е един възприемател на онези енергии, които протичат в цялата природа. И човек с тялото си и с мозъка си възприема нещо от пространството. Сега, думата „пространство“ е една обширна идея. Питат: „Догде се простира пространството?“ До там, додето човек разбира. Пространството е една идея на човешкия ум, на човешкото зрение.

Ти мислиш, че нещо се простира въвн от тебе. Вие не знаете догде се простира светлината. Например има астрономи, които със сегашните си тръби казват, че има светлина, която е тръгнала към нас преди 500 000 години и върви толкова време през пространството и едвам сега е дошла до

вашият очи. И вие гледате тази звезда, но нямате това чувство в ума си. Вие казвате: „Видях голяма звезда, видях малка звезда, видях Слънцето“, но вие не знаете на какво разстояние са далеч от тебе.

Сега вие се спирате и казвате: „Тези работи не ни интересуват сега.“ Какво ви интересува? Интересува ви най-първо дали времето ще бъде хубаво или не. Вие искате да отидете на екскурзия и казвате: „Какво ли ще бъде времето?“ Може да го знаете. Ако искате зимно време да знаете дали ще се подобри времето или не, попитайте една свиня, тя ще ви го каже. Ако видите, че зимно време тя вземе пръчици и почне да ги пренася от едно място на друго, на никаква екскурзия не отивайте. И ако отидете, ще загазите като българския скиор на Мусала и няма да се върнете никога. Ако искате да отидете на екскурзия, идете вижте пчелите дали повече отиват в кошера или повече се връщат. Ако повече се връщат, не отивайте. Ако повече излизат, идете. Пчелите много добре знаят кога ще се развали или подобри времето. Когато ще се подобри времето, излизат повече. „Много работят пчелите днес“ – казваш ти. Това показва, че ще се подобри времето. Казваш: „Не работят днес пчелите.“ Ще се развали времето. Но тази работа е специална. Даже и един пчелар не разбира тези прости работи.

Когато времето ще се развали, на човешки език казано, почват да чувствувате субективно това. Също така някой път чувствувате нещо и казвате: „Мисля, че аз ще заболeya.“ Или някой болен казва: „Чувствувам, че ще оздравея.“ И този човек, както мисли, че ще оздравее, оздравява. А онзи, който мисли, че ще заболее, заболява. Единият мисли, че ще заболее, а пък другият мисли, че ще оздравее. Един мисли, че ще забогатее, а пък друг мисли, че ще осиромашее. Онзи, който мисли, че ще осиромашее, е попаднал в особено течение.

В природата има особени неблагоприятни течения и щом попаднеш в такива течения, ти непременно ще пострадаш. На Мусала преди години някой си български екскурзиант, мисля, че син на един доктор, влязъл в езерото да се къпе, без обаче да му стига умът, че тази вода е толкова студена,

че тя ще пресече дейността на неговата нервна система. И като влиза, веднага се сковала и потъва в езерото.

Има човешки общества и като влезете в тях, се сковавате. И в природата има особени места. Например, като отидете в планинско място, дето има разрушения и не разбирате законите на природата, като посетите няколко дена, ще усетите едно ограничение. Или можете да направите един малък опит между хилядите говеда, които пасат. Като седите няколко дена там, вий ще усетите влиянията на говедата върху себе си. Не само това, но ако ходите бос и вървите по една нечиста почва, вие ще усетите това влияние. Преди години направихме десетина души една екскурзия към Батак. Там се качихме на една висока поляна, „Карлъка“, близо 2000 метра височина. Пристигнахме късно вечерта. Едни от нас насякоха дърва, накладохме голям огън и цяла нощ не можахме да спим. Мислиха, че сме уморени и че мястото не е хубаво. Сутринта, като станахме, видяхме, че това място беше един егрек*, дето всички животни са оставили дълго време своите извержения. И ние през тази вечер възприехме разположението на тези говеда, ялови говеда, които ги приготвяха за клане. И тези говеда оставиха своите мисли на „Карлъка“. Те казваха: „Лоша е съдбата ни: ще ни изколят, ще ни изпоядат хората.“ И ние чувствуваме тези мисли и не можахме да спим.

Вие ще кажете: „Това са философствувания, умувания. Вие ще кажете: „Природата е направила това, Господ е направила това“ Не, Господ такива работи не прави. Когато един се напие и му пукнат главата в кръчмата, Господ ли прави тази работа? Този човек сам си е направила. Той сам си пиe. Двама души пият и се скарат.

Човек трябва да бъде спокоен. Да кажем, че една майка е неспокойна за своите деца. Един овчарин е неспокоен за своите овце. Един банкир е неспокоен за своите пари. Свещеникът не е спокоен за своите пасоми. Учителят е неспокоен за своите ученици. А пък учениците са неспокойни за друго. Трябва да дадете свобода на всички хора. Човек трябва

* егрек (от тур.) – лятна кошара за добитък.

да даде свобода и на себе си. Едновременно човек има нужда от много работи.

Ако искаш да станеш добър, мек, яж сладки работи: череша, сливи, круши, ябълки, портокали, каквото и да е сладко. Ако искаш малко енергичен да станеш, яж кисели работи, както българина, например туршии, вишни и прочее. Та казвам: Има сили в света, които образуват киселини. Може да ви случи някоя голяма неприятност – то е една киселина. Вие ставате тогава активни.

Аз говоря за законите на природата. Вий искате един живот уреден, да нямате никакви мъчнотии. Не знаете ли какви бихте станали тогаз? Вие тогава щяхте да приличате на една медуза. Ако имате тези условия на медузата, вий не бихте станали хора. Но благодарение, че се измениха условията на медузата, та вие станяхте хора. Вечните промени в природата ви докараха до това положение, в което сте сега, и вечните промени, които в бъдеще ще станат, ще ви докарат до положението на по-напредналите същества.

Например съвременните хора не могат да разберат болестите. Толкоз болести има. Болестите придават импулс на хората. Има цяла наука за това. Ако не бяха болестите, човек нищо не щеше да знае за своя организъм. И благодарение на болестите човек знае функциите на сърцето, черния дроб, белите дробове и прочее.

Някой път аз слушам, цитират, че еди-кой си учен е казал така и така. Не мислете, че той много е казал. Много малко е казал този учен човек. Или казвате, че някой е пианист или цигулар, свири на пиано или на цигулка. Не мислете, че той всичко е свирил. Свирил е едно парче, свирил е една сюита. „Сюита“ е една особена песен, сюити са много песни, съединени в едно по-дълго парче. Какво има в една сюита? Какво има в българската песен:

Стоян майци си думаше:

„Мале ма, мила мамо,
защо не си ме родила султан,
а си ме родила говеда да паса?“

Като пее Стоян тази песен, какво ще го ползува? Или:

Стоян Маро си думаше:
„Маро ле, мома красива,
ще ли ме, Маро, вземеш
с тебе дом да направим,
Маро ле, мила Маро.“

Мислите ли, че сдружението на хората е един произволен процес? Ний сме напуснали онзи процес в природата и сме образували един изкуствен свят и върху него градим. Дружбата с една мома не е случайно. Когато два вола ги впрягат, нима този вол ще си избира другар? Ще му дадат какъвто и да е другар, какъв и да е вол, ще с съберат на едно място два вола да живеят. Например да допуснем, че имате някоя мисъл, чувство или постъпка. Да допуснем, че те протекат пред вас. Това не е произволно. Това не зависи от вас.

Ний трябва да се върнем към първичния живот, да научим онези закони, върху които е съграден животът. Най-първо трябва да се отучим да се безпокоим. Да допуснем, че отвън духа вятър. Щом духа вятър, какво лошо има в това? Като има вятър, има проветряване. Ти казваш: „Събират се облаци, лошо стана времето. Има гръмотевици, буря.“ Какво лошо има в това, че има гръмотевици, буря, облаци? Горе в природата съществата си правят тържества, правят си номера. Събрали се на угощение, да ядат, да пият. Някой път си изваждат своите пищови, своите оръжия и: „Дум!“ Празнуват. Събрали се жителите на водата, жителите на въздуха. Жителите на въздуха имат добро разположение към водата. Взимат водните капки и ги разхождат по въздуха със своите въздушни автомобили. Като ги занесат горе, цялото небе потъмнее. По едно време се скарат нещо като ядат и пият, не могат да се разберат и казват: „Я да хвърлим долу тези непризнателни същества!“ И ги хвърлят долу. И им се смеят. А пък онези водни капки, като падат върху листата, казват: „Изгониха ни от горе. Слизаме пак долу, в нашия свят.“

Питам: Това, което ви разправям, вий чували сте го? Аз съм го чувал. Вий мислите, че аз съм го чувал. Ако съм го чул, по какъв начин съм го чул? Не във формата на човешки разговор.

Когато в природата има един скандал, той се чувствава. Щом има един скандал, ти усещаш едно вътрешно неразположение. Това е един скандал някъде, едно сблъскване. Щом имаш едно добро разположение, няма скандал, а има побратимяване. Времето е облачно, но ти е приятно. Всичко върви наред. Има едни лъжливи предчувствия в света. Трябва да се освободите от тях. Щом се изменява температурата, става някакво свиване на капилярните съдове. И които не могат да се ориентират, имат едно раздразнение, вътрешно недоволство и казват: „Не зная какво ми стана.“ Болните хора са много чувствителни. Щом се мени времето или щом ще задуха вятър, казват: „Не зная какво ще ми се случи, чувствавам това.“ Неговото състояние показва, че ще има една промяна, която е едно благо за цялото растително царство.

И той (човекът), като не разбира промяната, която ще стане, дава си едно криво тълкувание. Учените хора твърдят едно време, че ако се качат горе в пространството, в тези електрически течения, това е опасно нещо и избягват тези течения. Донякъде е вярно това. Но ако един човек се качи в най-горните облаци, то добрият човек ще измени цялото настроение и на природата. Понеже той самият е добър проводник. Добрите проводници упражняват добри влияния върху природата. А пък лошите проводници упражняват лоши влияния.

Вий можете да отидете при някой банкир. Аз съм говорил много пъти какво могат да направят добрите хора. Ако ти си добър човек и вярваш в някого, и отидеш при него, и му кажеш за нещо и този човек ще ти отслужи. Той ще ти отслужи, ако разбираш Божиите закони. Но ако не разбираш законите, ти сам ще си затвориш пътя. Ако влезеш при един банкир, който е положителен човек, който е по естество критик и подозрителен и много пъти се е парил, и ако ти си положителен, то ти със своята положителност ще си затвориш пътя. И каквото поискаш от него, той няма да ти отслужи.

Двама положителни хора винаги са в стълкновение. Ако учениците са положителни и учителят е положителен, те имат стълкновение. Ако войниците и офицерите са положи-

телни, ще има стълкновение. Там, дето има положителност от двете страни, има стълкновение. Стълкновението само по себе си не е лошо. Стълкновение – нищо не значи това. Между точилото и ножа има стълкновение. Ако турите ножа, който е от меко желязо, върху точилото и въртите камъка на точилото, ножът се наточва и става остър, но при тази своя острота ножът изгубва нещо, но и точилото изгубва нещо. Най-първо точилото е голямо, но после се смалява, смалява и после ще изчезне съвсем. И всички ножове, и те изгубват нещо от себе си. И те намаляват. Ако вие едновременно в живота си сте един нож, едно точило, какво ще спечелите? И точилото ви ще се развали, и ножът ви ще се развали.

Допуснете, че вие говорите постоянно с езика си много лоши работи. Знаете ли какво ще дойде след време? Ще се схване някой ден езикът ви. Ще ви кажа едно случка, станала в Свищов с един евангелски проповедник. Той се оженил за дена жена, която обичал. От нея имал едно дете. Жена му умряла и той се оженил за втора жена. Втората майка не струвала хас* от първото дете. Всеки ден го бие. Налага го на общо основание, като че ли ѝ е криво това дете. Един ден това дете, като плаче, казва: „Мамо, помогни ми.“ И когато това дете извикало така, веднага втората майка вижда умрялата майка. И както втората майка била вдигнала своята ръка да удари детето, тая ръка останала във въздуха. И трябвало е да дойде проповедникът да помогне да свали ръката. Коя е причината? Причината е тая първата жена.

Ще кажете, че това е халюцинация. Хубаво, но какво подразбираме ние под думата „халюцинация“? Ние разбираме две влияния от два различни свята. Под „халюцинация“ ние разбираме явления, които принадлежат на друг свят. Халюцинацията е нещо реално, но тя не е нещо реално на физическото поле, а е реално в друга някоя област. Ние вярваме в това, което виждаме. Това е право. Но онова, което виждаме, е ограничение и нашето знание е ограничено. Зре-

* струвам хас (ар.-тур. haz) – нар. интересувам се, обръщам внимание.

нието не зависи от знанието. Колкото повече знаем, толкова по-далеч виждаме. Колкото по-малко знаем, толкова светът е по-тесен за нас.

Сега ние трябва да разбираме външните причини на онези болезнени състояния или на онези неразположения, които имаме в ума си или в сърцето си. Да допуснем, че вие казвате, че зле е устроен светът. Кобрата, която от хиляди години е направила толкова пакости, всички животни се страхуват от нея. Като ухапе тя и най-силното животно даже, то след 2-3 минути се прощава с живота си. А хората намериха сега, че с отровата на кобрата се излекуват такива болести, които не се поддават на други лекарства. Та, хората гонят днес кобрите, хващат ги, изваждат отровата им и лекуват с нея болестите на хората. Та, отровните змии си намериха беля със своята отрова.

Ученият човек в света трябва да използва всичко онова, което е в природата. Но за това използване той трябва да има знание. Сега вий казвате, че имате вяра, че Господ е направил нещата. Това не е знание. Вий казвате, че сте търпеливи, нали така? Направете един опит: вземете една игла и вижте доколко ще можете да търпите. Забийте иглата най-първо на дълбочина една десета от милиметъра в ръката си. После две десети, четири десети, половин милиметър, два милиметра, 3 милиметра, 6 милиметра, докато дойдете до 10 милиметра, за да видите какво ще бъде вашето състояние, като забивате иглата. Със забиването на тази игла постоянно ще ви изменя и вашето състояние. Колкото иглата отива по-дълбоко, вий ще започнете да чувствувате по-голяма болка. И казвате: „Причината е в иглата.“

Ами, такива игли често се набиват в човека. Една положителна мисъл може да се забие във вас като една игла. Да допуснем, че вие казвате следните думи: „Вий не сте добър човек.“ Някои хора не се обиждат. Има хора, които се самоосъждат, но се обиждат. Някой казва: „Аз съм лош човек.“ Но като му кажеш това, той се обижда. Някой казва: „Аз съм много развален човек.“ Но ако му кажеш това, той се обижда. Значи човек сам като си го каже, не се обижда. А пък друг като му го каже, се обижда. Сам като се обижда,

той няма огледало да се види какъв е и затова не се обижда. Но ти като му го кажеш, ти си вече огледало – той се види и не е доволен.

Питам: Кое е по-хубаво в света: да покажете недъзите на хората или техните добрини? Кое правите сега вие? Аз имам една статистика. Аз засега забелязвам, че у някои хора има на 10 думи една добра дума казана. У други – на 100 думи една добра дума казана. У българите има едно поверие за хората, които не говорят лошо. Тези хора ги наричат късметлии. Такива хора, които казват на 100 думи само една лоша дума или на 1000 думи само една лоша дума, българите ги наричат „полезници“. И българите, като почнат да тъкат платно, че гледат да срещнат или да повикат един такъв полезен. Или когато ще се съгради къща, пак повикат един такъв полезен, за да върви работата. И когато между вас не върви работата, повикайте един такъв полезен.

Веднъж дойде при мене едно лице и ми каза да му гадая. Казах му: „Няма какво да ти гадая.“ Той ми каза: „Кажми ми дали ще бъда аз късметлия. Ще се оправят ли работите ми?“ Рекох му: „Ще ти дам едно наставление и нищо друго няма да ти кажа. Когато имаш едно неразположение, хвани долу меката част на ухото си и го поопъни, стисни го и го поопъни. И каквото си намислиш да кажеш, не го казвай. Ако ме питаш да ти обяснявам, то всичкото ти щастие ще изчезне. Ела след 3 години и ми кажи.“ И след 3 години той ми каза: „Тръгна ми.“ Казах му: „Това да не го казваш на никого другиму.“

И на вас казвам: Когато намислиш да казваш нещо, стисни меката част на ухото си и не казвай онова, което имаш да казваш. Може да кажеш, че това е едно залъгане. Когато един човек не може да си оправя работите, някой си преплита ръцете или си кърши ръцете или си пипа главата. Като не знае, стискат си главата отпред, отзад, отстрани няколко пъти и набута това място, което трябва, и казва: „Олекна ми малко.“

Някога аз съм гледал: някой хванал с пръстите на лявата си ръка показалеца на дясната ръка. За мен това е един език. Аз вече знам, аз гадая вече по това. Или с пръс-

тите на лявата ръка хванал малкия пръст на дясната ръка. Питам го: „Защо правиш така?“ Той казва, този навик е останал от дядо му. Той казва: „Навик е това, лош навик е, не искам да го бутам, но го бутам.“ Някой обича да се хване за носа. И това е навик. Някой обича да бутва врата си отзад. Някой път има някаква болка на врата си, обаче някой път няма никаква болка и пак си хване врата. Тези неща не са лоши вътре в природата.

Ако ти си неразположен духом, излез из града, намери някой красив човек, намери 4–5 души красиви и веднага ще се смени твоето състояние. У всеки един красив човек протича нещо хубаво. У него главата и тялото са добре сформирани. А пък сега, ако искаш да срещнеш някоя хубава мома, гледа жена му да не знае. Или жена му иска да срещне един красив мъж – гледа мъжът ѝ да не знае. Красотата не е една собственост. Под „красив ум“ разбирам добре организиран ум. Под „добро сърце“ разбирам добре организирано сърце. И под „здрав човек“ разбирам добре организирано тяло. Когато всички удове са добре организирани, такъв човек е в контакт с всички живи същества и той дава и възприема. Та, ние трябва да бъдем в хармония с природата – нашият ум, сърце и тяло да се хармонизират с природата.

(Учителят посочва написаните числа на дъската и казва:) Ако вас ви интересува числото 1, вий си вземете показалеца. То е числото 1. Или пък ви интересува числото 2 – тогава вземете средния пръст. Или ви интересува числото 3 или 4. Питагор изучавал числата само до 4. Ако съберем числата до 4, получаваме 10. 1 плюс 2 плюс 3 плюс 4 е равно на 10. Числото [...] в дадения случай е динамично число. Числото 2 е число отрицателно, но динамично. Числото 2 в себе си е носител някой път и на доброто, и на злото. Всички спорове произтичат от числото 2. За да се карат двама души, трябва да има 2. Човек има две уши, две очи и прочее. Числото 2 показва, че човек по естество е едно същество скандалджия. Не че иска човек да бъде скандалджия, но възприема всички отрицателни неща от природата и ги проявява навън. А ние в живота трябва да се

справим с числото 2.

Та, мозъкът на човека е под числото 2: раздвоен е на ляво и на дясно полушарие. Има спор. И дробовете са разделени на две половини: лява и дясна. И сърцето е разделено на две. И ръцете са две: дясна и лява. Онова, което направиш с дясната ръка, има едно отношение; а пък което направиш с лявата ръка, има друго отношение.

Сега, не искам да остане във вашия ум, че нещата са фатални в света. Всичкият порядък в природата е едно велико Божествено благо, което трябва да се изучава. И всички, които ред поколения не са изучавали тия закони, спрат се някъде. Някои хора са се спрели на числото 2.

Всички в Европа са в числото 2. Англичаните и германците са в числото 2. Спорят сега кой да бъде пръв. Германците казват: „Не само вие трябва да бъдете първи, но ние трябва да бъдем първи. Правото е наше и ще го добием.“ И по добър начин като не могат да го добият, бият се. След като се бият, все таки правото ще дойде, но ни най-малко по този начин, по който искат да се справят хората, не може да се добие доброто в света. Както мислят англичаните, е отчасти право. И както мислят германците, е отчасти право. И както мислят българите, или сърбите, или французите, е отчасти право. И както един човек мисли, е отчасти право. Има нещо, което е право.

Човек, който иска да бъде прав в света, трябва да доведе главата си, сърцето си и тялото си в хармония с природата. Щом имаш такава хармония, ти ще бъдеш пръв: природата ще те тури на добро място. Но щом главата ти, сърцето ти и тялото ти не са в хармония с природата, ти ще бъдеш последен.

У англичаните има една отлична черта, която те са развили. Едно време те минаваха за най-честни хора. И сега са такива. У германците, ако те дойдат, честността няма да бъде голяма. Те са способни в приложението на изобретенията – да приложат хубавите работи. Германците са способни да приложат хубавите работи, но са способни да приложат и лошите работи. Със своите изобретения на оръжия, с танковете, които измислиха англичаните и с аеропланите,

германците с тях ги тъпчат сега, със своите големи танкове и аероплани. Но в една бъдеща война няма да можеш да печелиш с танкове, понеже противникът ще има такива танкове и аероплани като твоите. Но в бъдеще друго ще измислят. Но каквото и да измислят, с това работата не може да се подобри. То е временно подобрене.

Ще ви дам един пример какво ще бъде това подобрене. В Америка отива един студент при един голям борец. Студентът направил една погрешка и онзи му ударил две плесници и студентът се търколил на земята и нищо не му казал. И студентът само „пил чаша студена вода“, както казват българите. Но той почнал да изучава откъде е добил онзи своята сила. Три-четири години той изучавал неговия живот и почнал да се тренира като него. Десет години така се тренирал студентът и могъл да дигне един голям кон и едно конче. Един ден отива при този големия борец и му казва: „Ти познаваш ли ме кой съм?“ Хваща го за краката и го вдига във въздуха, после го обръща с краката нагоре и му казва: „Аз съм онзи студент, на когото удари две плесници и ме търколи на земята.“ Онзи казва: „Признавам те, ти си ми учител.“

Та казвам: Ако ти от една неприятност в живота не можеш да извадиш една поука, за да добиете сила; ако от една ваша несрета или нещо лошо, което ти се случи, не можете да извадите поука и не можете да добиете сила, вий не сте от умните хора. Силата на човека зависи от неговия ум, сърце и тяло. Тялото на човека трябва да бъде много отзивчиво на всички онези идеи, които произвежда мозъкът. А пък сърцето е динамичната сила, парата, въглищата. А пък тялото е силата, която привежда нещата в равновесие. Ний трябва да държим в изправно положение мозъка. Никога не допускай в мозъка си една неизправна мисъл, каквото и да ви се случи в света.

За да се постигнат нещата, ти трябва да има да обичаш някого в света. Ако поне един човек не обичаш, ти не можеш да бъдеш щастлив човек. Щастието започва не изведнъж. За да изправите числото 2, 2 трябва да се влюби в числото 1: 1 плюс 2 е равно на 3. По никой друг начин. И

като се влюби в числото 1, ще имаме резултат 3. 3 ще бъде обект, предметно учение. Една жена се е влюбила в един мъж. Детето е вече обект. Тази жена става майка, в нея се заражда ново чувство. Ако тя не може да има дете, тя няма да знае какво нещо е майка. Следователно, ако ти не можеш да се влюбиш в една мисъл и да родиш нещо, да имаш обект, с който да се занимаваш, без обект ти нищо не можеш да направиш.

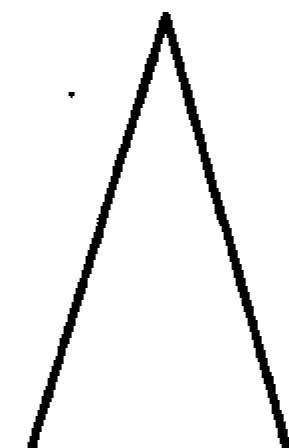
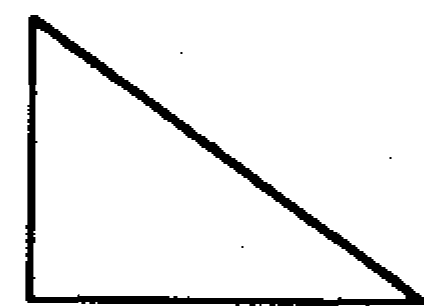
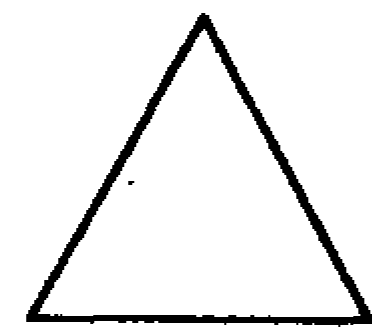
Казват: „Да обичаме всички хора.“ Теоретически е така. Какво означава думата „всички“? На английски се пише така: all. С 3 букви се пише. Думата „всички“ на български има 6 букви. Защо у англичаните се пише с 3 букви? Англичанинът казва така: „Тайм из мъни.“ [Time is money.] (*Времето е пари.*) Англичаните искат да съкратяват времето. Англичаните съкратяват думите, когато* германците продължават. У германците има една идея. Те казват: „Ний народ трябва да станем в света.“ И съчиняват големи думи. Някой път у тях една дума има 40–50 букви. Казват някои: „Това е една аномалия.“ Много трудна работа е да се направи една такава дума.

Онзи банкир, който събира златото, става богаташ, а пък онзи, който не го събира, става бедняк. Онзи, който акумулира своята сила в своето тяло и я задържа, става силен, а пък онзи, който не прави това, става слаб. Онзи, който акумулира своята сила в мозъка си, става силен в мисълта си; онзи, който не акумулира силата си в мозъка си, става слаб в мисълта си. Онзи, който акумулира силата си в сърцето си, става силен в сърцето си; онзи, който не акумулира сила в сърцето си, става слаб в чувствата си.

Казват: „Човек трябва да бъде добър, трябва да бъде умен.“ Така е. Но как ще започнеш? Трябва да започнеш с числото 3. Ти не можеш да бъдеш умен и добър човек, ако не разбираш законите на числото 3.

Първият триъгълник [фигурата на с. 362] е равнобедрен; вторият е правоъгълен; а пък третият е пак равнобедрен;

* когато – разг. докато.

рен, но с по-остър ъгъл при върха. Какво означават тези три триъгълници? Равнобедреният (*първият*) е на ума; правоъгълният е на сърцето; а

пък острият е на тялото. Геометрията казва, че срещу равни ъгли лежат равни страни.

Сега във вас се заражда мисълта: „С такива работи кой ще се занимава? Има нещо по-важно: човек да бъде късметлия.“ Но в какво седи късметът на човека? Късметът на човека седи в разбирането законите на природата.

Още като си отвориш пръстите, мога да ти кажа какво те очаква в бъдеще. (*Учителят насочи напред средния пръст и показалеца, малко отдалечени. После насочва напред показалеца и палеца, пак малко отдалечени.*) С тези пръсти показва ъгъла. С разни движения, които правиш с пръстите си, ти добиваш нещо, свързваш се с известни енергии, без да знаеш. Природата е дала на човека магическа тояжка, с която едно време са ходили магите. Дясната ръка е магическата тояжка за ума, а пък лявата ръка е магическата тояжка за сърцето.

Ако ти не разбираш предназначението на дясната ръка, твоят ум не може да се прояви както трябва. Ако пък не разбираш законите на лявата ръка, ти не можеш да бъдеш господар на сърцето си, не можеш да бъдеш успешен човек, не можеш да бъдеш щастлив човек.

Сега вий ще кажете: „Господ да ни направи такива.“ Ний като мислим, ръцете и всички други удове на човека са резултат на онзи процес на човешката мисъл, на онзи процес на човешкото сърце и на онзи процес на човешкото тяло. Онези хора, които най-първо са се занимавали с фактите, пръстите са по-дълги и ръцете са по-дълги. Защо? Маймуната едно време искала да си откъсне плодове и нейните ръце се продължили. И на всички крадци ръцете са дълги, защото крадецът мисли да бръкне в някой джоб и като проектира кръвта си чрез мисълта си в ръката си,

тази ръка я храни и става дълга. А на всички убийци ръцете са много къси.

Това са научни данни. Но ще оставим сега отрицателните страни. Но човек с дългата ръка същевременно означава един човек с аналитичен ум, който обръща внимание на подробностите, ако е учен човек, ако е музикант и прочее. Ако ръката е много къса, той има само обобщение. Но на тази ръка съответствуват и други признаци. Ръката е израз на едни способности и чувства, по-висши и по-нисши. Мозъкът се проявява в тази ръка. Една хубава ръка е едно благо за човека.

Едно добро дело е пак проекция на човешката мисъл, на човешкото сърце. Ако ний искаме да имаме хубаво тяло, какво трябва да правим? Когато дойде някоя лоша мисъл да я кажеш, спри се. Щом дойде да кажеш една лоша дума, спри езика си. Някои казват: „Англичаните са лоши хора.“ Това не е право. Англичаните са толкова лоши, колкото и българите. Или някои казват: „Германците са лоши.“ И това не е вярно. Те са толкова лоши, колкото и всички други. Някои англичани са лоши, но повечето от тях са добри. С всеки народ е така. Някои българи са лоши, но българите въобще са добри.

Ако искаш да добиеш твърдост, търси я у българина. Българинът, за да го отклониш от пътя му, трябва да впрегнеш 9 чифта биволи. И всичките му нещастия произтичат от голямата му твърдост. А пък твърдостта е една сила, сила на волята, но на българина му липсват още другите сила, които не са дошли още да уравновесят тая твърдост. Сега българинът не е вече толкова твърд, че с 9 чифта биволи да го накараш да оре. Турците имат поговорка: „И чука продавам, и чергите изгарям, но не се подчинявам.“ Хубаво, ти казваш, че не се подчиняваш.

В Америка станало следното с един американски аристократ – богаташ. Идва един при него и му казва: „Господине, хотелът гори!“ Онзи му казал: „Махни се, искам да си доспя. Нека да си гори хотелът.“ Не иска да пожертвува съня си. И го оставили. Но по едно време той се качил горе на покрива и викал за помощ, когато хотелът горял отвсякъде.

Та, при всичката тази самостоятелност, която съвременните хора имат, те ще се намерят на покрива горе да викат: „Няма ли някой да дойде!“ Когато те бутат и когато хотелът гори, излез вън. Та, пазете се от вашите лоши навици, от лошите мисли и лошите постъпки, защото хотелът гори. Излезте вън, защото ако не излезете, ще се намерите горе на покрива.

„Добрата молитва“

6 ч 18 мин

XIX година (1939–1940)
45-а лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 7 август 1940 г.,
София – Изгрев.

ТРИТЕ БОЖЕСТВЕНИ ПОДТИЦИ

Сряда, 5 ч сутринта

(Небето чисто, синьо. Времето тихо и прохладно.)

„Добрата молитва“

„Мисли, право мисли“

„В начало бе Словото“

Някой път в човешкия живот има много проявления, които спадат към общата норма. Някой е един тих човек, кротък като божа кравица, но като се разгневи този човек, този тихия човек, ще го видиш такъв, какъвто не е. Докато е тих човек, всички функции в него са под контрола на неговата воля, а пък като се разгневи, друго нещо го контролира. Кой от вас не се е разгневил, кой от вас не е кряскал? Мислите ли, че вий учите нещо като плачете? Като се гневите като дете, какво учите майките си? Някой път се смее човек няколко дена. Значи и смехът не е под контрол на неговата воля, а пък някой път човек стане много сериозен. Кое положение е естествено: да се смее ли или да бъде тих?

Има някои хора, у които се събуждат чувства на вярата и те вярват във всичко. Някой мисли, че нищо не може да се направи, а пък някой вярва, че всичко може да се направи. Хубаво, той мисли, че може да носи на гърба си цялата Земя. Като се кажат тези думи, разбирам съвсем друго. Той да тури 100 килограма на гърба си, за да види дали може да ги носи. Един глобус всеки може да носи на гърба си. Малката земя всеки може да я носи. Ама една Земя, която е голяма колкото Земята, но е толкоз суха, че едвам тежи 100 грама – кое дете няма да я носи? Тя седи във въздуха сама, като някое балонче.

Та казвам: Вий всички мислите, че сте в едно естествено положение. Малко хора ще намерите, които се намират в естествено положение. Ти казваш: „Аз мога да мисля.“ Мал-

ко хора има, които могат да мислят. Ако биете някого, нали ще плаче? Казват: „Въздържайте се.“ Колко души има, които, като ги турите на земята и почнете да ги биете, няма да плачат, няма да чувствуват? Ако излезе душата му от тялото му, тогава тялото му може да биете колкото искате. Обаче, щом душата е в тялото, този човек чувствувва.

Та казвам: Първото нещо, което хората в сегашните си състояния трябва да знаят, то е да мислят. Не само да мисли човек, но той трябва и правилно да чувствувва и правилно да постъпва. Тогава трябва да знаем коя е правилната мисъл, кои са правилните чувства и кои са правилните постъпки. Имате едно малко дете. Едвам майка му го е нахранила, и вие вземете да го храните. Вий мислите, че майка му не го е хранила и ако дойдат 10 души един след друг да хранят това дете, това хранене на място ли е? Всички вие, които сте били майки, колко пъти сте хранили децата на ден? Някой път идете и наблюдавайте лястовичките или другите птички, когато имат малки, да видите, по колко пъти денем ги хранят баща им и майка им. Вечерно време, когато си легнат всички, майките не ги хранят. А пък майката при хората вечерно пак ги хранят. Не че иска, но за да не плаче детето, тури му в устата нещо. Но това не е естествено положение.

После, съм забелязал следното. Хора, като се съберат на едно място, почват да се надприказват. Това го има между всичките: и между учените хора, и между простите. Простият минава за прост, но някой път му дойде на ум нещо и стане много учен. Простият, като чуе малко, той мисли, че знае. Той чул нещо от хората и мисли, че го знае. Чул от хората, че има онзи свят и мисли, че има онзи свят. Той не е ходил на онзи свят. Той видял на кино как разпъват Христа и казва: „Видях как Го разпънаха.“ Той Го видял на филм. Че, това е едно заблуждение, че е видял Христа. Човек с такива работи не трябва да се занимава. Ако всички хора трябва да ги разпъват като Христа, какво трябва да стане? Всякога, когато хората искат да се очистят от земята, като те считат, че ти им си ненужен и им препятствуваш, тогава почни да правиш това, което те не искат. Това не е в техния интерес и те ще те разпънат. А пък ако искаш да живееш между тях, трябва

да бъдеш много богат и трябва да имаш какво да раздаваш. Когато един извор пресъхне, хората съжбяляват, а пък когато протече, те се радват. Евреите разпънаха Христа и другите народи Го повикаха при тях. Като разпънаха евреите Христа, какво стана с тях? Евреите и до днес ги разпъват.

Вий ще кажете: „Защо стават така работите?“ Питам: В сегашната война, когато убиват някого, убиват на общо осънование, когото и да е. Едно време убиваха само тия, които воюваха – войниците на фронта, а пък сега убиват и другите: и жени, и деца – и войници, и невойници. Като дойде някоя бомба, хвърлена някъде, тя засяга всичко. Питам: Какъв ред ще турите сега в света? Кой ще каже на тези народи да не се бият? Всички се бият. Два народа, които се бият, си опитват търпението кой ще бъде по-силен да издържи и кой има по-силно оръжие.

Кой сега ще ви забрани да мислите и да чувствувате, както искате? Сега, например, всички искате да бъдете свободни. Представете си, че всички почнете да говорите. Кой ще ви слуша? Ако всинца говорите, ще ви стане неприятно. Ако пък всички мълчите половин час, пак ще ви стане неприятно. Сега, кое е по-хубаво: да говорят ли хората или да мълчат?

Вие говорите постоянно. (*Учителят прави няколко вдишки, след това казва:*) Колко пъти човек говори в минута? (*Загатва за вдишките.*) Най-малко в минутата всеки един от вас по десетина пъти ще си каже думата. Че, това е говорене. (*Вдишването и издишването.*) И човешката мисъл седи всякога будна. Вий слушали ли сте човешката мисъл като говори? Без да се мърда човек, говори. Има един друг говор. Вий слушате сега само този, обикновения говор. Когато някой каже, че е силен, светските хора са умни и казват: „Я се съблечи, пехливанино, намажи се и излез сега.“ Един завали едного, вторий, третий, но дойде някой, повали го на земята и стане пръв.

Та, положението ще заприлича на следното. В един дом купили яйца за Великден. Детето искало да разбере кое яйце е по-кораво. Баща му бил купил цяла кошница с яйца за Великден. Детето отива и счулва яйцата едно след друго. И

остават само две яйца. Той ги ударва едно в друго и счупил на едното яйце острия връх, а с последното яйце ударил първото и му ударил задницата. На едното се счупил гърбът, а на другото – главата. Защо това дете счупило яйцата? За да намери борец. Майката го питала: „Намери ли го?“ То казало: „Не съм го намерил, но като снесат кокошките, пак ще ги изпитам.“ Сега, кой от вас не е чупил яйца?

Първото нещо е: трябва да се научите да имате самоуважение и уважение един към друг. Всеки човек трябва да се самоуважава, да знае правата си. Той няма право да говори всякога. Всеки има право да говори. В съвременните светски хора, в някои събрания, всеки има право да говори 5 минути, а пък някой си позволява 10 минути. Двеста души по 5 минути правят 1000 минути. Те колко часа правят? Повече от 16 часа. Питам: Ако 10 часа трябва да говорят 200 души, колко души от вас бихте изтърпели това говорене? И после, който говори, няма да каже нищо ново. Някой излиза и казва: „Аз съм пътят, истината и животът.“ Излиза един и казва: „Аз съм пътя, истината и животът.“ Друг излиза и казва същите думи. Каква нужда имаш сега 200 души да повтарят това? Че, кой не е пътят, истината и животът за себе си? Кой досега е станал път, истина и живот за другите?

Или пък ще стане някой и ще почне да свири. Има някои, които казват, че духът ги е накарал. Тези духове са много глупави: не знаят да свирят. Нека да свири така, щото всеки да слуша, а не да скърца. Ако някой каже някоя философия, не искам да слушам глупости. Например някой казва: „Трябва да живеем добре, трябва да живеем добре.“ Безпредметно е това. Кой не е живял досега добре? Кой е добрият живот? Добрият живот е този, който държи тялото, храносмилателната система, гърдите, главата в изправно положение. Щом стомахът му не е здрав, щом дробовете му не са здрави, щом главата му не е здрава, това не е добър живот. Кой е умен в света? Казват: „Да бъде умен човек.“ Човек е умен, когато неговата мисъл има цена и е като скъпоценен камък. Навсякъде тази мисъл има цена.

Каква е целта на учениците, които се събират в едно училище? Не да показват своето знание, а да се учат, за да

придобият нещо. Най-първо трябва да се научите да контролираш своите мисли и да избираш най-хубавите мисли, защото ако не избираш най-хубавите мисли, ти ще направиш само пакост на себе си. Тогава ще заприличаш на хора, които събират камъни, греди и като не ги турят в някой градеж, те ще станат препятствие в двора му.

Да допуснем сега, че вий искате да имате овци, говеда и прочее. Ако имате 200 овце или говеда, мислите ли, че вашият двор ще бъде чист? Вий служили ли сте на 200 говеда? Сутринта като станете, онзи, който не е служил, нека да се поопита да служи, за да види какво нещо е служенето на говедата. Говедарските работи са хубави отвън. Няма какво да се внасят говедарски работи. Та, мислите ли, че ако има един прост говедар и един учен говедар, мислите ли, че ученият говедар ще научи говедата на нещо хубаво? И прост да е, и учен да е, говедата ще останат все същите. Разликата ще бъде само в това: ученият ще има само едно говедо, а пък простият ще има 100 говеда. Ако има едно говедо един човек, той е учен; а ако има 100 говеда, той е прост. А пък сега, който има 100 говеда, минава за умен, а пък който има само едно говедо, минава за много прост. Онзи, който има 100 говеда, ще има по-големи приходи, а пък едното говедо дава по-малко приходи. Като имаш 100 крави, колко мляко ще издоиш? Някой, който говори много, минава за много учен, а пък, който говори малко, минава за прост.

Аз съм наблюдавал религиозни хора. Идва някой човек. Отива религиозният при него и му казва: „Ти трябва да се кръстиш.“ Този човек отива при други религиозни и те му казват: „Ти като православен, си кръстен, но това кръщение не важи. Ти, като възрастен сега, трябва да се кръстиш.“ И ще се намери един Иоан Кръстител и ще го кръсти. Идва трети религиозен при него и му казва: „И второто ти кръщение не важи.“ Като стане съботянин, пак ще го кръщават. Та кой, като се е родил, не го е кръщавала майка му? По два пъти на ден го е кръщавала. Някои майки кръщават детето сутрин и вечер. То е обикновено кръщение. Кръщението е само в онзи, разумния живот. Като дойде човек да живее по Бога.

Бог, Който ни е създал, изисква от нас да мислим добре, а пък мисленето е в изпълнението Волята Божия. Най-първо човек трябва да бъде в съгласие със себе си. Аз разбирам добрите хора така. Те трябва да бъдат красиви, те трябва да бъдат стройни. Не трябва да бъдат прегърбени, не трябва да имат никакви болести, никакъв ревматизъм, никакъв ишиас, никакво главоболие, умът му трябва да бъде на място, всички думи, които казва, трябва да бъдат силни. Някой от вас казва, че е остарял. А младите минават за глупави. Младите още не са се проявили, а пък старите са се вече проявили. Старият трябва да направи път за младия. Така е Божественото. То ще отвори път, за да мине младият. А пък младият ще отвори и той един нов път за стария.

Единият път е път на любовта, а пък другият път е път на мъдростта. Старият отваря път на младостта, но младият ще мине с майка си пътя на любовта. Ти не можеш да минеш по пътя на любовта, ако майка ти не е с тебе. Ти не можеш да минеш по пътя на мъдростта, ако баща ти не е с тебе. Ти не можеш да минеш по пътя на мъдростта, ако умът ти не е с тебе. И не можеш да минеш по пътя на любовта, ако сърцето ти не е на място. Под думата „сърце“ се разбира следното. То е едно отражение на ония чувства, които има вътре. Има едно духовно сърце в човека, дето се концентрират всички добри чувства в човека. Всички добри чувства, които има човек, минават през това сърце. Те внасят новия живот.

Та казвам: Всички сега трябва да работят. Казвам ви: Трябва да се кооперирате, координирате, защото силата на един човек стои в това. Когато много хора почнат да си помагат и да мислят един за друг, в това седи смисълът. Всички хора се плашат да не ги забравят хората. Защото като ги забравят хората, човек трябва да умре. Та, всички ни е страх от смъртта. Но през този процес на смъртта трябва да се мине. Смъртта е последното нещо, дето се опитва силата на човешкия дух – страхлив ли е човек или не. Няма някой от вас, който да не го е страх от мисълта как ще се мре. Един от най-добрите свещеници казваше: „Не зная как ще умра. Аз съм поп, но ме е страх. Проповядвам на хората за любов към Бога, да не ги е страх от смъртта, но самия мене ме е

страх.“ Той си представлява смъртта такава, каквато не е. Смъртта е един свят на безпорядък. Това е като един водовъртеж – като влезеш в него, не знаеш къде ще излезеш. А пък животът е един свят на порядък – като влезеш, знаеш къде ще отидеш. В смъртта няма да намериш градини, къщи, но там ще намериш най-страшните работи. Това е, което плаши хората. Като умреш, няма да намериш един свят светъл, с дървета и други неща, но един свят непроницаем, с тъмнина, и няма да знаеш къде си. И около тебе няма да има никой. Да оставим тези работи, да не отвличаме ума си.

Ние имаме едно предприятие сега, на нас ни трябва един благодетел сега, който и да е, сиромаш или богат, който да внесе 100 000 лева от любов за нас. Когато Господ е изпратил, нека да донесе парите. Може да говори каквото иска, но да внесе 100 000 лева. Но не насила. Със сила могат да се извадят парите. Колко души сега от вас могат да внесат 100 000 лева? Но вие ще кажете: „Ще убедим хората.“

Аз ще ви приведа един пример от Рила. Бях забравил да си взема термоса. Тръгваме, всичко сме взели, но сме оставили термоса тук. Да се връщаме назад не може и казвам: „Ще отидем без термос.“ Една сестра ми отслужи с един много шарен термос. Тя искаше да ми отслужи. Аз нямам термос. Аз ѝ казах: „Нека да седи термосът при тебе. Той на теб е толкова потребен, колкото и на мене.“ Тя казва: „Не, за мене си имам.“ Гледам, че няма да има отдолу дюшек, нямаше и кровати. Хайде, една сестра изпраца черга, която тя изтъкала. Тя като се тури на три ката, можеше да стане на дюшек. Аз ѝ казах: „Тази черга Ви трябва тук на планината, тя Ви трябва толкоз, колкото и на мене.“ Тя каза: „Ако не вземеш чергата, тя няма да се благослови.“ Като седнах аз, чергата ще се благослови. Казах: „Ако е за благословение, хубаво.“ Турих я чергата, за да се благослови, но други сестри ми казват: „Онази сестра подарява чергата и тя става Ваша.“ Като се благослови чергата, ще стане моя. Тя чакаше да се благослови чергата, а пък другите сестри казаха да стане моя. Казах: „Аз благодаря за чергата.“ И термоса искат да накарат да стане мой, както и чергата. Не става така. Връ-

щам термоса, връщам и чергата.

Насъбрахме се в хижата при второто езеро. Тая година им дадох да видят какво нещо е търпение. Отиваме на хижата. Времето е лошо. Събираме се вътре 33 души. Бяха един до други, като риби. Трябва да се спи вътре. Постлахме отдолу с клекове. И аз съм вътре. Запалваме огън. Димът изпълва хижата. Всички плачат, и аз с тях. Но едно нещо научих: щом се оправя времето, димът излиза навън, щом се разваля времето, димът остава вътре. Та, намерих следното: увеличава ли се димът, времето се разваля, изчезва ли димът, времето се поправя. Та, когато не плача, времето се оправя. Когато плача, времето се разваля. Та, седят някои в хижата, обръщат се на едната и на другата страна. Някои са седнали до огъня и цяла нощ, при малко задремване, пада главата надолу. В хижата насъбрани бяха като сардели. Някой път краката им се допират. Няма място отгде да минеш. Някой път трябва да стана 3-4 пъти да разглеждам небето и като минавам, гледам да не стъпча някого. А пък сме забравили и лампа да вземем. Тъмно е в хижата. И като минавам през тях, не искам да стъпя на главите им, нито на краката им, но съм внимателен.

Сега аз привеждам. Седя аз спокойно и наблюдавам дима и казвам: Този дим показва какво е състоянието на хората. Когато живеем по-добре, има по-малко дим. А пък когато не живеем добре, има повече дим. А пък причината на дима е следната. Самата хижа не е направена добре. Тя няма комин, няма огнище както трябва. Има само една дупка и като се запали огънят, димът не излиза. Той казва: „От мене зависи. Ако искам, ще изляза. А ако не искам, няма да изляза.“ Тогаз аз излизам. После гледам, че няма дим вътре. И като вляза, и той влиза заедно с мене. Онези, които бяха тук, ще кажат: „Те там горе на Рила имат Божието благословение.“ Ний гледахме там дима. Казвам: Тук с този дим може да се лекуват хората. Който има слаби гърди, ще се лекува с този дим. Който иска да оздравее, който е малко нервен, всеки ден да го турят при кадежа. Една година като стоиш при кадежа, ще бъдеш малко по-добре. През нощта някои спят, а някои седят. Някои седели цяла нощ и са поддържали

огъня. Някои казват: „Цяла нощ седях и кладох огъня.“ И ако другите се ползват от това кладене, това е добро.

Та, несгодите на живота ний ги създаваме. В света няма по-хубаво състояние от това да бъдеш ученик. В света няма по-хубаво състояние от това да бъдеш слуга, ако разбираш. А пък според порядките, които има в света, ти трябва да бъдеш господар. За да влезете в Невидимия свят трябва да се кара точно по обратния процес. Човек, който е достигнал на Земята до най-голямото положение, станал е генерал по заслуги, като влезе в другия свят, ти ако си генерал, най-първо ще те уволнят. Ще ти снемат този чин. Ако си полковник, пак ще те уволнят. Ако си подполковник, майор, капитан, поручик, подпоручик, фелдфебел, взводен, ефрейтор, ще те уволнят. И като останеш най-послед като прост войник, това е най-големият чин, който могат да ти дадат в онзи свят. В онзи свят, като си прост войник, ти си вече генерал, понеже ти не се нуждаеш от никого. Докато си генерал на Земята, всички хора ти служат. В този свят, на генералите, всички на тях служат, а пък войниците на онзи свят, понеже са генерали, не на всички служат. Ако ти си в този свят, право е да ти служат. А пък ако си от онзи свят, право е ти да служиш. Докато вий не станете войници, сами да служите на себе си, вие не можете да влезете в онзи свят. Под „онзи свят“ аз разбирам онзи разумния свят, който не влиза в противоречие с никого и в който всички изпълняват Волята Божия. То е вътре в нас. Аз трябва да бъда богат, а не да се нуждая от подаяние оттук-оттам.

И защо съдиха един от еврейските царе – Давида? Престъплението му седеше в това, че той, който имаше с хиляди овци и говеда и като му дойде някой на гости, той не взе от своето стадо, но имаше един беден човек и взе овцата му и направи угощение.

Та, всеки да се ползува от това, което Бог му е дал. Не говорете: „Ний сме бедни хора.“ Всички вий сте много богати, но още не сте разглеждали вашите богатства, не сте разглеждали какво можете да направите. Всички имате едно чувство, всички искате да имате одобрението на хората. Не само това, но искате да имате одобрението на Бога. Ако

искаме да имаме одобрението на Бога, трябва да вършим нещо. Как ще има ученикът одобрението на учителя си? Когато той учи всичко това, което учителят преподава и се учи добре. В какво седи доброто учение на ученика? Всяко едно учение, всеки предмет, който човек учи, всякога трябва да допринесе нещо в неговия мозък. Много пъти хората иждивяват* своята енергия безпредметно. Аз казвам: Според мене една енергия, на която подбудителната причина не е любовта, не може да ползува. Аз разбирам един вътрешен Божествен подтик у човека. Когато съзнаваш този подтик в себе си, тогаз мисълта, която имаш, е права и енергията, която имаш, да я употребиш правилно. Аз казвам, че енергията, която имаш, правилно се употребява, ако подтиктът е светлината, която имаш вътре в тебе – Божествената Мъдрост.

Три подтици има в човека: Любовта е подтик, Мъдростта е подтик и Истината е един вътрешен подтик. Всяко нещо, което не се подтиква от Любовта, Мъдростта и Истината, не е право. Има и други производни: всяко нещо, което не се подтиква от живота, не е право. Животът произтича от Любовта. Всяко нещо, което не се подтиква от светлината и топлината, не е право. Всяко нещо, което не се подтиква от известна сила, не е право. Ти трябва да имаш сила, за да направиш нещо. Ако не можеш да вдигнеш един товар от 100 кг и да го туриш на гърба си, не си силен човек. Ако трябва да дойде друг и да го тури на гърба ти, това показва, че не си силен. Ти, като войник, сам трябва да го туриш на гърба си. И тогава си силен.

Трябва да мислиш право и да слушаш право, и да бъдеш свободен във всички твои действия, да не ограничаваш себе си – в това седи Истината.

Някой път вие се мъчите. Кажете нещо и после сте недоволни. Направите нещо и после сте недоволни. Ако един човек яде и е недоволен, значи не е ял както трябва. Ако е ял както трябва или ако е спал както трябва, той трябва да бъде доволен.

* иждивявам – диал. изразходвам.

Някои питат: „В онзи свят ще се познаваме ли?“ Че, каква нужда има да се познаваме такива, каквито сме сега? Какво подразбирате под думите „да се познава човек“? Писанието казва: „Това е живот вечен, да познаеш Единнаго, Истиннаго Бога и Господа Исуса Христа, Който Той е изпратил.“ Като познаеш Бога, ще можеш да имаш достъп до всички Негови блага, които произтичат от Него. Да познаеш Бога значи да познаеш всички Негови прояви. Ако един ученик поиска да познае професора си, той трябва да се домогне до онова благо, което професорът има. Ако професорът е музикант, ученикът трябва да се научи да свири. Ако само теория само иска да учи, то е безпредметно.

Теорията лесно се създава. Теорията не е създала науката, а фактите са я създали. Теорията и хипотезите после са дошли, най-първо имаме грубата реалност в света. Каква теория ще създадеш, преди да си вкусил захарта или горчицата? Като ги вкусиш, ще схванеш какво нещо е сладко и горчица. Всеки мисли, че е лесна работа да се схване що е сладко и горчица. И досега учените хора не могат да обяснят на какво се дължи, че някои предмети ти произвеждат приятно действие, а пък други – неприятно. Как ще обясниш какво нещо е сладко или горчица? Мъчно може да се обясни. Но това, което не можеш да обясниш, ти го знаеш от опит. Не само това, но сладките неща имат едно ухание, а пък горчиците неща имат друго ухание. Горчиците неща разяждат. Те са киселини. А пък сладките работи са като масла, които мажат. Дето има кир, ще туриш горчицата, за да се изчисти. Горчиците работи изчистват петната. Който има петна, да употребява горчиците работи, а пък който има чиста дреха, да употребява сладки работи.

Сега вий всички приличате на одного, който очаква заболелият му чичо да умре, за да му остави наследство. Вий чакате да бъдете щастливи някога. Че, това е крива идея. И чакате, като умре баща ви, да ви остави 200–300 000 лева. Казвате, че той ви ограничавал.

Ученикът, като е седял 8 години в гимназията, трябва да я напусне. Той не си казва думата в гимназията. Когато му каже учителят да излезе на черната дъска, той ще излезе.

И като каже на учителя нещо, последният ще му пише бележка.

Сега, никого от вас не сме изваждали на дъската, но хората отвън ще ви изваждат на дъската. Когато бяхме на Рила, братята и сестрите ме гледат и аз чета в очите им, че ми казват: „Вий тази хижа трябва да я направите по-хубава, а сега ни тури върху тези камъни. Да имаше юргани“ и прочее. Аз им казах: „Ще бъде, ще бъде. Хубава хижа ще има, печки ще има.“ Те питаха: „Кога?“ Аз казах: „Ще бъде, ще бъде. Когато дойде Царството Божие на Земята.“ За мене и хубавата, и лошата хижа е едно и също. Каквато и да е хижата, нищо не ми е. Аз в тази хижа седях много по-добре, отколкото в хубавата. То е във вътрешното разположение на човека. Всяко нещо ме подбужда.

Приятелите очакваха, че времето ще бъде хубаво. А пък като отидохме, разрази се една буря, една гръмотевица, заваля дъжд. Някои и в хижата се наквасиха. Дъждът влиза вътре. Търсят ни вътре. Дъждът казва: „Колко сте хубави, като вас хора не съм виждал.“ А пък приятелите казват: „Дано да престане.“ И приятелите питат: „Ще се вдигне ли мъглата?“ Казах им: „Ако мъглата не се вдигне, ний ще се вдигнем.“ И най-после така направихме. Като се вдигнахме, те отидоха нагоре, а пък ний – надолу и се уреди въпросът. Питат ме сега: „Защо е тази мъгла?“ Казвам: „От любов.“ Мъглата дойде да ни види, дефилира около нас, обикаляше около нас и отиде горе да каже: „Долу видяхме тези възлюблени.“ А пък ний слязохме надолу, за да кажем, че мъглата беше много хубава и че димът беше много хубав, и че хижата, и камъните, и клековете бяха много хубави, че всичко беше много хубаво.

Ако има много дим, времето ще се развали. Ако има малко дим, времето ще се оправи. Хубаво е дим да има вкъщи, за да оздравее човек, за да бъде човек здрав. Когато човек е болен, хубаво е димът да е вкъщи. А пък, когато човек е здрав, димът да бъде вън. Та, сега, на вас казвам: Да бъдете доволни от това, което имате.

Братята и сестрите на езерата, въпреки тези условия, само се смееха, всички им беше приятно. Питаха се: „Как е

апартамента ти, как е леглото ти?“ Шегуваха се и с къпането. И след това всички утихват и почват да хъркат. Не всички – някой накриво легнал и хърка, а някой стане и казва: „Защо Учителят не направи да не хъркат?“ Гледам, че не му е приятно. Казвам му: „Аз оставям вечерно време да се проявят.“ Даже никому не направих бележка. Сега разправям, че имало хъркане. Щом се събудят, никой не хърка. Щом захърка – отишъл е в онзи свят, слугата му останал и пречиства къщата.

На Земята човек има една трудна задача: той трябва да се справи с всичките несгоди на миналите свои съществувания. В една хижа зависи от нас да се справим с несгодите. Зависи как ще наладим огъня. С всички работи трябва да се справим на Земята – с несгодите. И ще се справим разумно, понеже има един свят, от който трябва да черпим поука.

Когато един велик дух от Невидимия свят дойде, нему му е приятно, той изучава този свят. Той не гледа така, както хората гледат. При всички противоречия им е приятно. Приятно му е да види някои противоречия. Има разлика между неговото разбиране и обикновеното.

Някой път в яденето няма сол. Каква разлика има в това, че яденето е без сол или със сол? То е въпрос до вкуса. Някои хора обичат повече сол, а някои хора обичат по-малко сол. Солта в някои случаи е потребна като закон за равновесие. Ако ти не можеш да владееш мисълта си, трябва да имаш повече сол. А някой път, ако имаш много сол в мисълта си, ти не можеш да се проявиш както трябва, не си свободен.

Та, не харчете Божията енергия напразно. Има закон: За всяка дума, която изговаряш, харчиш известна енергия и ще те питат тази енергия за какво я похарчи. И вие, като ме слушате, харчите известна Божествена енергия. И аз като говоря, и аз харча Божествена енергия. Ако моето говорене и вашето слушане са за да изпълним Волята Божия, тогава е добре. Моето говорене и вашето слушане ще се предадат по въздуха на другите, няма да останат тук и другите ще се завземат и ще ги обработят вашите мисли. Както жетварите поженват една нива, върху вашите мисли има и

други да работят. Но ако нашият материал е добър, и тяхната работа ще бъде добра, и те добре ще работят. Но ако нашият материал не е добър и тяхната работа няма да бъде добра.

„Отче наш“

Да благодарим на Бога за благата, които днес ни дава.

6 ч 20 мин

XIX година (1939–1940)
46-а лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 21 август 1940 г.,
София – Изгрев*.

* Лекцията от 14.VIII.1940 г., сряда, със заглавие „Божествена радост“, е отпечатана в томчето „Божествен и човешки свят“. (Бел. на координатора Вергилий Кръстев.)

ЗА ДИШАНЕТО

Сряда, 5 ч сутринта.

(Небето чисто, звездно. Времето тихо и топло.)

„Отче наш“

„Мога да кажа“

Имате ли тема зададена? (– „Не.“) Пишете върху темата: „Защо човек остарява?“

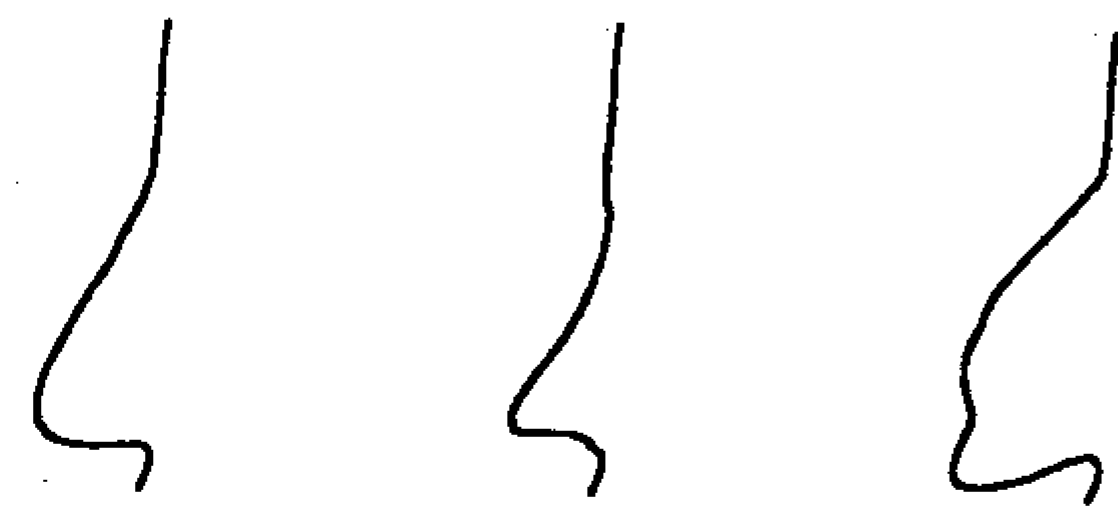
Ако човек нямаше огледало, щеше ли да познае, че остарява? Като отслабнат краката му, той почва да мисли, че е остарял вече. Човек като почне да остарява, почва да не му се мисли вече и почва да не му се работи вече. И като остарее, става много възискателен на яденето и почва да казва какво трябва да му дадат и мисли, че като яде много, ще се подмлади. А пък то точно обратното става. Като остарее човек, става някой път много възискателен: това-онова не му е приятно. Старостта, това е едно човешко понятие. Ако на вас ви дадат сега да пожелаете, какво бихте желали: да остарявате ли или да не остарявате? Въпреки че не искате да остарявате, пак остарявате.

Казват някои, че човек остарява, понеже има съзнание. Но животните, които нямат това съзнание, което има човек, и те остаряват. Дърветата, и те остаряват. Ако наблюдавате едно растение, можете да познаете как то е прекарало. Цялата му история е отбелязана във вътрешната му форма. И препятствията, които е срещало то, са отбелязани в неговите клони. Та, големите противоречия, които човек е срещал в живота си, се отбелязват при остаряването.

С остаряването на човека се дават методи за подмладяване. Като остарее човек, у него се явява желание да се подмлади. Старостта е един метод за подмладяване. Но има и други методи, по-резки. И много пъти на човек не му се иска да си замине за онзи свят, за да се подмлади.

Ако ви турят като учители, как бихте възпитали малките деца? Колко методи знаете? Какъв метод ще приложите за възпитанието им? Да кажем, че имате 10 житни зърна. Ако ги посеете, всяко зърно ще даде някакъв резултат – житни зърна. Но ако съберете на едно място 10 души, те винаги няма да дадат същия резултат. Представете си, че единият е художник, вторият е музикант, третият – архитект, четвъртият – лекар, петият – проповедник и т.н. Този, който е лекар, ще търси болни хора. Ще те хване за ръката и ще ти пипа пулса. Интересува се от сърцето ви. Този, който е художник, ще ти каже: „Я ми позирай“ и ще вземе четка да те рисува. Този пък, който е оратор, ще почне да ти декламира. Десет души са, но колко различни прояви ще имат. А житните зърна, като ги посееш, по един и същ начин ще се проявят. А пък десетях различни хора по десет начина ще се проявят.

Не искам сега да ви разкривам някои закони. От върха на носа на един човек можеш да познаеш дали ще бъде здрав или болен, ще успее ли или не, ще му върви ли работата или не. Онези разложените хора, с широко сърце, имат и широк нос. Някой път казвате: „Широко сърце“. Но широкото сърце е свързано с широк нос, а пък припряното, тясното сърце е свързано с тесния нос. Човек с тесен нос е припрян. Хората, които обичат много да наблюдават и всичко виждат, това се отразява върху очите им. Тези, които всичко виждат, приемат много впечатления. И ако ред поколения са живели така, очите се раздалечават. А пък тези, които малко наблюдават и са запомнили някои неща, но дълбоко ги запечатват в себе си, очите им се приближават повече към средата.

Човек с третия нос може ли да стане ангел? Да имаш някой слуга с третия нос... Ред поколения трябва да работят хората, за да се достави онази необходимата материя. Добрите хора

са създадени от малко друга материя. Един човек, който е болен, има друга материя. Добрият човек е добре изтъкан, а пък лошият човек е зле изтъкан. Важно е как е изтъкана

материята. Някои мислят, че като отидат в онзи свят, ще се уредят работите им. Не се уреждат така работите. Има работи, които не се уреждат и в този, и в онзи свят. Ходенето в училище само не урежда работите. Важното е онова, което ще научиш там и можеш да приложиш.

Всеки трябва да си зададе въпроса: кое е същественото? Много пъти сме говорили за любовта. Но любовта е една сила, с която човек, ако не знае как да се справи, може да си създаде много лоши неща. Например майката има две деца. Едното дете ревнува майка си от другото. То е малко дете, но се сърди. Кой са подбудителните причини да се сърди? То иска майка му да бъде към него особено внимателна. И когато едно дете има ревност, то хваща другото дете за косата и го раздруска и иска да каже: „Когато аз съм при майка си, ти да бъдеш далеч.“

Често и между вас, духовните, се зараждат такива работи. Някой мисли, че като е по-близо, има по-голяма връзка. Близостта зависи от онова вътрешното разбиране. Щом разбираш музиката – близо си при нея; щом не я разбираш – много си далеч.

Всички тонове аз ги наричам безцветни. Каквото и да направят съвременните музиканти с механическата музика, те може да имат само едно механическо подобрене. Важното в музиката седи в това, че тоновете трябва да се оцветяват. Та, онези, великите музиканти, знаят как да оцветяват един тон. Например имаш един тон до. Ако знаеш какъв цвят да му туриш, то той ще има друг ефект. Ако на пианото само механически натиснеш клавиша, тонът ще има един израз, но ако вложиш ума си същевременно, ти ще оцветиш тона, ще му дадеш някой цвят. Умът е, който оцветява тоновете.

Същият закон е и за добродетелите. Ако в добродетелта вашият ум не участва, тя остава безцветна – не знаеш къде да направиш добро. Например искаш да отслужиш някому. Поканваш го, но той е ял, сит е, а ти ще му кажеш да се нахрани. Или ще кажете на някого: „Седнете да си починете малко.“ А пък той, човекът, си е починал и сега е тръгнал на екскурзия. Ти не знаеш как да му послужиш. Да поканиш

човека да яде, когато е гладен; да го поканиш да седне, да си почине, когато е уморен.

Вие най-първо не знаете какво иска Господ от вас. Вий се обличате с дрехи, но това не е за Господа. Туряте си обуца, но това не е за Господа. Коя работа е за Господа? Това са вътрешни наблюдения. Трябва да ги направите и във вас след това прониква едно съмнение. Някой път, като сте следвали 20 години и са ви проповядвали, дойде ви мисълта: „Има ли Господ или няма?“ И някой път вярваш. Но случи се, че нещо не стане, както ти мислиш и ти казваш: „Ако имаше Господ, тези работи не щяха да станат така.“ Ние ставаме смешни. Значи, ако аз си счупя стомната някъде, да кажа: „Ако имаше Господ, не щеше да позволи да си счупя стомната.“ Господ няма нищо общо със счупването на стомната. Аз не съм си отварял очите, моят ум не е бил на място. Като съм вървял, мислил съм за друго нещо и съм я ударил.

Ако ви туря на изпит върху проявлението на вашия характер, мислите ли, че този е естественият път, така, както се проявявате? Има някои работи, които не трябва да се разправят. Ще дойде някой и ще ми разправя някои работи, за които няма нужда да разправя. Каква полза да ви разправи някой как са убили някого или как са му счупили крака, или как са го били, или какво са му казали? Някой казва: „Много го наруга, много му се кара.“ И ако той ми разправи това, каква полза? Двама души се карали, псували са се, съдията казва на единия от тях: „Кажи как каза“ и той напсува съдията. Ако каже на друго място, 10 години ще го осъдят, а пък сега напсувал съдията. И той, [този] съдия, никак не се докача и казва на секретаря: „Запишете това.“

Не трябва да оправдаваме нашите погрешки. Няма по-хубаво нещо от това да срещнеш някой човек, който знае добре да пее, че мед да пада на сърцето ти. Няма по-хубаво нещо от това да срещнеш някой художник, който хубаво рисува и картината му е жива. И няма по-хубаво нещо от това да срещнеш някой човек, който добре е сготвил яденето. Някой турил много сол в яденето и те убеждава, че не е много солено. Аз съм привеждал онзи пример, дето свекървата, снахата и дъщерята турили сол в гърнето с боба. Идва свекървата

и туря сол с трите пръста. Идва снахата, и тя туря. Също и дъщерята. И после казват, че е пресолено. Разбира се, ако трима души солят един боб, ще го пресолят. Та, ако един го соли, не се пресолява.

Та, всинца вие, като се срещнете, все се солите, казвате си как трябва да се живее, как трябва да вярваш. И винаги ще ядете така пресолено ястие.

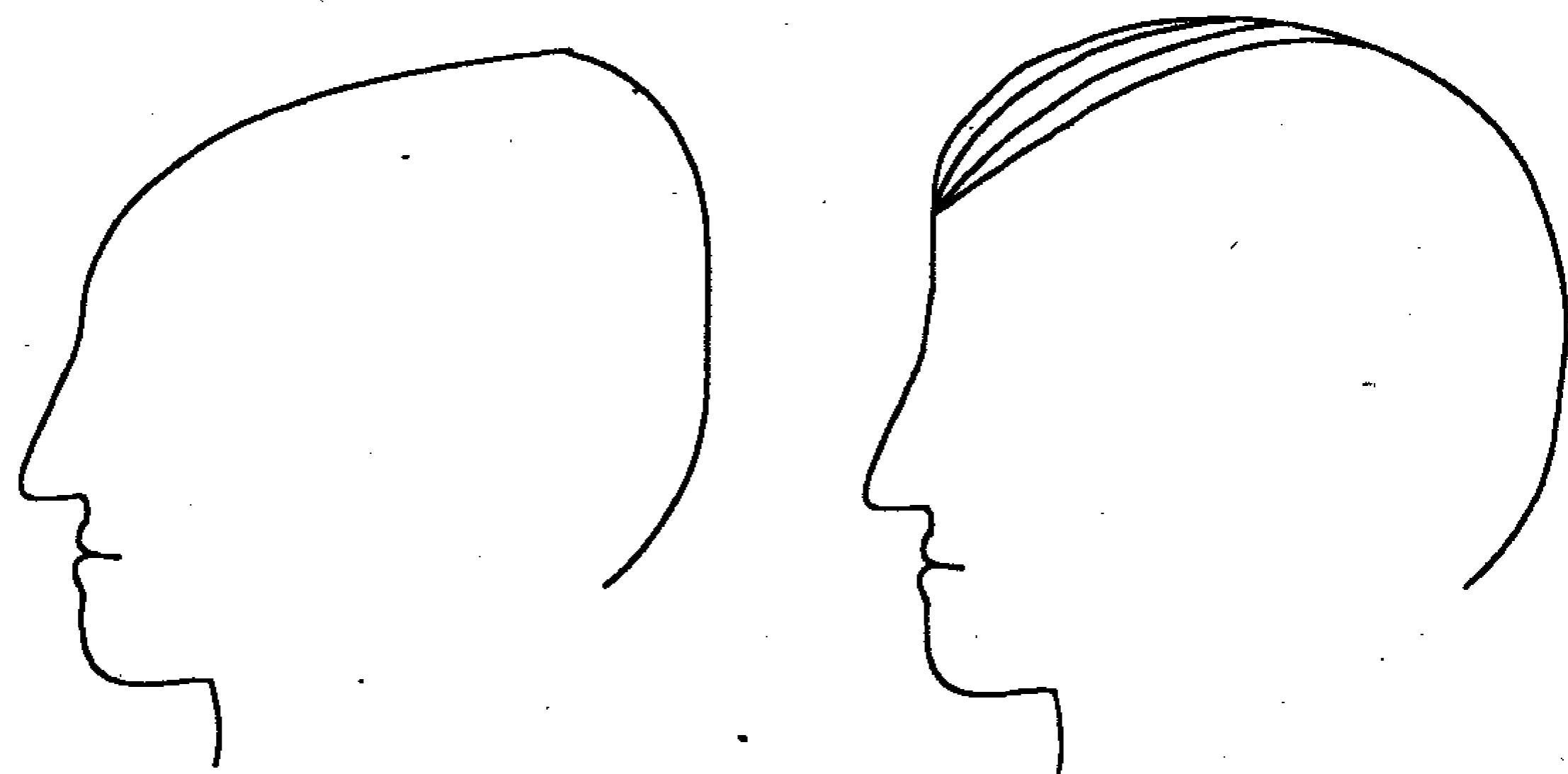
Всеки човек, когото срещнеш, си носи своето влияние. Онзи, който има вяра, като го срещнеш, ще почувствуваш това: той ще измени твоето състояние. Ако си тъжен, ти ще се насърчиш. Щом срещнеш онзи, в когото вярата не е силна, ти ще се обезсърчиш.

Та казвам: Ако сутринта вие станете и не се насърчите, вие не сте нагласени съобразно природата. Всяка сутрин трябва да се гласиш. Като станеш, трябва да знаеш как да станеш. Наблюдавали ли сте вие как стават някои деца? То стане, обърне се с лице към стената и плаче. Това дете, като порасне, пак ще плаче. Щом станете сутринта, не ставайте така, но като ставате, направете едно дълбоко дишане.

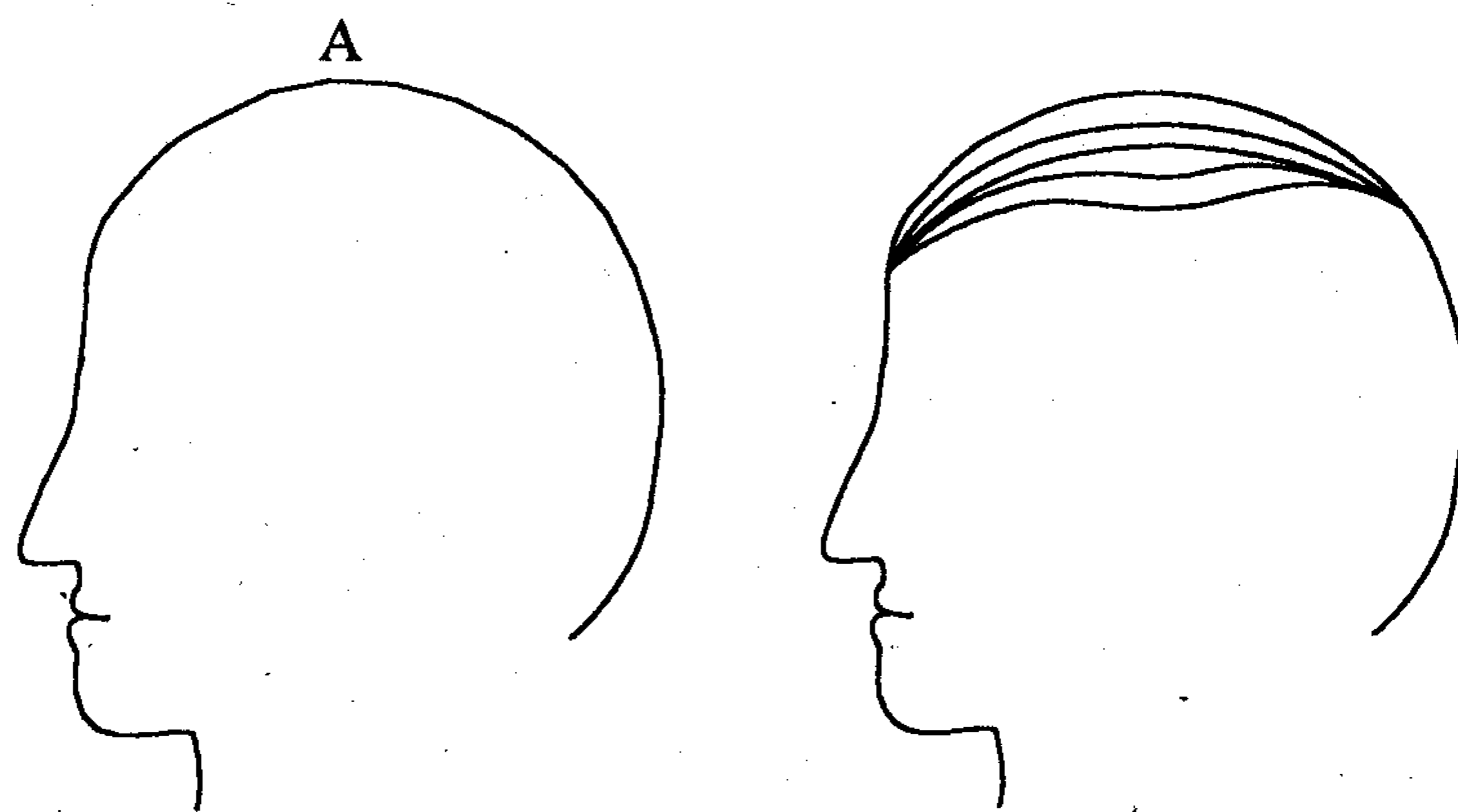
Гимнастическите упражнения са свързани с дишането. При дишането ти ще влезеш във връзка с Бога и ще придобиеш Неговите качества и ще имаш Неговото разположение. Например, когато вие при първото от шестиях стари гимнастически упражнения слизате надолу, какво трябва да правите? Когато слизате, ще издишате и като се качвате, ще почнете да дишате. И като издигнеш ръцете си съвсем нагоре, ще задържиш малко въздуха. И после, като сваляш пак ръцете си, пак ще издишаш. При петото от шестиях стари гимнастически упражнения, когато си движиш крака в полукръг, това е задържане на въздуха и като клекнеш, ще издишаш. А пък някои от вас правите упражненията бързо-бързо, като че ли много бързате за някъде.

Всичкото щастие е турено в нас: в краката ни, в очите ни, в ръцете ни, в носа ни, в устата ни и прочее. Всичко зависи от това как се възприемат нещата. Ако почват да хлътват твоите бузи, това показва, че има почва да боледуваш. Те не трябва да хлътват много. Тяхното хлътване показва, че стомашната ти система боледува. Ако хлътват очите ти, в нерв-

ната ти система има нещо недоразвито. Ако челото ти почва да поляга назад или ако твоята глава стане вирната назад, а отпред – ниска, то има нещо недоразвито в тебе. Ако милосърдието се развива, то се развива центърът, който е малко по-назад от горния край на челото.

Ако темето на човека е вирнато нагоре (вж. първата рисунка), този човек е крайно сприхав; той живее само за себе си. Ако постепенно тази част на главата, която е пред темето, почва да се издига (вж. втория чертеж), то вече имаме едно развитие. Ако точка А е изпъкнала (вж. чертеж трети), у този човек милосърдието е развито. Може да наблюдавате всички хора, които са милосърдни. Всеки човек носи милосърдието в себе си, но трябва да го развива.

Същото е и за религиозните. Онези хора, които не са религиозни, главата им горе в средата има седловина (вж. чертеж четвърти). Когато това място почва да се издига и изпъква, тогава човек е вече религиозен. Всичко в човека трябва да се развива. Горе, в средата на главата, е центърът на любовта към Бога. Това е специфичната любов, първата любов, която дава подтик на човека. Ний трябва да се приближаваме при Бога.

Ако живееш на северния склон на планината, ще имаш един характер; ако живееш на южния ѝ склон, ще имаш друг характер. Сянката на планината оказва известно влияние върху хората. За да имаш един подвижен характер, трябва ти повече светлина и повече топлина. Когато дишате слабо, лицето ти почва да се изменява. Ако ръцете ви почват да се сбръчкват горе по гърба, това показва разстройство на черния дроб и дишането ти не е правилно. Щом е правилно дишането, то тези бръчки започват да изчезват и ръката става хармонична. На някои от вас съвсем се набръчква лицето.

Човек, който има общение с Бога, той трябва да стане красив. Човек не трябва да има нехармонични линии. Известни линии на челото показват, че човек е умен. А пък има други линии, които показват, че човек не постъпва разумно. След като сме живели 30 години, не става никаква благоприятна промяна в нас – тогава какво сме работили? Човек трябва да оценява себе си. Българите считат, че човек като пожълтее, светия става. Светия, но какъв трябва да е жълтият цвят? Има един цвят, който е болезнен. А има един златист цвят. Има един червен цвят, който е болезнен, а има друг един червен цвят, който е здравословен. Има болезнени цветове, има и здравословни цветове.

Вие трябва да бъдете като музикантите, да се вслушвате. И като срещнете един добър човек, да научите нещо от него.

Ще се пазите носът ви да не бъде сплескан отстрани, да не е тесен. Щом стане тесен, човек става сприхав. Носът трябва да има известна широчина. Ти ще дишаш, за да стане такъв носът ти. Господ казва: „Ще дишаш дълбоко.“ Ето какво аз разбирам: ако в една минута ти вземеш 20 обяда с

носа си, това е нормално, но така ти не можеш да бъдеш здрав. Трябва да се намали това число. Ще вземеш 20 обяда на минута, после – 19, 18, 17, 14 и прочее, ще намаляваш. За да станеш здрав човек, трябва да вземеш в една минута 2 въздушни обяда. Така да разпределиш времето на минутата, че в една минута да направиш 2 вдишки и две издишки – два обяда. Те ще ти принесат много по-голяма полза, отколкото ако всеки 2–3 секунди вземаш един обяд. Защото днес у хората въздушните обеда траят 3 секунди. Не, по-полека ще ги вземаш. Човек трябва да диша бавно. Няма защо да бързате. И когато станете спрехави, приемоте въздуха и го задръжте: помъчете нещо във вас. Има нещо във вас, което трябва да го мъчите. И като се мъчи това нещо в тебе, то ще обработва. Без дишане не можем да внесем никакво възпитание в децата и не можем да ги заставим да мислят правилно и да чувствуват правилно.

Писанието казва, че Бог направил човека от пръст. Един негърски проповедник в Америка казал в една проповед, че Бог, като направил човека от пръст, държал го на един плет 3 дена да го суши. Един го попитал: „Плетът откъде е?“ Проповедникът отговорил: „То не е ваша работа.“ И Бог вдъхнал в ноздрите на първия човек диханието на живота.

Та, докато не дишате, вий сте човек, сушен на плета и като дишате, ще слезете от плета. Когато работите ви не вървят, вий сте още на плета. А пък щом работите ви вървят, ти си разумният човек, ти вече имаш дихание, приемаш Господа чрез дишането. Като влезе вътре Господ, ще мълчиш, ще задържиш дъха си, ще приемеш Господа и ще слушаш какво ще ти каже Господ. Ще задържиш дъха си, няма да издишаш. Щом ти каже урока, Господ излиза вън и ти ще издишаш. Аз ви разправям така работите, за да ги разберете. Сега, като излиза Господ навън и като влиза, как Го посрещате и как Го изпращате? Когато идва някой у вас, как го посрещате? И когато заминава, как го изпращате? Аз като влизам тук в салона, всички вие ставате, но не го създадох аз това. Това е в реда на нещата.

Онзи заек ще седи някъде и ще си почива. Щом види

някоя хрътка, заекът стане и бяга. Защо? Вие понякога казвате, че трябва да стоите мирно. Като дойде полковникът при войниците, всички войници седят мирно и не си обръщат главата. Значи при един полковник вий стоите така мирно, ама щом дойде Господ, вий се обръщате накъдето си искате и казвате: „Свободен съм.“

Това не е никаква свобода. Законът е: Господ щом влиза, Той ти дава нещо много важно. Ти ще вземеш това, което ти е дал и ще концентрираш ума си върху даденото и ще го проучаваш, и ще го наблюдаваш. И тогаз Господ ще те остави да нарисуваш формата на даденото. А пък ти, като ти даде Господ нещо, не го наблюдаваш. Сутринта, щом изгрее Слънцето, тебе не те интересува как е изгряло, какви са облаците и прочее. А ние търсим неща, които са важни. Сутринта, щом станеш, виж какво е Слънцето, виж облаците. Забележи си го. По обяд пак наблюдавай Слънцето, когато дойде на зенит, и пак виж дали е ясно небето или има облаци. И при залез слънце виж какво е небето. А пък ти казваш: „Това не ме интересува.“ Слънцето изгрява, издига се нагоре към зенита и залязва за теб.

Та казвам, някои казват: „Какво е новото учение?“ Новото учение е учение за любовта. Новото учение е учение на доброто разположение. В новото учение човек трябва да носи светла мисъл. В новото учение човек трябва да се радва на това, което среща. Трябва да се радвате на погрешките на хората, понеже се учите. Срещате едно дете, което плаче. То плаче, понеже е гладно или понеже обуцата му са тесни. Или едно дете плаче, понеже майка му не е знаела как да му готви, дала му е лошо ядене. Преди години една майка дойде при мене и ми каза: „Детето ми заболя.“ Казах й: „Аз съм занят. Повикайте лекар.“ Тя каза: „Първото ми дете лекарите го умориха.“ На това дете сега го заболяло корема. От любов му дали една ябълка, малко корава. То нагълтало несдъвкани ябълковите хапки. Казах на майката: „Дайте му рициново масло.“ И след половин час, като се изкара детето, престанаха стомашните болки.

Никога не вземайте в ума си една мисъл, която не можете да разрешите. Вий разрешавате един въпрос: мислиш защо

е злото в света и защо е доброто в света. С тази мисъл вие ще си създадете най-големите нещастия. Или някой път мислите какво нещо е дяволът. Не ти трябва да мислиш за дявола. Щом мислиш за него, ти ще го повикаш. Той ще ти каже: „Какво искаш от мене?“ И като дойде, ще те научи да пиеш вино, да се караш, да подозираш хората. Щом той дойде, всичко в ума ти става на хаос.

Тогава помисли какво нещо е Господ. Щом дойде Господ, дойде просветлението и ти си готов да послужиш на този или на онзи. Щом имаш добро разположение, Господ е дошъл; щом имаш лошо разположение, дяволът е дошъл. Задаваш си въпрос: „Какво го кара дявола да идва?“ А пък тебе какво те кара да викаш дявола сега? Ако човек пие вино, какво го кара? Той мисли, че като пие винце, че то ще му предаде нещо. Действително, след първата чашка става му весело, но като си изпие три чаши, почва да става малко разтрогнат, после клюмва и като си изпие повече, заспива. Като пийне много, става много щедър, ще даде и на другите. И току видиш, че казва: „Я дайте му.“ И ако няма нищо в джоба си, каквото има отвътре, ще ти даде. Бихте ли желали това, което отвътре той има, да го приеме[те]?

Някой път ние сме смешни, когато има някои лоши работи в нас и ги дадем навън. Никаква лоша дума да не излиза от тебе. Лошата дума прекарайте през друго място. Никога лоша дума не прекарвайте през вашите уста. Когато видиш нещо лошо в живота си, затвори очите си: не гледай лошите работи. Да допуснем, че някой се отнася много зле с някого. Преди години бяха се събрали 10 000 души да гледат как бесят един човек. Турили му въжето и ще гледат как ще го бесят. Не ходи да гледаш как бесят хората. Ако снемат някой човек от бесилката и му дават живот, ще научиш нещо. А пък ако гледаш как бесят, това ще се отрази зле върху тебе. Всички лоши работи, това са една кал, която не ни ползува. Например някой говори зле – тури памук в ушите си и не слушай. Ако говори хубаво, слушай го. Ако говори зле, запуши ушите си. Това може да го направиш.

Тия хора в света, които се бият – англичани и германци, те са от най-културните хора. Два културни народа – герман-

ци и англичани, си пушат едни на други бомби по 1500 килограма. И хиляди, хиляди бомби са пуснали германците над Лондон и много хиляди бомби са пуснали англичаните над Берлин. Който не обича германците, казва за тях: „Хак им е.“ И който не обича англичаните, казва: „Хак им е.“ Ако са пуснати над Лондон бомби, какво те ползува това? Това е неразбиране. Ако германците бяха пуснали 3 милиона подаръци над Лондон за бедните и ако англичаните бяха пуснали над Берлин 3 милиона подаръци за бедните, аз разбирам такива бомби.

Всеки един от вас, като германците и англичаните, всеки ден по толкоз бомби пускате. Ти имаш една неестествена мисъл – тя е бомба.

Та казвам: „Бъдещото поколение трябва да изправи тези неправди, които стават. Тези неправди, които стават, са резултат на неправди, които са станали, това е резултат на миналото. И следователно от резултатите ний трябва да схванем какви са причинните връзки между явленията и трябва да схванем какво трябва да се направи, за да дойде новият живот на Земята. То иде в света. Англичаните са много набожни. С милиони разпространяват навсякъде Евангелието и Библията. Но това е само външно продаване. Всеки продава стоката си, но той има интерес да я продава. Например някой щавосва много добре кожата на животните и прави хубави обуца, но това е от интерес. По-добре е кожата да седят на гърба на животните и ние щяхме да бъдем много по-добри хора.

Та казвам: Има една опасност – ний често щавосваме нашата любов. Някой казва: „Той не ме обича.“ Защо аз ще мисля това? Кое е по-хубаво да знаеш: когато те обичат хората или когато не те обичат? Кое е по-важно: да знаеш кое е хубаво ядене или кое е лошо; да знаеш кога си ял или кога не си ял? Като не си ял известно време, ти почваш да оценяваш това, което има цена. Ний не оценяваме хляба, но като стоим три дена гладни, почваме да го ценим. Ний може да сме много учени, но като ядем хляба, ценим го.

Една дума, на място казана, знаете ли колко е ценна? Вземете сега песента „Махар Бену“. Ти можеш с тази песен

да добиеш разположение. Ако си неразположен духом, ти не можеш да станеш разположен чрез тази песен, ако не я изпееш музикално. Как бихте изпели „Махар Бену“? (*Един брат изпя първите две думи.*) Ако така се изпее, няма да имаме този резултат, който трябва. (*Учителят изпя само тия две думи: „Махар Бену“. Той ги изпя веднъж нежно и втори път грубо и високо.*)

Щом станете сутринта и сте неразположен, изпейте тези думи:

Днес какво ще направя,
какво трябва аз да правя?
Да се помоля добре,
да се помоля добре.

Ако по този начин пеете, за една година може да се научите да станете първокласен певец. Вие ще отидете при един професор, който ще ви преподава и ще платите 100, 200, 300 лева на час. Един професор за първия урок по цигулка взел от един човек 4000 лева. Онзи дал парите и казал: „Нямам вече пари.“ Професорът видял, че ученикът е даровит и почнал да му дава уроци без пари.

Та, най-първо Господ, като ви предаде първия урок, ще вземе много и като види, че сте даровити, без пари ще ви дава уроци. Та, като почнете от Господа да вземате уроци без пари, то е хубаво. Това показва, че сте даровити. Та, нещата стават лесно, когато сме даровити и мъчно стават, когато вървим по кривия път.

Та, мъчнотията е, че много професори са ви предавали. Какви ли не уроци не са ви предавали за доброто! Аз, когато мисля за доброто, винаги мисля за краката си. Ако пръстите на краката ми са добре и вървя добре, приятно ми е. Зная, че съм добър човек. Щом има нещо да куца в доброто ми, има нещо да ми стяга в краката. Щом искам да зная дали съм справедлив, мисля за ръцете си. Ако тече енергията добре в ръцете ми, аз зная, че съм справедлив. Щом челото ми е правилно сложено, аз зная, че мисля правилно. Хубавото мислене е горе в челото, доброто чувствование е в носа, а пък доброто постъпване е в областта под носа – в брадата.

Щом не мислиш добре, най-първо ще ти стяга челото. Не трябва да има стягане на челото, носа и брадата. Като станеш сутринта, ще поблагодариш на Бога, че мисълта ти е на място. Ще туриш лявата си ръка горе на челото и ще туриш дясната на носа или пък ще туриш двете ръце върху брадата, лявата върху дясната.

Някой пита как да се моли: дали да тури двете си ръце пред гърдите със срещуположните пръсти допрени, или да коленичим, или да клекнем. Ако аз ще се помоля, ще си туря лявата ръка на челото или дясната ръка върху носа, или ще туря двете ръце от двете страни на брадата с длани навътре и пръсти нагоре и очите ще ги вдигна малко нагоре. Ако гледам с очите си надолу, право напред, при молитва, то не е хубаво – трябва очите да са малко нагоре. Какво ще кажат хората, като си туря ръцете от двете страни на брадата си? Вий ще кажете, че добре се молим, а някой ще каже, че ръцете ми не са на място. Къде трябва да бъдат ръцете? Ако ръцете са надолу спуснати, на място ли са? Някой казва: „Долу трябва да бъдат ръцете.“ Някой казва: „Горе ръцете.“ И той ще ти бърка в джобовете. Когато някой се моли, си тури ръцете горе, а някой – долу. А кое сега трябва при молитвата? Някой път може да се молиш при това положение: дясната ръка върху лявата, с дланта навътре, върху сърцето. Това е една от хубавите пози.

Както тук седите, някой път гледам, че имате стари навици. Не знаете как да седнете. Трябва да ви дам елементарни правила как да седате. Като седнете, изправете си тялото, като войници: да не бъде тялото наведено наляво или надясно, нито прегърбено.

Вий казвате, че сте стари. Това са елементарни работи. Че, младите деца, които идат сега, това са все стари хора. Едно време вземеше 3 месеца, докато прогледа новороденото дете, а пък сега, още като се ражда, се ококорва. Та, тези хора са вече други.

Като станете сутринта, не си свивайте устата, нито ги дръжте много отворени, но малко си прилепете устните, леко, и помислете малко за устата си. Образувайте хубава линия на устата. Дайте почивка на устата си, понеже тези

устни са сфери на чувствование. И ако ти не възприемеш тези приятните чувствования, ще дойдат някои лоши неразположения в тебе. Та, сутринта, като станеш, помоли се за устата си, помоли се през целия ден от тези уста да излизат Божии благословения. Като приемеш въздух и после като го изпращаш навън, тури си една хубава мисъл, спри въздуха, и при издишането кажи бавно:

Аз искам да мисля добре. (3 пъти)

Аз искам да чувствавам добре.

Аз искам да постъпвам добре.

И да знаеш какво да искаш. И каквото искаш, ще бъде. Например искаш да рисуваш, искаш да пееш – вярвай във всичко това, поискай го и ще бъде така. А пък ти седиш и бързо-бързо дишаш и се задушаваш.

Срещам някой от вас, че е станал много сериозен. Какво иска да каже с това? Ако би имал той бабайтлък, то друго, но той го няма. Това е едно напрегнато състояние. Не, бъди спокоен. Някой си тури дясната ръка върху лявата отпред – значи умът заповядва. Или си туря лявата ръка върху дясната – значи сърцето заповядва. А пък някой съединява двете ръце с преплетени срещуположни пръсти. Те са се скопчили, скарали са се. Това последното положение не трябва да се прави.

Ти казваш: „Когато пея, в какво положение да са ръцете ми?“ Лявата ръка можеш да спуснеш надолу, а пък дясната ръка можеш да туриш на гърдите и оттам да се движи вдясно.

Да благодарим на Бога, че е създал Земята, която ни държи. Това разположение, което имаме, се дължи на това, че имаме една основа, върху която можем да се проявим. Ще благодарим на Бога, че ни е дал въздух, че може да се проявим; ще благодарим на Бога, че ни е дал очи, уши, нос и прочее. От вас след години ще има певци, музиканти, художници, гениални хора да станете. А вие чакате да отидете в онзи свят.

Досега толкоз пъти сте ходили в онзи свят и сте умирали, а пък един ден да отидете на онзи свят, без да умираете. Като свети Илия да отидете в онзи свят, без да умираете.

Един ден ще затвориш къщата си и ще отидеш в онзи свят. Защо всички хора се мъчат при умираване? Всички роднини са дошли и казват: „На мене дай, и на мене дай“, и прочее. Четири-пет дена се мъчи, на този, на онзи дава и като раздаде всичко, казва: „ха!“ и свършва. А пък ти, когато ще умираш, когато ще отиваш на онзи свят, никой да не знае, да няма кой да те безпокои. А пък ти почваш да казваш: „Ще се мре, ще се мре.“ Не може да се умира лесно по този начин. Не, като отивате на онзи свят, никой да не знае. И като отидете и се върнете, тогава да знаят.

Не мислете да умираете, а мислете да живеете. По-добре е да живеете. Днес трябва да живея и да изпълня Волята Божия. Мене не ме интересува умираването. Някой дойде и иска да освободиш стаята, в която живееш. Казва ти: „Три дена ти давам срок.“ И ти освобождаваш стаята. За три дена я освобождаваш. Ако не, ще те изтласкат навън. Така правят с нас до известно време. А пък най-послед ще си направя аз своя апартамент и ще си излизам когато си искам и ще влизам когато искам и никога няма да ми кажат да изляза.

Някой казва: „Как ще се умира?“ Ще го видите как се умира. Как се раждаме, не знаем. Не знаем как са ни родили майките ни. Майката казва: „Много се мъчих.“ Ний не знаем. Когато умираете, вий се мъчите. Раждате се с мъчение и умираете с мъчение. Майката, когато ражда, да се радва и хората, като умират, да се радват. Има едно умираване приятно. Ще дойдат твоите роднини от онзи свят. Ще се облечеш хубаво. И няма да оставиш тялото си да го погребват, ще кажеш: „Довиждане.“ Ще оставиш непотребните раници и ще останеш ти, човекът, свободен, с твоето сърце, ум и с фината част от твоето тяло. Всичката онази гъста материя, с която сте облечени, ще оставите тук. Това не е важно. Ще вземете онова тяло, с което можете да влезете в другия свят.

Та, сега се учим да живеем.

Тайна молитва

Понеже е малко късно, ще имаме съкратени гимнастични упражнения.

6.30 ч

XIX година (1939–1940)
47-а лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 11 септември 1940 г.
София – Изгрев*.

* Лекциите от 28.VIII.1940 г.: „Учение и служене“ и от 4.IX.1940 г.: „Законът на дишането“, са отпечатани в томчето „Божествен и човешки свят“. (Бел. на координатора Вергилий Кръстев.)

ЗА ДОБРО Е

Сряда, 5 ч сутринта
(Небето чисто, звездно. Времето тихо и топло.)

„Добрата молитва“
Песен: „Всичко в живота е постижимо“

Прочетоха се темите: „Защо остарява човек?“

Човек в живота си живее в своята си симпатична нервна система, в слънчевия възел или в стомаха си. А когато остарее, живее горе в главата си. И като почне да мисли много, той става неподвижен – неподвижен в този смисъл, че има отвлечени идеи, извън Земята. И като е млад, той се движи в малък кръг. Като стане стар, той се занимава с големи предмети. Не борави с 10–20 000 лева, а с милиони и се натрупват грижи, постоянно мисли какво да прави. И като похарчи всичкия си капитал, остарее. Идеи много, оборот голям, но печалба малка.

Някои от вас носите отпечатък на лицето си, че някои от предприятията ви не вървят добре. Например на някои са свити устата – предприятията му в чувствата не вървят. А пък на някого очите му са отворени – значи той очаква да дойде нещо отнякъде. Религиозните, като станат много религиозни, мислят дали им са простени греховете, постоянно само за греховете си мислят. Защо? Защото е запалена свещта. Като си облечен с нечиста дреха, какво ти става? Да отидеш на баня, да се измиеш, да вземеш нова дреха и да се облечеш. Религиозния казва на този и онзи: „Оцапан съм“, а не отива да се умие. Казват му: „Иди, умий се“, а той казва: „Кой ще отиде на баня, далече е.“ И когото срещне, все му разправя за своя хал. А какво трябва да разправя човек? Човек, за да се подмлади, не трябва да се тревожи. Ний мислим, че сме остарели. Ний мислим, че много знаем. Ти със

старостта си не знаеш как да се справиш, а пък мислиш, че много знаеш. Значи научил си как да остаряваш. Имал си един кош на гърба си и каквото си намерил, си го турил в коша и сега чувствуваш, че той ти тежи.

Искате да знаете кой ще спечели във войната – германците или англичаните. Четете във вестниците колко бомби са пуснали едните или другите и тия бомби ги туряте в ума си. Няма някой от вас, който да не е турил Добруджа в ума си и цялата история на Добруджа. Всеки ден се карат двама души и ти ги туряш в ума си, и мислиш защо се карат. Двама души се женят, а ти се интересуваш, искаш да ги жениш и ги туряш в ума си. Видиш, че на някой търговец не му върви и го туряш в ума си. И се напъваш да мислиш какво ще стане. Самото подбуждение е хубаво, но ние се интересуваме от неща, които не са важни. Например тук има грамофон, тук постоянно пеят. Турят плочата, завъртят я. Турят я веднъж, дважд. Турят я почти всяка вечер. На 365 дена в годината слушаеш я 365 пъти.

У хората се натрупва психически прах и вследствие на него хората остаряват. Това е общо казано. Тук действа и внушението: баща ти, дядо ти, пращядо ти са мислили за остаряването, ред поколения са мислили за това. И ти като дойдеш на 45 години, всичките тези дядовци дефилират пред тебе и ти казват: „Остарял си.“ Вторий идва и казва същото. Всички дефилират. И погледнеш, че е дошла някоя бръчка върху лицето ти. Защо дошла бръчката? Порои са дошли и копаят, а горите са изсечени. Ти трябва да посаждаш нови гори. Станеш сутринта и казваш: „Не зная какво ми стана в корема.“ А пък то болката е в симпатичната нервна система. Когато тя се разстрои, разстройва се и стомахът. Стомахът е едно детенце на симпатичната нервна система. Човек иска да знае всичко, каквото види, какво нещо е и го прати в стомаха си и му казва: „Виж, разгледай го.“ А стомахът е химик. Той почва да прави операции, разлага храната и ще образува малко кръвчица и ще я прати горе в мозъка. Там има един департамент, дето разглеждат работите. И ако храната не е била хубава, ще търсят кой е виновният за това.

Някой ви обиди. Ти търсиш причината защо ви е обидил.

Какво нещо е обидата? Той, значи, размърдал въздуха по особен начин. Като казвал нещо, размърдал въздуха по особен начин и това дошло до твоето ухо и ти си се обидил.

Дойде преди няколко дена при мене една госпожа. Пратили я да ме пита за нещо. Тя има един син и една дъщеря. Тя пита не за себе си, но пита дали ще върви на сина ѝ и на дъщеря ѝ. Аз ѝ рекох: „Син ви прилича ли на Вас? Ако прилича на Вас, точно каквото Вий сте преминали, и той това ще премине.“ Тя казва: „Прилича.“ Казах ѝ: „Като Вас ще бъде.“ Виждам нейната натура. Тя се безпокои за много работи, като Марта иска да уреди физическите си работи. Тя има пълничко лице, весела е, скоро ѝ минава. От малки неща се обезсърчава. Тя иска целият свят наоколо само да гугуца. Рекох ѝ: „На сина Ви ще му върви. Няма да му бъде много добре, но и няма да му бъде много зле.“ Тя казва: „Значи златната нишка по средата.“ После тя пита за дъщеря си. Питам: „Ти си весела, а твоят мъж е затворен. Ти скоро се размиваш, а той е сериозен. Малко говори и е доста упорит.“ Тя казва: „Право е.“ Казах: „И дъщеря ви, понеже прилича на баща си, и тя ще бъде като него.“ Тя казва: „Ти не си го виждал.“ Рекох: „Дъщеря ви е малко по-умна от него.“ Тя казва: „Право е. Бащата мисли, мисли, а пък дъщерята решава по-лесно.“ И сега тя, майката, иска да знае каква ще бъде съдбата им. Че, съдбата е определена.

Някой може да каже: „Отгде го знаеш това?“ Отде зная, че това е бор? Виждам го, че е бор. Щом някой вижда, може да има ясна представа. Щом дойде един човек, аз зная дали ще му върви или не, дали ще бъде болен или здрав. Това е толкоз просто, че и буболечките го знаят. Една буболечка, щом те види, тя знае. Аз често от децата правя диагноза. Когато искам да знам дали съм здрав или не, аз сондирам децата. Когато ти си лош човек, детето, още като те види, изгубва си разположението. Щом те види, че си болен или лош, то се оттегля. То познава. Щом децата почват да ви избягват, вземете това под внимание. Аз ви препоръчвам не да залъгвате децата с орехи. Защото могат да подкупят децата. Без подкуп. А после, като ви каже детето истината, като ви гадае, тогава му дайте ябълка, круша, слива. Но не оти-

вайте при стария, понеже той е фалирал търговец. И той ще ти каже: „Я ела насам.“ И той ще почне да ти разправя нещо. Ще почне да разправя, че синовете му не живеели добре, че снаха му не го уважавала и ще каже: „Такъв свят е дошъл.“

Тя казва: „Какъв ще бъде в бъдеще?“ Казах: „Няма да бъде нито много зле, нито много добре, а по средата.“ Тя се задоволи с това. Аз се въздържам и не обичам да говоря за бъдещето на хората, защото това е една тайна. Какво ще разгадавам за нейните неща на бъдещето? Тя иска да говори за бъдещето.

Другата жена, и тя иска да ѝ говоря за бъдещето. Казах ѝ: „Пострадала си.“ Не исках да ѝ кажа от какво е пострадала. Попитах я: „От какво си пострадала?“ Тя казва: „Имах апандисит. Направиха ми операция и видяха, че не е апандисит и пак го зашиха корема, без да отрежат сляпото черво.“ Казах ѝ: „Много добре.“ Тя казва: „Втори път ще ми правят [ли] операция?“ Казах ѝ: „Никой път да не ти правят операция.“ Тя попита: „Трябва ли да се ожения?“ Казах ѝ до 2 години да не се жени. Тя каза: „Много съм остаряла.“ Казах ѝ: „Не си остаряла. За 2 години няма да остарееш. Ако се ожениш сега, ще остарееш повече.“

Първата каза: „Не мога да спя.“ Казах ѝ: „Всяка сутрин като станеш, и на обяд, и вечерта, кажи си: „Добре съм.“ И след 3 месеца ще имаш едно малко подобрене. 365 дена ще казваш по 3 пъти на ден: „Добре съм.“ Какво ти коства това? А пък ти казваш: „Зле съм.“ Сутринта като станеш, на обяд и вечер казваш: „Зле съм“ – и искаш да ти стане добре.“

Да кажем, че имате една болка и не искате никой да ви знае болката. Но болестите миришат. Някой човек, като се приближава до мене, аз усещам миризмата на цирея му. Или боли го бъбрекът – бъбрекът мирише. Или боли го стомахът. Тогава и от стомаха му иде лоша миризма. Ако го болят гърдите, и от тях излиза лоша миризма. Ако го болят ушите, също. И по миризмата вече му зная болките. Каква философия има в това? Философията е сега в това как да премахнеш тази миризма. И ако тя не се премахне, човек не може да се лекува. Аз съм говорил често следното. Някой, който е нетърпелив, има особена миризма. Който е търпелив, има

хубаво ухание. Срещна един търпелив човек – от него излиза приятна миризма както от някой карамфил. А пък някой, който е нетърпелив, от него излиза миризма както миризмата от магарешкия трън. Това е действително. Вий не го вярвате. Не искам да го вярвате. Сега, има начин за лекуване. Някои са ми казвали: „Как да бъда търпелив?“ След като му дам начин как да бъде търпелив, той непременно тогава ще покаже своето нетърпение.

Вий мислите, че въшките и бълхите са глупави същества. Те са много умни. Знаят си занаята. Като дойдат, знаят химия. Една бълха като дойде или въшка, ще изпусне течност и ще почне да смуче. И там ще те сърби. От киселината на въшката или бълхата те сърби. Ти мислиш, че това е глупава работа. Те с химически работи се занимават. Тя колко кръв е взела? Тя даже не е взела една милионна част от грама. Тя има спринцовка. Тя казва: „Почтената госпожица бълха има чест да Ви посети и да опита сладките работи на Вашия гръб. Много Ви благодаря. Много сме благодарни от това, което си похапнахме.“

Има един начин, сега, ти така да направиш, че бълхите да не влизат под ризата ти. Като дойде почтената и учена бълха, трябва да похлопа на вратата и да каже: „Уважаемий господине, мога ли да влиза и да се запозная с Вашия гръб?“ А пък тя влиза скрито, като разбойник.

Сега вий ще кажете: „Да оставим бълхите.“ Че, има и духовни бълхи! Дошла ти е една мисъл, загнездила се е в ума ти и те безпокои. И няма никаква полза от нея. Например влезе мисълта, че имаш рак в черния дроб или в жлъчката. Този, който ти е казал, че е рак, той не е специалист, не е свършил в странство. Че, какво страшно има в един рак? Раците ги пекат. Извадиш рака и хайде в огъня, опечи го.

Когато чувствата на хората станат противоположни на ума, дойде с тях в едно вътрешно стълкновение, когато мислите на човека станат егоистични, ракът скоро се образува, индивидуализират се клетките, т.е. тези клетки на организма не се подчиняват на общия закон на организма и искат да си образуват един индивидуален живот и да живеят за себе си. И тогава се образуват раковите образувания. Най-първо е

бил като един малък лешник, но после се разширява и изпращат своите агенти навсякъде.

Като дойде ракът в човека, какво ще стане с човека? Нищо няма да стане. На рака ще му кажеш: „Много няма да ме безпокоиш.“ Той е доста аристократ. Храни го с лук, нищо повече. Сутрин, на обяд и вечер с лук ще го храниш. Като го храниш няколко месеца с лук, той ще каже: „Тук лук се яде.“ Ще кажеш така: „Здрав съм, здрав съм, здрав съм, всичко в мене е така, както Бог го е създал.“ И тогава никакъв рак и никаква бълха не може да влезе в тебе. Ако отидеш някъде, дето има много въшки, ще кажеш: „Не позволявам на въшката да влезе под мойта риза и в мойта глава.“ И те, като дойдат, четат това и казват: „Тук не е позволено, има стражари“ и си заминават. Ще туриш надпис на въшките: „Не се позволява въшка и бълха да влезе в моята глава и под моята риза, без никакви изключения.“

Щом една въшка влиза в главата ти, липсва ти нещо. Също и когато една бълха влезе в тебе. Какво ти липсва? Бълхата влезе в ризата и казва: „Ще бъдеш пъргава, като мене ще работиш.“ И въшката, като дойде на главата ти, казва: „Не си мия често главата.“ Три пъти на ден ще си миеш главата. А пък щом си миеш главата един път на годината, ще дойде въшката. Въшката ти казва: „Ти не си мил главата си и затова аз идвам.“ Въшката или бълхата са инспектори на труда. Ще се миеш, бани ще правиш. Щом е чисто тялото, бълха не влиза. Щом е чиста главата, въшка не влиза. Този закон е верен и за духовния, и за физическия свят. А за Божествения свят другояче стои въпросът.

Сега, някои от вас направете един опит. Боли ви кракът. По 3 пъти на ден казвайте: „Не ме боли. Здрав съм.“ И като казвате това, вярвайте, че сте здрав.

Един прост пример. Някой път си събувате крака лятно време, за да вървите бос. Набил се е трън в крака ти. Теб те е страх да извадиш тръна. Извади си тръна, намажи мястото с дървено масло и ще ти мине след 2–3 дена. Като дойде в тебе една отрицателна мисъл, извади я. Отрицателните мисли ще дойдат.

Сега какви ли не болести има. В Америка един герман-

ски лекар, като изследвал нервните болести, намерил 400 нервни болести. И най-после казал: „Американичи.“ Ти казваш: „Неразположен съм.“ Какво разбираш под тия думи? Щом у човека се намали неговата надежда, се раждат някои болести. Щом се намали вярата му, се раждат други болести. Щом се намали любовта му, се образуват най-лошите болести. Ти си намалил любовта си. Иде безлюбието, което носи болестта. Ти си намалил вярата си. При намалението на вярата, иде безверието, което носи известни болести. И безнадеждието носи болести. Най-първо отстрани безнадеждието, безверието и безлюбието и усили надеждата си на физическото поле, усили вярата си, усили и любовта си, и всички болезнени състояния ще изчезнат.

Но как сега? Направете опит. Най-първо почнете да посещавате камъните. Така ще се лекувате по новия начин. Ще отидеш и ще намериш здрави камъни, да не са болни, защото има и болни камъни. Има много камъни, които боледуват. Разтрошават се, разпръскват се. Ще намериш здрави камъни. Като го удариш с чук, да не се разпръсква, а пък другите камъни, болните, като ги чукнеш, се разпръскват. Ще намериш здрави камъни, ще ги намериш на Витоша и констатирай, че е здрав камъкът. Кажи, че този камък е здрав. После намери едно дърво, което е здраво, да няма никакъв недъг: клоните му и листата му да са здрави. И пак кажи, че е здраво това дърво. Констатирай този факт, констатирай тази истина и щом я констатираш, тя ще влезе в тебе. А не като намериш едно болно дърво, да кажеш, че е здраво.

Ако съхнат листите на дървото, причината е една. Ако съхнат клонищата му, причината е друга. Ако цялото дърво съхне, причината е пак друга. Щом цялото дърво изсъхва, причината е в Божествения свят. Божественият свят е решил да изсъхне дървото, понеже не изпълнява Волята Божия. Ако съхнат клоните, причината е в духовния свят. Ако съхнат листата, причината е на физическото поле.

Сега вие всички мислите, че вярвате в Бога. Че вярвате, вярвате. Но кой от вас изпълнява Волята Божия така както трябва? Например някой казва: „Учителю, много те оби-

чам.“ А пък няма да се мине половин час и ще се скарат двамата, които казваха, че ме обичат.

Да кажем, че някой е плюл на Земята. Има един разказ. Един от турските султани, който бил много учен, посетил един овчар, който му отслужвал, и го поканил в палата си. А пък овчарят обичал да плюе: тук плюе, там плюе. Овчарят не знаел как да се държи чисто. Щом овчарят заплюе, султанът се наведе и изчисти. Пак заплюе овчарят, султанът пак изчисти. Че, това е разбираше. Ще чистиш. Ти си поканил някого. Щом дойде един човек, познат, той ще плюе. Ти ще чистиш. Щом дойде дяволът в къщата ти, той ще плюе.

Дяволът е овчарят. Той е бил ангел, много енергии са се подчинявали на него. Като се е създавал светът, и той е взел участие. И дяволът е вложил капитала си в света. И по някой път той иде, за да каже: „Как живеете вие?“ И дяволът има философия. Той казва: „Ти не трябва да се молиш толкоз. И без молитва може. Не трябва да се работи много. Нека други да работят, а пък ти ще мислиш. И като узреят плодовете, ти ще бъдеш първият да си напълниш торбата.“ Това е неговата философия. А пък ти, като отидеш първи, дяволът ще прати стопанина на дървото и ще му каже: „Скоро ще дойде един. Питай го: „Кой ти даде право да береш чуждо дърво?“ Днес има проповедници, които ще кажат: „Ти си грешен.“

Като дойде някой човек, който има някой недостатък, щом се срещнеш с един лош човек, има опасност да срещнеш дявола. Значи дяволът е наоколо. Този е негов агент. И аз взимам вече мерки. Щом срещна аз някое от кучетата, аз зная, че дяволът е наблизно. И на кучето давам гевреци. Щом вържа кучето, връзвам и дявола, понеже той е вътре в кучето.

Обръщайте внимание на положителното в живота. Вий по някой път обичате вашите приятели. Това е много естествено. По някой път идете при някой човек, който има отрицателни черти, и ще се постараете да го обикнете, но без да му казвате, и да видите колко мъчно се обиква такъв човек, един нечист човек. Има някои хора, чисти, имат капитал, здрави са, весели са. А пък има хора нечисти, които нямат никакъв капитал, много е мъчно да ги обичаш. Постарай се да видиш нещо хубаво в него.

Сега, това е въпрос за самовъзпитание. Вий сте дошли до едно място, гдето човек трябва да възпитава себе си. Ако аз имах едно училище, ето какво бих направил. Ако исках да усиля волята на децата, няма да говоря по това, но ще им кажа: „Деца, я си погладете палеца на лявата ръка с палеца и показалеца на дясната ръка, от основата на палеца към върха.“ Ще му туря една много хубава ябълка пред него и ще му кажа: „Гледай ябълката и същевременно прави това с пръстите си.“ Ще му туря една слива и череша пред него и ще му кажа: „Пак гледай сливата или черешата и прави същото с пръстите си.“ Но ще кажете: „Защо така?“ Ще дадеш нещо от себе си; ще движиш пръстите на едната ръка от основата към върха на палеца на другата ръка. И след 3–4 месеца ще видиш едно малко подобрене, колкото просено зърно. Но законът е проработил.

Същото можеш да направиш и с показалеца. Така ще развиеш своето благородство. Ако правиш същото със средния пръст, ще развиеш своята съвест. Ако правиш същото със слънчевия пръст, ще развиеш в себе си изкуството; ако правиш същото с малкия пръст, ще развиеш в себе си практическите способности. Ако искате да знаете как да постъпвате, човек да си измива краката 3 пъти на ден и то пръст по пръст: сутрин, на обяд и вечерта. Това е за онези, които са неразположени. Вий ще кажете: „Къде ще отиде то?“ Ако искаш да бъдеш здрав, ще го направиш, но най-първо няма да има голям резултат, най-първо ще има малък резултат.

Та ние живеем в една свещена област на природата. Цялото ни тяло е свързано с Божествения, духовния и физическия свят. Ако знаехте тия закони и ако постъпвахте съобразно с принципите на Божествения свят, съобразно със законите на духовния свят и съобразно с фактите на физическия свят, ние щяхме да бъдем здрави.

После, някой казва, че има религия. Религията е горе, на върха на главата. Ти не можеш да бъдеш религиозен човек, ако не е развит и другият център, под лъжичката. Човек, който яде сладко, той е религиозен, но това е на физическото поле. Ако искаш да видиш дали някой човек е религиозен, донеси му хляб и ако яде приятно и ако е весел, той е

религиозен. Ако не яде приятно, няма религиозността, слаба му е религиозността. На физическото поле религията е да ядеш. Аз считам религиозен човек и онзи, който почва да играе. Щом ядеш и щом играеш, ти си религиозен. И ако навсякъде ходи и прави добро, той е религиозен. Ако някой казва: „Този човек не е добър, онзи човек не е добър“, той не е религиозен, той е критик. Онзи, който казва: „Този не е учен, онзи не е учен“, той не е религиозен.

Ако аз туря всички тези неучени хора в ума си, какво ще стане с мене? Ще търсиш учени хора, които са родени учени. Има хора, които са станали учени. И то пак е добро. Но има хора, родени учени. Вий вярвате в прераждането. Някои от вас в миналите прераждания сте били философи. Има цели томове, писани от вас. И като четете философията си, казвате: „Тоз, който е писал тази философия, какви глупости е писал!“ Че, това сте били вие. Поправете сега философията си. Някои от вас сте били видни лекари. Вие казвате: „Тези лекари колко погрешки са направили!“ Че, ти си бил това. Не го прави. Целият свят върви по твоя ум.

Казано е: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството небесно.“ Ето в какво седи детинството. Онова, което имаш, да е същественото. Аз имам една своя мисъл и когато дойде някой, аз изваждам моята мисъл и сравнявам моята мисъл с неговата. Щом моята мисъл и неговата са еднакви, ний сме на еднаква степен. Щом неговата мисъл е по-чиста, той седи над мене. Щом мойта мисъл е по-чиста, аз седя по-горе. Също така сравнявам моите чувства и неговите чувства. Сравнявам и постъпките му.

Щом мисълта на някой човек е по-чиста, тя е Божествена мисъл и тогава Бог ще говори чрез него. Ако твоята мисъл е по-чиста, Бог ще говори чрез тебе. Някой път Бог говори чрез майката на детето. А някой път Бог говори чрез детето на майката. И майките някой път се учат. Ако детето носи една чиста мисъл, ако то е благородно, майката го къпе някой път по 3 пъти на ден и тя, като къпе това дете, тя се повдига, щом детето е чисто. Ако пък детето не е благородно, майката не го къпе твърде често.

Сега да ви дам едно упражнение. Колцина от вас бихте

направили едно упражнение доброволно? Вий ще кажете: „Нещо за небето ли?“ Небесните неща, те са брилянти, те са големи работи. Как ще отидеш лесно на Слънцето? Но със Слънцето всеки може да говори. Много проста работа е. И буболечките говорят със Слънцето. Вземете една пеперуда. Тя се е облякла хубаво, кацнала е някъде и си взема баня. Знаят как да се пекат на Слънцето. А пък колцина от вас знаят как да се пекат на Слънцето? Ти казваш: „Няма време.“ Разпредели си времето. А пък щом дойде тежка болест, намирате време, намирате отпуска: месец, два, някой път година. Казвате: „Ще си изгубим службата, ако правим слънчеви бани.“ Че, като дойде болестта, не си ли изгубваш службата, а някой път и живота си?

Като седнеш и видиш хляба, усмихни се, зарадвай се. Като мляскаш, при всяка хапка благодари на Бога. А пък ти казваш: „Защо ми даде Господ това, 3 пъти да ям?“ Че, няма по-хубаво нещо от яденето, но да знаеш как да ядеш. И няма по-лошо нещо от яденето, като не знаеш как да ядеш. Ние не четем „Отче наш“, а четем формулата: „Божията Любов носи пълния живот.“ Тук, гледам, нещата са станали все автоматични. (Учителят изговаря бързо-бързо следните думи:) „Няма любов като Божията Любов.“ (След това Учителят повтори същите думи бавно, с пълно съсредоточаване и с благоговейно изражение на лицето.) „Няма любов като Божията Любов.“

Бог присъствува навсякъде в природата. Ако ние внесем закона на Любовта, пробужда се Божественото съзнание. Без вяра не можем да угодим на Бога, но ти трябва да вярваш, че Бог е навсякъде. Навсякъде е Бог. Дето са всички са здрави, там е Бог. Там, дето хората са болни, Бог не е там. Там, дето камъните се рушат, Бог не е там. Там, дето цветята цъфтят и всички хора живеят в мир, Бог е там. И в нас, когато има мир, Бог е там. И когато няма мир в нас, Бог не е там. По някой път искаме да направим нещо, което не е угодно на Бога. Той се отдалечава и като го направим, пак идва и не ни съди. Той ни гледа и нищо не ни казва. А пък ти казваш: „Боли ме коляното.“ Той казва: „Изправи си погрешката.“ Той казва още: „Не си ял както трябва.“ Искам да дойдат

при мене 10 души от вас, които страдат от стомах и на тях ще дам рецепта. Те ще разправят на другите след един месец. Десет души да дойдат да ми кажат, че страдат от разстройство в стомаха. Но онова, което ще им кажа, на никого няма да го кажете. Щом го кажат, ще им бъде два пъти по-зле, отколкото по-рано.

Някой път ви говоря съзнателно. Ето каква е мисълта ми. Понеже зная, че Бог е във всинца ви, то като ви говоря, зная, че всяко нещо, което ви говоря, ще се провери. И ако не е вярно, ще кажат: „Защо говориш това, което не е вярно?“ Щом кажеш нещо, което не е в съгласие с Божественния закон, ти не си спокоен. Ако говориш нещо, което не е вярно, ще ти се каже отвътре: „Това не е вярно.“

Аз, като заболeya, ще кажа: „Право е това.“ Като изгубя парите си, ще кажа: „Добро е това.“ Онзи, който е намерил парите, ще се радва. Аз скърбя, а пък той се радва. Той казва: „Колко Господ ме обича, че намерих тези пари.“ Може би детето му е болно или жена му е болна, та като изгубя парите, си казвам: „За добро е това.“ На някого давам 100 лева да ми купи нещо и като се върне, не му взимам остатъка. Казвам му: „Нека да стоят за тебе парите.“ Аз имам този обичай и не го изменям. Ти ще кажеш: „Къде ще му отиде краят така?“ Каквото дадеш, не взимай. Това да ти бъде идеята. Че, ти разполагаш със Слънцето, с въздуха, с всичко разполагаш. Ти бъди щедър. Казано е: „Да бъдем чада Божии.“ Искам едно нещо от вас по закона на Любовта. Вий сега сами си правите лошото. Вие казвате: „Този брат е много лош“, „Онзи чете много нетърпеливо.“ Кажи: „Този брат е много търпелив.“ Някои братя са ги нарочили и казват: „Този брат е нетърпелив.“ Не говорете така. Търпелив е този брат.

Вие сте розовото масло в България. По-добри от вас аз не съм срещал. Дванадесет души апостоли, които бяха при Христа, те бяха най-добрите хора в Израила. Вий ще кажете: „Но Юда?“ Че, един Юда, най-лошият, той седеше по-горе, отколкото сегашните хора. Той има съзнание. След като предаде Учителя си, наложи си смъртно наказание. Той си каза: „Въже на тебе.“ Ученикът наказва слугата си. Онзи, който

предаде Христа, беше слуга, а пък ученикът го наказва. Аз така забелязах.

Вий мислите, че като вас няма. Хубаво е това. Имате хубаво мнение за себе си, но не отричайте доброто мнение и за другите. Иначе унищожаваш резултатите. Плюс и минус какво ще дадат? Нула. $+1-1=0$. И тази нула е едно семенце, което посаждаме тук, в тази почва, и тогава израстват житните зърна.

Ти като кажеш: „Аз съм добър“, казвам си: „Ти си толкоз добър, колкото и аз.“ Аз разглеждам нещата от Боже[ствено] гледище. И в тебе Бог е вложил толкоз, колкото и в мене. Бог дава Духа Си. Бог ми дава повече, понеже изпълнявам Волята Божия. И на тебе не ти дава, понеже не изпълняваш Волята Божия. Причината си ти. Всички хора, като се самопожертвуват, Бог ще има благоволение към тях.

Вий имате заложите на добрите хора. Мислете за всички хора добре. Вий казвате: „Този брат е лош.“ Някои имат много хубави черти. Вий приличате на букет с много хубави цветя. Вий имате такива качества, които никъде по света ги няма.

Някой път ме изкарвате от търпение. Някой идва при мене да ме застави да се моля за него, да му помагам, да му кажа нещо. Той ми казва: „Не вървят работите. Мойте работи вместо да се оправят, развалят се, ти не взимаш участие.“ Казах му: „Ти си един човек, който не си благодарен. Защо не си носиш съдбата? Ти сам се спъваш. Ти нямаш любов. Не си проявил никаква любов. Ти искаш да ме матахариш и каквото ти кажа, не го изпълняваш.“ Нагълчах го. И вярно беше това, което казах. Казах му: „Сега да си вървиш.“ И връща се днес, и ми казва: „Тръгна ми.“ Аз се зарадвах тогаз. Той каза: „За пръв път ми тръгна.“ Като го нагълчах, тръгна му. Аз се зарадвах, че каквото съм му казал, на място съм му казал и Божието благословение дойде.

Та, трябва да ви нагълчат Любовта, Вярата и Надеждата. Когато ви нагълчат те, това е най-хубавото нещо.

Някой път можеш да гълчиш някой човек, но като го гълчиш, да му желаеш доброто. И да му кажеш: „Да Ви благослови Господ.“ Че и за тебе да бъде добре, и за него да

бъде добре. Това можеш да го направиш.

Старият и хилав човек постоянно мисли за краката си, за пръстите си, че го болят. Не, старият човек да мисли за здравите си крака, за здравите си колене, за здравия си стомах, да мисли за най-хубавите неща в живота. И като страда, благодарете на Бога. Това е Любов. Всичко онова, което Бог върши за нас, е свършено. Дойдат страдания – благодари на Бога, за добро е. Дойде болест – за добро е. Благодарни. Дойде здраве – два пъти е за добро. Като дойде болестта, един път е за добро. Като дойде здравето, кажи: „Два пъти е за добро.“

„Отче наш“

До следующата сряда изговаряйте само следующите думи всеки ден: „Отче наш“.

XIX година (1939–1940)

48-а лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 18 септември 1940 г.,
София – Изгрев.

РЕЧНИК

на остарелите и редките думи,
невключени в бележките под линия

аянин (от ар.-тур.) – турски областен управител.

ефенди (тур.) – господин.

завземам – заемам.

запретено (от рус.) – *книж. остар.* забранено.

запример – например.

заради – *диал.* за.

кадия (от ар.-тур.) – *остар.* съдия (светско или духовно лице).

кросно – в домашния тъкачен стан, дебело обло дърво, на което се навива основата или натъканият материал.

мир – *остар.* свят.

мязам (от нгр.) – *обл., разг.* приличам.

полушарие (рус.) – *остар.* полукълбо.

списател – *остар.* писател.

трен (фр.) – *остар.* влак.

уд – *остар.* част на тялото.

**Списък на съкращенията,
използвани в бележките под линия:**

англ. – английски
ар. – арабски
диал. – диалектно
ирон. – иронично
ит. – италиански
книж. – книжно
лат. – латински
нар. – народно
нгр. – новогръцки
обл. – областно
остар. – остаряло
перс. – персийски
прен. – преносно
разг. – разговорно
рум. – румънски
рус. – руски
тур. – турски
унг. – унгарски
фр. – френски

**ПОРЕДИЦА
ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС**

ПЪРВА ГОДИНА (1922)

1. Окултни лекции. София, 1922.
Трите живота. Русе, 1922; София, 1942 (нова редакция);
Кърджали, 1999.

ВТОРА ГОДИНА (1922–1923)

2. Правила за окултната школа. Русе, 1923.

ТРЕТА ГОДИНА (1923–1924)

3. Високият идеал. Русе, 1923–1924.

ЧЕТВЪРТА ГОДИНА (1924–1925)

4. Абсолютна справедливост. Русе, 1927.

ПЕТА ГОДИНА (1925–1926)

5. Козативни сили, том I. София, 1930.
6. Светлина на мисълта, том II. София, 1930.
7. Условия за разумния човек, том III. София, 1930.

ШЕСТА ГОДИНА (1926–1927)

8. Отношение на простите истини към човека, том I.
София 1933.
9. Неразрешеното, том II. София, 1933.
10. Възможни постижения, том III. София, 1934.
11. Четирите кръга, том IV. София, 1934.

СЕДМА ГОДИНА (1927–1928)

12. Великото и красивото, том I. София, 1935.
13. Малки и големи придобивки, том II. София, 1936.
14. Добри и лоши условия, том III. София, 1937.

ОСМА ГОДИНА (1928–1929)

15. Ключът на живота, том I. София, 1937.
16. Смени в природата, том II. София, 1938.
17. Форми в природата, том III. София, 1938.
18. Определени движения, том IV. София, 1938.

ДЕВЕТА ГОДИНА (1929–1930)

19. Естествен ред на нещата, том I. София, 1939.
20. Степени на съзнанието, том II. София, 1939.
21. Доброто оръжие, том III. София, 1939.

ДЕСЕТА ГОДИНА (1930–1931)

22. Божият глас, том I. София, 1940.
23. Просветено съзнание, том II. София, 1940.
24. Реалности и сенки, том III. София, 1941.

ЕДИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1931–1932)

25. Събуждане, том I. София, 1944.
26. Законът и любовта, том II. София, 1946.
27. Начало на мъдростта, том III. София, 1946.

ДВАНАДЕСЕТА ГОДИНА (1932–1933)

28. Новата мисъл, том I. София, 1947.
29. Работа в природата, том II. София, 1948.
30. Трите посоки, том III. София, 1948.

ТРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1933–1934)

Вечният порядък. София, 1999.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1934–1935)

Неиздадени лекции.

ПЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1935–1936)

Неиздадени лекции.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1936–1937)

31. Запалена свещ. София, 1999.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА (1937–1938)

32. Божественият импулс. София, 1999.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА (1938–1939)

33. Славата Божия, Царството Божие и Волята Божия, том I. София, 1998.
34. Силата на мисълта, том II. София, 1998.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1939–1940)

35. Единственото богатство, том I. София, 1999.
36. Наука за живота, том II. София, 1999.

ДВАДЕСЕТА ГОДИНА (1940–1941)

37. Всеки ден по една добра мисъл, том I. София, 1997.
38. Прав път, том II. София, 1998.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГОДИНА (1941–1942)

39. Буден ум и будно сърце, том I. София, 1999.
40. Великата възможност, том II. София, 1999.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГОДИНА (1942–1943)

Неиздадени лекции.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГОДИНА (1943–1944)

41. Новият светилник. София, 1946 (редактирано*).

* Забележка: По решение на Просветния съвет, след заминаването на Учителя (27.XII.1944 г.) се издава произнесеното от Него Слово през последната година – 1943/1944: лекциите от Младежкия окултен клас и от Общия окултен клас, Утринните слова, Неделните беседи (от 10.X.1943 до 28.XI.1943 г.) и Съборните беседи (произнесени в село Мърчаево, на Витоша и в София от 19.III.1944 до 20.XII.1944 г., под заглавие „Заветът на Любовта“ I, II, III том).

СЪДЪРЖАНИЕ

24. Наука за живота.....5	<i>13 март 1940 г.</i>
25. Името Божие, Царството Божие и Волята Божия.....24	<i>20 март 1940 г.</i>
26. Трите закона.....42	<i>27 март 1940 г.</i>
27. Влюбване и любов.....60	<i>3 април 1940 г.</i>
28. Към съвършенство!.....83	<i>10 април 1940 г.</i>
29. Отворената врата.....104	<i>17 април 1940 г.</i>
30. Сгъстяване, разреждане и разширяване.....120	<i>24 април 1940 г.</i>
31. Божественият център.....136	<i>1 май 1940 г.</i>
32. Постижения на любовта.....150	<i>8 май 1940 г.</i>
33. Правилни процеси.....167	<i>15 май 1940 г.</i>
34. Три вида любов.....181	<i>22 май 1940 г.</i>
35. Двама принципа.....196	<i>29 май 1940 г.</i>
36. Двама закона.....210	<i>5 юни 1940 г.</i>

37. Реални величини.....226	<i>12 юни 1940 г.</i>
38. Сила и безсилие.....242	<i>19 юни 1940 г.</i>
39. Бъдете яки!.....263	<i>26 юни 1940 г.</i>
40. Най-добрите условия.....280	<i>3 юли 1940 г.</i>
41. Добри проводници.....295	<i>10 юли 1940 г.</i>
42. Пробуждане на космичното съзнание.....308	<i>17 юли 1940 г.</i>
43. Частите и цялото.....321	<i>24 юли 1940 г.</i>
44. Източникът на радостта.....332	<i>31 юли 1940 г.</i>
45. Разбиране на природните закони.....348	<i>7 август 1940 г.</i>
46. Трите Божествени подтици.....365	<i>21 август 1940 г.</i>
47. За дишането.....379	<i>11 септември 1940 г.</i>
48. За добро е.....395	<i>18 септември 1940 г.</i>
Речник.....409	
Списък на съкращенията.....410	
Поредица Общ окултен клас.....411	